

[Οκτώβριος 1](#) [Οκτώβριος 2](#) [Οκτώβριος 3](#) [Οκτώβριος 4](#) [Οκτώβριος 5](#)
[Οκτώβριος 6](#) [Οκτώβριος 7](#) [Οκτώβριος 8](#) [Οκτώβριος 9](#) [Οκτώβριος 10](#)
[Οκτώβριος 11](#) [17 Οκτώβριος 11](#) [Οκτώβριος 12](#) [Οκτώβριος 13](#)
[Οκτώβριος 14](#) [Οκτώβριος 15](#) [Οκτώβριος 16](#) [Οκτώβριος 17](#)
[Οκτώβριος 18](#) [Οκτώβριος 19](#) [Οκτώβριος 20](#) [Οκτώβριος 21](#)
[Οκτώβριος 22](#) [Οκτώβριος 23](#) [Οκτώβριος 24](#) [Οκτώβριος 25](#)
[Οκτώβριος 26](#) [Οκτώβριος 27](#) [Οκτώβριος 28](#) [Δοξολογία 28](#)
[Οκτώβριος 30](#) [Οκτώβριος 31](#)

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Ανανίου, ενός τών Εβδομήκοντα, καί τού Οσίου Πατρών Ρωμανού τού Μελωδού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Αποστόλου τρία.

Ἦχος δ'

Ὁ ἐξ υψίστου κληθεῖς

Ὁ τήν ακτίνα τήν θείαν δεδεγμένος, ὅτε νεύσει κρείττονι πεπληρωμένος σοι, ὁ πρῶην ζόφω κρατούμενος, προσήλθε Σαύλος, τήν θείαν κάθαρσιν εξαιτούμενος, τότε παμμακάριστε, ὡς ἱεράρχης σοφός, υιοθετεῖς τῷ βαπτίσματι, τόν μετὰ ταῦτα, τήν οἰκουμένην υιοθετήσαντα, ὅθεν σύν τούτῳ μακαρίζομεν, σέ τού Χριστοῦ τόν Απόστολον, Ανανία θεόφρον, ἱκετεύοντα σωθῆναι ἡμᾶς.

Μεμνημένος τά θεία παραδόξως, βροντής γεγωνότερον Μάκαρ ἐσάλπισας, λόγον Θεοῦ τόν σωτήριον, καί τούς υπνούντας, ἐν τοῖς μνημείοις τῆς ματαιότητος, ἐξηγείρας νέκρωσιν ἐναπορρίψαντας, τήν τοῖς νεκροῖς συνοικίζουσαν, καί ἐν τῷ Ἄδῃ, τούς κεκτημένους ἐναποστρέφουσαν, οὐς ἀπειργάσω τού νεκρώσαντος, τόν νεκρωτήν σκεύη τίμια, Ἰησοῦ τού Δεσπότου, καί Σωτήρος τών ψυχών ἡμῶν.

Ὡς φωτοφόρος, ὡς θεῖος υποφήτης, ὡς Μάρτυς θεόκριτος τών παθημάτων Χριστοῦ, καί τῆς μελλούσης φανήσεσθαι, ἀρρήτου δόξης, συγκληρονόμος τε καί συμμετοχος, συνών τῷ δεσπόζοντι καί ἐνηδόμενος, ταῖς πηγαζούσαις ἐκάστοτε, φωτοχυσίαις, ἐκ τού αἰδύτου φέγγους θεσπέσιε, τήν φαιδροτάτην τούς τελούντάς σου, νύν ἑορτήν ἱκεσίαις σου, ζοφερών ἐκ κινδύνων, Ανανία ἐλευθέρωσον.

Καί τού Οσίου τρία
Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Ο μουσουργέτης, ἡ λύρα, τοῦ θείου Πνεύματος, ἡ ἀηδών, ὁ τέπιξ, ὁ τῶν θείων ασμάτων, αὐλὸς τῆς Εκκλησίας, πᾶσιν ἡμῖν, τὰς αὐτοῦ παρατίθεται, μελωδικὰς εὐωχίας, καὶ δι' αὐτῶν, κατευφραίνει τοὺς θεόφρονες.

ὁ φαεινότατος λύχνος, καὶ διειδέστατος, ἡ μελουργὸς κιθάρα, ἡ νευρὰ τῶν εὐσήμων, τοῦ Πνεύματος λογίων, ἀδει τρανώς, ἐκδιδάσκων τὰ πέρατα, ἐν ἀσιγήτοις τοῖς ὕμνοις δοξολογεῖν, τῆς θεότητος τὴν μίαν αὐγὴν.

Σὺ τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων, ὡς παριστάμενος, καὶ παρρησίαν Πάτερ, πρὸς αὐτὸν κεκτημένος, ἡμῶν τῶν ἐκτελούντων, μνήμην ποιού, τὴν φαιδρὰν σου πανήγυριν, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων καὶ πειρασμῶν, Ῥωμανέ θεομακάριστε.

Δόξα... Ἦχος α'

Βυζαντίου, οἱ δέ, Ανατολίου

Τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, τὸ μέγα δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, Παῦλον τὸν Ἀπόστολον ἐφώτισας Ἀπόστολε, θεόθεν κατ' ἀποκάλυψιν χρηματισθεὶς, ὡς αὐτόπτης τοῦ Λόγου, καὶ μύστης τῶν θαυμάτων αὐτοῦ, Ἀπόστολος δέ πρὸ τῶν μαθητῶν, καὶ πιστὸς οἰκονόμος τῆς νέας Διαθήκης. Διὸ αὐτὸν μιμούμενος, τὸν διδάσκαλον Χριστὸν, τὸ οἰκεῖον αἷμα ἐξέχεας, μαρτυρικῶς πάθει ὁμολογητῆς γενόμενος, Ἀνανία ἱεράρχα Χριστοῦ, καὶ τὸν δρόμον τελέσας, τὴν πίστιν τε ἄσυλον τηρήσας, σὺν τοῖς ἄνω λειτουργοῖς ἐν υψίστοις αὐλιζόμενος, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Πανεύφημοι, Μάρτυρες

Ελέους ἡ ἄβυσσος ἐμέ, τὸν βυθὸν γενόμενον, ἀκαθαρσίας ἐλέησον, καὶ λούσον πάντα μου, τῶν παθῶν τὸν ρύπον, μετανοίας δάκρυσι, καὶ θεία καταλύξει, λαμπρύνασα, δι' ἧς μοι δώρησαι, ταπεινὸν τῷ ὄντι φρόνημα, καὶ καρδίας, συντριβὴν σωτήριον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἴδιον ἄρνα ἡ ἀμνάς, καὶ ἄμωμος Δέσποινα, ἐν τῷ Σταυρῷ ὡς εὔρακεν, εἶδος οὐκ ἔχοντα, οὐδέ κάλλος, Οἴμοι! θρηνωδοῦσα ἔλεγε. Πού σου τὸ κάλλος ἔδου γλυκύτατε; πού ἡ εὐπρέπεια; πού ἡ χάρις ἡ ἀστράπτουσα, τῆς μορφῆς σου, Ὡς μοι προσφιλέστατε;

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ τῆς Οκτωῆχου, λέγομεν δὲ καὶ τὸ παρὸν ἰδιόμελον τοῦ Ἀποστόλου μετὰ τοῦ Στίχου αὐτοῦ.

Ἦχος δ'

Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν

Ἀθλοφορικὸν ἐνδιαίτημα ἀπεφάνθη, Ἀνανία Ἀπόστολε, καὶ λίθοις ὡς ἄνθεσι πυκαζόμενος, ὑπὲρ τοῦ παθόντος σαρκὶ δι' ἡμᾶς, ἐκουσίως τὸ αἷμά σου ἐξέχεας ὅθεν ἡ Δαμασκὸς ἐναβρύνεται, τῆ ἱερά, πανηγύρει σου σήμερον, οὐ μόνον δὲ ἐκείνη, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἡ υφ' ἡλίου, τῶν θαυμάτων σου τὰ τεράστια σαφῶς ἀνακηρύπτουσα βοά. Πρέσβευε πρὸς Θεόν, τοῦ δωρήσασθαι ἡμῖν, τῶν πταισμάτων τὴν συγχώρησιν.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Πρώτη καλών απαρχή, ώφθης σωτηρίας αφορμή, Ρωμανέ Πατήρ ημών, Αγγελικὴν γάρ υμνωδίαν συστησάμενος, θεοπρεπῶς επεδείξω τὴν πολιτείαν σου. Χοιστόν τόν Θεόν ικέτευε, πειρασμῶν καί κινδύνων λυτρωθῆναι τοὺς ανυμνούντάς σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Αντίληψις καί σκέπη μου, υπάρχεις παναμώμητε, Θεοτόκε, σέ γάρ έχω βοηθόν, εν θλίψεσι καί νόσοις, καί ταίς στενοχωρίαῖς, καί σέ δοξάζω τὴν αμώμητον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η Πάναγνος ὡς εἶδε σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνωδοῦσα, ανεβόα μητρικῶς. Υἱέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Απολυτίκιον τοῦ Αποστόλου Ήχος γ'

Απόστολε Ἄγιε Ανανία, πρέσβευε τῷ ελεήμονι Θεῷ ἵνα πταισμάτων ἀφεσιν, παράσχη ταίς ψυχάς ημῶν.

Καί τοῦ Οσίου Ήχος πλ. δ'

Εν σοί Πάτερ ακριβῶς διεσώθη τό κατ' εἰκόνα, λαβῶν γάρ τόν σταυρόν, ηκολούθησας τῷ Χριστῷ, καί πράττων ἐδίδασκες, υπεροράν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ επιμελείσθαι δέ ψυχῆς, πράγματος αθανάτου, διό καί μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, Ὅσιε Ρωμανέ τό πνεύμά σου.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία καί οι Κανόνες, τῆς Οκτωήχου εις, καί οι δύο παρόντες τῶν Ἀγίων.

Ο Κανων τοῦ Αποστόλου, οὐ η Ακροστιχίς (άνευ τῶν Θεοτοκίων).

Ανανίου με τό κλέος δοξαζέτω.

Ιωάννου Μοναχοῦ

Ωδή α' Ήχος πλ. α'

Υγρὰν διοδεύσας

Ανοίξωμεν στόμα ευφημικόν, τρανώσωμεν γλώτταν, εν τῇ μνήμη πάντες πιστοί, τοῦ αρχιποιομένου Ανανίου, καί σύν αὐτῷ τῷ Θεῷ ημῶν ἄσωμεν.

Νυμφίω αχράντω νυμφαγωγεί, τὴν ἄσπιλον νύμφην, Ανανίας ο ευκλεής, Χριστοῦ τὴν ενταύθα Εκκλησίαν, μεθ' ἧς φαιδρῶς τῷ Θεῷ ημῶν ἄσωμεν.

Αρχαίος γενόμενος μαθητής, τῷ νέω βραβεύεις, τὴν ἀνάβλεψιν φοιτητή, τῷ

πάλαι διώκτη Ανανία, καί μελωδείς. Τώ Θεώ ημών άσωμεν.

Θεοτοκίον

Τάξεις σε Αγγέλων καί τών βροτών, ανύμφευτε Μήτηρ, ευφημούσιν ανελλιπώς, τόν Κτίστην γάρ τούτων ώσπερ βρέφος, εν ταίς αγκάλαις σου εβάστασας.

Ο Κανων τού Οσίου

Ωδή α' Ήχος πλ. β' Ως εν ηπειρώ

Φωτολαμπείς λαμπηδόνας εξ ουρανού, ημίν εξαπόστειλον, ταίς πρεσβείαις σου σοφέ, Ρωμανέ θεσπέσιε, την σήν, ευφημήσαι ιεράν μνήμην εν άσμασιν.

Από νεότητος όλον σύ τώ Χριστώ, σαυτόν παραθέμενος, ηκολούθησας αυτώ, φεγγοβόλοις λάμψεσι τόν νούν, ουρανόθεν, Ρωμανέ Καταστραπτόμενος.

Ωραϊσμένος τώ καλλει τού παντουργού, καί Αγίου Πνεύματος, ως αστήρ φωτολαμπής, αρετών φαιδρότητι σοφέ, ανεδείχθης Ρωμανέ, κόσμου τοίς πέρασιν.

Θεοτοκίον

Εκ σου προήλθεν αφράστως ο τού Θεού, Λόγος ο συνάναρχος, επ' εσχάτων τών καιρών, καί τόν πρώτον άνθρωπον φθορά, πεπτωκότα, Θεοτόκε ανεσώσατο.

Τού Αποστόλου

Ωδή γ' Σύ εί τό στερέωμα

Νεύμασιν επόμενος, τού Διδασκάλου σου γέγονας, Αρχιερεύς, αθλοφορικών τε, ιερείον Απόστολε.

Ίλεων εντεύξεσι, θεοπειθέσι σου έργασαι, τόν Λυτρωτήν, τοίς σέ ανυμνούσιν, Ανανία Απόστολε.

Όλην σοι επέδησε, τήν τού θηρός ορμήν Κύριος, επιφανείς, εν φωτί αρρήτω, αμαυρώσας τό πρόσωπον.

Θεοτοκίον

Σέ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγήν καί τείχος ημών, Χριστιανοί σέ δοξολογούμεν, ασιγήτως ανύμφευτε.

Τού Οσίου

Ουκ έστιν Άγιος

Ο νούς σου γέγονε σοφέ, σκήνωμα τής Τριάδος, Ρωμανέ τής Αγίας, δεδεγμένος ευσεβώς, τήν γνώσιν τήν αληθή, καί προχέων, ένθεα διδάγματα.

Ρευμάτων έβλυσε πηγάς, η τιμία σου γλώσσα, κελαδούσα τά θεία, καί τρανούσα εμφανώς, τήν τού Χριστού πρός ημάς, εκ Παρθένου, γέννησιν τήν άφραστον.

Ιδού εκτρέφεις δαψιλώς, ταίς σοφαίς ομιλίαις, καί τερπναίς μελωδίαις, τάς διανοίας ημών, καί εμπιπλάς γλυκασμού, θειοτάτου, Ρωμανέ θεσπέσιε.

Θεοτοκίον

Πασών υπαρχεις στρατιών, ανωτέρα Παρθένε. τόν εκείνων γάρ Κτίστην, τόν Υιόν τόν τού Θεού, συνέλαβες εν γαστρί, καί τεκούσα, μένεις αιειπάρθενος.

Ο Ειρμός

«Ούκ έστιν Άγιος ως σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου Αγαθέ, καί στερεώσας ημάς, εν τή πέτρα τής ομολογίας σου».

Κάθισμα τού Αποστόλου

Ήχος α΄

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τοίς πάθεσι Χριστού, κοινωνός ανεδείχθης, Απόστολε σοφέ, καί αυτόπτα τού Λόγου, πιών γάρ τό ποτήριον, ετελέσθης δι' αίματος. Αλλ' ως σύνθρονος, καί κληρονόμος υπάρχων, εκδυσώπησον, υπέρ ειρήνης τού κόσμου, αυτόν ως φιλάνθρωπον.

Δόξα... Τού Οσίου

Ήχος πλ. α΄

Τόν συνάναρχον Λόγον

Τόν συνάναρχον Λόγον Πατρί καί Πνεύματι, δογματίσας τώ κόσμω ως ομοούσιον, τούς πιστούς ως αληθώς κατεφώτισας. καί αιρέσεων δεινάς, ερεσχελίας καθελών, παρίστασαι τώ Κυρίω, υπέρ ημών ικετεύων, τών σέ υμνούντων Ρωμανέ θαυμάσιε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν εκ σου σαρκωθέντα Θεόν καί Κύριον, δι' ημάς τους φθαρέντας τοίς αμαρτήμασι, τούτον ικέτευε θερμώς, τού οικτειρήσαι ημάς, καί αποστρέψαι τόν θυμόν, καί τήν οργήν αυτού Σεμνή, από τών πίστει τιμώντων, καί ευφημούντων απαύστως, τήν δυναστείαν καί τό κράτος σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ σε ορώσα Χριστέ η Μήτηρ σου, εκουσίως εν μέσω ληστών κρεμάμενον, κοπτομένη μητρικώς τά σπλάγχνα, έλεγεν, Αναμάρτητε Υιέ, πώς αδίκως εν Σταυρώ ως περ κακούργος επάγης; τό γένος τό τών ανθρώπων, ζωώσαι θέλων ως υπεράγαθος.

Τού Αποστόλου

Ωδή δ΄

Εισακήκοα Κύριε

Υπό σου παιδευόμενος, αθλοφορικώς τροπούται τόν θάνατον, Ανανίας ο

αιίδιμος, παρά σου βραβεία κομιζόμενος.

Μαθητής εχρημάτισας, τού διωκομένου Λόγου αιίδιμε, Ανανία καί
Διδάσκαλος, τής θεοσεβείας τώ διώκοντι.

Ενεφάνισε Κύριος, Σαύλω αομμάτω, σέ τόν κρυπτόμενον, καί υπέδειξε
μεσίτην σε, Ανανία τούτω τής ιάσεως.

Θεοτοκίον

Τόν Θεόν όν εκύησας, άχραντε Παρθένε, τούτον ικέτευε, από πάσης
περιστάσεως, λυτρωθήναι πάντας τούς υμνούντάς σε.

Τού Οσίου

Χριστός μου δύναμις

Δοχείον γέγονας, τού θείου Πνεύματος καί πυρίπνοον στόμα αναφωνούν,
θεία μελωδήματα, καί καταθέλγον τάς ψυχάς, Ρωμανέ τών ανυμνούντων σε.

Ως λύρα πέφηνας, σύ επουρανιος, καί κιθάρα η πάσαν πρόσ εαυτήν, έλκουσα
διάνοιαν, τοίς διηγήμασι τοίς σοίς, καί τερπνοίς σου μελωδήμασιν.

Η χάρις έπνευσε, καί κατεσκήνωσε, τή αγία ψυχή σου, τού παντουργού,
Πνεύματος Πανεύφημε καί σέ δοχείον καί σοφόν, θεηγόρον απειργάσατο.

Θεοτοκίον

Ιόν εξέχεε, ταίς τής προμήτορος, ακοαίς μέν ο όφιος, αλλ' η Αγνή, τούτον
εξετίναξε, τού Αρχαγγέλου τή φωνή, συλλαβούσα καί τεκούσα Χριστόν.

Τού Αποστόλου

Ωδή ε'

Ίνα τί με απώσω

Τοίς εν σάλω λιμένα, θείον η ανέναος πηγή σε έδειξε, τοίς εν ζόφω, φέγγος, τό
απρόσι τον φώς απειργάσατο, Ανανία μάκαρ, ως φοιτητή αξιοχρέω, ευμενώς
εν σοί αναπαυσάμενον.

Ο ορών κεκρυμμένα, καί πρό τής γενέσεως ειδώς τά σύμπαντα, σοί τώ
κεκρυμμένω, τόν λανθάνοντα ήλιον έδειξε, τόν ποτέ διώκτην, μετ' ου πολύ τής
πορθουμένης, υπ' αυτού αληθείας υπέρμαχον.

Καταλήψεως πέραν, η ανεξιχνίαστος οικονομία σου, δι' αυτής γάρ Σώτερ, ο
φρικτός εξουδένωται θάνατος. Ανανίας όθεν, ως νικητής καί ιεράρχης, υπέρ
σου γεγηθώς σφαγιάζεται.

Θεοτοκίον

Ως Θεόν συλλαβούσαν, τόν Δημιουργόν τών απάντων καί Κύριον, γενεαί σε
πάσαι, τών ανθρώπων Αγνή μακαρίζουσι, καί τών Ασωμάτων, αι νοεραί
ταξιαρχίαι, ως Μητέρα Θεού σε δοξάζουσι.

Τού Οσίου

Τώ θείω φέγγει σου

Ως ευπρεπέστατον ιερόν, σκεύος ως αγνότατον σοφέ, τού Παρακλήτου η χάρις σε, Ρωμανέ ευρούσα, ναόν ειργάσατο, φωτί λελαμπρυσμένον, καί κατεσκήνωσε.

Σεσαρκωμένον η τόν Υιόν, τού Θεού τεκούσα αληθώς, σου τήν ψυχήν κατεφώτισε, καί τόν νούν ενθέου, γνώσεως έπλησε, νυκτός σοι επιστάσα, η Αειπάρθενος.

Ταίς συγγραφαίς σου τών ιερών, λόγων Παναοίδιμε οφθείς, άρτος τοίς πάσιν ηδύτατος, πάντας κατευφραίνεις, πάντων φωτίζων τόν νούν, καί πάντας εκδιδάσκων, γνώσιν σωτήριον.

Θεοτοκίον

Φώς η τεκούσα τόν τού Πατρός, Λόγον τόν αιδιον Αγνή, φωτιστικαίς ταίς πρεσβείαις σου, φώτισον τόν νούν μου, καί αποδίωξον, τό σκότος τής ψυχής μου, πάναγνε Δέσποινα.

Τού Αποστόλου

Ωδή ς'

Ιλάσθητι μοι Σωτήρ

Λατρεύειν ζώντι Θεώ, μεμαθηκως Ιερώτατε, καί λύσας πολυσχιδή, αφρόνων κακόνοϊαν, τήν μίαν εδίδαξας, Ανανία σέβειν, τρισυπόστατον θεότητα.

Εδέξω εν ταίς χερσί, τής Εκκλησίας τούς οίακας, τώ κυβερνήτη Χριστώ, φοιτήσας Απόστολε, καί ταύτην τώ Πνεύματι, ως ολκάδα θείαν, Ανανία εκυβέρνησας.

Ο πλαστοουργήσας ευθή, οδόν ευθύπορον στέλλεσθαι, σου τώ κλεινώ μαθητή, προσέταξας Δέσποτα, τής δικαιοτάτης σου, εκλογής τό σκεύος, εκκαλύπτων προσευχόμενον.

Θεοτοκίον

Ως έμψυχος κιβωτός, τόν νομοδότην εχώρησας, ως άγιος δέ ναός, εδέξω τόν Άγιον, άνθρωπον γενόμενον, επ' ευεργεσία, τών ανθρώπων Μητροπάρθενε.

Τού Οσίου

Τού βίου τήν θάλασσαν

Φωτισμού πληρούμενος, καί πρός ύψος αρετών, ενθέων αναγόμενος, κατεφρόνησας πάντων τών επί γής, καί στύλος ουράνιος, καί φωστήρ ευσεβείας εχρημάτισας.

Σαρκός κατεμάρανας, τὰς ορέξεις καὶ ψυχὴν, τὴν σεαυτοῦ εκόσμησας,
λαμπροτάταις αγνεΐαις μαρμαρυγαῖς, καὶ κάλλος ἐράσμιον, ἀρετῶν εὐμορφία
περιέθηκας.

Μισήσας τὴν πρόσκαιρον, καὶ ματαίαν καὶ σαθράν, καὶ ρέουσαν ἀπόλαυσιν,
τῷ ναῷ τῆς Πανάγνου προσκαρτερῶν, τὸν νοῦν καθηγίασας, καὶ ψυχὴν καὶ
τὸ σῶμα ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Ἀπαντες προβλέποντες, οἱ Προφῆται τηλαυγῶς, τὴν ἐσομένην ὕστερον, ἐκ
Παρθένου Χριστέ σου ἐπὶ τῆς γῆς, πανάχραντον γέννησιν, ἐμφανῶς οἱ
θεόπται προηγόρευσαν.

Ὁ Εἰρμός

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψομένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι,
τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βῶ ῥοι. Ἀνάγαγε, ἐκ φθοράς τὴν ζωὴν
μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον Ἦχος β' Τὴν ἐν πρεσβείαις

Ὁ ἐν πρεσβείαις θερμότατος ἀντιλήπτωρ, καὶ τοῖς αἰτούσι ταχύτατα
ὑπακουῶν, δέξαι τὴν δέησιν Ἀνανία ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν δυσώπει τοῦ
ελεῆσαι ἡμᾶς, τὸν μόνον Ἁγίοις δοξαζόμενον.

Ὁ Οἶκος

Τῷ φωτισμῷ τῆς ἐλλάμψεώς σου ἐκκαθάρας, Σωτήρ μου, τὴν ἀχλὺν τῆς ἐμῆς
καρδίας καὶ τὴν πώρωσιν, δίδου μοι λόγον ἀνευφημήσαι, καθαρῶ συνειδῶτι,
τοῦ Ἀποστόλου τὰς θεαυγεῖς ἀρετὰς, καὶ τοὺς ἀθλοὺς τοῦ μάκαρος, πηγὴ γάρ
σύ εἶ σοφίας, καὶ δοτήρ ἀγαθὸς πολυεύσπλαγχνε, διὸ τρανώσας τὴν γλῶτταν
μου, τὸν ἐφύμνιον ὕμνον μου πρόσδεξαι, ὁ μόνος Ἁγίοις δοξαζόμενος.

Συναξάριον

Τῆ Α' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνανίου.

Στίχοι

Λίθοις νέμειν θέλοντα μηδαμῶς σέβας,
Ἀνανίαν βάλλουσι δυσσεβεῖς λίθοις.
Λεύσθη Ἀνανίας Οκτωβρίου ἡματι πρώτῳ.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ρωμανοῦ, τοῦ Ποιητοῦ τῶν
Κοντακίων.

Στίχοι

Καὶ πρὶν μὲν ὕμνει Ρωμανὸς Θεὸν Λόγον,
Ὑμνεῖ δὲ καὶ νῦν, ἀλλὰ σὺν τοῖς Ἀγγέλοις.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Μιχαὴλ ἐκ τῆς Μόνης
Ζώβης, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἁγίων Μοναχῶν τῶν μαρτυρησάντων ἐν τῇ
ἐνορίᾳ Σεβαστουπόλεως.

Στίχοι

Τμηθείς Μιχαήλ σύν μαθηταίς τρισδέκα,
Χορώ συνήφθη τών Μοναστομαρτύρων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων έξ Οσιομαρτύρων ξίφει τελειωθέντων.

Στίχοι

Εξ συμμονασταί τούς εαυτών μανδύας,
Άθλοις ερυθραίνουσι τοίς διά ξίφους.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Δομνίνου.

Στίχοι

Δεινήν Δομνίνος συντρίβην σκελών φέρων,
Υποσκελισμούς τού Σατάν καταισχύνει.

Ο Όσιος Ιωάννης ο Κουκουζέλης ο ηδύμολπος, ό εν τοίς ορίοις τής εν τώ
Άθω μεγίστης Λαύρας ασκήσας, εν ειρήνη τελειούται.

Ο Όσιος Γρηγόριος ο Δομέστικος, ο εν τή αυτή μεγίστη Λαύρα τού Άθου
ασκήσας, καί έν χρυσούν νόμισμα παρά τής Θεοτόκου λαβών, εν ειρήνη
τελειούται.

Ταίς των Αγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Αποστόλου

Ωδή ζ'

Οι εκ τής Ιουδαίας

Σαλπιζέτω εμφρόνως, η θεόλεκτος ποιίμνη, ευήχω σάλπιγγι, τούς άθλους τού
Ποιμένος, Ανανίου βώσσα, τώ αυτής ποιμενάρχη Χριστώ. Ο τών Πατέρων
ημών, Θεός ευλογητός εί.

Δοξαζέτω Θεού σε, μαθητήν Ανανία, καί ιεράρχην σεπτόν, καί Μάρτυρα τών
θείων, παθημάτων φωνούσα, η σεπτή Εκκλησία Χριστώ. Ο τών Πατέρων
ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ου θανάτου τώ δέει, αλλά πόθω τής ποιίμνης αποκρυπτόμενος, τόν λύκον
ώσπερ άρνα, ορών τιθασευθέντα, Ανανίας εκραύγαζεν. Ο τών Πατέρων
ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Παρθενικής εκ νηδύος, σαρκωθείς επεφάνης εις σωτηρίαν ημών, διό σου τήν
Μητέρα, ειδότες Θεοτόκον, ευχαρίστως κραυγάζομεν. Ο τών Πατέρων ημών,
Θεός ευλογητός εί.

Τού Οσίου

Οι παῖδες εν Βαβυλώνι

Τὴν Θεοτόκον Μαρίαν, θεόφρον ἑσχεσ διδάσκαλον, συνετίζουσάν σε καὶ μουῦσαν, καὶ ψάλλειν προτρέπουσαν. Ευλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν σῶν ρημάτων ὁ φθόγγος, τὴν οἰκουμένην ἐπλήρωσε, καὶ τερπνῶς μελωδεῖν τοὺς ἀνθρώπους, Χριστῷ παρεσκεύασεν. Ευλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εξέλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς φαεινότατος ἥλιος, Ῥωμανέ καὶ πυρσός καταυγάζων, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας. Ευλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Νῦν μακαρίζουσι πάσαι, αἱ γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων σε, Θεοτόκε ἀγνή ὡς προέφησ, καὶ πίστει δοξάζουσιν. Ευλογημένος πάντα γενε, ὁ καρπός τῆς κοιλίας σου.

Τοῦ Ἀποστόλου

Ὡδή η'

Ἑπταπλασίως κάμινον

Ξενακουστὲν ἐνόμιζεν, Ἀνανίας ὁ ἐνδοξος, ἐξ ἀρπακτικῆς, τοῦ πορθητοῦ τῆς ποιμένης σου, δυνάμεως Δέσποτα, τὴν ὑπὲρ λόγον ἀμειψιν, πρὸς ποιμαντικὴν, ὅθεν σκιρτῶν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες ευλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀγαλλιάσθω σήμερον, καὶ σκιρτάτω τῷ πνεύματι, ἡ πανευκλεής, καὶ μακαρία πόλις σου, τὴν σὴν εὐμοιρήσασα, ἐπιστασίαν Ἐνδοξε, καὶ ευχαριστούσα τῷ Σωτήρι βοάτω. Οἱ Παῖδες ευλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ζωοποιῶ προστάγματι, Ἀνανία ὑπέρτιμε, τὴν φωτοποιόν τοῦ οραθέντος δύναμιν, τῷ Σαύλῳ ἐκήρυξας, καὶ ἀπεκρούσω πῆρωσιν, τὰς ἀλεξικάκους, ἐπιθείς σου παλάμας, φολίδας δρακοντείους, ἐκβαλὼν ὡς λεπίδας, βοῶν. Ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἡ ἐν ἀναγκαῖς σώζουσα, καὶ θερμῶς προστατεύουσα, πάντα ἐν θλίψει, Παναγία Δέσποινα, σπλαγχνίσθητι σώσόν με, καὶ πεπτωκότα ἐγείρον, χεῖρα βοηθείας, πρὸ τοῦ τέλους διδοῦσα, μὴ νύξ με τοῦ θανάτου, καταλάβη ὑπνούντα, ἵνα σε κατὰ χρέος, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου

Νόμων πατρῶν

Πάσαν τοῦ κόσμου τὴν τερπνότητα, καὶ τὴν τρυφήν καὶ δόξαν

αποσεισάμενος, τήν ψυχὴν σου ανεπτέρωσας, πρὸς τὰς ἄνω χορείας, πρὸς τὰς ἐκεῖνων, δόξας καὶ λαμπρότητας Σοφέ, πρὸς τὰ κάλλη τὰ ἄρρητα, πρὸς μονὰς τὰς ἐκεῖσε, πρὸς φῶς τῆς θεαρχίας κραυγάζων. Σέ υπερυψούμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῷ θεῷ πρόθω πυρπολούμενος, τὰς αναβάσεις ἔθου ἐν τῇ καρδίᾳ σου, καὶ ἀσώματον ἐν σώματι, πολιτείαν ἐκτήσω, τὰς τῶν Ἀγγέλων τάξεις, ἐκμιμούμενος Σοφέ, τὰς ἐκεῖνων ἐπόθησας, ἐν κόσμῳ μελωδίας, ἐν πίστει Ρωμανέ ανακράζων. Σέ υπερυψούμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υψηγορία, τῶν ἐνθέων σου, καὶ γλυκυτάτων λογῶν μακαριώτατε, Ρωμανέ, πάσαν διάνοιαν, καταθέλγεις ἀνθρώπων καὶ κατευφραίνεις, οἷά τις τροφεὺς πλουτοποιός, καὶ φωτίζεις φαιδρότατα, καὶ βοὰν ἐκδιδάσκεις. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἰσοθεῖα δελεάσας με, ὁ βροτοκτόνος ὄφις ὁ σκολιώτατος, ὡς αἰχμάλωτον ἀφήρπασε, τρυφῆς τοῦ Παραδείσου, ἀλλ' ὁ Δεσπότης, φύσει ὁ Υἱὸς ὁ τοῦ Θεοῦ, σαρκωθεὶς ἐπεδήμησεν, ἐκ Παρθένου Μαρίας, καὶ ἤρέ με πρὸς ὕψος Θεώσας, ὃν υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Νόμων πατρῶων οἱ μακαριστοί, ἐν Βαβυλώνι Νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτυσαν, ροσταγῆς ἀλογίστου, καὶ συνημμένοι, ὧ οὐκ ἐχωνεύθησαν πυρί, τοῦ κρατούντος ἐπάξιον, ἀνέμελπον τὸν ὕμνον. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τοῦ Ἀποστόλου

Ὡδὴ θ'

Σέ τὴν ἀπειρόγαμον

Ἐλυσας Πανεύφημε, τό σκότος τό τῆς ἀγνωσίας, φῶς δέ ἀληθῶς ἐξήστραψας, Δαμασκῶ τρισυπόστατον, ἀλλὰ ὡς φιλότεκνος πατήρ, καὶ φιλοστοργὸς ποιμενάρχης, ὀρθοδοξοῦσαν ταύτην φύλαττε.

Ταύτην τὴν ἐτήσιον, πανήγυριν ἐπιτελοῦντες, δεῦτε φωταυγεί ἐκλάμποντες, τῆς ψυχῆς ἀξιώματι, τοῦ τῆς Τριάδος, λατρευτοῦ τε καὶ κήρυκος Ἀνανίου, τὴν τριφεγγὴ ἀρετὴν μέλψωμεν.

Ὡ τῆς ὑπὲρ ἄνθρωπον, ἀξίας σου μάκαρ Ἀνανία! ὡς γὰρ μαθητῆς ἠγάπησας, ὡς ποιμὴν ἀναπέπαυσαι, καὶ ὡς ἀθλοφόρος, τῷ Χριστῷ συνδεδόξασαι, τοῖς στεφάνοις μαρτυρικῶς ἀγλαϊζόμενος.

Θεοτοκίον

Ἀχραντε παναμωμε, τό σκεῦος τό τῆς εὐωδίας, αἴτησαι Χριστόν ὃν ἔτεκες, Βασιλεῖ μὲν τὰ τρόπαια, τοῦ τῆς δουλείας δέ ζυγού, δοῦναι τὴν ἀνεσιν τῷ λαῷ σου. σέ γὰρ ἀπαύστως μεγαλύνομεν.

Τού Οσίου

Απορεί πάσα γλώσσα

Ταίς ανωτάταις Ένδοξε, χορείαις συνήφθης τών ασωμάτων, ένθα η ανέκφραστος υπάρχει ευφροσύνη, καί διηνεκής απόλαυσις, ένθα εκείνο, τής θεαρχίας φάος υπάρχει καί χαρά, ένθα η ανεκκάλητος, δόξα Μακαριώτατε.

Μετά δικαίων ένδον, εις Θεού θείαν δόξαν κατασκηνώσας, βλέπεις τήν τερπνότητα, τήν άφραστον εκείνην, βλέπεις τήν τρυφήν τήν άληκτον, βλέπεις τά κάλλη τών ουρανών, τά όντως εράσμια σοφέ, βλέπεις Πατριαρχών τάς χορείας, Ρωμανέ ένδοξε.

Σού τήν φωσφόρον μνήμην, τούς πιστός εκτελούντας, εκ τών κινδύνων λύτρωσαι, πρεσβείαις σου θεόφρον, καί εκ πάσης βλάβης, Ρωμανέ καί θλίψεως τού αλλοτρίου, καί τής επουρανίου αξίωσον τυχείν, δόξης καί βασιλείας τής άνω, μακαριώτατε.

Ωραϊσμένος κάλλει, ασυγκρίτω θεόφρον τώ τής τριαδος, καί πεποικιλμένος λαμπηδόνας εξαστράπτεις, καί περιχαρώς πανόλβιε περιπολεύεις, περί τόν θρόνον όντως τού Κτίστου καί Θεού. Μα εορταζοντων ο ήχος, Ρωμανέ ένδοξε.

Θεοτοκίον

Υπό τής πάλαι πτώσεως, ανθρώπων τό γένος, τού πρωτοπλάστου γέγονεν αιχμάλωτον, Παρθένε Θεοτόκε, καί δεδουλωμένον πάθεσι τής αμαρτίας, αλλ' ο εκ σου τεχθείς, υπεράγαθος Θεός, τούτο τή εαυτού ευσπλαγχνία ανεκαλέσατο.

Ο Ειρμός

«Απορεί πάσα γλώσσα, ευφημείν πρός αξίαν, ιλιγγιά δέ νούς, καί υπερκόσμιος, υμνείν σε Θεοτόκε, όμως αγαθή υπάρχουσα τήν πίστιν δέχου, καί γάρ τόν πόθον οίδας, τόν ένθεον ημών, σύ γάρ Χριστιανών εί προστάτις, σέ μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τού Αποστόλου

Τοίς Μαθηταίς

Αρχαίος μαθητής Χριστού, γεγονως Ανανία, τώ νέω τήν ανάβλεψιν, μαθητή σύ βραβεύεις, Παύλω τώ θείω, διό σε, σύν αυτώ ευφημούμεν, ως ιεράρχην ένθεον, ως Απόστολον θείον, ως αληθή, Μάρτυρα καί κήρυκα θεηγόρον, καί πρεσβευτήν θερμότατον, πάσης τής οικουμένης.

Τού Οσίου καί Θεοτοκίου, ομού

Εν θεοπνεύστοις άσμασι, κατετράνωσας, Μάκαρ, τήν τού Χριστού απόρρητον, θείαν οικονομίαν, καί ύμνοις έστεψας πάντας, Ρωμανέ τούς Αγίους, μεθ' ών φαιδρώς ανύμνησας, τήν αγνήν καί Παρθένον, καί αληθή, τού Θεού Μητέρα πάνσοφε Πάτερ, μεθ' ής ημών μνημόνευε, παρεστώς τή Τριάδι.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'
Ανατολίου

Μαθητά τού Σωτήρος, αρχιεράρχα ένδοξε, κλέος Μαρτύρων, Ανανία φωστήρ
φαινότατε, ημών δέ πολιούχε, εκτενώς ικέτευε, ρυσθήναι τήν ποιόμνην σου εκ
κινδύνων, καί σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Ω τού παραδόξου

Ἦθη τά μακράν ποιούντά με, τού αγαθού σου Υιού, αγαθή καί πανάμωμε,
πόρρωθι απέλασον, τής αθλίας καρδίας μου, καί τόν ζητούντα καί
ωρυόμενον, καταπιείν με κάκιστον λέοντα, όφιν τόν δόλιον, σκολιόν καί
δράκοντα, τόν πονηρόν, σύντριψον τώ κράτει σου, υπό τούς πόδας μου.

Η Σταυροθεοτοκίον
Αυτόμελον

Ω τού παραδόξου θαύματος! ώ μυστηρίου καινού! ώ φρικτής εγχειρήσεως! η
Παρθένος έλεγεν, εν Σταυρώ σε ως έβλεπεν, εν μέσω δύο ληστών
κρεμάμενον, όν ανωδίνως φρικτώς εκύησεν, έκλαιε κράζουσα, Οίμοι τέκνον
φίλτατον! πώς σε δεινός, δήμος καί αχάριστος, Σταυρώ προσήλωσεν;

Καί τά λοιπά ως συνήθως, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Β' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Κυπριανού, καί Ιουστίνης τής Παρθένου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τών Αγίων τρία.

Ἦχος δ'
Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Ιερέων εν χρίσματι, καί Μαρτύρων εν αίματι τώ Θεώ προσήγγισας,
τελεώτατα, Κυπριανέ πανασίδιμε, τό άνθος τής φύσεως, η τών λόγων
καλλονή, τής σοφίας ακρόπολις, τής ορθότητος, τών δογμάτων η στάθμη,
τών κανόνων, παναρμόνιος ευθύτης. Εκκλησιών η ευπρέπεια.

Τών αθλούντων τήν εύκλειαν, τών Μαρτύρων τόν στέφανον, υπογράφων
έπεισας τούς θεόφρονας, κατατολμάν γενναιότατα, ποικίλων κολάσεων, καί
δεσμών καί φυλακής, καί σωματών γυμνώσεως, καί στρεβλώσεων, καί
κρυμού δριμυτάτου καί μαστίγων, καί θανάτου τελευταίον, Κυπριανέ
πανσεβάσμιε.

Επωδαίς ταίς τού δαίμονος, τας ωδάς τας τού Πνεύματος, καί Σταυρού τό
τρόπαιον αντιτάξασα, τήν παρθενίαν ετήρησας, καί Μάρτυς αήτητος,
προσηνέχθης τώ Χριστώ, ιερώτατον σφάγιον, όθεν έτυχες, τών στεφάνων τής

νίκης, Ιουστίνα, τών Παρθένων καί Μαρτύρων, κεκοσμημένη φαιδρότησι.

Δόξα... Ἦχος β'

Διδασκαλίαν τῆς πλάνης, καί γνώσιν τών ειδώλων, απεδύσω αληθώς, καί Σταυρόν ημφιάσω, ὄπλον εἰς σωτηρίαν, Κυπριανέ παμμακάριστε. Ἐρριψας τὰς βίβλους τὰς μαγικάς, τόν ἄνθρωπον ἀπέθου τόν παλαιόν, καί ὠκησεν ἐν σοί θεογνωσία, ἡ τριάς ἡ ομοούσιος. Αὐτήν ἰκέτευε ἱεράρχα, σὺν Ἀγγέλοις τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε

Πάντων, θλιβομένων ἡ χαρά, καί ἀδικουμένων προστάτις, καί πενομένων τροφή, ξένων τε παράκλησις, χειμαζομένων λιμήν, ἀσθενούντων επίσκεψις, καταπονουμένων, σκέπη καί ἀντίληψις, καί βακτηρία τυφλῶν, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ τοῦ υψίστου, σὺ ὑπάρχεις. Ἄχραντε σπεύσον, δυσωπούμεν ρύσασθαι τοὺς δούλους σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ξύλω, τοῦ Σταυροῦ σε Ἰησοῦ, προσαναρτηθέντα ορώσα, ἡ Ἀπειρόγαμος, ἐκλαίει καί ἔλεγε. Τέκνον γλυκύτατον, ἵνα τί ἐγκατέλιπες, ἐμέ τὴν τεκούσαν, μόνην φῶς ἀπρόσιτον, τοῦ προανάρχου Πατρός; σπεύσον, καί δοξάσθητι ὅπως, δόξης ἐπιτύχωσι θείας, οἱ τὰ θεία πάθη σου δοξάζοντες.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά της Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος β'

Τόν φωστήρα τόν θεολαμπή, τόν τοῦ Παύλου συνόμιλον, καί ἔργοις συμμετόχον, Κυπριανόν ευφημήσωμεν, μετ' Ἀγγέλων γάρ ἀγάλλεται, λαβῶν τό στέφος τῆς ἀφθαρσίας, παρά τοῦ μόνου Θεοῦ, καί Πρεσβεύει, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅτε, ἐκ ξύλου σε

Ἄλλην, κραταιάν καταφυγὴν, καί ἰσχύος πύργον καί τείχος, ἀκαταμάχητον, ὄντως οὐ κεκτῆμεθα, εἰμὴ σέ Πάναγνε, καί πρὸς σέ καταφεύγομεν, καί σοί ἐκβωῶμεν. Δέσποινα βοήθησον, μὴ ἀπολώμεθα, δείξον, εἰς ἡμᾶς τὴν σὴν χάριν, καί τῆς δυναστείας τὴν δόξαν, καί τῆς ευσπλαγχνίας σου τό μέγεθος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε, ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, ἐβλεψε τόν ἴδιον ἄρνα, ἐπὶ σφαγὴν ὡς βροτόν, θέλοντα ἐλκόμενον, θρηνοῦσα ἔλεγεν, Ἀτεκνώσαι νύν σπεύδεις με, Χριστέ τὴν τεκούσαν, τί τοῦτο πεποίηκας, ὁ λυτρωτῆς τοῦ παντός; ὅμως, ἀνυμνῶ καί δοξάζω, σοὺ τὴν ὑπὲρ νοῦν τε καί λόγον, ἀκραν ἀγαθότητα Φιλάνθρωπε.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Καί τρόπων μέτοχος, καί θπόνων διάδοχος, τών Ἀποστόλων γενόμενος, τὴν πράξιν εὐρες Θεόπνευστε, εἰς θεωρίας ἐπίβασιν, διὰ τοῦτο τόν λόγον τῆς ἀληθείας ὀρθοτομῶν, καί τὴ πίστει ἐνήθλησας μέχρις αἵματος, Ἱερομάρτυς Κυπριανέ, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες της Οκτωήχου καί τών Αγίων
ό παρών, ού η Ακροστιχίς.

Μέλπω μάκαρ σου τήν κυπρίζουσαν χάριν.

Ωδή α' Ἦχος δ' Θαλάσσης τό ερυθραίων

Μετά τής υπερκοσμίου τάξεως, νύν αυλιζόμενος, ώ ιερά καί θεία κεφαλή,
ουρανόθεν επίβλεπον, καί τούς πιστώς υμνούντάς σε, ταίς σαίς πρεσβείαις
περιφρούρησον.

Εν ζόφω, τής αγνωσίας πρότερον, δεινώς κρατούμενος, καί ψυχολέθροις
πάθεσι σαρκός, ακρασία πυρούμενος, μεταβολήν παράδοξον, εύρες αθρόως
Παμμακάριστε.

Λοιμών μέν, επί καθέδραν πρότερον, Πάτερ εκάθισας, καί εν καθέδρα πάλιν
τόν Χριστόν, πρεσβυτέρων εδόξασας, αλλοιωθείς σαφέστατα, τή τού Υψίστου
θεία χάριτι.

Θεοτοκίον

Παρθένος, μετά τόν τόκον έμεινας, αυτόν γάρ τέτοκας, τόν Ποιητήν τών όλων
καί Θεόν, ασυνήθως καί ξένως ημίν, επιφανέντα σώματι, Θεογεννήτορ
Μητροπάρθενε.

Ωδή γ' Ευφραίνεται επί σοί

Ως Παύλος πρός τόν Χριστόν, τήν τής ψυχής μεταβαλων έφεσιν, Κυπριανέ
πάνσοφε, τούτου μαθητής εχρημάτισας.

Μνηστεύεταί σε Χριστός, αντί χιτώνος τών παθών δόξης σοι, καταστολήν
δωρούμενος, καί αναγεννήσεως ένδυμα.

Αλείπτης ασκητικός, προγεγονώς καρτερικός υστερον, Κυπριανέ πανεύφημε,
Μάρτυς αληθείας γεγένησαι.

Θεοτοκίον

Κυρίως καί αληθώς, σέ Θεοτόκον οι πιστοί σέβομεν, σύ γάρ Θεόν τέτοκας,
σάρκα γεγονότα πανάμωμε.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλη»σία σου Χριστέ κράζουσα. Σύ μου ισχύς
Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Παιδευθεῖς ἐν τῇ πλάνῃ ἐπιμελῶς, ὡς ὁ Παῦλος ἐκλήθης ἐξ οὐρανοῦ, σταυρῶ ὀδηγούμενος, πρὸς τὸ φῶς τῆς γνώσεως, τῆς γὰρ σεμνῆς Παρθένου, τῷ πόθῳ, φλεγόμενος, δι' αὐτῆς ἠρμόσθης, τῷ Πλάστῃ τῆς κτίσεως, ὅθεν θριαμβεύσας, τοῦ ἐχθροῦ τὸ ἀνίσχυρον, σὺν αὐτῇ κατηξίωσαι, τοῦ χοροῦ τῶν Μαρτύρων, Κυπριανέ ἱερῶτατε πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Λογισμοῖς ολισθαίνων τοῖς πονηροῖς, εἰς βυθὸν κατηνέχθην ἀμαρτιῶν, καὶ στένων κραυγάζω σοι, ἐκ καρδίας Πανάχραντε. Ἐν ἐμοί θαυμάστῳσον, τὸ πλούσιον ἔλεος, καὶ τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας, τὸ ἀπειρον πέλαγος, καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου, τὸν ἀμέτρητον πλοῦτον, καὶ δὸς μοι μετάνοιαν, καὶ τοῦ βίου διόρθωσιν, ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι, σέ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλός σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποι.μένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θεωρούσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν. Ὁ μὲν Κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεέ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε, ἢ πιστῶς ἐκβοήσωμεν. Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσιν, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ὡδὴ δ'
Ἐπαρθέντα σε ἰδούσα

Ἀνανήψας θεοφάντορ τῆς πρὶν μανίας, δαιμονικὴν ἀπάτην, καὶ ψυχόλεθρον πλάνην, πάσαν ἐθριάμβευσας, καὶ χαίρων ἐκραύγαζες. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ῥωμαλέως Ἰουστίνα κραταιουμένη, καὶ τὴν ἀγνήν Παρθένον, καὶ κεχαριτωμένην σφόδρα ἱκετεύουσα, τοὺς βρόχους διέφυγες, καὶ τὰ τῶν ἐχθρῶν μηχανήματα.

Στηριζομένη τῇ πίστει τοῦ σοῦ Νυμφίου, καὶ τοῦ Σταυροῦ τὴν δύναμιν περιβεβλημένη, δαίμοσιν ἀνάλωτος, βοῶσα διέμεινας. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ὁ κατὰ φύσιν ἐλεύθερος τὴν ἰδίαν, δούλου μορφήν ἐπτώχευσε, χρηστότητος πλούτῳ, Μήτηρ αειπάρθενε ἐκ σοῦ καθ' ὑπόστασιν, ὅλον προσλαβὼν τὸ ἀνθρώπινον.

Ὡδὴ ε'
Σὺ Κύριέ μου φῶς

Υπέρμαχον σαφῶς, τὴν ἀγνήν θεομήτορα, πλουτίσασα Ἰουστίνα, τὴν σεπτὴν

παρθενίαν, ετήρησας αμώμητον.

Τό έμψυχον Θεού, καί τερπνότατον άγαλμα, τιμήσωμεν Ιουστίναν, τό απόθετον κάλλος, τό άσυλον ανάθη μα.

Η νύμφη τού Χριστού, η γνησία καί άσπιλος, τήν άθλησιν τή ασκήσει, προσλαβούσα δικαίως, διπλούν στέφος κομίζεται.

Θεοτοκίον

Νούς ουκ αγγελικός, ουκ ανθρωπινος δύναται, τό άφραστον ερμηνεύσαι καί παράδοξον θαύμα, τού τόκου σου Πανάχραντε.

Ωδή ς'

Θύσω σοι, μετά φωνής

Κακίας, τόν πυθμένα τόν κάτω κατείληφας, τής ακροτάτης δέ πάλιν, αρετής ανήλθες Πάτερ εις ύψος, παραδόξως, αλλοιωθείς τώ θείω βαπτίσματι.

Υπήρξας, υπηρέτης δαιμόνων τό πρότερον, αλλά Χριστού θεοφάντορ, μαθητής εσύστερον ανεδείχθης, διαθέσει, τών ορεκτών ποθήσας τό έσχατον.

Πολλούς σύ, τώ Δεσπότη προσήγαγες Μάρτυρας, πραγματειών τήν μεγίστην, υποφαίνων αίματι βραχυτάτω, βασιλείαν τών ουρανών θεόφρον ωνήσασθαι.

Θεοτοκίον

Ρήξόν μου, τάς σειράς τών πταισμάτων Θεόνυμφε, τής αμαρτίας τού νόμου, τής ζωής τώ νόμω ελευθερίαν, δωρουμένη, η δοτήρα τού νόμου κυήσασα.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον 'Ηχος πλ. δ'

Ως απαρχάς

Ως ιεράρχην τίμιον, καί αθλητήν στερρότατον, η οικουμένη αξίως γεραίρει σε, Κυπριανέ αιίδιμε, καί τοίς ύμνοις δοξάζει, τήν αγίαν σου μνήμην, αιτούσα πάντοτε, πταισμάτων άφεσιν, διά σου δωρηθήναι τοίς μέλπουσιν. Αλληλούϊα.

Ο Οίκος

Τόν σοφόν Ιεράρχην τιμήσωμεν, ως ποιμένα σοφόν καί διδάσκαλον, ότι εξ ακανθών πλάνης ήνθησεν, ώσπερ ρόδον τερπνότατον, καί ημάς τούς πιστούς κατεμύρισεν, ιαμάτων οδμαίς καί βολαίς θαυμάτων. ώστε ψάλλειν ημάς τού Δαυίδ τήν ωδήν. Αλληλούϊα.

Συναξάριον

Τή Β' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού αγίου Ιερομάρτυρος Κυπριανού, καί Ιουστίνης τής Παρθένου.

Στίχοι

Αλγεί Σατανάς, τόν πάλαι φίλον βλέπων,
Ξίφει φιλούντα συνθανείν Ιουστίνη.

Τμήθη δευτερίη σύν Ιουστίνη Κυπριανός.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Θεοφίλου τού Ομολογητού.

Στίχοι

«Εναντίον μου σή τελευτή τιμία»,
Λέγει Θεός σοί τώ φίλω θεοφίλω.

Ο άγιος μάρτυς Γεώργιος, ο εις τό Καρατζασού μαρτυρήσας εν έτει 1794,
ξίφει τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Ο διασώσας εν πυρί

Ιεραρχίας επιβάς, ιεραρχικώτατον τύπον, τοίς ιεράρχαις σεαυτόν, καί εικόνα
κραυγάζων ανέδειξας. Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός
εί.

Ζωαρχικής τής δεξιάς, όντως σή αλλοίωσις Πάτερ, Κυπριανέ, ή καί σοφόν,
θεηγόρον ειργάσατο ψάλλοντα. Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων
ευλογητός εί.

Όπλον αήττητον ημίν, κατά τού αλάστορος Μάκαρ, σύ ανεδείχθης τάς αυτού,
στηλιτεύων απάτας τοίς μέλπουσιν. Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών
Πατέρων ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Υπερουράνιοι χοροί, καί οι επουράνιοι δήμοι, υμνολογούσι τόν εκ σου,
Θεοτόκε τεχθέντα κραυγάζοντες. Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων
ευλογητός εί.

Ωδή η'

Ευφράνθητι Ιερουσαλήμ

Σοφώτατα τής ελληνικής, καταπεφρόνηκας σοφίας ένδοξε, τών Αποστόλων
δέ τόν θείον φθόγγον, Πνεύματι τόν κρουόμενον Πάτερ, καί πυρίνη γλώσση
τρανώς εκφωνούμενον, ανεβόας. Ευλογείτε τά έργατόν Κύριον.

Ανέδραμες πρός τά υψηλά, καί υπερκόσμια φαιδρώς σκηνώματα, Χριστώ δι'
αίματος ως ιερείον, άμωμον προσαγόμενος Πάτερ, καί θυσία ζώσα δεκτή καί
ευάρεστος, αναμέλτων. Ευλογείτε τά έργα τόν Κύριον.

Νικώμεναι υπό τής εν σοί, σκηνούσης χάριτος δαιμόνων φάλαγγες,
αποδιώκονται, καί δραπετεύει, πάθη Κυπριανέ τών νοσοούντων, οι πιστοί δέ
θείου φωτός εμφορούμενοι, βοώμεν. Ευλογείτε τά έργα τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Χορεύουσι σύν αγγελικαίς, Αγνή Δυνάμεσιν επί τώ τόκω σου, οι θεομήτορα

καί Θεοτόκον, πίστει σε καταγγέλλοντες, σύ γάρ τον Δεσπότην καί λυτρωτήν ημών τέτοκας, ώ βοώμεν. Ευλογείτε τά έργα τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Ευφράνθητι Ιερουσαλήμ, πανηγυρίσατε οι αγαπώντες Σιών, ο βασιλεύς γάρ εις τούς αιώνας, Κύριος τών Δυνάμεων ήλθεν ευλαβείσθω πάσα η γή εκ προσώπου αυτού, καί βοάτω. Ευλογείτε τά έργα τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Άνωθεν ημάς τούς ευσεβώς υμνούντάς σε, εποπτεύων θεία χάριτι, Κυπριανέσαις ικεσίαις, εν όπλω, ευδοκίας στεφάνωσον, ειρήνην καί σωτηρίαν βραβεύων ημίν, ως ιεράρχης ενθεώτατος.

Ρείθρον ιαμάτων δαψιλώς η κόνις σου, τοίς ποθούσιν αναδέδεικται, σέ γάρ γυναίκες θεοφόροι, ως θείον θησαυρόν υποδέχονται, καί πρόθυμοι φανερούσι κρυπτόμενον, ίνα σου πάντες απολαύσωμεν.

Ίθυνον ημών πρός τόν Χριστόν Πανόλβιε, τήν πορείαν διά πράξεως, καί θεαρέστου πολιτείας, καί ειλικρινεστάτης καθάρσεως, τήν όντως θείαν γαλήνην αιτούμενος, ως ιεράρχης συμπαθέστατος.

Θεοτοκίον

Νεύρωσον ημών τήν τής ψυχής ασθένειαν, θεομήτορ τή δυνάμει σου, λύσον τό κράτος Παναγία, τών επιτιθεμένων τοίς δούλοις σου, η κόσμω δικαιοσύνης τόν Ήλιον, ανερμηνεύτως ανατείλασα.

Ο Ειρμός

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν είσω κίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνθησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Τόν πρότερον υπάρχοντα, κακίας μύστην ύστερον, διά τιμίας Παρθένου, Αρχιερέα φανέντα, Κυπριανόν τόν μέγιστον, συμφώνως μακαρίσωμεν, καί πρός αυτόν βοήσωμεν. Ταίς σαις λιταίς εύμενίζου, ημίν τών πάντων Δεσπότην.

Θεοτοκίον όμοιον

Χαράν τήν ανεκκλάλητον, πάναγνε η κήσασα, χαράς ημάς αιωνίου, μετόχους ποιήσον πάντας, Παρθένε θεονύμφευτε, η σκέπη τό κραταίωμα, τών ευσεβώς βοώντων σοι. Μή επιλάθη σών δούλων, Θεοκυήτορ Μαρία.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Ο τής κακίας πρότερον, ακριβής υπέρμαχος, τής Εκκλησίας ύστερον, αληθής διδάσκαλος, ο λειτουργός τής πλάνης τών ειδώλων, αρχιερεύς τής πίστεως

εφάνη, καί ο ακόλαστος, σώφρων διά τιμίας Παρθένου. Αμφοτέρων ταίς ευχαίς, σώσον ημάς Κύριε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ω τού παραδόξου

Πώς σου τήν χάριν υμνήσαιμι, καί τήν πολλήν πρός εμέ, τόν ανάξιον δούλόν σου, καθ' εκάστην πρόνοιαν, ήν σαφώς επιδείκνυσαι; πώς δέ σου φράσω τήν αγαθότητα, καί τήν ποικίλην όντως κυβέρνησιν; Σύ ούν καί έτι νύν, εις αεί μου πρόστηθι, παντός κακού, ζώντα καί θανόντα με, εκλυτρουμένη Σεμνή.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σέ καθηλούμενον βλέπουσα, εν τώ Σταυρώ Ιησού, καί τά πάθη δεχόμενον, εκουσίως Δέσποινα, η Παρθένος καί Μήτηρ σου, Τέκνον εβόα, τέκνον γλυκύτατον, πληγάς αδίκως, πώς φέρεις ο ιατρός; ο ιασάμενος, βροτών τήν ασθένειαν, καί τής φθοράς, άπαντας ρυσάμενος, τή εύσπλαγχνία σου.

Καί η λοιπή Ακολουθία του Όρθρου, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Γ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Διονυσίου τού Αρεοπαγίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Είς τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Αγκίστρω τής χάριτος σοφώς, ο Παύλος ο ένθεος, δημηγορήσας εζώγρησεν, Ιεροφάντορα, καί τών απορρήτων, θεωρόν ειργάσατο, σέ σκεύος εκλογής θεασάμενος, μεθ' ού δυσώπησον, θεορρήμον Διονύσιε, τού σωθήναι, τούς πόθω υμνούντάς σε.

Αγγέλοις ομότιμον τόν νούν, Πάτερ Διονύσιε, δι' αρετής εργασάμενος, τήν υπερκόσμιον, τής ιεραρχίας, ευταξίαν πάνσοφε, εν βίβλοις ιεροίς ανιστόρησας, καθ' ήν ερρύθμισας, Εκκλησίας τά συστήματα, ουρανίων, τās τάξεις μιμούμενος.

Εμφιλοσοφώτατα Θεώ μάκαρ Διονύσιε, ως δυνατόν ομοιούμενος, τών ονομάτων σύ, μυστικώς τών θείων, ευσεβώς εξήπλωσας, τήν ένθεον θεόφρον ανάπτυξιν, ενώσει κρείττονι, μηθείς τά υπέρ έννοϊαν, καί μυήσας, τού κόσμου τά πέρατα.

Δόξα... Ήχος β'

Ανδρέου Ιεροσολυμίτου, οι δέ, Βυζαντίου.

Δεύτε συμφώνως οι πιστοί, τήν ετήσιον μνήμην τών ιεραρχών ευφημήσωμεν, Διονυσίου τε καί Κυπριανού, ο μέν γάρ, καταπτύσας τών Στωϊκών φιλοσόφων, καί τώ σκεύει τής εκλογής μαθητευθείς, τών απορρήτων

μυστηρίων γνώστης εγένετο, ο δέ, διά τῆς καλλίστης παρθένου Ιουστίνης, τήν διάνοιαν φωτισθείς, τήν τῶν δαιμόνων απάτην ἐξέφυγε, καί τάς μαγικάς βίβλους ἐν πυρί ἀναλώσας, τοῦ Ευαγγελίου κήρυξ γέγονε. Διό καί ἡμεῖς οἱ ἀμαρτωλοί, τόν δοξάσαντα τούτους, δοξολογούντες Σωτήρα βοήσωμεν, ο τούς σοῦς Ἀθλοφόρους στεφανώσας ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, σῶσον τάς ψυχάς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε

Χαίρε, πάσα κτίσις σοι βοά, χαίρε Παναγία Παρθένε, χαίρε τό σκήπτρον Δαυῖδ, χαίρε ἡ βλαστήσασα τόν βότρυν τόν μυστικόν, χαίρε πύλη οὐράνιε, καί ἀφλεκτε βάτε, χαίρε φῶς παγκόσμιον, χαίρε ἡ πάντων χαρά, χαίρε, Ἀποστόλων τό κλέος, χαίρε ἡ ἀντίληψις, χαίρε, προστασία πάντων τῶν τιμώντων σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε, ἡ Πανάμωμος ἀμνάς, ἀρνα τόν αὐτῆς ἐθεώρει, ἐλκόμενον πρός σφαγῆν, θρήνοις ἐνεκόπτετο, ἀναβώσα πικρῶς. Τί σοι δῆμος ἀχάριστος, γλυκύτατον τέκνον, πάλαι ἀνταπέδωκεν, ο ἀπολαύσας σου, οἴμοι! τῶν πολλῶν ὤρωνμάτων, πῶς δέ καί τόν πόνον ὑποίσω, ὅτι θέλων ταῦτα νύν υφίστασαι;

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος δ'

Τῆς οὐρανοῦ γνώσεως, ἀθεώρητον βυθόν σε καλέσωμεν, λαμπρότατε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ὡς γάρ οπλίτην, καί στερρόν ὑπέρμαχον τῆς Ἐκκλησίας, ἀνυμνούμέν σε σοφέ, πυρί γάρ ἐλλαμφθείς τῷ ἀγνοτάτῳ ἠξιώθης ἅμα ταῖς ἄνω στρατολογίαις, τό φωτεινόν περιβόλαιον, ἐνδύσασθαι Χριστόν, καί λαμπρυνθῆναι τῇ αἴγλῃ τοῦ Πνεύματος, τόν νοῦν Διονύσειε, διό σου τήν παγκόσμιον μνήμην πανηγυρίζοντες, πιστῶς δοξάζομεν, τόν δοξάσαντά σε Κύριον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὡς γενναῖον

Ἀπό πάσης με θλίψεως, καί παντοίας κακώσεως, καί δεινῆς ἐκλύτρωσαι περιστάσεως, καί πειρασμῶν πολυτρόπων με, ταῖς θεαῖς πρεσβείαις σου, καί σκανδάλων πονηρῶν, ἐξ ἀνθρώπων μισούντων με, καί δαιμόνων δέ, τῶν ζητούντων ἐκάστης ἀπολέσαι, τῆς ἡμέρας Θεοτόκε, τόν προστασίαν σε θέμενον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡς ἐώρακε Κύριε, ἡ Παρθένος καί Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον, ἐπωδύρετο, καί θρηνηδοῦσα ἐφθέγγετο. Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου ὤρων, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; Ἀλλά δέομαι. Μή με μόνην ἐάσης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλά σπεύσον ἀναστήναι, συνανιστῶν τοὺς προπάτορας.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Χρηστότητα ἐκδίδαχθείς, καί νήφων ἐν πάσιν, ἀγαθὴν συνείδησιν ἱεροπρεπῶς ἐνδυσάμενος, ἠντλήσας ἐκ τοῦ σκεύους τῆς ἐκλογῆς τὰ

απόρρητα, καί τήν πίστιν τηρήσας, τόν Ἴσον δρόμον τετέλεκας, Ἱερομάρτυς Διονύσιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τοῦ Ἁγίου οὔτος, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τόν νοῦν γεραίρω τῶν σοφῶν διδαγμάτων.

Ποίημα Θεοφάνους

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

Υγρὰν διοδεύσας

Τῷ Παύλῳ τῷ θείῳ μαθητευθείς, τῷ τῶν ουρανίων, Διονύσιε θεατῆ, ουράνιος μύστης παραυτίκα, καί θεηγόρος εχρημάτισας.

Ὁ χάριτι θεία καταυγασθείς, καταύγασσον Μάκαρ, τῶν υμνούντων σε τὰς ψυχὰς, τὰς σὰς συνιέναι θεοπνεύστους, διδασκαλίας Διονύσιε.

Νοός καθαρότητι καί ψυχῆς, τῶν ἐπουρανίων διακόσμων τὰς ἀστραπάς, μαθεῖν ἠξιώθης καί τὰς τούτων, χοροστασίας ἰδεῖν Διονύσιε.

Θεοτοκίον

Νυμφῶν φωτοφόρος τῆς υπέρ νοῦν, σαρκώσεως ὠφθης, τοῦ τῶν ὅλων Δημιουργοῦ, ἐκ σοῦ τήν σάρκα Θεομήτορ, τήν ἡμετέραν ἠμφιάσατο.

Ὡδή γ'

Ουρανίων ἀψίδων, υπεραρθείς Ὅσιε, τῶν υπερκοσμίων τὰς τάξεις καί τὰ στρατεύματα, καί τὰς λαμπρότητας, υπηγορίαις τῶν λόγων, καί πανσόφοις φράσεσι, πᾶσιν ἐτράνωσας.

Υψηλῆς θεωρίας, ἐμφορηθείς Ἐνδοξε, τήν τῶν ὀνομάτων τῶν θείων, πᾶσαν ἀνάπτυξιν, ἐθεολόγησας, Τριαδικός θεολόγος, γεγονώς τῆ χάριτι, θεομακάριστε.

Νεκρωθείς τοῖς παρούσι, τῷ πρὸς Θεόν ἐρωτι, καί φιλοσοφία συντόνως ἐγγυμνασάμενος, τῶν υπέρ ἔννοιαν, ζωοποιῶν χαρισμάτων, θεοφόρον ὄργανον, Πάτερ γεγένησαι.

Θεοτοκίον

Γεωργία Παρθένε, τοῦ παντουργοῦ Πνεύματος, σῶμα τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων ἐκαρποφόρησας, ἐν ᾧ κατέκρινε, τήν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου, καί ζωὴν ἐπήγαγε, τήν αἰὼν ἰζουσαν.

Ο Ειρμός

«Ουρανίας αψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μό»νε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ως τού σκεύους υπάρχων τής εκλογής, απεικόνισμα θείον ως αληθώς, τά θεία μυστήρια, εκδιδάσκεις τώ Πνεύματι. Καί φωτισθείς τή χάριτι, τής θείας ελλάμπεως, τās τών Αγγέλων τάξεις, τρανώς διεσάφησας, όθεν καί τώ κόσμω, νοητώς καταλείψας, τά θεία σου δόγματα, κατεφώτισας άπαντα, Ιερομύστα Διονύσιε. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεισιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Του Ηλίου νεφέλη τού νοητού, θείου φέγγους λυχνία χρυσοφαής, άσπιλε αμόλυντε, παναμώμητε Δέσποινα, τήν σκοτεινήν ψυχήν μου, τυφλώπτουσαν πάθεσι, τής απαθείας αίγλη, καταύγασον δέομαι, καί μεμολυσμένην, τήν καρδίαν μου πλύνον, ροαίς κατανύξεως, μετανοίας τε δάκρυσι, καί τού ρύπου με κάθαρον, πρεσβεύουσα Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων δούναί μοι τήν άφεισιν, τώ ευσεβώς προσκυνούντι, τόν πανάγιον τόκον σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν αμνόν καί ποιμένα καί λυτρωτήν, η αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, ωλόλυξε δακρύουσα, καί πικρώς ανεκραύγαζεν, ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Θεέ υπεράγαθε, ανεξίκακε Κύριε. ή πιστώς εκβοήσωμεν. Σπλαγχνίσθητι Παρθένε εφ' ημάς, καί πταισμάτων δώρησαι την άφεισιν, τοίς ευσεβώς προσκυνούσιν, αυτού τά παθήματα.

Ωδή δ'

Σύ μου ισχύς, Κύριε

Εκκλησιών, τήν ευκοσμίαν ερρυθμισας, εν αυταίς γάρ, Πάτερ εζωγράφησας, μορφωτικαίς, τύπους εμφανείς, ιεροπλαστίαις, τών αμορφώτων Δυνάμεων, δι' ών μυσταγωγείται, καί φωτίζεται πάσα, τών πιστών η θεόφρων ομήγουρις.

Ρείθρα τής σής, θεολογίας Θεόληπτε, τούς λειμώνας, άγαν καταρδεύουσι, τούς λογικούς καί αιθαλείς, καί πεφυτευμένους, επί δογμάτων ορθότητι. Μονάδα γάρ ουσίας, εν Τριάδι προσώπων, την σεπτήν Μοναρχίαν εκήρυξας.

Αγγελικής, ιεραρχίας τόν σύντονον, ιεράρχα, πόθον καί τόν έρωτα, προς τόν Θεόν, καί τήν ακλινή, νεύσιν προς τό ύψος, τό θείον καί ακατάληπτον, εδίδαξας εμφρόνως, τούς εν πίστει βιώντας. Τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Ιερουργός, τής σωτηρίας εγένετο, ο Υιός σου, πάσι τοίς υμνούσί σε, καί

ποδηγός καί φωταγωγός, καί δικαιοσύνη, Παρθένε καί απολύτρωσις, διό σε Θεοτόκον, αληθώς καί κυρίως, οι πιστοί ομοφρόνως δοξάζομεν.

Ωδή ε΄
Ἴνα τί με απώσω

Ρημάτων σου ο φθόγγος, ὡσπερ τις ουράνιος ἦχος φερόμενος, τὰς ἀθέους φρένας, κατεβρόντησε λόγω τῆς χάριτος, καί δογμάτων θείων, μαρμαρυγαῖς ταῖς φανοτάταις, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἐλάμπρυνεν.

Ὁμοιώθης ἐμπόρω, τῷ τούς μαργαρίτας ζητοῦντι πανόλβιε, καί ευρῶν τόν ἕνα, μαργαρίτην τόν ὄντως πολύτιμον, καί θαυμάσας τούτου, τὰς θεουργοῦς φωτοβολίας, ἱεράρχα θεόν ὠμολόγησας.

Τήν πηγὴν τῆς σοφίας, ἐμφιλοσοφώτατα, Πάτερ ηγάπησας, καί τῷ ταύτης φίλτρῳ, καί ἀγάπη συμπεριφερόμενος, πολλοστός ἐγένου, καί ποταμούς θείων ναμάτων, ἀενάως πηγάζεις Θεόληπτε.

Θεοτοκίον

Ὡς κεχαριτωμένη, τὴν καλλοποιὸν υπεδέξω εὐπρέπειαν, τὴν τὰ πάντα μόνω, τῷ βουλήματι κατασκευάσασαν, καί τῷ θείῳ κάλλει, καί φωτισμῷ τῆς εὐσεβείας, Θεομήτορ ἡμᾶς καλλωπίσασαν.

Ωδή ς΄
Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Νομίμως φιλοσοφῶν, σοφίας δῶρων ἐπέτυχες, ἐνθέως θεολογῶν, ὀρθόδοξα δόγματα, Παμμάκαρ κατέλιπες, ὧν κατατρυφῶντες, οι πιστοί σέ μακαρίζομεν.

Συνέσει θεοπρεπεῖ, θεόφρον καλλωπιζόμενος, τῷ θείῳ μυσταγωγῷ, τό οὐς σου υπέκλινας, καί τὴν υπερκόσμιον, υπ' αὐτοῦ σοφίαν, ἐμυήθης Διονύσιε.

Ὁ βίος σου θαυμαστός, ὁ λόγος θαυμασιώτερος, ἡ γλῶσσά σου φωταυγῆς, τό στόμα πυρίπνοον, μάκαρ Διονύσιε, ὁ δέ νοῦς σου Πάτερ, ἀκριβῶς θεοειδέστατος.

Θεοτοκίον

Φωνὴν σοι τοῦ Γαβριήλ, τό Χαίρε πίστει κραυγάζομεν, ἐξ ἧς ἀφράστως ἡμῖν, ὁ ζωαρχικώτατος, ἀνὴρ ἐχρημάτισε, καί συνανεστράφη, τοῖς ἀνθρώποις ὁ φιλανθρωπος.

Ὁ Εἰρμός

«Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαί γάρ αι ἀνομίαι μου, καί ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σέ γάρ ἐβόησα. Καί ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ΄
Τὴ υπερμάχῳ

Τὰς ουρανίους διαβάς πύλας ἐν πνεύματι, μαθητευθεῖς τῷ υπέρ τρεῖς ουρανοῦς φθάσαντι, Ἀποστόλῳ Διονύσιε τῶν ἀρρήτων, ἐπλουτίσθης πάσαν

γνώσιν καί κατηύγασας, τούς εν σκότει αγνωσίας πρίν καθεύδοντας, διό κράζομεν, Χαίροις Πάτερ παγκόσμιε.

Ο Οίκος

Άγγελος εξ ανθρώπων αρεταίς χρηματίσας, ο μέγας Διονύσιος πάσαν, ως υπόπτερος, εμυήθη τόν νούν τήν ουράνιον γνώσιν, διό άσμασιν, ως Άγγελον τιμήσωμεν, βοώντες πρός αυτόν τοιαύτα.

Χαίρε, ο γνούς Χριστόν διά Παύλου, χαίρε, πολλούς πρός Χριστόν επιστρέψας.

Χαίρε, πολυθέου σκηνης ολετήριον, χαίρε, θεογνώστου βουλής σκοπευτήριον.

Χαίρε, βίβλος θεοχάρακτος, μυστηρίων θησαυρέ, χαίρε πίναξ θεομόρφωτε, καί διόπτρα ουρανού.

Χαίρε, ότι τό Πάθος τού Κυρίου κατείδες, χαίρε, ότι προθύμως δι' αυτόν σφαγιάζη.

Χαίρε, πηγή βλυστάνουσα άφεισιν, χαίρε, ρανίς κοιλαίνουσα άνοιαν.

Χαίρε, οδός απλανής σωτηρίας, χαίρε, φραγμός ασεβών παροδίας.

Χαίροις, Πάτερ παγκόσμιε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Γ ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Διονυσίου τού Αρεοπαγίτου.

Στίχοι

Τέμνη κεφαλήν, καί τό λοιπόν ως μέγα!

Άρας γάρ αυτήν, Διονύσιε τρέχεις.

Τμηθείς Διονύσιε τρίτη κεφαλήν θέες αίρων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ρουστικού καί Ελευθερίου.

Στίχοι

Ελευθέριον καί Ρουστικόν τό ξίφος,

Ελευθέρους τίθησι καί τών γήινων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Θεοκτίστου.

Στίχοι

Κτίστη σέβας δούς θεόκτιστος, ου κτίσει,

Χαίρων κεφαλής τήν αφάιρεσιν φέρει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Διονυσίου καί τών σύν αυτό οκτώ Μαρτύρων.

Στίχοι

Διονύσιος σύν συναθλων οκτάδι,

Ζόφου μεταστάς, φωτός οικεί χωρίον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος θεαγένους.

Στίχοι

Ως ήλθεν εν χρώ τής πυράς θεαγένης,

Εισήλθεν αυτήν ου παραχθείς τή θέα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Θεοτέκνου.

Στίχοι

«Ἄπαξ ελεύσθην» καί θεότεκνος λέγει,
Ὡς Παύλος εἶπε, πρὸς Κορινθίους γράφων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος, Ἀδαύκτου.

Στίχοι

Ξίφει θανών, Ἄδαυκτε Μάρτυς Κυρίου,
Σύν Μάρτυσι ζῆς, καί Θεόν ζώντα βλέπεις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιωάννου τού Χοζεβίτου,
Επισκόπου Καισαρείας.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Θεοῦ συγκατάβασιν

Ὡς ὄμβρος οὐράνιος, ἐν γῆ διψώση τά σά διδάγματα, τῶν πιστῶν τὰς
καρδίας, αἰὶ ποθοῦσας καταπιαίνουσι, καί ἀκορέστως βοᾶν ἐκδιδάσκουσιν.
Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ημών.

Νοήσει θεόφρονι, τοὺς ἀσωμάτους Νόας διέγραψας, καί τὰς τούτων
Παμμάκαρ, ὑμνολογίας ἐνθους γενόμενος, τὴν Ἐκκλησίαν ὑμνεῖν
ἐξεπαίδευσας. Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ημών.

Δοχείον τού Πνεύματος, τού Παναγίου ὠφθης εὐάρμοστον, καί τὰς τούτου
ἐμπνεύσεις, καί φανερώσεις προφητικώτατα, προαγορεύων, ἐβόας
γηθόμενος. Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ἰδοὺ νῦν πεπλήρωται, τού Ἡσαίου ἡ προαγόρευσις, ἐν γαστρὶ γάρ Παρθένε,
τόν Θεόν Λόγον ἐσχες, καί τέτοκας τόν Ζωοδότην, ὡ πάντες κραυγάζομεν.
Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ημών.

Ὡδή η'

Ἐπταπλασίως κάμινον

Διαφανές ὡς ἔσοπτρον, γεγονώς Διονύσιε, καί χωρητικόν τῶν καθαρῶν
ἐμφάσεων, τόν νοὺν ἐργασάμενος, δι' ἀρετῆς πανόλβιε, τὰς μαρμαρυγὰς, τῶν
ὑπὲρ νοὺν λαμπηδόνων, δεχόμενος ἐβόας. Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαός
ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀφθονωτέρα χάρις σου, ἐξεχύθη τοῖς χεῖλεσιν, ὅθεν τὰς ἐνθέους, διδασχὰς
Παρέθηκας, τὴν τούτων διάνοιαν, ὑπερφυῶς ἡμῖν ἐξαπλῶν, καί διατρανῶν,
καί τηλαυγῶς ἀναπτύσσων, τοῖς πίστει μελωδοῦσιν. Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαός

υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Γνωριμωτέρα γέγονε, διά σου Διονύσιε, η τών Αθηνών πανευκλεής Μητρόπολις, Χριστώ προσενέγκασα, σέ απαρχήν πανίερων, τώ Παμβασιλεί, διηλεκώς μελωδούντα, οι παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Μήτηρ Θεού Πανάμωμε, τής ψυχής μου τά τραύματα, καί τής αμαρτίας, τās ουλάς εξάλειψον. Υιόν γάρ εγέννησας, τόν εξουσίαν έχοντα, τούς πεπεδημένους ταίς σειραίς τών πταισμάτων, ευκόλως ανιέναι τών δεσμών τών αλύτων, τόν μόνον ευεργέτην, καί μόνον ζωοδότην.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τού τους ιδών. Τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Εξέστη επί τούτω ο ουρανός

Αγίων Αποστόλων αξιωθείς, θεατής χρηματίσαι καί σύμπονος, συγκοινωνός, γέγονας τής δόξης καί σύν αυτοίς, επί τήν θέαν έσπευσας, σώματος τού όντως ζωαρχικού, τής μόνης Θεοτόκου, καί σεβασμιωτάτης. ήν επαξίως μεγαλύνομεν.

Τής θείας βασιλείας εν ουρανοίς, κληρονόμος εγένου ως έννομος, Αρχιερεύς, Πάτερ ως αήπητος αθλητής, ιερωσύνης χρίσματι, αίμα συγκεράσας μαρτυρικόν, διό διπλούς στεφάνους, απείληφας αξίως, Ιερομύστα Διονύσιε.

Ως έχων παρησίαν πρός τόν Θεόν, ιεράρχα σοφέ Διονύσιε, διά παντός, πρέσβευε ρυσθήναι εκ πειρασμών, τούς ευσεβώς υμνούντάς σε, μύστα τών αρρήτων θεωριών, ως τής κρυφιομύστου, καί θεαρχικωτάτης, ιεροφάντης αγαθότητος.

Θεοτοκίον

Νικώσαν τās αιρέσεις θριαμβικώς, τήν σεπτήν Εκκλησίαν ανάδειξον, ήν ο Χριστός, αίματι τιμίω, τώ εαυτού, ως αγαθός εκτήσατο, Κεχαριτωμένη ο σός υιός, καί σώσον εκ κινδύνων, καί τής αμηχανίας, τής κατεχούσης ημάς λύτρωσαι.

Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον
Τοίς Μαθηταίς

Τώ Παύλω Διονύσιε, τώ κλεινώ κορυφαίω, μαθητευθείς πανόλβιε, υπ' αυτού
εμυήθης, τών αποκρύφων τήν γνώσιν, όθεν σε καί λαμπτήρα, τή Εκκλησία
τίθησιν, Αθηνών προχειρίσας, τής ευσεβούς, Ιεράρχην πόλεως, ήν φυλάττοις,
ορθοδοξούσαν πάνσοφε, σαίς ευχαίς θεοκήρυξ.

Θεοτοκίον

Εν τή σεπτή κοιμήσει σου, Παναγία Παρθένε, παρήν ό Διονύσιος, σύν τώ
Ιεροθέω, καί Τιμοθέω τώ θείω, Άμα τοίς, Αποστόλοις, έκαστος ύμνον
άδοντες, πρόσφορον τή σή μνήμη, μεθ' ών καί νύν, πάσα γλώσσα βρότειος
ανυμνεί σε, τήν τού Θεού λοχεύτριαν, καί τού κόσμου προστάτιν.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος πλ. δ' Γερμανού

Εν Ιερεύσι καί Μάρτυσι διαπρέπας Όσιε, πιστός ανεδείχθης Ποίμην, τού
Χριστού πιών τό ποτήριον, διό εν εκατέροις ευαρεστήσας αυτώ τώ Χριστώ,
πρέσβευε υπέρ πάντων ημών, σύν τοίς άνω Λειτουργοίς, εν φωτί νύν
αυλιζόμενος.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ω τού παραδόξου θαύματος

Άπασαν έξωσον Δέσποινα, τής ταπεινής μου ψυχής, ραθυμίαν, ατέλειαν,
ακηδίαν, άνοιαν, ασωτίαν, ασέλγειαν, αντιλογίαν, ανηκοΐαν δεινήν, τών
προσταγμάτων τού θείου Πνεύματος, πάσαν πρόσ τούτοις δέ, απληστίαν,
άγνοιαν, ασυμπαθή, τρόπον ασυνείδητον, γνώμην καί σώσόν με.

Η Σταυροθεοτοκίον Κύριε, εί καί κριτηρίω

Άναρχε Λόγε τού Πατρός ώ Υιέ μου, καί τώ Πνευματι σύνθρονε, πώς τάς σάς
αχράντους παλάμας, επί τού ξύλου εξέτεινας; τίς η τοσαύτη σου νύν, πτωχεία
υπεράγαθε; παρισταμένη τή σή σταυρώσει, ανεβόα η Πανάμωμος.

Καί τά λοιπά, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Δ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Ιεροθέου, Επισκόπου Αθηνών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Αγίου τρία.

Ηχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Ο φωτειδέστατος Χριστού, έρωσ καί θειότατος, τήν σήν ψυχήν
κατελάμπρυνε, καί τήν διάνοιαν, γλυκυτάτω φέγγει, ευσεβώς επύρσευσε, καί
πάσαν αισθητήν ηδυπάθειαν, ώς πύρ κατέφλεξεν, ουρανίων επιλάμψεων,

εκτελέσας,δοχείον πανέντιμον.

Η μεγαλοπρέπεια τών σών, λόγων Ιερόθεε, καί τών σοφών αποδείξεων, η παναρμόνιος, καί ακριβεστάτη, αγωγή καί μέθοδος, επιστημονικής διαθέσεως, καρπός γνωρίζεται, καί φωτίζει τούς προστρέχοντας, καί σοφίζει τούς αναγνώσκοντας.

Τό περιφανέστατον τών σών, συνταγμάτων Όσιε, περί τά θεία θεάματα, ο Διονύσιος, ο πολύς τά θεία, τοίς πιστοίς εκήρυξε, καί τό υπερφυές τών δογμάτων σου, μεθ' ού δυσώπησον, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένε πανύμνητε Μωσής, τό εν σοί μυστήριον, προφητικούς ειδεν όμμασι, βάτον τήν άφλεκτον, καίπερ καιομένην, πύρ γάρ τής θεότητος, τήν μήτραν σου Αγνή ού κατέφλεξε. διό αιτούμέν σε, ως Μητέρα τού Θεού ημών, τήν ειρήνην, παράσχου τοίς δούλοις σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σφαγήν σου τήν άδικον Χριστέ, η Παρθένος βλέπουσα, οδυρομένη εβόα σοι. Τέκνον γλυκύτατον, πώς άδίκως θνήσκεις, πώς τώ ξύλω κρέμασαι, ο πάσαν γήν κρεμάσας τοίς ύδασι; Μή λίπης μονην με, Ευεργέτα πολυέλεε, τήν μητέρα, καί δούλην σου δέομαι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Αγίου ο παρών, ού ή Ακροστιχίς.

**Τήν φωσφόρον σου, Παμμάκαρ μνήμην σέβω.
Θεοφάνους**

**Ωδή α' Ήχος πλ. δ'
Υγράν διοδεύσας**

Τόν ουρανοφοίτην μυσταγωγόν, θεόληπτον Παύλον, τόν τού κόσμου σαγηνευτήν, διδάσκαλον έχων θεωρίας, τής ανωτάτω μύστης γέγονας.

Η πνευματοκίνητος εμφανώς, τού Παύλου σε γλώσσα, φθεγγομένη τά τού Θεού, μυστήρια Μάκαρ παριέσχε, καί θεηγόρον απειργάσατο.

Νυττόμενος πόθω πνευματικώ, καί θείοις λογίοις, εν συνέσει προσομιλών, τώ πάντων Δεσπότη πανιέρους, θεολογίας ανατέθεικας.

Θεοτοκίον

Φωτός αϊδίου θεοπρεπές, δοχείον Παρθένε, γενομένη καί καθαρόν, κηλίδων με πάσης αμαρτίας, καί μολυσμάτων πλύνον Δέσποινα.

Ωδή γ' Ουρανίας αψίδος

Ως ιερολογούντα, τά ιερά γράμματα, καί τής ευσεβείας τόν λόγον,
ανακηρύττοντα, πάντες τιμώμέν σε, χαρμονικώς συνελθόντες, μάκαρ Ιερόθεε
καί μακαρίζομεν.

Συντονία καί νεύσει, καί θεϊκῷ έρωτι, πρὸς τόν ευεργέτην τῶν ὅλων,
ανατεινόμενος, τόν νούν ελάμπρυνας, μαρμαρυγαίς ταίς εκείθεν, καί ψυχὴν
εφαίδρυνας Μακαριώτατε.

Φερωνύμως εκλήθης, καί Ιερόν ένθεον, καί ηγιασμένον θεόφρον, ώφθης
ανάθημα, τῷ Παντοκράτο-
ρι, καί Ποιητῇ τῶν αιώνων, καί ναόν εκόσμησας, τόν επουρανιον.

Θεοτοκίον

Ουρανόν ο τανύσας, καί τόν τής γῆς Αχραντε, γύρον ο κατέχων τά πάντα,
φύσει θεότητος, εν ταίς αγκάλαις σου, σωματικῶς κατεσχέθη, καί πιστοίς σε
στήριγμα, πάσιν ανέδειξεν.

Ο Ειρμός

«Ούρανίας αψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με
στερέωσον, εν τῇ αγάπη τῇ σῆ, τῶν εφετῶν η ακρότης, τῶν πιστῶν τό
στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος γ' Θείας πίστεως

Πάσαν ήρδευσας τήν οικουμένην, ώσπερ νάμασι ταίς διδαχαίς σου, τής
ευσεβείας εκβλύζων τά δόγματα, η τής ζωῆς γάρ πηγῆ, ο Χριστός εν σοί,
επανεπαύσατο ώ Ιερόθεε. Πάτερ όσιε, αυτόν εκτενώς Ικέτευε, δωρήσασθαι
ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα.. καί νύν... Θεοτοκίον

Θείας φύσεως ούκ εχωρίσθη, σάρξ γενόμενος εν τῇ γαστρί σου, αλλά Θεός
ενανθρωπήσας μεμένηκεν, ό μετά τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ως πρό τού
τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος. Αυτόν εκτενώς Ικέτευε,
δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ, εν τῷ Σταυρώ
θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς
θρηνωδούσα εκραύγαζεν. Οίμοι! τέκνον μου, πῶς πάσχεις θέλων ρύσασθαι,
παθῶν τής ατιμίας τόν άνθρωπον.

Ωδή δ' Σύ μου ισχύς, Κύριε

Ρητορικαίς, θεηγορίαις ελάμπρυνας, τάς χορείας, μάκαρ Ιερόθεε, τάς τῶν
πιστῶν, καί τόν ιερόν, σύλλογον θεόφρον, τῶν Αποστόλων Κατηύφρανας,
εκστάσει θειοτέρα, κεχρη μένος καί ψάλλων. Τῇ δυνάμει σου δόξα
φιλάνθρωπε.

Όλος Θεώ, Ιερωμένος γεγένησαι, ολοτρόπως, μάκαρ εξιστάμενος, ταίς πρός αυτόν θεολογικάς, Ιερολογίαις, Ιεροφάντορ θεόληπτε καί θείος υμνολόγος, καί σοφός θεηγόρος, τοίς παρούσιν εμφρόνως κρινόμενος.

Νύν καθορών, Πάτερ τά θεία τρανότερον, παρελθόντων, πάντων ιερώτατε, τών αινιγμάτων καί τών σκιών, ταίς αληθεστάταις, τής θεοπτίας εμφάσεσι, δυσώπησον σωθήναι, τούς πιστώς μελωδούντας. Τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Σύ τόν Θεόν, τόν αχωρήτως χωρούμενον, εν κοιλία, Πάναγνε εχώρησας, ως καθαρά καί παρθενικάς, καθωραϊσμένη, φαιδρότησιν αιπιάρθενε, διό σε Θεοτόκον, αληθώς ευφημούμεν, καί τόν τόκον σου πίστει δοξάζομεν.

Ωδή ε'

Ίνα τί με απώσω

Ο μοδίαιτος Μάκαρ, τώ τών Αποστόλων υπάρχων συστήματι, σύν αυτοίς επέστης, τή κοιμήσει τή θεία Θεσπέσει, τής τόν Ζωοδότην, σωματικώς ημίν τεκούσης, Παναγίας αγνής Θεομήτορος.

Υπερφυώς εννοήσας, καί πρεσβευτικώς τά υπέρ λόγον θεάματα, υφηγήσω πάσι, τοίς πιστώς δεχομένοις τήν έλλαμψιν, καί τάς σάς Παμμάκαρ, συνοπτικάς θεολογίας, συνιέναι ποθούσι πανάριστε.

Πανολβίαις ακτίσι, τής υπερφυούς φωταυγίας λαμπόμενος, ακριβεία θείων, αποδείξεων καί καθαρότητι, τών πολλών εκράτεις, χρόνου τριβή καί θεωρία, σοφώτερα τά θεία μουύμενος.

Θεοτοκίον

Απειράνδρως Παρθένε, τόν απεριόριστον φύσει θεότητος, ανδρωθέντα Λόγον, δι' ημάς τούς ανθρώπους συνέλαβες, εξ αιμάτων Κόρη, παρθενικών διαπλασθέντα, υπέρ λόγον καί νόμον τής φύσεως.

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Μυήσει θεοπρεπεί, τήν θείαν γνώσιν μουύμενος, τούς λόγους Πάτερ τούς σους, ως δεύτερα λόγια, σαφώς καταλέλοιπας, ιερογνωσίαις, τάς ψυχάς ημών φωτίζοντα.

Μακάριος αληθώς, εγένου Θεομακάριστε, κεκαθαρμένην ψυχή, τό όντως μακάριον καί μόνον εράσμιον, αγαπήσας κάλλος, τού Σωτήρος Ιερόθεε.

Αχράντοις επιβολαίς, ενατενίζων θεόληπτε, ταίς νοηταίς αστραπαίς, τών θείων ελλάμψεων, τής τούτων μεθέξεως, καί φωτοδοσίας, κοινωνός ώφθης μακάριε.

Θεοτοκίον

Κυρίως καί αληθώς, σέ Θεοτόκον δοξάζομεν, τόν όντως όντα θεόν, αρρήτως γάρ τέτοκας, σαρκί καθ' υπόστασιν, συνδεδραμηκότα, Παιναγία Μητροπάρθενε.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μου Σωτήρ. πολλάί γάρ αι ανομίες μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, Ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Τή υπερμάχω

Τόν Ιεράρχην Αθηνών ανευφημούμέν σε, ως μηθέντες διά σου ξένα καί άρρητα, ανεδείχθης γάρ θεόληπτος υμνολόγος. Αλλά πρέσβευε παμμακάρ. Ιερόθεε, εκ παντοίων συμπτωμάτων ημάς ρύεσθαι, ίνα κράζωμεν, Χαίροις Πάτερ Θεόσοφε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Δ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Ιεροθέου, Επισκόπου Αθηνών.

Στίχοι

Ιερόθεος Ιερώθη σοι πάλαι,
Νύν δ' αύ μεταστάς, καί συνήφθη σοι Λόγε.
Ηοί σήμα κάλυψε τετάρτη Ιερόθειον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Πέτρου Καπιτωλίων.

Στίχοι

Εύθηκτος ών μάχαιρα Πνεύματος Πέτρος,
Τό τού ξίφους εύθηκτον ούκ εδειλία.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Δομνίνης καί τών θυγατέρων αυτής Βερίνης, καί Προσδόκης.

Στίχοι

Τό τού ποταμού ρεύμα ρύμμα τρείς κόραι,
Βοιωτικών έχουσιν αγνοημάτων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Αυδάκτου, καί Καλλισθένης τής αυτού θυγατρός.

Στίχοι

Ξίφει θανών, Αύδακτε Μάρτυς Κυρίου,
Σύν Μάρτυσι ζής καί Θεόν ζώντα βλέπεις.
Θεού θεωρεί κάλλος η Καλλισθένη,
Ούπερ τό θείον είχεν εις σκέπην σθένος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Αμμούν τού Αιγυπτίου.

Στίχοι

Ασκήσεως διήλθε τήν στενήν τρίβον,

Αμμούν ο θείος, καί τρυφής εύρε πλάτος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Φαύστου, Γαΐου, Ευσεβίου, καί Χαιρήμονος τών Διακόνων.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

**Ωδή ζ'
Θεού συγκατάβασιν**

Αγίων τά άγια, κατανοήσαι σπεύδων Μακάριε, καθαρότητα βίου, καί θεωρίας θείας ακρότητα, σοφώς εκτήσω, καί ψάλλων εκραύγαζες. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ρημάτων ο φθόγγος σου, καί συγγραμμάτων η καλλιέπεια, κατευφραίνει τούς πόθω, προσομιλούντας καί διανίστησι, προς υμνωδίαν κραυγάζειν διδάσκουσα. Εύλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Μονάδα θεότητος, γνωριζομένην εθεολόγησας, εν προσώποις Τριάδι, καί υμνουμένην εν υποστάσεσι, τρισί θεόφρον, καί ψάλλων ανέμελτες. Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Νομίμων τής φύσεως, Παρθενομήτορ άνευ γεγέννηκας, τόν δεσπόζοντα πάντων, τών ορωμένων καί νοουμένων Αγνή, όν ανυμνούντες, συμφώνως κραυγάζομεν. Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

**Ωδή η'
Επταπλασίως κάμινον**

Η πανσθενής τού Πνεύματος, τού Αγίου ενέργεια, τή καθαρωτάτη σου ψυχή σκηνώσασα, θεόληπτον κήρυκα, καί θεηγόρον έδειξεν, Ιεροπρεπώς τόν Λυτρωτήν ανυμνούντα, καί πίστει μελω δούντα. Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Μετ' ευσεβούς ζητήσεως, ερευνήσας τά άρρητα, τής οικονομίας τού Χριστού μυστήρια, τρανώς εφανέρωσας, υψηγορία χρώμενος, καί τή γλυκυτάτη, τών σών λόγων συνθήκη, βοών αδιαλείπτως. Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Η πανολβία χάρις σε, θειότερας εμπνεύσεως, καί θεολογίας, ακριβούς ενέπλησεν, εντεύθεν ανέβλυσας, ως ποταμούς τά δόγματα, τας τών Αποστόλων, κατευφραίνων χορείας, μεθ' ών νύν αναμέλτεις. Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Νενεκρωμένην Πάναγνε, τήν ψυχήν μου τοίς πταισίμασι, καί κεκακωμένην, Ιοβόλω δήγματι, Θεόν τόν δυνάμενον, ζωοποιείν τά σύμπαντα, η απειρογάμως υπέρ φύσιν τεκούσα, ανάστησον βοώσαν, Ιερείς ευλογείτε,

λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε. δυνάμει δέ κρείττονι περισωθέντας τούτους ιδών, Τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παῖδες ευ»λογεῖτε, Ιερεῖς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Εξέστη επί τούτω ο ουρανός

Σοφίας υπερσόφου ὡς εραστής, γεγονώς τών χαρίτων τόν στέφανον, τόν ευπρεπή, χαίρων εκομίσω νύν παρ' αυτής, καί χορευτής ουράνιος, περί τόν τών ὅλων Δημιουργόν, γενόμενος δυσώπει, σωθῆναι εκ κινδύνων, τούς σέ υμνούντας Ιερόθεε.

Εσκήνωσας τās άνω θείας αυλάς, καί μονάς αιωνίους κατώκησας, καί στρατιαῖς, νύν συνεορτάζεις αγγελικαῖς, σύν Αποστόλων τάγμασιν, οἱς καί συναυλίζη χαρμονικώς, μεθ' ὧν καί συναγάλλη, τοίς πίστει σε τιμῶσι, θεῖαν ειρήνην εξαιτούμενος.

Βεβαίας αντιδόσεις απολαβών, ὧν εν γή τās εμφάσεις εκέκτησο, διηνεκεῖ, πόθω ανανεύων πρὸς τόν Θεόν, νύν εκτενώς Ικέτευε, Πάτερ Ιερόθεε ιλασμόν, δοθῆναι τοίς εν πίστει, τήν μνήμην σου τελούσι, τήν φωτοφόρον καί πανίερον.

Θεοτοκίον

Ω Μήτηρ τού τών ὅλων Δημιουργού, μητρική παρρησία δυσώπησον, τόν σόν Υἱόν, σώσαι δυναστείας τυραννικῆς, τούς αιχμαλώτους δούλους σου, καί συκοφαντίας τών πονηρών, ανθρώπων καταργήσαι, γαλήνην τε βραβεύσαι, καί σωτηρίαν τοίς υμνούσί σε.

Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὠφθη τοίς ανθρωποῖς σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, εύρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγελων καί ανθρώπων, ταξιαρχῖαι μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Ότε η Μήτηρ τού Λόγου, πρὸς τās εκεί καταπαύσεις, μεταναστεύουσα ὠφθη, σύν τοίς λοιποῖς Αποστόλοις, σύ Ιερόθεε ὕμνοις, επέστης ταύτην προπέμπων.

Καί τὰ λοιπά τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Ε' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη της Αγίας Μάρτυρος Χαριτίνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Τῆς χαράς ὡς ἐπώνυμος, ἐν χαρᾷ προσεχώρησας, εἰς νυμφῶνα πάνσεμνε τόν ουράνιον, ἐνθά τό σόν ἐπεπόθησας, κεκτήσθαι πολίτευμα, υπομείνας στερρῶς, ἀλγεινὴν ὄντως βάσανον, τῶν οδόντων τε, καί ονύχων ἀπάντων ἐκριζώσεις, ἀθλοφόρε Χαριτίνη, Παρθενομάρτυς πολυάθλε.

Τῶν λεόντων συνέθλασας, σιαγόνας πολυάθλε, σιαγόνων φέρουσα τά συνθλάματα, τῶν δέ ονύχων ἐκριζώσιν, γενναίως υπήνεγκας, ἐκριζούσα τά δεινά, τῆς ἀπάτης φρυάγματα, θαλαττίοις δέ, ἐν βυθοῖς ἀπερρίφης, τήν κακίαν, υποβρύχιον ποιούσα, τοῦ πονηροῦ πολεμήτορος.

Μετά τέλος μακάριον, ἐν θαλάσση ριφείσάν σε, σός γεννήτωρ Ἐνδοξε συνεκόμισεν, ἀναβῶν μετ' ἐκπλήξεως. Πῶς νῦν κεχαρίτωσαι, ἱερώτατον ἐμόν, καί ποθούμενον γέννημα, ταῖς κολάσεσι, τοῦ σεπτοῦ μαρτυρίου, καί τήν κλήσιν, ἀληθεύουσαν εἰργάσω, προτυπωθείσάν σοι χάριτι!

Δόξα... Καί νῦν.... Θεοτοκίον

Σωτηρίας λιμένα σε, τόν πανάκλυστον Ἄχραντε, καί πρᾶξιαν ὄντως γαλήνην ἔχομεν, οἱ ἐν πελάγει Θεόνυμφε, σφοδρῶς χειμαζόμενοι, τῶν τοῦ βίου δυσχερῶν, καί δεινῶν περιστάσεων, διά τούτό σοι, καί προστρέχομεν πάντες ἐκβοῶντες. Εἰς τοὺς αἰῶνας μή ἐλλίπης, τῶν οἰκετῶν σου προϊστασθαι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμνάς ἡ κυήσασα, τό ἀρνίον τό ἄμωμον, τό τήν ἀμαρτίαν ἐλθόν ἰάσασθαι, παντός τοῦ κόσμου Πανάχραντε, οἰκείῳ ἐν αἵματι, τό σφαγέν υπέρ ἡμῶν, καί ζώωσαν τά σύμπαντα, σύ με ἐνδύσον, γυμνωθέντα τῆς θείας ἀφθαρσίας, ἐξ ἐρίου τοῦ σοῦ τόκου, περιβολήν θείας χάριτος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τῆς Ἁγίας ὁ παρῶν, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τῆς Χαριτίνης τήν χάριν μέλπω πόθῳ. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος δ'

Θαλάσσης τό ἐρυθραῖον

Ταῖς σαῖς μου, ὦ Χαριτίνη χάρισι, τόν νοῦν χαρίτωσον, χαριτωθείσα ἀθλοῖς ἱεροῖς, ἱερώς ἀνυμνήσαι σε, ὡς ἀθληφόρον Μάρτυρα, καί παρθενία διαλάμπουσιν.

Ἡ χάρις, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, σέ χαριτώσασα, χαροποιαῖς ἐφαίδρυνε

πλοκαίς, καί χαράν τήν αιώνιον, κληρονομείν ενίσχυσεν, ανδρειοφρόνως
εναθλήσασαν.

Σταυρώ σε, αναρτηθέντα Δέσποτα, κατανοήσασα, η ευκλεής σου Μάρτυς
αικισμών, καρτερεί τό επίπονον, δυναμουμένη σθένει σου, τού τήν ημών
φύσιν νευρώσαντος.

Θεοτοκίον

Χωρίον, χωρητικόν γεγένησαι, τής θείας φύσεως, θεογεννήτορ άχραντε, διό,
Χαριτίνη ποθήσασα, παρθενικώς οπίσω σου, τώ σώ Υιώ προσαπενήνεκται.

Ωδή γ'

Ευφραίνεται επί σοί

Ανάπας σου τήν ψυχήν, έρως ο θείος τής σαρκός έρωτας, καί χαλεπά
βράσματα, τά τών αικισμών εναπέσβεσε.

Ρηγνύμενον πρό ποδών, Μαρτυρικών τόν δυσμενή βλέποντες, τή του
Χριστού χάριτι, αίνεσιν αυτώ προσενέγκωμεν.

Ισχύϊ παντουργική, τήν κεφαλήν του δυσμενούς έθλασας, σής κεφαλής
φέρουσα, Μάρτυς καρτερικώς τήν κατάφλεξιν.

Θεοτοκίον

Τήν μόνην εν γυναιξίν, εύλογημένην σε Αγνή στέργουσα, σαίς αγαθαίς χάρισι,
Μάρτυς Χαριτίνη δεδόξασται.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα. Σύ μου ισχύς Κύριε,
καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα 'Ηχος δ'

Ο υψωθείς

Τών νοουμένων τό τερπνόν αγαπήσασα, τών ορωμένων τό ρευστόν
καταλείψασα, ταίς θεϊκαίς ωχύρωσαι ελπίσι τόν νούν, όθεν πρός τό στάδιον,
τής αθλήσεως Μάρτυς, χείρουσα εισέδραμες, καί τόν όφιν καθείλες, καί
ανεπλέξω νίκης εύπρεπή, στέφανον κόρη, Μαρτύρων αγλαίσμα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τών ακαθάρτων λογισμών μου τά πλήθη, καί τών απόπων εννοιών τάς
νιφάδας, τίς εξειπείν δυνήσεται Πανάμωμε; τάς επαναστάσεις δέ, τών
ασάρκων εχθρών μου, τίς εκδιηγήσεται, καί τήν τούτων κακίαν, αλλά τή σή
πρεσβεία Αγαθή, τούτων μοι πάντων, τήν λύτρωσιν δώρησαι.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ ανάρχου του Πατρός γεννηθέντα, η επ' εσχάτων σε σαρκί τετοκυία, επί
Σταυρού κρεμάμενον ορώσά σε Χριστέ. Οίμοι ποθεινότατε, Ιησού! Ανεβόα,
πώς ό δοξαζόμενος, ως Θεός υπ' Αγγέλων, υπό ανόμων νύν βροτών Υιέ,
θέλων σταυρούσαι; Υμνώ σε Μακρόθυμε.

Ωδή δ'

Επαρθέντα σε ιδούσα

Ιερείον ὡσπερ ἄμωμον πρὸς σφαγὴν σε, ἐκ πατρικῶν ἀφήρπασαν, Μάρτυς ἀθληφόρε, ἀγκαλῶν οἱ τύραννοι, Πατέρα ουράνιον, υπερβολικῶς ἀγαπήσασαν.

Νεάνισι ταῖς φρονίμοις ἀκολουθοῦσα, τὴν ψυχικὴν λαμπάδα σου, αἵματι πλουσίως, ἠρδευσας πανεύφημε, καὶ θεῖον κεκλήρωσαι, Μάρτυς χαριτώνυμε θάλαμον.

Ἡ καρδιά σου τῷ ἔρωτι τοῦ νυμφίου, πυρπολουμένη ἀνθρακας, πλάνης γενναιόφρον, λύθρω ἐναπέσβεσεν, αἱμάτων καὶ θάλασσαν, τῆς πολυθείας ἐξήρανε.

Θεοτοκίον

Σωματούμενον ἐκύησας Θεόν Λόγον, Θεογεννήτορ ἀχραντε, ὄν ἡ Χαριτίνη, στέργουσα θερμότατα, πυρὶ ἀντετάξατο, καὶ πολυειδέσι στρεβλώσεσι.

Ὡδή ε'

Σύ Κύριέ μου φῶς

Τὴν κάραν ξυρισμῷ, καὶ ἀνθράκων πυρώσει, συνθλίβοντές σου θεόφρον, λογισμοῦ σου τὸν τόνον, οὐδόλως παρεσάλευσαν.

Ἴηλους σου καὶ σφαγὴν, εἰκονίζουσα Κύριε, τὴν ἔμπυρον οὐβελίσκων, υποφέρω οδύνην, ἡ Μάρτυς ἀνεκραύγαζεν.

Νίκαις τὴν κεφαλὴν, Χαριτίνη κατέστεψαι, νικήσασα τὸν τὴν Εὐάν, ἐκνικήσαντα ὄφιν, τοῖς ἀθλοῖς καλλιπάρθενε.

Θεοτοκίον

Νοῦς βρότειος τὴν σὴν, ὑπὲρ ἐννοίαν σύλληψιν, οὐ δύναται ἐννοῆσαι, Μητροπάρθενε Κόρη. Θεόν γὰρ ἀπεκύησας.

Ὡδή ς'

Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς

Χάρισι, καὶ σημείοις Χριστός ἐστεφάνωσε, τὴν ἱεράν κορυφὴν σου, ὑπὲρ οὐ τό πάσχειν προήρησο, Ἀθληφόρε, τῆς χαρὰς τῆς ἐνθέου ἐπώνυμε.

Ἄγιος, Ἰωνάν ἐκ βυθοῦ ὁ ρυσάμενος, σὲ θαλαπτίω πελάγει, ἐρριμμένην σώζει, ζῶσαν θεόφρον, καὶ βυθῷ σου, τῶν αἱμάτων ἐχθροῦς κατεπόντισε.

Ρομφαία, καρτερίας ἐχθροῦς ἐθανάτωσας, καὶ καρτερούσα οδόντων, παντελῆ ἐκρίζωσιν Ἐνδοξε, τῶν λεόντων, τῶν ἀσάρκων τὰς μύλας συνέθλασας.

Θεοτοκίον

Ἰσχύν σε, ευραμένη Παρθένε καὶ στήριγμα, ἡ Χαριτίνη αἰκίσεις, καρτερώς υποφέρει. καὶ χαίρουσα, σοῦ ὀπίσω, τῷ τῶν ὅλων Δεσπότη προσάγεται.

Ὁ Εἰρμός

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων

λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Ε' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Χαριτίνης.

Στίχοι

Οπερ δι' ευχής είχε, σαρκός τήν λύσιν,
Ιδού δι' ευχής λαμβάνει Χαριτίνη.
Πέμπτην Χαριτίνη εισέδραμεν άστν θεοίο.

Τή αυτή ημέρα Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Μαμέλχθης.

Στίχοι

«Ομού λελουμένην με Χριστέ προσδέχου,
(Μαμέλχθα φησί) καί λίθοις βεβλημένην».

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη οπτασίας Κοσμά Μοναχού, φοβεράς καί ωφελίμου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Εν τή καμίνω

Νέους τρείς παίδας, ο εκ καμίνου λυτρωσάμενος, σώζει εκ τροχού σε Μάρτυς πυροειδούς, Χαριτίνη αναμέλπουσαν. Ευλογημένος ει εν τώ Ναώ, τής δόξης σου Κύριε.

Μετά Παρθένων, λαμπαδηφόρος εις ουράνια, βαίνεις τού πυρός λαμπάδας καρτερικώς, εν τώ ψάλλειν υπομείνασα. Εύλογημένος εί εν τώ Ναώ, τής δόξης σου Κύριε.

Εληλεγμένος, υπομονή σου ο παράνομος, χείρας συνδεσμεί καί πόδας καί τώ βυθώ, παραπέμπει σε κραυγάζουσιν. Ευλογημένος εί εν τώ Ναω, τής δόξης σου Κύριε.

Λόγω σου θείω, τήν αλογίαν στηλιτεύσασα, πάθει παθημάτων Μάρτυς ζωοποιών, ανεπλήρωσας υστέρημα, Ευλογημένος εί ο Θεός μου, βοώσα καί Κύριος.

Θεοτοκίον

Παρθένον μόνην, καί καθάραν σε καί ακήρατον, Λόγος καθάρως ηγάπησε καί εκ σού, ανεπλάσατο σαρκούμενος, Κόρη τόν άνθρωπον, ο Χαριτίνην δοξάσας τοίς θαύμασι.

Ωδή η'

Χείρας εκπετασας Δανιήλ

Ωραία εν κάλλεσι τών σών, στιγμάτων γέγονας, καί κατηγγύησαι, Παρθένος άφθορος μείνασα, τώ ωραίω Λόγω πάνσεμνε, τώ εκ Παρθένου δι' ημάς, σεσαρκωμένω Χριστώ, ώ βοώμεν. Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Πάσαις μαχομένη προσβολαίς, τών τιμωρούντων σε, γενναίως ήνεγκας,

τροχού φλογίζοντος κάκωσιν, οβελίσκων τήν πυράκτωσιν, τήν εἰς βυθόν απορριφήν, καί τών οδόντων Σεμνή, καί ονύχων τάς εκριζώσεις, Χριστόν μεγαλύνουσα.

Οι πόδες οι σοί, ταίς καλλοναίς τών πόνων ἔνδοξε καθωραίσθησαν, διό εν ὕδασι βαίνοντες, ουκ εβράχησαν συνόντων σοι, Παρθενομάρτυς εὐκλεών Θεοῦ Ἀγγέλων, μεθ' ὧν ανεβόας. Πάντα τά ἔργα υμνεῖτε τόν Κύριον.

Θαύμα καταπλήττον πάντα νούν, μετά τελείωσιν, πώς τώ γεννήτορι, τό σόν εκδέδωκε λείψανον, βυθός ο κολπωσάμενος, ὅπερ κηδεύσας πατρικώς, τρυγά τήν χάριν εκ σου, Χαριτίνη, τήν βασιλείαν λαβών τήν ουράνιον.

Θεοτοκίον

Ἦφθης υπερτέρα ουρανών, Θεόν ουράνιον αποκυήσασα, τόν ουρανώσαντα Πάναγνε, γηγενών όλων τό φύραμα, καί Χαριτίνης τήν σεπτήν, μνήμην φαιδρύναντα, ὡ βωόμεν, Πάντα τά ἔργα υμνεῖτε τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω ἔφραξε, πυρός δέ δύναμιν ἔσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παῖδες κραυγάζοντες. Ευλογεῖτε, πάντα τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ὡδή θ'

Λίθος αχειρότμητος ὄρους

Ἴνα τών στεφάνων τής δόξης, ως αδιάφθορος παρθένος, Μάρτυς επιτύχης παντοίων, κολαστηρίων εἶδος υπήνεγκας, αγαλλομένη πνεύματι, καί διανοίας αναστήματι.

Ὡς περικαλής ως ωραία, ως περιδέξιος παρθένος, ως ακαταγώνιστος Μάρτυς, ως τού Δεσπότης νύμφη πανάμωμος, χρυσοειδέσι πτέρυξι, πρὸς τά ουράνια κατέπαυσας.

Σύ φωτοειδεῖς Χαριτίνη, εναπαστράπτεις λαμπηδόνας, ζόφον πονηρίας δαιμόνων, καί παθημάτων αποδιώκουσα, ταίς θεοδότοις πάντοτε, θαυματουργαίς αξιάγαστε.

Η περιχαρής σου ημέρα, περιχαρώς λαούς αθροίζει, σου τάς αριστείας υμνήσαι, καί τούς αγώνας καί τά παλαιίσματα, καί τήν γενναίαν ἀθλησιν, Μεγαλομάρτυς χαριτώνυμε.

Θεοτοκίον

Φῶς ἡμῖν ἀνέτειλε μήτρας, εξ απειράνδρου σου Παρθένε, οὐ ταίς φρουκτωρίαις ενθέως, καταυγασθείσα φῶς εχρημάτισεν, η τής χαράς επώνυμος, Θεοκυήτορ απειρόγαμε.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος ὄρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύ»νομεν».

Εξαποστειλάριον
Ο ουρανόν τοίς άστροις

Εν ουρανοίς ως Μάρτυς, Χαριτίνη τώ Θεώ, παρισταμένη ενδόξως, πάντας ημάς τούς ευσεβείς, μνήμην τήν σήν εκτελούντας, σώζε θερμαίς σου πρεσβείαις.

Θεοτοκίον

Τόν σόν Υιόν Παρθένε, μή διαλίπης δυσωπείν, υπέρ ημών τών σών δούλων, ίνα ρυσθώμεν τής εκεί, φρικτής κολάσεως πάντες, καί τού πυρός τού ασβέστου.

Καί η λοιπή τού Όρθρου Ακολουθία, ως συνήθως, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου ενδόξου Αποστόλου Θωμά.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν, Στίχους στ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Αποστόλου τρία, δευτερούντες αυτά.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Τής πλευράς εφαψάμενος, τού Δεσπότη Πανόλβιε, τών καλών κατείληφας τό ακρότατον, ώσπερ γάρ σπόγγος τά νάματα, εκείθεν εξήντησας, τήν πηγήν τών αγαθών, καί ζωήν τήν αιώνιον, καί επότισας, χερσωθείσας καρδίας αγνωσία, τού Θεού θεογνωσία, αναπηγάζων τά δόγματα.

Τή πιστή απιστία σου, τούς πιστούς εβεβαίωσας, ως Θεόν καί Κύριον πάσης κτίσεως, θεολογείν επαρξάμενος, τόν σάρκα φορέσαντα, δι' ημάς τούς επί γής, καί Σταυρόν τε καί θάνατον υπομείναντα, καί τας τρήσεις τών ήλων, καί τή λόγχη, τήν πλευράν διανυγέντα, εξ ής ζωήν αρουόμεθα.

Ο Θωμάς ο θαυμάσιος, τήν πηγήν ανεστόμωσε, τών δογμάτων Δέσποτα τοίς θεόφροσι, τήν γάρ πλευράν ψηλαφήσας σου, διπλήν τήν ενέργειαν, ταίς ουσίαις ταίς διτταίς, καταλλήλως μεμύηται, καί εβόησε. Σύ Θεός μου υπάρχεις καί Δεσπότης, σύ καί Κύριος τής δόξης, ο δι' εμέ σάρξ γενόμενος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Ως υπηρέτης τού Λόγου, καί τής αρρήτου σαρκώσεως αυτού, βυθόν σοφίας εξήντησας, Θωμά Απόστολε, τώ γάρ καλάμω τού Σταυρού, ανιχνεύων εκ τού βυθού τής απάτης, ψυχάς εξώγησας. Όθεν τή σαγήνη τών σών δογμάτων, πάσαν εφώτισας τήν οικουμένην, καί τώ φωτί τής γνώσεως, τας τών Ινδών εξοφωμένας ψυχάς κατελάμπρυνας. Διό τής δόξης τηλαυγώς, Χριστού κατατρυφών, αυτόν ικέτευε, ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Όσπερ μαργαρίτην σε, εκ τού βυθού ανιμήσατο, τής τού κόσμου συγχύσεως, Χριστός ο φιλόανθρωπος, διά σου πλουτίσας, τούς ηπορημένους, καί τή πενία τών δεινών, συγκεκριμένους Θωμά Απόστολε, διό σε μακαρίζομεν, καί τήν πανέορτον Μνήμην σου, εν αιnéσει δοξάζομεν, ευσεβώς σε γεραίροντες.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν.

Ινδών κατελάμπρυνας, πάσαν τήν γήν ιερώτατε, καί θεόπτα Απόστολε, φωτίσας γάρ άπαντας, υιούς απειργάσω, φωτός καί ημέρας, τούτους εν Πνεύματι σοφέ, ειδωλικούς τε ναούς κατέρραξας, ανήγειρας δέ χάριτι, Θεού εις δόξαν καί αίνεσιν, εκκλησίας Μακάριε, πρεσβευτά τών ψυχών ημών.

Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν.

Χειρί φιλοπράγμονι, θείαν πλευράν εξηρεύνησας, καί τών ήλων τά τραύματα, άπερ ο αθάνατος, δι' ημάς υπέστη, καί τήν απιστίαν, μεταβαλών χαρμονικώς, εις ευπιστίαν Θωμά εβόησας. Σύ εί Θεός καί Κύριος, καί σέ δοξάζω φιλόανθρωπε, τόν τοίς πάθεσι βλύσαντα, τοίς πιστοίς τήν απάθειαν.

Δόξα... Ήχος πλ. β' Ανατολίου

Τά θεία εποπτεύων, Χριστού τής σοφίας νοητός αναδέδειξαι κρατήρ, μυστικώς θωμά Απόστολε, εν ώ τών πιστών αι ψυχαί ευφραίνονται, τή γάρ θεία σαγήνη τού Πνεύματος, λαούς ανείλκυσας εκ βυθού τής απογνωσεως. όθεν εκ Σιών, ως ποταμός τής χάριτος εξήλθες, τά σά εκβλύζων ένθεα δόγματα, εις τήν σύμπασαν κτίσιν. Διό τού Χριστού τά πάθη εκμιμούμενος, τήν πλευράν ελογχεύθης, καί εν τώ γνόφω εισδύσας τής αφθαρσίας, αυτόν ικέτευε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Όλην αποθέμενοι

Όταν μου εις έννοιαν, τό φοβερόν έλθη βήμα, τού Υιού σου Πάναγνε, καί τό δικαστήριον τό παγκόσμιον, απορω δέδοικα, δειλιών καί τρέμων, τήν τών έργων μου εξέτασιν, φαύλα γάρ άπαντα, καί αισχύνης πάσης ανάπλευα, καί σκότους καί κολάσεως, καί αποστροφής όντως άξια. Ίδε μου τήν θλίψιν, καί ίδε τής ψυχής τήν συντριβήν, καί τής ανάγκης εκείνης με, ρύσαι καί κολάσεως.

Απολυτίκιον Ήχος γ'

Απόστολε Άγιε Θωμά, πρέσβευε τώ ελεήμονι Θεώ ίνα πταισμάτων άφεσιν,

παράσχη ταίς ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ἦχος πλ. α'

Τόν Απόστολον πάντες καί μαθητήν τού Χριστού, ευφημήσωμεν ὕμνοις ἐπί τή μνήμη αὐτοῦ. θεοπρεπῶς γάρ τάς ημών διανοίας αὐτός, τύπους τών ἤλων ψηλαφών, βεβαίαν πίστιν ἐκζητών, ἐστήριξεν ἐν Κυρίῳ, ἀδιαλείπτως πρεσβεύων, ἐλεηθῆναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Θεόν καί Κύριον, δι' ἡμᾶς τούς φθαρέντας τοίς αμαρτήμασι, τούτον ἰκέτευε αἰεὶ, τού οἰκτιρῆσαι ἡμᾶς, καί ἀποστρέψαι τόν θυμόν, καί τήν ὀργήν αὐτοῦ Σεμνή, ἀπό τών πίστει βούωντων, καί ευφημούντων ἀπαύστως, τά μεγαλεῖα τῆς σῆς χάριτος.

Εἶτα οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τού Αποστόλου ο παρών, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τών θαυμάτων γέμοντα θωμάν θαυμάσω.

Ποῖημα Θεοφάνους

Ὡδή α' Ἦχος δ'

Τριστάτας κραταιούς

Τόν ἀναρχον Υἱόν, τού Θεοῦ Θεόν Λόγον, τόν φανέντα ἐπί γῆς, μορφή τῆ καθ' ἡμᾶς, ὄν ἐώρακας Ἐνδοξε, οὐ καί τάς χεῖρας παλάμη, καί πλευράν ἐψηλάφησας, καθικέτευε σώσαι τούς δούλους σου.

Ὁ γνώστης τών κρυπτῶν, καί νεφροῦς ὁ ἐτάζων, καί καρδίας ἐρευνῶν, Θεός μου Ἰησοῦς, σέ Θωμά παμμακάριστε, τῆς αὐτοῦ θεοφανείας, υπηρέτην καί μάρτυρα, καί Απόστολον θεῖον προσήκατο.

Ναμάτων μυστικῶν, ποταμός ἀνεδείχθης, περικλύζων σύ Θωμά, τό πρόσωπον τῆς γῆς, Ἐκκλησίας τε σύστημα, ρεύμασι θεογνωσίας, καί τώ ροίζω τού Πνεύματος, τήν πολύθεον πλάνην ἀπήλασας.

Θεοτοκίον

Θανάτου καί φθοράς, καθαιρέτης υπάρχεις, ἀφθαρσίας τήν πηγῆν, τεκούσα τόν Χριστόν, Θεοτόκε πανύμνητε, τόν καί τῆς ἀθανασίας, ωραῖσαντα χάριτι, τών ἀνθρώπων τήν φύσιν πανάμωμε.

Ὡδή γ'

Ουκ εν σοφία

Αρετής κάλλει, διαπρέπων θεόπτα καί θαύμασι, τών Ινδών τό δυσειδές, φωτί τώ θείω κατηύγασας, πίστει καί εφαιδρυνας, τούτων τήν ζόφωσιν.

Υπό τής αίγλης, πυρσωθείς αυτουργία τού Πνεύματος, ως βολίς θεοφεγγής, εξαπεστάλης θεόληπτε, καί κόσμον εφώτισας, Θωμά τοίς θαύμασι.

Μεμυημένος, τής ενθέου σοφίας τά δόγματα, ώσπερ τάχος αστραπής, διερχομένης Απόστολε, Θωμά κατελάμπρυνας, κόσμου τά πέρατα.

Θεοτοκίον

Απειρόγαμε, η Θεόν σαρκωθέντα κυήσασα, τών παθών ταίς προσβολαίς, κλονούμενόν με στερέωσον, ου γάρ εστιν Άχραντε, πλήν σου βοήθεια.

Ο Ειρμός

«Ούκ εν σοφία καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τού Πατρός, ενυποστάτῳ σοφία Χριστέ, ού γάρ εστιν Άγιος, πλήν σου φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τή σαγήνη τών λόγων τών θεϊκών, τούς ιχθύας ζωγρήσας τούς λογικούς, τούτους σύ προσήγαγες, απαρχήν τώ Θεώ ημών, καί τού Χριστού τά στηρίγματα, παθών επενδύσασθαι, μιμητής τού πάθους, αυτού πεφανέρωσαι, όθεν συνελθόντες, κατά χρέος τιμώμεν, Απόστολε ένδοξε, τήν πανέορτον μνήμην σου, καί συμφώνως βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθῳ, τήν Αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ουράνιον πύλην καί κιβωτόν, τό πανάγιον όρος τήν φωτεινήν, νεφέλην υμνήσωμεν, βάτον τήν ακατάφλεκτον, τόν λογικόν Παράδεισον, τής Εύας τήν λύτρωσιν, τής οικουμένης πάσης, τό μέγα κειμήλιον, ότι σωτηρία, εν αυτή διεπράχθη, τώ κόσμῳ καί άφεις, τών αρχαίων εγκλημάτων, διά τούτο βοώμεν αυτή. Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εύσεβώς προσκυνούσι, τόν πανάγιον τόκον σου.

Ωδή δ'

Ο καθήμενος εν δόξη

Τή μεγίστη τών θαυμάτων, επιδείξει χρησάμενος, καί δογμάτων θείων, δόξαν τηλαυγώς εκτιθέμενος, τήν οικουμένην επέσχεσ τώ κηρύγματι, τήν κραυγάζουσιν. Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου.

Ως αυτόπτην σε τού Λόγου, υπηρέτην τε ένθερμον, καί τής τούτου δόξης, καί μεγαλειότητος μάρτυρα, καί ώς πιστόν οικονόμον καί Απόστολον, ευφημούμέν σε, μάκαρ Θωμά πανσεβάσμιε.

Νυμφικήν ώσπερ παστάδα, καί σκηνήν επουράνιον, υποβάθραν λίθον,

ακρογωνιαίον πηξάμενος, επωκοδόμησας Μάκαρ παναοίδιμε, Αποστόλων ακρότης, Θωμά τοίς πιστεύουσι.

Θεοτοκίον

Γήν ανήροτον καί στάχυν, τής ζωής γεωργήσασα, καί νεφέλην κούφην, όμβρον ζωοδότην πηγάσασαν, τήν Παναγίαν Παρθένον Ονομάζομεν, οι κραυγάζοντες. Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου.

Ωδή ε'

Ασεβείς ουκ όψονται

Ελλαμφθείς Απόστολε, τή δόξη τού Χριστού, καί πλευράν τήν ζωοποιόν, ψηλαφήσας ήντλησας, ανεξιχνίαστον ευλογίας άβυσσον, καί τόν κόσμον κατεπλουτίσας.

Μή παρών τή πρώτη σου, εισόδω ό Θωμάς, απιστών τε τοίς Μαθηταίς, πιστωθείς δέ ύστερον, χαίρων εβόησε. Σέ Θεόν καί Κύριον, άναγγέλλω πολυέλεε.

Ουρανός ο έμψυχος, τής δόξης σου Χριστέ, τή βροντή τή πνευματική, ό Θωμάς εβόησεν, εκδιηγούμενος καί Θεόν καί Κύριον, σέ σεπτώς ευηγγελίσατο.

Θεοτοκίον

Νικητήν ανάδειξον, Πανάμωμε τόν νούν, τών παθών καί τώ λογισμώ, τάς ό ρ μάς υπόταξον, τούτων θεόθυμπε, η Θεόν γεννήσασα, τόν Σωτήρα τών ψυχών ημών.

Ωδή ς'

Θύσω σοι, μετά φωνής

Τήν πάντων, απιστίαν Θωμά τήν ψυχόλεθρον, η απιστία σου μάκαρ, θεραπεύει, σύ γάρ αναμφιλέκτως, καί τών ήλων, καί τής λόγχης τούς τύπους ηρεύνησας.

Αφήκας, ως δυωατός Χριστέ τόν Απόστολον, ηκονημένον ως βέλος, εν εχθρών καρδίαις σου ζωοδότα, καί τών σκύλων, τήν προνομήν σοι τούτων προσήγαγεν.

Θυσίας, ειδωλικάς οικτίρμον κατήργησας, σφαγιασθείς επί ξύλου, καί σφαγαίς αγίαις τών θεηγόρων, Αποστόλων, τών τά σά μιμουμένων παθήματα.

Θεοτοκίον

Ω θαύμα, τών απάντων θαυμάτων καινότατον! ότι Παρθένος εν μήτρα, τόν τά σύμπαντα περιέποντα, απειράνδρωσ συλλαβούσα, ουκ εστενοχώρησεν.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεωσ Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερα

Ο τής θείας χάριτος πεπληρωμένος, τού Χριστού Απόστολος, καί υπηρετής αληθής, εν μετανοία εκραύγαζε. Σύ μου υπάρχεις, Θεός τε καί Κύριος.

Ο Οίκος

Πρός τόν Χριστού Μαθητήν, καί μέγαν μυστολέκτην, Θωμάν τόν θεηγορον τού Πέτρου εκβοώντος. «Εωράκαμεν τόν Κύριον», έφησεν ούτος. «Εάν μή ίδω εν ταίς χερσίν αυτού τόν τύπον τών ήλων, ψηλαφήσω δέ καί τήν πλευράν, ου μή πιστεύσω». Αλλ' ο Κτίστης τών απάντων καί Δεσπότης, ώσπερ δούλος ελήλυθε, θέλων πάντας σώσαι, καί λέγει τώ Θωμά.

Ψηλάφησον χειρών καί πλευράς τούς τύπους, καί μή απίσται, εγώ γάρ ειμι Κύριος ο Θεός σου». ο δέ εν μετανοία εβόησε. Συ μου υπάρχεις, Θεός τε καί Κύριος.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΣΤ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Θωμά.

Στίχοι

Ο χείρα πλευρά σή βαλείν ζητών πάλαι,
Πλευράν υπέρ σου νύττεται Θωμάς Λόγε.
Δούρασιν ουτάσθη Θωμάς μακροΐσιν εν έκτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής αγίας μάρτυρος Ερωτηΐδος.

Στίχοι

Ερωτηΐδα πυρπολούσι παρθένον,
Έρωτι Χριστού τήν προπυρπολουμένην.

Ο άγιος νέος Οσιομάρτυς Μακάριος, ο εκ Κίου μέν τής Βιθυνίας καταγόμενος, εν Προύση δέ μαρτυρήσας, λιθοβοληθείς πρότερον, ύστερον ξίφει τελειούται κατά τό έτος 1590.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Εν τή καμίνω

Μετά τής άνω, χοροστασίας ως Απόστολος, χαίρων συγχορεύεις Μάκαρ εν ουρανοΐς, αναμέλπεις τε γηθόμενος, Ευλογημένος εί εν τώ ναώ, τής δόξης σου Κύριε.

Από περάτων, έως περάτων ο σός διέδραμε, φθόγγος καί ρημάτων θείων η προφορά, τούς κραυγάζοντας παιδεύουσα. Εύλογημένος εί εν τώ ναώ, τής δόξης σου Κύριε.

Ναός εγένου, σύ τής Τριάδος παναοΐδιμε, όθεν καί ναούς, ειδώλων τε καί βωμούς, απεκάθηρας Απόστολε, ναούς δέ ήγειρας εις υμνωδΐαν, καί αΐνον Χριστού τού Θεού.

Θεοτοκίον

Νόμου δουλείας, τή σή γεννήσει λελυτρώμεθα, σύ γάρ Θεοτόκε τόν ελευθερωτήν, απειράνδρως ημίν τέτοκας, Ευλογημένη σύ εν γυναιξίν, υπάρχεις πανάμωμε.

Ωδή η' Παίδας ευαγείς

Θεώ ομιλών σεσαρκωμένω, σαρκός επιλελησμένος εναπέφηνας, τήν δέ υπερκόσμιον, θέωσιν επλούτησας, τή πρός Θεόν εγγύτητι θεοποιούμενος, καί Κύριον υμνείτε κραυγάζων, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Αγάπη Θεώ συγκεκραμένος, τόν θάνατον μετ' αυτού Μάκαρ επόθησας, τοίς συναποστόλοις σου, Άγωμεν φθεγξάμενος, καί σύν αυτώ τόν θάνατον καταδεξώμεθα. Τόν κυριον υμνείτε βοώντας, καί υπερυψούτε, αυτόν εις τους αιώνας.

Υμάς ο Χριστός τούς Αποστόλους, νεφέλας τής ουρανού βροχής έδειξεν, όμβροις επικλύζοντας, θείας επιγνώσεως, τας Εκκλησίας πάνσοφοι, καί καταρδεύοντας, καί Κύριον υμνείτε βοώντας, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Μώμων καθαρά καί μολυσμάτων, καί πάσης αγιωσύνης ούσα τέμενος, Λογον τόν παναγιον, πάντας αγιάζοντα, τόν τώ Πατρί συνάναρχον εκυοφόρησας, διό σε τήν Παρθένον υμνούμεν, καί υπερυψούμεν, εις πάντας τους αιώνας.

Ο Ειρμός

«Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν αγείρει ψάλλειν σοι. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώ»νας».

Ωδή θ'

Λίθος αχειρόμητος όρους

Άρμα φωτοφόρον εδείχθης, επικαθήμενον τόν Λόγον, τή ευπειθεστάτη ψυχή σου, καί θεοφόρω επιφερόμενος, πρός σωτηρίαν Ένδοξε, ηνιοχούντα τούς υμνούντάς σε.

Σού τήν παμμακάριστον μνήμην, επιτελούντες δυσωπούμεν, πάσης τρικυμίας ρυσθήναι, τή μεσιτεία τής παρρησίας σου, ήν ως Χριστού Απόστολος, έχεις θεόπτα πανσεβάσμιε.

Σήμερον τήν μνήμην σου πάντες, Θωμά Απόστολε τελούμεν, φώτισον αγίασον πίστει, πειρατηρίων καί περιστάσεων, καί παθημάτων πάντοτε, απολυτρούμενος πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον

Ώφθης θεονύμφευτος Μήτηρ, καί πανακήρατος Παρθένος, σύ γάρ παρθενίαν καί τόκον, εις εν συνήψας άχραντε Δέσποινα, τόν Ποιητήν καί Κύριον, πάσης τής Κτίσεως γεννήσασα.

Ο Ειρμός

»Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τās διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον Γυναίκες ακουτίσθητε

Αυτόπτα καί Απόστολε, Χριστού τού πανοικτίρμονος, ειρήνην δώρησαι πάση, τή οικουμένη καί νίκας, τώ φιλοχρίστω Άνακτι, ημίν πταισμάτων άφεςιν, καί σωτηριάν αίτησαι, τοίς σέ Θωμά ευφημούσιν, ως μαθητήν θεηγόρον.

Έτερον

Χριστός ό μέγας Ήλιος, ακτίνά σε πολύφωτον, εν τή Ινδία εκπέμπει, τήν ζοφεράν πλάνην μύστα, συντόνως εκδιώκοντα, Θωμά σοφέ Απόστολε, καί τούς λαούς φωτίζοντα, Τριάδα σέβειν τήν θείαν, παρ' ής φρουρούμεθα πάντες.

Θεοτοκίον

Πανάμωμε Μητρόθεε, τό μέγα περιήχημα, τών Αποστόλων Μαρτύρων, καί Προφητών καί Οσίων, τόν σόν Υιόν καί Κύριον, ιλέωσαι τοίς δούλοις σου, ημίν θεογεννήτρια, όταν καθίση τού κρίναι, τά κατ' αξίαν εκάστω.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν τά παρόντα τρία Στιχηρά ιδιόμελα, δευτερούντες τό πρώτον.

Ήχος β' Ανατολίου

Χριστώ ηκολούθησας, Θωμά Απόστολε, καί τού κόσμου κατεφρόνησας καί τά τούτου διδάγματα, εν τώ ταμείω σου κρύψας, ανεδείχθης, Απόστολος, όθεν γενόμενος εν τοίς έθνεσι, τās τούτων υπό τής πλάνης, καί τών παθών σκοτισθείσας ψυχάς, εντολαίς τού Σωτήρος εφώτισας, πιστεύειν εις Τριάδα ομοούσιον.

Ήχος δ'

Τώ τής γνώσεως θείω πυρί, την ψυχήν καταυγασθείς, εν πάσι τού Δεσπότου μιμητής γέγονας, ως έννομος μαθητής, Θωμά Απόστολε, τώ γάρ καλάμω τού Σταυρού, εκ τού βυθού τής αγνωσίας, ευσεβών ψυχάς εζώγησας. Όθεν καί τήν τών Ινδών εζοφωμένην διάνοιαν, τώ τού θείου Πνεύματος ακίστρω εσαγήνευσας. Χριστόν τόν Θεόν αεί δυσώπει, καί ημάς ρυσθήναι τής τού εχθρού εζοφωμένης όψεως, καί σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Ο αυτός

Τόν τής αλείας βυθόν καταλιπών, τώ τού Σταυρού καλάμω πίστει προσέδραμες, καί εν αυτώ πάντας εζώγησας, Θωμά Απόστολε. διό καί τήν άχραντον πλευράν τού Λόγου, τή χειρί ψηλαφήσας, τών πεπαρμένων ήλων τās ωτειλάς, τώ δακτύλω κατιδείν κατηξίωσαι. Χριστώ τώ Θεώ εκτενώς πρέσβευε αεί, τού σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τά θεία εποπτεύων, Χριστού τής σοφίας, νοητός αναδέδειξαι κρατήρ, μυστικώς Θωμά Απόστολε, εν ώ τών πιστών αι ψυχαι ευφραίνονται, τή γάρ

θεία σαγήνη τού Πνεύματος, λαους ανείλκυσας, εκ βυθού τής απογνώσεως, όθεν εκ Σιών, ως ποταμός τής χάριτος εξήλθες, τά σά εκβλύζων ένθεα δόγματα, εις τήν σύμπασαν κτίσιν. Διό τού Χριστού τά πάθη εκμιμούμενος, τήν πλευράν ελογχεύθης, καί εν τώ γνόφω εισδύς της αφθαρσίας, αυτόν ικέτευε, ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

Δοξολογία Μεγάλη, καί Απόλυσις.

Εις τήν Λειτουργίαν, τά Τυπικά, καί τά λοιπά ως συνήθως.

[Αρχή](#)

ΤΗ Ζ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Σεργίου καί Βάκχου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Βάκχε καί Σέργιε υμάς, ο τής δόξης Κύριος, κατακοσμήσας ταίς χάρισι, ταίς τών ίάσεων, θαυμαστούς εν κόσμω, ευκλεώς ανέδειξε, νοσοούντας δι' υμών θεραπεύων αεί, διό πρεσβεύσατε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Βάκχε καί Σέργιε υμείς, επί γής αθλήσαντες, έν ουρανοίς συγχορεύετε, σύν Ασωμάτοις γάρ, αεί παρεστώτες, τή Τριάδι Άγιοι, καί δόξη εντροφώντες αγάλλεσθε, διό πρεσβεύσατε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, την ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Βάκχε καί Σέργιε υμείς, τού εχθρού την ένστασιν, ανδρείως άμφω ελύσατε. καί τών ειδώλων δέ, ολεθρίαν πλάνην, ευσεβώς απώσασθε, Χριστόν τόν Βασιλέα κηρύξαντες. όν ικετεύσατε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος δ'

Σέργιος καί Βάκχος, η παιδρά τών Μαρτύρων καί τερπνή λαμπηδών, τών μέν τυράννων τό θράσος κατέβαλε, τών δέ ειδώλων τήν πλάνην κατήργησε. καί τής θεογνωσίας τό τέλειον μυστήριον, λαμπρά τή φωνή, υψηγορούντες ανεκήρυττον. Όν ταίς πρεσβείαις Χριστέ, ο τούτων νομοδότης, αγωνοθέτης τε καί στεφανοθέτης, καί ημάς αξίωσον, κατά τών αοράτων καί ορατών δυνάμεων, τό κράτος αναδήσασθαι.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Ἐδωκας σημείωσιν

Ἦλιον κυήσασα, δικαιοσύνης πανάμωμε, τό ζοφώδες διάλυσον, παθῶν τῶν θλιβόντων με, καί τόν απατώντα, τήν ψυχὴν μου ὄφιν, καί καταθέλοντά με νύν, φιληδονίαις καί ματαιότησι, πόρρωθεν αποδίωξον, τῆς ταλαιπώρου καρδίας μου, ἐν γαλήνῃ φυλάπτουσα, ἀπαθείας τόν δούλόν σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καί τήν πλευράν ορυπτόμενον, ὑπὸ λόγχης ἡ Πάναγνος, Χριστόν τόν φιλόνητον, ἔκλαιε βοῶσα. Τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀποτινύει ἀνθ' ὧν πεποιήκας, καλῶν αυτοῖς, καί σπεύδεις με ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εὐσπλαγχνε, σὴν ἐκούσιον σταύρωσιν.

Εἰς τόν Στίχον Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Ἐκραταιώθη τῶν τοῦ Χριστοῦ Μαρτύρων, κατ' ἐχθρῶν τό σύστημα, ἐν οἷς ὡς φωστήρες κοσμικοὶ διαλάμπουσιν, οἱ εὐσθενεῖς καί ἀριστοὶ Ἀθλοφόροι, Σέργιός τε καί Βάκχος. Τοῦτοις ἐκλινε τά νῶτα ἡ πονηρὰ φάλαγξ τῶν δαιμόνων. Τοῦτους ἐξεπλάγησαν τύραννοι, καί εθαύμασαν Ἄγγελοι, ὀρώντες τόν ἀσώματον, ὑπὸ σαρκός πατούμενον, τῶν δέ πιστῶν ἡ Ἐκκλησία, πανέορτον εορτὴν καί κοσμικὴν χαρμονὴν, ἐπιτελοῦσα βοά. ὁ ἀσθενεῖα σαρκός πεδήσας τόν ἰσχυρόν, ταῖς πρεσβείαις τῶν Ἀγίων σου, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Ὡ τοῦ παραδόξου

Πῶς σου τὴν χάριν ὑμνήσαιμι, καί τὴν πολλὴν πρὸς ἐμέ, τόν ἀνάξιον δούλόν σου, καθ' ἐκάστην πρόνοιαν, ἢ σαφῶς ἐπιδείκνυσαι; πῶς δέ σου φράσω τὴν ἀγαθότητα, καί τὴν ποικίλην ὄντως κυβέρνησιν; σύ οὖν καί ἐτι νύν, εἰς αἰῶν μου πρόστηθι, παντός κακοῦ, ζῶντα καί θανόντα με, ἐκλυτρουμένη Σεμνή.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ θεωρούσά σε, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνως φρικτῶς ἐκύησεν. Ἐκλαιε κρᾶζουσα. Οἴμοι Τέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καί ἀχάριστος. Σταυρῷ προσήλωσεν.

Ἀπολυτίκιον
Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Οἱ Μάρτυρές σου, Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, σχόντες γάρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθείλον, ἔθραυσαν καί δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων οπαρών, ού η Ακροστιχίς,

Σέργιον αθλοφόρον καί Βάκχον αοίδιμον άδω.

Θεοφάνους

Ωδή α' Ἦχος α'

«Σού η τροπαιούχος δεξιά, θεοπρεπώς εν ισχύϊ δεδόξασται. αύτη γάρ αθάνατε, ως πανσθενής υπεναντίους έθραυσε, τοίς Ισραηλίταις, οδόν βυθού καινουργή»σασα».

Σέργιε θεράπον τού Χριστού, συμπεσβευτήν προσλαβων καί συλλήπτορα, Βάκχον τόν αοίδιμον, μεθ' ού τούς άθλους θεοφρόνως ήνυσας, λόγον μοι σοφίας, ημάς υμνούντι βραβεύσατε.

Επί τήν ασάλευτον Χριστού, πετραν τής πίστεως Άγιοι Μάρτυρες, θέντες τόν θεμέλιον, επ' ασφαλούς ερηρισμένοι βάσεως, πρόβολοι καί πύργοι, τής ευσεβείας εδείχθητε.

Ρήμασι Πιστεύσαντες Χριστού, καί πρός αυτόν ακλινώς ατενίζοντες, πάσαν διεπτύσατε, παρερχομένην ευδοξίαν Άγιοι, δόξης αιδίου, κατασχεθέντες τώ έρωτι.

Γένους καί πατρίδος καί τιμής, διά Χριστόν γυμνωθέντες ηγάλλεσθε, καί περιβαλλόμενοι, θηλυπρεπές ανδρειοφρόνως ένδυμα τήν τής αφθαρσίας, καταστολήν ημφιάσασθε.

Θεοτοκίον

Ίλεων γενέσθαι τοίς πιστοίς, καί ευμενή Θεομήτορ δυσώπησον, Λόγον όν εγέννησας, σωματικώς ημίν επιδημήσαντα, σέ γάρ προστασίαν, καί σωτηρίαν κεκτήμεθα.

Ωδή γ'

Ο μόνος ειδώς

Ο μόνος γινώσκων ως Θεός, τά πάντα πρίν γενέσεως, τήν πρός αυτόν ορών υμών πρόθεσιν, σοφίας λόγων καί θείας γνώσεως, καί στερρού φρονήματος, δαψιλώς ενέπλησεν, ως αυτού στρατιώτας Μακάριοι.

Νομίμως θεράπωτες Χριστού, αθήσαι προελόμενοι, τήν φθειρομένην δόξαν καί ρέουσας, καί κόσμον πάντα καί κοσμοκράτορα, λογισμώ θεόφρονι, αθλοφόροι Μάρτυρες, εβδελύξασθε πόθω τού κτίσαντος.

Αχράντοις νοός επιβολαίς, Θεώ νύν παριστάμενοι, καί τής εκείθεν αίγλης πληρούμενοι, καί τής αφράστου μακαριότητος, σαφώς απολαύοντες, πειρασμών τούς ημάς γεραίροντας, Αθλοφόροι λυτρώσασθε.

Θεοτοκίον

Θανάτω κρατούμενος τό πρίν, Αδάμ νύν ηλευθέρωται, τή σή γεννήσει μόνη Θεόνυμφε, ζωήν γάρ όντως τήν ενυπόστατον, ενωθείσαν σώματι, Αγνή καθ' υπόστασιν, υπέρ φύσιν καί λόγον εκύησας.

Ο Ειρμός

«Ο μόνος είδως τής τών βροτών, ουσίας τήν ασθένειαν, καί συμπαθώς αυτήν μορφωσάμενος, περίζωσόν με εξ ύψους δύναμιν, τού βοάν σοι Άγιος, ο ναός ο έμψυχος, τής αφράστου σου δόξης φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ήχος πλ. δ' Τήν σοφίαν καί λόγον

Τά τής πίστεως άνθη, τούς νοητούς μαργαρίτας Κυρίου καί αθλητάς, Σέργιον τιμήσωμεν, καί τόν Βάκχον τούς Μάρτυρας, ως τού εχθρού τήν πλάνην, ενθέως πατήσαντας, καί τών ειδώλων πάσαν ισχύν εδαφίσαντας, όθεν επαξίως, ουρανόθεν τό στέφος, τής νίκης δεξάμενοι, σύν Αγγέλοις χορεύουσι. διό πίστει βοήσωμεν. Πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ενθυμούμαι τήν κρίσιν καί δειλιώ, έργα πράξας αισχύνης ο ταπεινός, άξια καί δέομαι, Θεοτόκε πανύμνητε. Πρίν τάς πύλας φθάσω, θανάτου επίστρεψον, πρός τήν τής μετανοίας, οδόν οδηγούσά με, ίνα ευχαρίστως, προσκυνών ανυμνώ σου, τήν άμετρον δύναμιν, καί τήν θείαν αντίληψιν, Παναγία Θεόνυμφε, πρεσβεύουσα Χριστώ τώ Θεώ, υπέρ ού αιτούμαί σε δοθήναί μοι, ιλασμόν αμαρτιών, καί μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ παρεστώσα Μήτηρ η σή, καί Θεόν σε ειδυία υπέρ βροτών, σαρκί προσιέμενον, το νεκούσιον θάνατον, ως μέν μήτηρ ρομφαία, καρδίαν ετέρωτο, καί ουχ ήττον οδύναις, καί πόνοις προσήλωτο, ως δέ βουλομένη, τήν βροτών σωτηρίαν, καί κόσμου τήν λύτρωσιν, ευχομένη ανύμνει σε, καί σύν δάκρυσιν έλεγεν. Ανάστηθι καί σώσον Υιέ, τούς τά πάθη πίστει σου δοξάζοντας, ο υπέρ πάντων εκχέας, σόν αίμα τό άγιον.

Ωδή δ'

Όρος σε τή χάριτι

Λαμπτήρες διπτοί, από δυσμών εξανέτειλαν, τήν εναντίαν τώ της γής, τότε κρατούντι δυσσεβεί, ποιούμενοι κίνησιν, καί πρός τήν σήν ανατολήν επειγόμενοι, τήν φωτοφόρον Χριστέ καί σωτήριον.

Ου ξίφος ού πύρ, ού διωγμός ουδέ μάστιγες, τής εύσεβούς περί Θεόν, γνώμης εχώρισαν υμάς, ζωήν γάρ ηγήσασθε, τήν τελευτήν τήν δι' αυτόν Αξιάγαστοι, καί μακαρίαν τρυφήν καί ανώλεθρον.

Φωστήρες οι όντως, απλανείς τό στερέωμα, τής Εκκλησίας τού Χριστού, περιαιυγάζουσι φωτί, τής θείας ελλάμψεως, καί τάς ψυχάς τών ευσεβών κατευφραίνουσι, τάς τών θαυμάτων ακτίνας εκπέμποντες.

Ο Βάκχος ο θεός, καί πανάριστος Σέργιος, ενιαυτών περιτροπαίς, τούς ευσεβείας εραστάς, καί τούς φιλομάρτυρας, πνευματικώς πρὸς ευωχίαν προτρέπονται, τὰς ἀριστείας αὐτῶν προτιθέμενοι.

Θεοτοκίον

Ρομφαία τὰς πύλας, τῆς Εδέμ ἡ φυλάπτουσα, παραχωρεῖ νῦν τοῖς πιστοῖς, καί υποδέχεται φαιδρῶς, τιμίῳ ἐν αἵματι, τοῦ ἐκ τῆς σῆς γαστρὸς τεχθέντος Πανάμωμε, σημειωθέντας ορώσα καί χάριτι.

Ὡδή ε'

Ὁ φωτίσας τὴ ἐλλάμπει

Οἱ τὴν πλάνην ἀληθείας ἐν ὄπλῳ ἐλάσαντες, καί τυράννων καρτερῶς ἀκισμοὺς υπομείναντες, νικηταί γεγόνατε, παρὰ Χριστοῦ στεφανωθέντες, καί νῦν ἀξίως ἀγάλλεσθε.

Νευρούμενοι ἀηττήτῳ δυνάμει καί χάριτι, τῆς Τριάδος, ἡ δυὰς τῶν Μαρτύρων κατέβαλε, τὸν τοῦ σκότους ἄρχοντα, καί τούς αὐτῷ δεδουλωμένους, τῆς τούτου πλάνης ἐρρύσατο.

Καρτερία καί ἀνδρεία ψυχῆς καί στερρότητι, διανοίας ξυνωρίς, τῶν Μαρτύρων ἡ ἐνδοξος, υπερέβη ἅπασαν, τῶν διωκτῶν πικρὰν μανίαν, καί σὺν Ἀγγέλοις αὐλίζεται.

Θεοτοκίον

Ἀνέτειλας Θεομήτορ ὡς ὀρθρος τὸν Ἥλιον, τὸν ἄδυτον ἠνωμένον σαρκί καθ' ὑπόστασιν, ἐν ἀγκάλαις φέρουσα, τῆς ἀληθοῦς δικαιοσύνης, διό σε πάντες δοξάζομεν.

Ὡδή ς'

Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς

ἰάσεων πηγὰς Μαρτύρων λείψανα, πλουσίως ἀναβρύουσιν, ἀρυσώμεθα προθύμως οὖν πιστοί, καί τούς Ἀθλοφόρους μακαρίσωμεν, τὸν εὐκλεή, Σέργιον καί Βάκχον τὸν αἰίδιμον.

Βαρούμενοι τὴν μετ' ἀνόμων σκὴνῶσιν, καί πλάνη δυσχεραίνοντες, τὴν οὐράνιον πορείαν ευσταλῶς, Σέργιος καί Βάκχος ἐπορεύοντο, καί πρὸς Χριστόν, λιμένα ἐφθασαν τὸν ἀχείμαστον.

Ἀνοίγονται τοῖς ἀθλοφόροις Μάρτυσιν, αἱ πύλαι αἱ οὐράνιαι, εὐλαβούμεναι τό παθος τό σεπτόν, τό τῆ ἐκτιμήσει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, χαριτωθέν, καί φυγαδεύον δαιμόνων φάλαγγας.

Θεοτοκίον

Κυρίως σε Θεοῦ Μητέρα Πάναγνε, φρονούντες καταγγέλλομεν, τὸν γὰρ ἀναρχον Υἱὸν μονογενή, τὸν πρὸ τῶν αἰῶνων ἀναλάμπσαντα, ἐκ τοῦ Πατρὸς, ἀνερμηνεύτως Παρθένε τέτοκας.

Ο Ειρμός

«Εκύκλωσεν ημάς εσχάτη άβυσσος, ουκ έστιν ο ρυόμενος, ελογίσθημεν ως πρόβατα σφαγής. Σώσον τόν λαόν σου ο Θεός ημών, σύ γάρ ισχύς, τών ασθενούντων και επανόρθωσις».

Κοντάκιον 'Ηχος β'

Τά άνω ζητών

Τόν νούν προς εχθρούς ανδρείως παρατάξαντες, τήν πάσαν αυτών απάτην κατελύσατε, και τήν νίκην άνωθεν, ειληφότες Μάρτυρες πανεύφημοι, ομοφρόνως εκράζετε. Καλόν και τερπνόν τό συνείναι Χριστώ.

Ο Οίκος

Εν ουρανοίς Χριστέ, κατοικούντες, Σέργιος τε και Βάκχος, και τού θείου φωτός τού παρά σου εμφορούμενοι, εμέ τόν εν σκότει τής αγνωσίας πορευόμενον, προφθάσειαν διά τάχους, και τών παθών αφαρπάσειαν, μόνη αθάνατε, στολήν μοι τής αφθαρσίας καταπέμποντες. όπως λευχειμωνών, τήν φωτοφόρον αυτών εορτήν ανυμνώ, και κραυγάζω σοι Κύριε. Καλόν και τερπνόν τό συνείναι Χριστώ.

Συναξάριον

Τή Ζ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων μεγάλων Μαρτύρων, Σεργίου και Βάκχου.

Στίχοι

Χαλκά σά νεύρα, Βάκχε, προς νεύρων βίαν,
Και προς ξίφος, Σέργιε, πύρ σή καρδιά.
Σέργιον εβδομάτη ξίφος έκτανε, νεύρα δέ Βάκχον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Ιουλιανού Πρεσβυτέρου, και Καισαρίου Διακόνου.

Στίχοι

Σάκκω δοθείσι και βυθώ, Θεός Λόγος,
Διπτοίς Αθληταίς, σάκκον εις χαράν στρέφει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Γερομάρτυρος Πολυχρονίου.

Στίχοι

Κτείνουσι πολλά Πολυχρόνιον ξίφη.
Προς τά ξίφη δέ λήπεται, και τά γέρα.

Ο Άγιος Λεόντιος ο Υπατικός, τώ Χριστώ πιστεύσας και επευξάμενος, εν ειρήνη τελειούται.

Οι άγιοι Μάρτυρες Ευσέβιος Πρεσβύτερος και Φήλιξ ξίφει τελειούνται.

Οι Όσοι ενενήκοντα εννέα πατέρες, οι εν τή νήσω Κρήτη ασκήσαντες, εν ειρήνη τελειούνται.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'
Σέ νοητήν, Θεοτόκε

Χαίρε δυάς, Αθλοφορων ένδοξε, χαίρε νικήσασα λαμπρώς, τών τυράννων τάς απειλάς, χαίρε η ανύσασα, δρόμον τόν μακάριον, χαίρε τρυφής αεί ένδον μένουσα, χαίρε τρανώς, παρεστώσα Θεώ θεομακάριστε.

Ο λολαμπείς, επί γής βαδίζοντες, τάς τών δαιμονων μηχανάς, καί τάς όψεις τών διωκτών, Μάρτυρες ημβλύνατε, φέγγει τώ τής χάριτος, καί ταίς αυγαίς τής αθλήσεως, τόν αινετόν ανυμνούντες, Θεόν τόν υπερένδοξον.

Ναοί Θεού, πεφηνότες ένδοξοι, ζώντος καί ζώντες Αθληταί, τή δυνάμει τή του Σταυρού, όντως δυναμούμενοι, στίφος ετροπώσασθε, τών δυσμενών παμμακάριστοι, τον κραταιόν εν πολέμοις, Θεόν ύμνοις γεραίροντες.

Θεοτοκίον

Άχραντε σύ, ναός εχηρημάτισας, καί Παναγία κιβωτός, δεξαμένη τόν Ποιητήν, τόν απερινόητον, καί τόν απερίληπτον, εν τή γαστρί σου χωρήσασα, τόν αινετόν τών Πατέρων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Ωδή η'
Εν καμίνω Παίδες

Ο τή δρόσω πάλαι τοίς Παισί, τήν φλόγα καταψύξας, εστώτας εν τοίς αγώσιν, εδυνάμωσεν αυτού, τούς Μάρτυρας ψάλλοντας. Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ιοβόλους καί ψυχοβλαβείς, θωπείας τών τυράννων, εμφρόνως οι, Αθλοφόροι, διεκρούσαντο, Χριστώ, βοώντες καί ψάλλοντες. Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Δραστηρίους φύλακας ημίν, τόν Σέργιον καί Βάκχον, τούς όντως στεφανηφόρους, επεστήσατο Χριστός, φρουρούντας τούς ψάλλοντας. Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ιθυρόν μοι Δέσποτα Χριστέ, πρεσβείαις τών Μαρτύρων, τήν τρίβον τής αρετής μοι, κατευμαρίζων καί σοί, κραυγάζειν αξίωσον. Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Μακαρίζω σε τήν αληθή, Θεού ημών Μητέρα, τό Χαίρε σύν τώ Αγγέλω, προσκομίζων σοι αγνή, πανάμωμε Δέσποινα, σέ γάρ όντως πάντα τά έργα, Παρθένε ευλογούσι, καί υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Εν καμίνω Παίδες Ισραήλ, ως έν χωνευτηρίω τώ κάλλει τής ευσεβείας, καθαρώτερον χρυσού, απέστιλβον λέγοντες. Ευλογείτε πάντα τά έργα

Κυρίου, τόν Κύριον υμνεíte, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ' Τύπον τής αγνής

Όλον τόν Χριστόν εκτήσασθε, κόσμον γάρ όλον δι' αυτόν κατελίπετε. Καί νύν Μάρτυρες, τούς ουρανοús εμβατεύοντες, τάς χορείας τών άνω Δυνάμεων, ανδρών τε μακαρίων, κατανοείτε τάς λαμπρότητας.

Νέμοις ξυνωρίς πανάριστε, τώ τούς επαίνους πόθω σοι προσκομίζοντι, χάριν άνωθεν, καί τών πταισμάτων συγχώρησιν, δυσωπούσα τόν μόνον οικτίρμονα, πρόσ όν επειγομένη, τών χαμαιζήλων κατεφρόνησας.

Αίγλη τριλαμπούς θεότητος, πεφωτισμένοι οι αήττητοι Μάρτυρες, τήν πολύθεον απατηλήν αθεότητα, καί τυράννων τόν φόβον απώσαντο, καί νύν τής ακηράτου, κατατρυφώσιν απολαύσεως.

Δρόμον τόν καλόν τελέσαντες, τήν ευσεβή τε πίστιν σώζειν σπουδάσαντες, την ασάλευτον παραλαβείν ηξιώθητε, βασιλείαν πανένδοξοι Μάρτυρες, διάδημα τού κάλλους, καί ευπρεπείας περικείμενοι.

Θεοτοκίον

Ω τών υπέρ νούν θαυμάτων σου! τόν τού Θεού γάρ Λόγον σάρκα γενόμενον, μόνη τέτοκας, υπερφυώς Μητροπάρθενε, τόν τά σύμπαντα θείω βουλήματι, σοφώς διακρατούντα, καί κυβερνώντα καί συνέχοντα.

Ο Ειρμός

«Τύπον τής αγνής λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος έδειξεν άφλεκτος. Καί νύν καθ' ημών, τών πειρασμών αγριαίνουσας, κατασβέσαι αιτούμεν τήν κάμινον, ίνα σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Εξαποστειλάριον Τοίς Μαθηταίς

Αδελφική συνδούμενοι, τή στοργή καί τή πίστει, οι αθλοφόροι Μάρτυρες, Σέργιος ο θεόφρων, καί Βάκχος ο αιδιμος, σέ Χριστέ δυσωπούσιν, ειρήνην σήν δωρήσασθαι, κόσμω καί τοίς εν κόσμω, καί Βασιλεί, κατ' εχθρών βαρβάρων τρόπαια νίκης, ημίν πταισμάτων άφεσιν, καί ψυχών σωτηρίαν.

Θεοτοκίον

Τόν σαρκωθέντα Κύριον, εξ αγνών σ' ου αιμάτων, Παρθενομήτορ άχραντε, δυσωπούσα μή παύση, υπέρ αχρειών σου δούλων, όπως εύρωμεν χάριν, καί εύκαιρον βοήθειαν, εν ημέρα ή κρίνη, γένος βροτών, ως Θεός παρέχων τά κατ' αξίαν, σέ γάρ προστάτιν άπαντες, έχομεν εν ανάγκαις.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν τά παρόντα τρία ιδιόμελα, δευτερούντες τό πρώτον.

Ήχος α' Γερμανού

Δαυϊτικώς ανεβών, Σέργιος καί Βάκχος οι Μάρτυρες. Ιδού δη τί καλόν, ή τί

τερπνόν, ἀλλ' ἢ τό κατοικεῖν Ἀδελφούς ἐπὶ τό αὐτό, οὐ δεσμούμενοι φύσεως σχέσει, ἀλλά πίστεως τρόπῳ. Ὅθεν οἱ Ἅγιοι, τόν ἐχθρόν κατεπάτησαν, καί τόν σταυρόν ἀράμενοι, τῷ Χριστῷ ἠκολούθησαν, καί πρεσβεύουσι τῷ Βασιλεῖ καί Θεῷ, ὄρωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Ἦχος γ'

Εἰ τι καλόν, εἴ τι τερπνόν, ἡ αὐτάδελφος γνώμη τῶν Μαρτύρων σου Κύριε, οὓς γάρ ἡ φύσις σαρκικοῦς ἀδελφούς οὐκ ἐγνώρισε, τούτους ἡ πίστις ἀδελφά φρονεῖν μέχρις αἵματος κατηνάγκασεν, ὁ Θεός, ταῖς εὐχαῖς αὐτῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος δ' Ανατολίου

Προφητικῶς τοῖς Ἁγίοις συνελθόντες, τόν ὕμνον βοήσωμεν. Ἰδοῦ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τό κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τό αὐτό, οὐ φύσεως ἀκολουθία, ἀλλά, πίστεως ἐνώσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. τά γάρ φθαρτά βδελυζόμενοι πάντα, ἤραν τόν σταυρόν ἐπ' ὠμῶν, καί ἠκολούθησαν τῷ Χριστῷ, Σέργιος καί Βάκχος οἱ γενναῖοι Μάρτυρες, καί παρρησίαν ἐν οὐρανοῖς κεκτημένοι, πρεσβεύουσιν αὐτῷ ὑπέρ ἡμῶν, τοῦ καταπεμφθῆναι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος δ'

Ὑποδησάμενος Σέργιος, ἐν ετοιμασίᾳ τοῦ Ευαγγελίου τῆς εἰρήνης, τά τῶν ἡλῶν υποδήματα, τῷ αἵματι τῶ τῶν ποδῶν ἀπορρέοντι, τόν ὄφιν τόν ἐπιτηρῶντα τήν πτέρναν ἡμῶν ἐξετύφλωσε, καί τόν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσατο. Διό εὐχαῖς αὐτοῦ Χριστέ ὁ Θεός, καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας ἡμῶν, καί ἡμᾶς ἐλέησον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ρύσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ τεκούσα τόν τῶν ὅλων ποιητήν, ἵνα πάντες κράζωμέν σοι. Χαίρε ἡ μόνη προστασία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Τόν ἀμνόν καί Ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἐβλεπεν, ἀμνάς ἡ κυήσασα ἐπωδύρετο, καί μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο. Υἱέ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρτήθης φιλόανθρωπε; πῶς τὰς χεῖράς σου, καί τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καί τό αἷμα, τό σόν ἐξέχεας Δέσποτα;

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Ὁτῶν.

Δόξα... Ἦχος β'

Ανατολίου

Καθορώσα πάλαι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, τοὺς ὑμῶν ἀγῶνας, Μάρτυρες παγκόσμιοι, σήμερον φαιδρῶς στολιζέται, καί πιστῶς εορτάζει ἐν τῇ μνήμῃ ὑμῶν, ὡς κόσμον βασιλείον περιφέρουσα τήν ἀισχύνην, τήν ἐπὶ τοῖς θείοις ὑμῶν ἀυχέσιν, ἐπιτεθείσαν παικτικῶς, δι' ἧς δόξης κατηξιώθητε τῆς ἐπουρανίου, καί τῆς ἀτελευτήτου μακαριότητος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε

Όλην, τήν ζωήν μου εν κακοίς, καταδαπανήσας ο τάλας, νύν κατελείφθην Αγνή, πάσης όντως έρημος, αγαθής πράξεως, προσεγγίζοντα βλέπων δέ, τόν θάνατον οίμοι! τρέμω τό κριτήριον τού σου Υιού καί Θεού, ούπερ, εξελού με Παρβένε, καί Πρό τής ανάγκης εκείνης, Δέσποινα επίστρεψον καί σώσον με.

Η Σταυροθεοτοκίον

Πονους, υπομείνασα πολλούς, εν τή τού Υιού καί Θεού σου, σταυρώσει Άχραντε, έστενες δακρύουσα, καί ολολύζοθσα. Οίμοι τέκνον γλυκύτατον! αδίκως πώς πάσχεις; πώς τώ ξύλω κρέμασαι; ο πάσαν γήν εκπληρών. Όθεν, Παναγία Παρθένε, σέ παρακαλούμεν εν πίστει ίλεων ημίν τούτον απέργασαι.

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ Η' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Οσίας Μητρός ημών Πελαγίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Εγκρατεία τό σώμά σου, Πελαγία νεκρώσασα, τήν ψυχήν εζώωσας καί εκόσμησας, καί οικητήριον Πνεύματος, σαυτήν απειτέλεσας, καί συνήφθης μυστικώς, τώ νυμφίω καί Κτίστη σου, όν ικέτευε, εκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθήναι, τους εν πίστει εκτελούντας, τήν αισέβαστον μνήμην σου.

Το ωραίον τού σώματος, εις το πρώτον αξίωμα, Πελαγία ένδοξε μετερρύθμισας, ουχί χρωμάτων τοίς άνθεσιν, αρετών δέ κάλλεσι, κατεποίκιλας σαυτήν, καί τού Κτίστου γεγένησαι καθ' ομοίωσιν, εκτενώς δυσωπούσα υπέρ πάντων, τών εν πίστει εκτελούντων, τήν αισέβαστον μνήμην σου.

Των δακρύων αλάβαστρον, καθ' εκάστην προχέουσα, ευωδίας έπλησας τά ουράνια, διό ώς μύρα πολύτιμα, Χριστώ προσηνέχθησαν, εις οσμήν τήν μυστικήν, τής αυτού αγαπήσεως, εκχεόμενα, διά τούτο δυσώπει υπέρ πάντων, των εν πίστει εκτελούντων, τήν αισέβαστον μνήμην σου.

Δόξα... Ήχος δ'

Ιωάννου Μοναχού

Ο που επλεόνασεν ή αμαρτία, υπερεπερίσσευσεν η χαρις, καθώς ο Απόστολος διδάσκει, εν προσευχαίς γάρ καί δάκρυσιν Πελαγία, τών πολλών πταισμάτων τό πέλαγος εξήρανας, καί τό τέλος ευπρόσδεκτον τώ Κυρίω, διά τής μετανοίας προσήγαγες, καί νύν τούτω πρεσβεύεις, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως γενναίον

Επομβρίαίς τού Πνεύματος, τού Αγίου Πανάχραντε, τήν εμήν διάνοιαν καταδρόσισον, η τήν σταγόνα κηύσασα, Χριστόν τόν τήν άμετρον, ανομίαν τών βροτών, οικτιρμοίς αποσμήχοντα, αποξήρανον, τήν πηγήν τών παθών μου καί χειμάρρου, καταξίωσον τρυφής με, ταίς αιζώοις πρεσβείαις σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ως εώρακε Κύριε, η Παρθένος καί Μήτηρ σου, εν Σταυρώ κρεμάμενον, επωδύρετο, καί θρήνω δούσα εφθέγγετο. Τί σοι ανταπέδωκαν, οι πολλών σου δωρεών, απολαύσαντες Δέσποτα; Αλλά δέομαι. Μή με μόνην εάσης εν τώ κόσμω, αλλά σπεύσον αναστήναι, συνανιστών τούς προπάτορας.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Μελετίου Ιερομάρτυρος Βλαστού

Μετά τό αρνήσασθαι σαρκός τήν ευπάθειαν, ανεδείχθης καθαρόν δοχείον, τού δι' εύσπλαγχνίαν τοίς ανθρώποις συγκαταβάντος φιλανθρώπου Λόγου, όθεν καί πρός ζωήν τήν αγήρω οικείν σε ηξίωσεν ως υπεράγαθος. Τά ουράνια πάντα συχαίρουσι, τήν πρίν σε ασέμνωσ βιώσασαν, νύν καθορώντα Χριστού άσπιλον κειμήλιον, τού εν ουρανοίς από τής γής σε μεταθέντος, καί πάντας πιστούς φρουρούντος τή μνήμη σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ω τού παραδόξου

Ήθη τά μακράν ποιούντά με, τού αγαθού σου Υιού, Αγαθή καί Πανάμωμε, πόρρωθι απέλασον, τής αθλίας καρδιάς μου, καί τόν ζητούντα καί ωρυόμενον, καταπιείν με κάκιστον λέοντα, όφιν τόν δόλιον, σκολιόν καί δράκοντα, τόν πονηρόν, σύντριψον τώ κράτει σου, υπό τούς πόδας μου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ω τού παραδόξου θαύματος! ώ μυστηρίου καινού! ώ φρικτής εγχειρήσεως! η Παρθένος έλεγεν, εν Σταυρώ σε ως έβλεπεν, εν μέσω δύο ληστών κρεμάμενον, όν ανωδίνωσ φρικτώσ εκύησεν. Έκλαιε κράζουσα, Οίμοι τέκνον φίλτατον! πώς σε δεινός, δήμος καί αχάριστος, Σταυρώ προσήλωσεν.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Εν σοί Μήτηρ ακριβώς διεσώθη τό κατ' εικόνα, λαβών γάρ τόν σταυρόν, ηκολούθησας τώ Χριστώ, καί πράπτων εδίδασκες, υπεροράν μέν σαρκός, παρέρχεται γάρ επιμελείσθαι δέ ψυχής, πράγματος αθανάτου, διό καί μετά Αγγέλων συναγάλλεται, οσία Πελαγία τό πνεύμά σου.

Καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τής Αγίας ούτος, ού η Ακροστιχίς.

Πόθω γεραίρω τήν σοφήν Πελαγίαν.

Εν δέ τοίς Θεοτόκοις
Γεωργίου

Ωδή α' Ἦχος δ'
Θαλάσσης τό ερυθραίων

Προθείσα, ως πανδαισίαν σήμερον, τήν θείαν μνήμην αυτής, τή οικουμένη πάση μυστικώς, Πελαγία προτρέπεται, κατατρυφήσαι άπαντας, τών εδεσμάτων τών αγώνων αυτής.

Ο πόθος, ό υπέρ πάσαν έφεσιν, εν τή ψυχή σου Σεμνή, κατωκηκώς επύρσευσε τόν νούν, καί τήν φλόγα τού πνεύματος, ανάψας σέ εφώτισε, καί τών παθών τήν ύλην έφλεξεν.

Θαλάσσης, τής αμαρτίας κλύδωνα, υπεκφυγούσα σεμνή, τώ γαληνώ λιμένι τού Χριστού, Πελαγία προσώρμισαι, διό τή μετανοία σου, επεκληρώσω τόν Παράδεισον.

Θεοτόκιον

Γαλήνη, τών εν τώ βίω, Άχραντε, χειμαζομένων βροτών, η ασφαλής καί άγκυρα στερρά, καί λιμήν καί κυβέρνησις, αυτή υπάρχεις πάντοτε, χειραγωγούσα καί διέπτουσα.

Ωδή γ'

Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου, Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα.

Ανέπτης είς ουρανούς, η τού Χριστού περιστερά πτέρυξι, τής εγκρατείας σαυτήν, πόνοις τε πολλοίς ανυψώσασα.

Ίλιος τής τών παθών, σύ τό δυσώδες τώ Χριστού ύδατι, αποσμη. χθείσα σεμνή, μύρον Πελαγία εδείχθης αυτώ.

Ρομφαία τώ πονηρώ θανατηφόρος αληθώς γέγονεν, η πρός Θεόν σου σεμνή, έμπυρος αγάπη καί έφεις,

Θεοτόκιον

Ως δρόσος εωθινή, η ευφροσύνη σου Αγνή στάζουσα, τήν τών παθών κάμινον, τών σέ ανυμνούντων σβεννύει αεί.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Η Σταυροθεοτοκίον

Καθελκόμενον Λόγε εν τώ Σταυρώ υπ' ανδρών παρανόμων γνώμη σκαιά, ορώσα η Μήτηρ σου, τήν ψυχήν επιτρώσκετο, καί κοπτομένη σπλάγχνα,

εθρήνει κραυγάζουσα, καί συνοχή καρδίας, εβόα στενάζουσα. Οίμοι τή τεκούση, σέ Υιέ καί Θεέ μου! πώς θέλων υπέμεινας, τού προσώπου ραπίσματα, καί εμπτύσματα βέβηλα, άδικόν τε θάνατον νύν, επί ξύλου ήλοις προσπηγνύμενος; Όντως ταύτα πάσχεις, τού σώσαι τόν άνθρωπον.

**Κάθισμα Ήχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν**

Μετανοίας τή δρόσω τήν τών παθών, αποσβέσασα φλόγα τήν σεαυτής, ζωήν ανατέθεικας, τώ Θεώ καί Σωτήρί σου, διά τούτο κόσμον, φυγούσα εμόνασας, εν ερήμω βίον, Αγγέλων ζηλώσασα, όθεν σου τό τέλος, μετά δόξης μεγάλης, θεόθεν τιμώμενον, επεγνώσθη τοίς πέρασι, Πελαγία πανένδοξε, πρέσβευε Χριστώ τώ θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Πειρασμοίς πολυπλόκοις περιπεσών, εξ εχθρών αοράτων καί ορατών, τώ σάλω συνέχομαι, τών αμέτρων πταισμάτων μου, καί θερμήν αντίληψιν, καί σκέπην μου έχων σε, τώ λιμένι προστρέχω, τής σής αγαθότητος, όθεν Παναγία, τόν εκ σου σαρκωθέντα, απαύστως ικέτευε, υπέρ πάντων τών δούλων σου, τών απαύστως υμνούντων σε, Θεοτόκε πανάχραντε, πρεσβεύουσα αυτώ εκτενώς, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, τόν πανάγιον τόκον σου.

**Ωδή δ'
Επαρθέντα σε ιδούσα**

Ως θυμίαμα υπέρτιμον Πελαγία, τής εγκρατείας άνθραξιν ολοκαυτωθείσα, ευωδία γέγονας, Χριστώ τώ Θεώ ημών, εις οσιμήν δραμούσα τού μύρου αυτού.

Τήν τού σώματος ευπρέπειαν Πελαγία, τής αμαρτίας ύλην πρώην γενομένην, όλην μετερρύθμισας, εις κάλλος άνόθευτον, ού ο σός νυμφίος, ηράσθη Χριστός.

Η τού Πνεύματος ενσπείρασα Πελαγία, εν τή ψυχή σου χάρις σπινθήρα τού λόγου, τήν φλόγα μετέωρον, ανήψε τής πίστεως, καί τήν αμαρτίαν εχώνευσεν.

Θεοτοκίον

Ράβδος έφυς Θεοτόκε εξ ής τό άνθος, τό νοητόν εβλάστησε, θείας ευωδίας, πληρώσαν τά σύμπαντα, Χριστός ο Θεός ημών, μύρον ων ακένωτον τίμιον.

**Ωδή ε'
Σύ Κύριέ μου φώς**

Νάμασι μυστικοίς, πιανθείσα τού Πνεύματος, εξήνθησας εν τή πίστει, αρετών ευφορίαις, καί πόνοις τής ασκήσεως.

Σύ Κύριε τό φώς, τών εν σκότει κειμένων βροτών, σύ έλαμψας εν καρδία, τής

Οσίας τήν αίγλην, τής θείας επιγνώσεως.

Οι πόνοι σου σεμνή, Πελαγία εν δάκρυσιν, σπειρόμενοι ευφροσύνης, καί χαράς αφθονίαν, εν ουρανοίς συνήθροισαν.

Θεοτοκίον

Γνωστή σου αληθώς, η χάρις αναδέδεικται, Πανάχραντε παραδόξως, ενεργούσα δυνάμεις, καί τέρατα εν πάση τή γή.

Ωδή ς'

Θύσω σοι, μετά φωνής

Φανείσης, τής ανεσπέρου αίγλης Χριστού τού Θεού, εν τή ψυχή Πελαγίας, ο τού σκότους άρχων απεσοβήθη, καί ωκίσθη, η τού Πνεύματος χάρις καί πίστις αυτού.

Η πάλαι, παγιδευθείσα υπό τού όφews, παγίς αυτώ ανεδείχθη, τήν αυτού συνέχουσα δυναστείαν, καί πατούσα, τήν αυτού πανουργίαν δυνάμει Θεού.

Νυμφίον, τόν Χριστόν καί Θεόν αγαπήσασα, ταίς αρεταίς κοσμηθείσα, καί πεποικιλμένη πόνοις ενθέοις, τού νυμφώνος, τού αυτού Πελαγία ηξίωσαι.

Θεοτοκίον

Ιδείν σου, Θεοτόκε τήν δόξαν τήν άφραστον, πάλαι ωδίνησαν θείως, οι Προφήται πάντες, αλλ' επ' εσχάτων, ημίν ώδθη, τοίς ποθούσί σε Κόρη πανάμωμε.

Ο Ειρμος

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμονων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τά άνω ζητών

Τό σώμα τό σόν, νηστείαις Κατατήξασα, αγρύπνοις ευχαίς, τόν Κτίστην καθιέτευες, τού λαβείν σών πράξεων, τήν τελείαν Μήτερ συγχώρησιν, ήν καί έλαβες αληθώς, οδόν μετανοίας υποδείξασα.

Ο Οίκος

Όσοι εν βίω αμαρτίαις εμολύνθητε, ως ο τάλας εγώ, ζηλώσωμεν τήν μετάνοιαν, τόν οδυρμόν τε μετά δακρύων τής Οσίας Μητρός ημών Πελαγίας, ίνα ταχύ εκ Θεού τήν συγχώρησιν λάβωμεν, καθάπερ η μακαρία, έτι ζώσα, τόν ρύπον απέπλυνε τής αμαρτίας, καί έλαβεν εκ Θεού τήν τελείαν συγχώρησιν, οδόν μετανοίας υποδείξασα.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Η' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Οσίας Μητρός ημών Πελαγίας.

Στίχοι

Αίσχους πλυθείσα καί λιπούσα τόν σάλον,
Πρός όρμον ήκεις ουρανού Πελαγία.
Ογδοάτη υπάλυξε βίου πέλαγος Πελαγία.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Πελαγίας τής Παρθένου.

Στίχοι

Κρημνώ φυγούσα κρημνόν αισχύνης μέγαν,
Κρημνείς τόν εχθρόν ευφυώς Πελαγία.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Ταϊσίας τής πόρνης.

Στίχοι

Εκ τού ρύπου σμηχθείσα τής ασωτίας,
Φαιδρά πρόσεισι τώ Θεώ Ταϊσία.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Εν τή καμίνω

Πέλαγος θείων, κατορθωμάτων ώφθης ως αληθώς, όλην τού εχθρού
βυθίσασα εν αυτώ, την ισχύν, διό ανέμελτες. Εύλογημένος εί, εν τώ ναώ τής
δόξης σου Κύριε.

Εν τή καμίνω , τής εγκρατείας σώμα καί τήν ψυχήν, θείως ως χρυσόν
εχώνευσας, καθαρόν, καί τό πρώτον κάλλος έδειξας, οβρυζωθέν σεμνή,
Πελαγία τή άκρα ασκή σει σου.

Λουτρώ τώ θείω, εκδυσσαμένη όλον σύ αληθώς, όν περ παλαιόν ενδέδυσσο
τών παθών, καί φθειρόμενόν σου άνθρωπον, τόν νέον Ένδοξε ημφιάσω,
Χριστώ συμμορφούμενον.

Θεοτοκίον

Ο εν τώ θρόνω, τώ Πατρικώ οχούμενος Λόγος Θεού, ξένως επί σοί εσκήνωσε
καί φρικτώς, Θεοτόκε καί ανήγαγεν, ημών τό φύραμα, εαυτώ συνυψώσας ως
ευσπλαγχνος.

Ωδή η'

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Λάμπουσιν ακτίνες φαειναί, τών θαυμασίων σου, καθάπερ ήλιος, καί τήν τού
βίου σου άπασαν, υπερφαίνουσι λαμπρότητα, καί τήν αστράψασαν εν σοί,
τής θείας πίστεως εκβοώσι, πάση τή κτίσει αυγήν Πελαγία σεμνή.

Άλυτον δεσμόν τόν εις Χριστόν, πιστώς συνδήσασα, προσεκολλήθης αυτώ,
καί αδιάσπαστος έμεινας, τή ενώσει τής αγάπης αυτού, ώ καί ηρμόσθης
νοητώς, τάς προσβολάς τού εχθρού, Πελαγία, εκ τής καρδίας σου εκδιώξασα.

Γνώσιν δεξαμένη αληθή, εν τή καρδία σου, διά τού Πνεύματος, σαφώς
κατέλιπες άπασαν, τήν τού βίου ματαιότητα, διό κατέπληξας βροτούς, εν τή
αθρόα Σεμνή, μεταθέσει, καί ουρανούς ευφροσύνης επλήρωσας.

Θεοτοκίον

Υμνούσι πανάχραντε Αγνή, τά μεγαλείά σου, αι νοεραί στρατιαί, ανακηρύπτουσιν άπαντες, Πατριάρχαι καί Προφήται τρανώς, σύν Αποστόλοις ιεροίς, καί τών Μαρτύρων χοροί, καί Οσίων άπαν τό πλήθος, μεθ' ών προσκυνούμέν σε.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν εσβε»σαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραιυγάζοντες. Ευλογείτε πάντα τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Λίθος αχειρότμητος όρους

Ιδείν επεθύμησας όντως, τού εραστού Χριστού τό κάλλος, δι' όν εσταυρώθης τώ κόσμω, καί τό ωραίον άνθος τού σώματος, Οσία κατεμάρανας, καί τήν τού βίου εβδελύξω στοργήν.

Άπαν τό τού σώματος άχθος, αποθεμένη Πελαγία, διά εγκρατείας καί πόνων, προς ουρανίους σκηνάς ανέδραμες, εν αίς τού ποθουμένου σοι, επαπολαύεις κάλλους ένδοξε.

Νύν τούς σέ τιμώντας εκ πόθου, πάντας Οσία εποπτεύεις, καί τούς τήν ετήσιον ταύτην, επιτελούντάς σου μνήμην πρέσβευε, τώ Ποιητή καί Κτίστη σου, ίνα μετάσχωμεν τής δόξης αυτού.

Θεοτοκίον

Υμνώ σου τόν τόκον Παρθένε, καί μεγαλύνω σου τήν χάριν, σύ γάρ φωτισμός τής ψυχής μου, υπάρχεις όντως καί η παράκλησις, η ταχινή βοήθεια, καί σωτηρία καί αντίληψις.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός, συνάσπας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοίς Μαθηταίς

Υπογραμμός ο βίος σου, Μοναζόντων εδείχθη, καί ακριβής ανόρθωσις, τών δεινώς πεπτωκότων, αοίδιμε Πελαγία, τών παθών γάρ τήν νύκτα, φυγούσα προσεπέλασας, τώ Ηλίω τής δόξης, Χριστώ σεμνή, Ασκητών εκλάμπασα ομηγύρει, μεθ' ών σου τήν υπέρλαμπρον, εορτάζομεν μνήμην.

Θεοτοκίον

Χαρμονικώς τό Χαίρέ σοι, τού σεπτού Αρχαγγέλου, οι λυτρωθέντες Πάναγνε, τής αρχαίας κατάρας, διά τού θείου σου τόκου, ευχαρίστως βοώμεν Χαίρε, Αδάμ η λύτρωσις, χαίρε Εύας η λύσις, χαίρε δι' ής, άπαν ημών βρότειον εθεώθη, χαίρε δι' ής ετύχομεν, ουρανών βασιλείας.

Καί τά λοιπά τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

ΤΗ Θ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη του Αγίου Αποστόλου Ιακώβου τού Αλφαίου, καί τού Οσίου Πατρός ημών Ανδρονίκου, καί τής συμβίας αυτού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Τῷ καλάμῳ τῆς χάριτος, ἐκ βυθοῦ ματαιότητος, τοὺς βροτοὺς ἀνείλκυσας ἀξιάγαστε, τοῦ Διδασκάλου τοῖς νεύμασιν, υπείκων Ἰάκωβε, τοῦ φωτίσαντος τήν σήν, κατὰ πάντα διάνοιαν, καί Ἀπόστολον, καί σεπτόν θεηγόρον σε παμμάκαρ, ἀναδείξαντος τῆς τούτου, ἀκαταλήπτου θεότητος.

Ἡ τοῦ Πνεύματος ἔλλαμψις, ἐπὶ σέ καταβέβηκε, τοῦ πυρός ἐν εἶδει, καί σέ μακάριε, θεῖον δοχεῖον εἰργάσατο, συντόνως ἐλαύνοντα, ἀθείας τήν ἀχλύν, καί τόν κόσμον φωτίζοντα, τῇ λαμπρότητι, τῶν πανσόφων σου λόγων μυστολέκτα, Ἀποστόλων ἡ ἀκρότης, Χριστοῦ αὐτόπτα Ἰάκωβε.

Ἀστραπαῖς τοῦ κηρύγματος, τοὺς ἐν σκότει καθεύδοντας, ἀγνωσίας ἐνδοξε, κατεφώτισας, οὓς ἀναδείξας Ἰάκωβε, υἱούς διὰ πίστεως, τοῦ Δεσπότη καί Θεοῦ, τούτου πάθος ἐζήλωσας, καί τόν θάνατον, καί τῆς δόξης ἐγένου κληρονόμος, ὡς σοφός καί θεηγόρος, ὡς μαθητῆς ἀληθέστατος.

Καί τῶν Οσίων γ'

Ἦχος πλ. β' Ὅλην ἀποθέμενοι

Ὅλην ἀποθέμενοι, βιωτικὴν τυραννίδα, καί πλούτον μισήσαντες, καί τρυφήν τήν ρέουσιν βδελυξάμενοι, τόν Σταυρόν ἤρατε, ὡς ζυγόν ἐνθεον, καί Χριστῷ ἠκολουθήσατε, καί πρὸς οὐράνιον, χλόην θαυμαστῶς ἐσκηνώσατε, ἐν οἷς συναγαλλόμενοι, μέμνησθε ἡμῶν τῶν ἐκ πίστεως, ὑμῶν μεμνημένων, καί πόθῳ ἐκτελούντων εὐλαβῶς, τὴν ἱεράν καί σεβάσμιον, μνήμην ὑμῶν Ἅγιοι.

Ὅλως ἀγαπήσασα, σέ ἐκ ψυχῆς τόν Δεσπότην, ὀπίσω σου ἔδραμε, δῦας ἡ αοίδιμος καί ὁμόζυγος, καί τερπνὰ ἅπαντα, καί δεσμόν ἄλυτον, ὡς ἰστόν ἀράχνης ἔλυσε, διό καί ἔτυχε, σοῦ τῆς βασιλείας Ἀθάνατε. Αὐτῶν οὖν ταῖς δεήσεσιν, ἰλασμόν οἰκτίρμον παράσχου μοι, τῶν πλημμελημάτων, καί δείξόν με ἀνώτερον παθῶν, τῶν ἐνοχλούντων μοι Δέσποτα, τήν ψυχὴν ἐκάστοτε.

Παίδων ἐστερήθητε, τῆς ποθεινῆς ξυνωρίδος, προστάξει τῇ κρείττονι, καί τῷ βίῳ μένοντες ἀπαράκλητοι, τήν φωνὴν ἤρατε, τήν γενναιοτάτην, τοῦ Ἰωβ καί ἀνεκράξατε. Κύριος ἔδωκε, Κύριος καί πάλιν ἀφείλετο. Διό καί τό ποθούμενον, ἔργον εὐχερώς διηνύετε, καί πρὸς ἐρημίας, καί τόπους τοὺς

Αγίους εν χαρά, μεταναστεύοντες ώφθητε, ζεύγος Ιερώτατον.

Δόξα... Τού Αποστόλου

Ήχος δ' Θεοφάνους

Τήν τού θείου Πνεύματος σαφώς χάριν δεξάμενος, τής ιερωτάτης χορείας τών Αποστόλων, συναρίθμιος, Ιάκωβε γέγονας, όθεν και ούρανόθεν τήν φερομένην ποτέ πνοήν βιαίαν, πυρίνη γλώσση εμπνευσθείς, τήν τών εθνών ακανθώδη έφλεξας αθεότητα. Χριστόν τόν Θεόν, Θεοκήρυξ ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Ο κριτής ήδη πάρεστι, τό κριτήριον έτοιμον, ο προς τούτο φέρων θάνατος ήγγικεν, οι υπουργοί ετοιμότατοι, τά πάντα ηυτρέπισται, τί ούν μέλλεις ώ ψυχή; τί βραδύνεις μή κράζουσα; ο Θεός ημών, και Θεός τού ελέους ταίς πρεσβείαις, τής Μητρός σου οίκτειρόν με, και πάσης ρύσαι κολάσεως.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμνάς η κυήσασα, τό αρνίον τό άμωμον, τό τήν αμαρτίαν ελθόν ιάσασθαι, παντός τού κόσμου Πανάχραντε, οικείω εν αίματι, τό σφαγέν υπέρ ημών, και ζωώσαν τά σύμπαντα, σύ μι, ένδυσον, γυμνωθέντα τής θείας αφθαρσίας, εξ ερίου τού σου τόκου, περιβολήν θείας χάριτος.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά τής Οκτωήχου

Δόξα... τού Αποστόλου

Ήχος πλ. α'

Πιστώσ πανηγυρίζομεν, τήν πάνσεπτον ημέραν τής σής μνήμης, σέ ανυμνούντες Ιάκωβε ένδοξε, ούχ ως Αλφαίου υιόν, αλλ' ως τού Χριστού Αποστόλον, και κήρυκα τής αυτού αρρήτου σαρκώσεως. Όθεν τώ δεσποτικώ θρόνω, σύν Ασωμάτοις αεί παριστάμενος, και Αποστόλων και Μαρτύρων χοροίς, εκτενώσ ικέτευε, τού σωθήναι ημάς, τόν σωτήρα και Θεόν ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίροις ασκητικών

Ρυσαι από ρομφαίας εχθρών, νύν τήν ψυχήν μου, Θεομήτορ πανάμωμε εν σοί γάρ και εν τώ τόκω, τώ σώ Παρθένε αγνή, πάσα κατηργήθη τού αλάστορος, ισχύς και ηφάνισται, τών δαιμόνων στρατεύματα, και σωτηρία και τών πόνων ανάπαυσις, τοίς πιστεύουσι, τώ σώ τόκω γεγένηται. Όθεν καγώ κραυγάζω σοι. Πολέμησον Δέσποινα, τούς πολεμούντας αεί με, και δίκην τούτους απαίτησον, τής πριν επηρείας, δι' ής πάσης μοι κακίας, πρόξενoi ώφθησαν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Βλέπουσα η αμνάς τόν αμνόν, Θεού τόν αίροντα τού κόσμου τά ππαισματα, εν ζύλω ανηρημένον, και πεπληγμένον πλευράν, θρηνωδούσα ταύτα απεφθέγγετο. Υιέ πώς ηνέσχου, θανατωθήναι ως άνθρωπος, Θεός υπάρχων, και Δεσπότης τής κτίσεως, ει και πέφηνας, σαρκοφόρος θελήματι; τίνος χάριν ετάχυνας, τόν δρόμον ποιήσασθαι, και εγκατέλιπες μόνην, τέκνον εμόν τήν τεκούσάν σε, αγνώσ ευεργέτα. Λόγον δός μοι μή βραδύνης, και μέγα έλεος.

Απολυτίκιον

Τού Αποστόλου Ἦχος γ'

Απόστολε Ἄγιε Ἰάκωβε, πρέσβευε τῷ ελεήμονι Θεῷ ἵνα πταισμάτων ἀφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Τού Οσίου Ἦχος α'

Τού λίθου σφραγισθέντος

Τῆς ερήμου πολίτης, καί ἐν σώματι ἄγγελος, καί θαυματουργός ἀνεδείχθης, θεοφόρε πατήρ ἡνῶν Ἀνδρόνικε, νηστεία, ἀγρυπνία, προσευχή, οὐράνια χαρίσματα λαβῶν, θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας, καί τὰς ψυχὰς τῶν πίστει προστρέχόντων σοι. Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦτι διὰ σοῦ πάσιν ἰάματα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Οκτωήχου, καί τῶν Ἁγίων οἱ δύο παρόντες.

Ὁ Κανὼν τοῦ Αποστόλου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Χριστοῦ μαθητὴν υἱὸν Ἀλφαίου σέβω

Θεοφάνους

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β'

Ὡς ἐν ἠπείρῳ

Χεῖρά μοι δίδου θεόπτα καί μαθητά, τοῦ Χριστοῦ Ἰάκωβε, τὴν σεπτὴν σου εορτὴν, εὐφημεῖν ὀρμήσαντι καί φῶς, τῆ καρδία μου ταῖς σαῖς, πρεσβείαις ἔλλαμψον.

Ρεῖθροις ἐνθέου σοφίας περικλυσθεῖς, ποταμὸς ἐξώρμησας, Παραδείσου τῆς τρυφῆς, καί τῆς γῆς τὸ πρόσωπον ροαῖς, εὐσεβείας ἀληθῶς, Σοφὴ κατήρδευσας.

Ἱερωτάτη χορεία τῶν Μαθητῶν, τοῦ Χριστοῦ Ἰάκωβε, συνετάγης συμπληρῶν, ἀριθμῶν τῶν δώδεκα, μεθ' ὧν, τῷ Δεσπότη παρεστῶς, ἡμῶν μνημόνευε.

Θεοτοκίον

Σέ Παναγία Παρθένε τὸν οὐρανόν, ὃ τανύσας Κύριος, καί τὴν γῆν θεμελιῶν, οὐρανόν ἐπίγειον ἐκ σοῦ, προελθὼν μετὰ σαρκός, ἡμῖν ἀνέδειξε.

Ὁ κανὼν τῶν Οσίων, ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτόκοις

Δημητρίου

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'
Ἀρματηλάτην Φαραῶ

Προκαθαρθείς σου τήν ψυχὴν Ἀνδρόνικε, ταῖς γενικαῖς ἀρεταῖς, καί θεϊκοῦ πόθου, πυρωθείς τοῖς ἀνθραξι, τὰς τῆς σαρκὸς ἐξέκλινας, πυρακτώσεις, τὴν δρόσον, τὴν θεῖαν εἶχες γὰρ ἀνωθεν, σέ καταδροοῖζουσαν πάντοτε.

Τὴ τοῦ Δεσπότη προσταγὴ πειθόμενος, ὡς πατριάρχης ποτέ, ὁ Ἀβραάμ Πάτερ, τὴν σὴν γῆν κατέλιπες, καί συγγενῶν ἠλόγησας, γυναικὸς τε καὶ πλοῦτου, μακρὰν ἐγένου καὶ ἔρημον, μάκαρ καταμόνας κατώκησας.

Τὴν τοῦ Κυρίου ἐντολὴν πεπλήρωκας, πάντα πωλήσας τὰ σά, καὶ τοῖς πτωχοῖς νείμας, δι' αὐτῶν τὴν ὄνησιν, τοῦ μαργαρίτου εὐρηκας, τοῦ τιμίου καὶ τούτου, λαβῶν ἐπλούτησας ἀφθονον, πλούτον τὴν τῶν μύρων ἀνάβλυσιν.

Θεοτοκίον

Δημιουργεῖται βουληθεῖς ἐν μήτρα σου, ὁ τοῦ Ἀδάμ Πλαστουργός, καὶ ὁ δρακί φέρων, Θεοτόκε σύμπαντα, ταῖς σαῖς ἀγκάλαις φέρεται, ὦ φρικτοῦ μυστηρίου! καὶ νήπιος ἀναδέδεικται, πάντων τῶν αἰῶνων ὁ Κύριος.

Τοῦ Ἀποστόλου Ὡδὴ γ' Οὐκ ἔστιν Ἅγιος

Τοῦ θεῖου Πνεύματος σαφῶς, δεδεγμένος τὴν χάριν, τοῖς ἐν σκότει ὡς ὀρθρος, ἀνεδείχθης πρωϊνός, Ἡλίου τοῦ νοητοῦ, καταγγέλλων πάσι τὴν ἐμφάνειαν.

Ὁ πούς σου ἔστη προφανῶς, ἐν εὐθύτητι Μάκαρ, περὶ τὸν Βασιλέα, τὸν εὐθύν τε καὶ χρηστόν, χορεῦν περιχαρῶς, καὶ βαδίζων τρίβον τὴν ουρανιον.

Υἱὸν τὸν ἀναρχον Θεοῦ, τὸν τὰ πάντα ποιοῦντα, θεϊκὴ ἐξουσία, ἀπλανὴ μυσταγωγόν, τὴν γνώσιν τὴν ἀληθῆ, σέ μυσούντα, ἐσχηκας ἰάκωβε.

Θεοτοκίον

Μαρία τῶν πάντων ἡ ἐλπίς, τῶν εἰς σέ πεποιθῶτων, ἡ τεκούσα τὸν Λογον, σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, ποικίλων με πειρασμῶν, καὶ κινδύνων, Πάναγνε διάσωσον.

Τῶν Ὁσίων Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς

Ἐξωστρακίσθη τῆς Ἐδέμ, τὴ συμβουλή τῆ τῆς Εὐας, ὁ Ἀδάμ, σὺ δὲ πεισθεῖς συμβουλίᾳ, τῆς συζύγου σου σοφέ, τοῦ Παραδείσου γέγονας, ἔνδον σὺν ταύτῃ χαίρων, πάντοτε μάκαρ Ἀνδρόνικε.

Ὁ κεκρυμμένως καὶ σοφῶς, οικονομῶν πάντα Λόγος, καὶ βροτούς πρὸς σωτηρίαν ἰθύνων, ἀπὸ γῆς πρὸς ουρανόν, τοὺς ποθεινοὺς ἰμεθίστησι, παῖδας ὑμῶν τοὺς δύο, τρίβον εὐθείαν δεικνύς ὑμῖν.

Τῆς ἐπικήρου καὶ φθαρτῆς, ἠλογηκότες ἀγάπης, τῆς ἐν γῆ, καταλιπόντες δὲ ταύτην, συνεδέθητε στοργῇ, πνευματικῇ Μακάριοι, ὅθεν καὶ νῦν οἰκεῖτε, ἔνθα Δικαίων σκηνώματα.

Θεοτοκίον

Η ασυγκρίτως Χερουβίμ, καί Σεραφίμ υπερτέρα, η Θεόν ανερμηνεύτως τεκούσα, καί τήν βρότειον αράν, εις ευλογίαν τρέψασα, ύμνοις αεί τιμάσθω, αυτή ημών γάρ πεποίθησις.

Ο Ειρμός

«Ο στερεώσας κατ' αρχάς, τους ουρανούς εν συνέσει, καί τήν γήν επί ύδάτων εδράσας, εν τή πέτρα με Χριστέ, τής Εκκλησίας στήριξον, ότι ουκ έστι πλήν σου, Άγιος μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα τού Αποστολου

Ήχος πλ.δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τήν σοφίαν τήν όντως παιδαγωγόν, εσχηκώς σέ μουύσαν τά υπέρ νούν, σοφίαν εμώρνας, τών Ελλήνων Θεόπνευστε, καί εθνών εγένου, φωστήρ καί διδάσκαλος, εύσεβείας λόγοις, ρυθμίζων τούς άφρονας, όθεν οι ρυσθέντες, διά σου τής απάτης, αξίως υμνούμέν σε, καί πιστώς μακαρίζομεν. Θεηγόρε Ιάκωβε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών ππαισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τού Οσίου

Τόν ζυγόν τού Κυρίου τόν ελαφρόν, ολοψύχως επ' ώμων αναλαβών, αυτώ ηκολούθησας, Θεοφόρε Ανδρόνικε, καί κοσμικούς θορύβους, καλώς βδελυζάμενος, εν ταίς ερήμοις Μάκαρ, προθύμως εξέδραμες, ένθα καί τόν δρόμον, τής ασκήσεως Πάτερ, αμέμπτως διήνυσας, τώ Θεώ συγγινόμενος, διά τούτο βοώμέν σοι. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ τών ππαισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως πανάμωμος νύμφη τού Ποιητού, ως απείρανδρος Μήτηρ τού Λυτρωτού, δοχείον ως υπάρχουσα, τού Παρακλητού πανάμωμε, ανομίας με όντα αισχρόν καταγώγιον, καί δαιμόνων παίγνιον, εν γνώσει γενόμενον, σπεύσον καί τής τούτων, κακουργίας με ρύσαι, λαμπρόν οικητήριον, δι' αρετής απαρτίσασα, Φωτοδόχε ακήρατε, δίωξον τό νέφος τών παθών, καί τής άνω μεθέξεως αξίωσον, καί φωτός ανεσπέρου πρεσβεΐαις σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν αμνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτήν, ή αμνάς Θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, ωλόλυζε δακρύουσα, καί πικρώς ανεβόα, ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους. Μακρόθυμε Κύριε, τού ελέους η άβυσσος, καί πηγή αγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καί δώρησαι ούν, τών ππαισμάτων άφεσιν τοίς δούλοις σου, τοίς ανυμνούσί σου πίστει, τά θεία πσθήματα.

Τού Αποστόλου Ωδή δ'

Χριστός μου δύναμις

Αυτός σε Κύριος, ο μόνος Άγιος, τή σεπτή ομηγύρει τών Μαθητών, Μάκαρ συνηρίθμησε, τήν ευαγή σου καί λαμπράν, πολιτείαν προορώμενος.

Θαυμάτων έμπλεως, τού θείου Πνεύματος, γεγονόςς Θεοκήρυξ εκ τών βροτών, νόσους εφυγάδευσας, καί πονηρίας πνευμάτων, τούς ανθρώπους ηλευθέρωσας.

Η θεία έλλαμψις, επιφοιτήσασα, τή καρδιά σου Μάκαρ θεολαμπή, ταύτην απειργάσατο καί δεκτικήν τών υπέρ νούν, χαρισμάτων κατεσκεύασε.

Θεοτοκίον

Τώ θείω τόκω σου, Παρθένε πάναγνε, τών Αγγέλων αι τάξεις καί τών βροτών, ήνωνται συστήματα. τόν ειρηνάρχην γάρ Χριστόν, καί σωτήρα πάντων τέτοκας.

Τών Οσίων Εισακήκοα Κύριε

Οι ιδρώτες τών πόνων σου, οι εκ τής σαρκός σου εναποστάξαντες, Ιερώτατε Ανδρόνικε, εις οσμήν σου μύρου μετημείφθησαν.

Ωσπερ φοίνιξ υψίκομος, σύ εν ταίς ερήμοις Πάτερ εξήνθησας, καί Θεώ εκαρποφόρησας, γλυκυτάτους πόνους τών καμάτων σου.

Τών δακρύων τοίς χεύμασι, τήν τής ερημίας γήν κατεδρόσισας, καρποφόρον δέ απέδειξας, τήν ψυχήν σου πόνοις τής ασκήσεως.

Θεοτοκίον

Μή κενώσας ο Κύριος, κόλπους τούς Πατρώους, τήν σήν κατώκησε, μήτραν Κόρη τήν πανάχραντον, καί τόν κόσμον όλον ανεκαίνισεν.

Τού Αποστόλου Ωδή ε' Τώ θείω φέγγει σου

Ηλίω Μάκαρ τώ νοητώ, σύνοικος τελών καί τας αυγάς, νύν τας εκείθεν δεχόμενος, όπερ κατ' ουσίαν πρώτος εκείνός εστι, δεύτερος κατά χάριν γεγονόςας ένδοξε.

Νούν καθαρώτατον εσχηκώς, καί ειλικρινή σύ τήν ψυχήν, καί τήν καρδίαν κτησάμενος, τόν σεσαρκωμένον Θεόν εώρακας, τόν ακαταληψία κατανοούμενον.

Υποχωρεί σοι τώ Μαθητή, πάσα προφητεία καί πάσα, νομοθεσία Πανόλβιε, τόν γάρ ταύταις πάλαι προχαραπτόμενον, αυτόπτως ηξιώθης Μάκαρ θεάσασθαι.

Θεοτοκίον

Ιδού Παρθένε προφητικώς, έσχεσ εν γαστρί σου, τόν επί πάντων Δεσπότην καί Κύριον, όν αφράστω τρόπω σεμνή γεγέννηκας, παρθένος μετά τόκον άφθορος μείνασα.

Τών Οσίων

Ορθρίζοντες βούμεν σοι

Υμνήσωμεν Ανδρόνικον άσμασι, πάντες πιστοί, καί τήν τούτου σύνοικον, Αθανασίαν δοξάσωμεν, ο ύδóλως ώσπερ γέγραπται δέδωκας, σοίς οφθαλμοίς, ύπνον ουδέ άνεσιν, τοίς σοίς κροτάφοις Ανδρόνικε.

Εδόξασε τοίς μύροις σε Κύριος, Μάκαρ τούς σούς, πόνους προσδεξάμενος, ως θύμα όντως ευπρόσδεκτον.

Θεοτοκίον

Τόν ένα τής Τριάδος εκύησας, Κόρη φρικτός, καί γάλακτι έθρεψας, βροτών τήν φύσιν τόν τρέφοντα.

Τού Αποστόλου Ωδή ς' Τού βίου τήν θάλασσαν

Οι πόδες ωραίοί σου, τήν ειρήνην απλανώς, ως ευαγγελιζόμενοι, τήν ειρήνην τήν όντως υπερφυή, καί νούν υπερέχουσας, Μαθητά του Κυρίου πανσεβάσμιε.

Νοείν τό μυστήριον, καί κηρύττειν τό φρικτόν, τής του Θεού σαρκώσεως, ηξιώθης, Ιάκωβε πρωτουργός, ακτίνας δεξάμενος, παρ' αυτού του Υψίστου παμμακάριστε.

Ναός Θεού έμψυχος, ανεδείχθης καί ναούς, τούς των δαιμόνων ώλεσας, καί ναούς εδομήσω τή του Χριστού, δυνάμει καί χάριτι, Αποστόλων τό θείον εγκαλλώπισμα.

Θεοτοκίον

Απάντων δεσπόζουσα, των κτισμάτων ως Θεόν, τόν αγαθόν γεννήσασα, των πταισμάτων μου Πάναγνε τάς ουλάς, εις τέλος εξάλειψον, ευσπλαγχνία χρωμένη του τεχθέντος εκ σου.

Τών Οσίων

Χιτώνά μοι παράσχου

Τής φύσεως τό χαύνον ουδαμώς, τήν πρόθεσιν ήμβλυνεν, ήν περ εκέκτησο, προς των πόνων ώ Οσία τά σκάμματα.

Αμείψασα τό ένδυμα σοφώς, τήν φύσιν ελάνθανες, όθεν ανύποπτον, τήν οδόν τής σωτηρίας διήνυσας.

Εγνώρισας τόν σύζυγον τόν σόν, οδώ πορευόμενον, ώ καί συνώδευσας, μηδαμώς τι προς αυτόν ομιλήσασα.

Θεοτοκίον

Ρημάτων Γαβριήλ σοι τήν φωνήν, Κόρη νύν προσάγομεν. Χαίρε ο Κύριος, μετά σου εύλογημένη βούντές σοι.

Ο Ειρμός

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ο αναβαλλόμενος, φώς ως ιμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ο Θεός ημών».

**Κοντάκιον τού Αποστολου
Ἦχος β' Τὴν εν πρεσβείαις**

Ὡς εωσφόρον εκλάμποντα πάσαν κτίσιν, τόν τού Χριστοῦ αυτόπτην τε καί
θεηγορον, ὕμνοις Ιάκωβον ευφημήσωμεν, γεραίροντες τὴν τούτου πανήγυριν
σήμερον, πρεσβεύει γάρ αεί υπέρ πάντων ημών.

Ο Οίκος

Τόν ουρανόθεν τού Λόγου μνηθέντα τὴν γνώσιν, καί τρανώς τοίς εν γῆ τό
Ευαγγέλιον κηρύξαντα, Ιάκωβον τόν μέγαν προηρημένος, τού Αλφαίου τόν
γόνον, ανευφημήσαι, σέ δυσωπώ καταπέμψαι μοι χάριν, Χριστέ Ιησοῦ, ο
πλήσας Πνεύματος θείου τόν σοφόν Μαθητήν σου, καί κήρυκα τούτον πάσι
τοίς πέρασι δωρησάμενος, καί πρέσβυν πρὸς σέ εύπρόσδεκτον, πρεσβεύει
γάρ αεί υπέρ πάντων ημών.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τῆ Θ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Ιακώβου τού
Αλφαίου.

Στίχοι

Τόν σταυρόν Ιάκωβος αίρων ηδέως,
Ὡς έστι Σώτερ άξιός σου δεικνύει.
Αμφ' ενάτην Ιάκωβος ενί σταυρώ τετάνυστο.

Τῆ αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ανδρονίκου, καί
Αθανασίας τῆς συμβίου αυτού.

Στίχοι

Σύσκηνον Ανδρόνικος Αθανασίαν,
Κόσμου τ' εν ασκήσει καν πόλω έχει.

Τῆ αυτή ημέρα, Μνήμη τῆς Αγίας Μάρτυρος Ποπλίας.

Στίχοι

Ρυσθείσα κόσμου τῆς πλάνης η Ποπλία,
Πόλου πρόσεισι φωλεοίς ως στρουθίον.

Τῆ αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Πέτρου.

Στίχοι

Εις ύψος αρθείς αρετών θείος Πέτρος,
Τόν χούν απεκδύς, ύψος ούρανού φθάνει.

Τῆ αυτή η μέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Δωροθέου Επισκόπου
Τύρου.

Τῆ αυτή ημέρα, Μνήμη τού δικαίου Αβραάμ, καί τού ανεψιού αυτού Λώτ.

Στίχοι

Τίς οίκός εστιν. Αβραάμ τεθηκότος.
Ου κόλπος άλλοις οίκος, ώς τώ Λαζάρω.

Υπήρξε τώ Λώτ ούρανός Σηγωρ νέα,
Εἰς δὲν φθάσας, πέφευγεν ὡς πύρ τόν βίον.

Ταῖς τῶν αγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

**Τοῦ Ἀποστόλου Ὡδή ζ'
Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλώνι**

Ἀὐλῳ φωτοχυσία, πεπυρσευμένος Ἀπόστολε, τοὺς ἐν ζόφῳ δεινῷ ἀγνωσίας
κεκρατημένους ἐφώτισας, Ἐυλογητός εἰ κράζοντας, ὁ Θεός τῶν Πατέρων
ἡμῶν.

Λαμπάσι καί φρουκτωρίαις, λελαμπρυσμένον τοῦ Πνεύματος, τῶν ἐθνῶν ἡ
πληθύς, σπέρμα θεῖον σε ὀνομάζει κραυγάζουσα. Ἐυλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός
τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φρονήσει κεκοσμημένος, θεοδωρήτῳ κατέλυσας, τὴν τοῦ κόσμου σοφίαν
θεοφρόνως, κραυγάζων Ἰάκωβε. Ἐυλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων
ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Αγίων ἀγιωτέρα, Παρθενομήτορ γεγένησαι, συλλαβούσα θεόν, ὄν ὑμνούντες
ἀπαύστως κραυγάζομεν. Ἐυλογημένος πάναγνε, ὁ καρπός τῆς κοιλίας σου.

**Τῶν Οσίων
Παῖδες Ἐβραίων**

Πάλαι καυχώμενον ἀμέτρως, τόν ἀρχέκακον συλλήψεσθαι τὴν κτίσιν, ὡς
στρουθίον οἰκτρὸν, κατέρραξας δυνάμει, θωρακισθεῖς τοῦ Πνεύματος, καί
Σταυροῦ τῆ πανοπλία.

Φέρων ἐπ' ὤμων τόν σταυρόν σου, ἠκολούθησας Κυρίῳ ὀλοψύχως, καί τῆς
δόξης αὐτοῦ, τετύχηκας τῆς θείας, ὡς πληρωτῆς Ἀνδρόνικε, τῶν αὐτοῦ
διαταγμάτων.

Δείκνυσι χάρις ἡ τῶν μύρων, τὴν πρὸς Κύριον σὴν Πάτερ παρρησίαν, τῶν
υδάτων καί γάρ, τὴν χύσιν ἐκμιμείται, εἰς σωτηρίαν πάντοτε, τῶν πιστῶν
προχεομένη.

Θεοτοκίον

Ἴνα θεώσῃ μου τὴν φύσιν, ὁ παντέλειος ἀρρήτως νηπιάζει, καί ἐκ σοῦ τῆς
Ἀγνῆς, προέρχεται ὁ λόγος, παραγαγῶν τὰ σύμπαντα, καί συνεχῶν καί
κρατύνων.

**Τοῦ Ἀποστόλου Ὡδή η'
Νόμων πατρῶν**

Ἱερομύστης τὰ οὐράνια, μεμυημένος μάκαρ ὄντως μυστήρια, διελήλυθας τὴν
σύμπασαν, οἰκουμένην κηρύττων μεγαλοφώνως, λόγον τόν τῆς πίστεως
Χριστοῦ, καί διδάσκων Ἀπόστολε, τὴν ἀπόρρητον χάριν. Τόν Κύριον ὑμνεῖτε

κραυγάζεις, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Όλβιος έφυς καί μακάριος, ηξιωμένος πάσης μακαριότητας, ως συνόμιλος καί σύνοικος, γεγονως τού Δεσπότη, καί τήν εσχάτην όντως ευκληρίαν πλπυτήσας. καί τώ Λόγω γηθόμενος, ανέμελτες Τρισμάκαρ. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Υπέρ τού κόσμου πρέσβυς άριστος, πρός τόν Σωτήρα στήθι μάκαρ Ιάκωβε, εξαιτούμενος τήν άνωθεν, καί πλουσίαν ειρήνην ταίς Εκκλησίαις, καί τοίς ευφημούσί σε πιστώς, τών ππαισμάτων τήν άφεισιν, καί ψυχών σωτηρίαν. Τόν Κύριον υμνείτε βοώσι, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Σύ σωτηρίας πάσι πρόξενος, θεογεννήτορ ώφθης μόνη πανύμνητε, τόν σωτήριον γεννήσασα, τού Θεού Θεόν Λόγον. δι' ού κόσμος σέσωσται τής πάλαι κατάρας, καί τοίς πίστει κραυγάζουσιν, εύλογίαν πηγάζει. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τους αιώνας.

Τών Οσίων

Τόν Βασιλέα τών ουρανών

Ταίς τών δακρύων επιρροαίς καταρδεύσας, τής ψυχής τήν άρουραν εδρέψω, τήν εκ τών θαυμάτων, αντίδοσιν πλουσίαν.

Τραυματισθείσάν μου τήν ψυχήν αμαρτίαις, προσβώ σοι. Τώ θείω σου φαρμάκω, ταύτην θεραπεύσας, θεράπον τού Κυρίου.

Τήν υπεράρχιον οι πιστοί ανυμνούμεν, ευσεβώς Τριάδα παναγίαν, τήν εκ τού μή όντος, παραγαγούσαν πάντα.

Θεοτοκίον

Ο Δανιήλ σε προθεωρεί όρος Κόρη, αλαξεύτως εξ ού απετμήθη, λίθος ο συντρίψας, βωμούς τούς τών ειδώλων.

Ο Ειρμός

«Τόν Βασιλέα τών ουρανών όν υμνούσι, στρατιαί τών Αγγέλων υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τού Αποστόλου Ωδή θ'

Απορεί πάσα γλώσσα

Έφανας κόσμω , ώσπερ αστραπή διατρέχων, τούς εν τώ σκότει πάλαι, καί σκιά τής αγνωσίας καθημένους, έλκων πρός τό φώς τό άδυτον, τού σαρκωθέντος μονογενούς Υιού, ού αυτόπτης εγένου Μάκαρ, καί δραστικός ύπηρέτης, όν μεγαλύνομεν.

Βιαίαν Μάκαρ, τήν εξ ουρανού φερομένην, πνοήν εδέξω, γλώσσάν τε πυρίπνοον πλουτήσας καταφλέγεις, δίκην ακανθών τήν άθεον κοσμου σοφίαν, φωτιστικαίς αυγαίς τού κηρύγματος Χριστού, λάμπων καί τήν αχλύν, διαλύων Θεομακάριστε.

Ωραισμένος κάλλει, ασυγκρίτω τώ τού Δεσπότη, καί Θεόφρον,
πεποικιλμένος λαμπηδόνας εξαστράπτεις, καί περιχαρώς Ιάκωβε,
περιπολεύεις περί τόν θρόνον, όντος τού Κτίστου καί Θεού, ένθα τών
Αποστόλων, χορείαι μακαριώτατε.

Ως απειράνδρως έσχες, εν γαστρί σου τόν Λόγον, ούτως αφθόρως τίκτεις,
διαμένουσα Παρθένος Θεοτόκε, τόν Εμμανουήλ υπάρχοντα, τούτο κακείνο,
καί γάρ ομού Θεός τε καί άνθρωπός εστι. Τούτον διπλούν τή φύσει ειδότες,
σέ μεγαλύνομεν.

Τών Οσίων Κυρίως Θεοτόκον

Μετέστης τών προσκαίρων, χαίρων πρός τά άνω, καί σύν Πατράσιν Αγίοις
σκηνώσας ημών, τών μεμνημένων σου Πάτερ, μέμνησο πάντοτε.

Εκβλύζεις τήν τών μύρων, χάριν ακενώτως, καί τοίς προστρέχουσι πάσι
παρέχεις πιστώς, τών νοσημάτων τήν λύσιν, Πάτερ Ανδρόνικε.

Προσδέχου μου τόν ύμνον, ώ δυάς Οσίων, καί αμοιβήν μοι παράσχου τήν
σήν πρός Θεόν, ικετηρίαν πταισμάτων, εκλυτρουμένη με.

Θεοτοκίον

Υπέγραψε σήν μήτραν, πάλαι τούς τρεις Παίδας, μή καταφλέξασα κάμιнос,
Κόρη αγνή καί γάρ αφλέκτως εδέξω, πύρ τής θεότητος.

Ο Ειρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οι διά σου σεσωσμένοι Παρθένε αγνή,
σύν ασωμάτοις χορείαις, σέ μεγαλύνοντες».

Εξαποστειλάριον Γυναίκες ακουτίσθητε

Ως μύστης καί Απόστολος, καί υπηρέτης άριστος, Χριστού τού μόνου
Δεσπότη, Ιάκωβε Θεοκήρυξ, τούτον δούναι ικέτευε, τώ βασιλεί τά τρόπαια,
καί ιλασμόν πανεύφημε, αμαρτιών τοίς τελούσι, τήν παναγίαν σου μνήμην.

Θεοτοκίον

Σέ οι Προφήται άπαντες, Παρθένε προηγόρευσαν, στάμνον καί ράβδον καί
πλάκα, καί αλατομητον όρος, καί κιβωτόν καί τραπεζαν, λυχνίαν
χρυσουγίζουσαν, ημείς δέ σέ Θεοτόκον, αξίως ανευφημούμεν.

Εις τούς Αίνους, Στιχηρά Προσόμοια τού Αποστόλου.

Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Έλαμψας Απόστολε, φωτειδής ώσπερ ήλιος, ταίς ακτίσι τού Πνεύματος, καί
πάσαν κατηύγασας, οικουμένην μάκαρ, τή θεογνωσία, καί απεδίωξας αχλύν,
πολυθείας, θείω κηρύγματι. Διό σου τήν υπέρφωτον, καί αξιέπαινον σήμερον,
εκτελούντες πανήγυριν, εύσεβώς σε γεραίρομεν.

Εν ύψει καθήμενος, θεογνωσίας Ιάκωβε, υπεδέξω τού Πνεύματος, τήν χάριν φανείσάν σοι, τού πυρός εν είδει καί γλώσση πυρίνη, πάσαν κατέφλεξας σαφώς, τής ασεβείας ύλην πολύθεν. Διό σε ως Απόστολον, καί θεηγόρον γεραίρομεν, τήν αγίαν σου σήμερον, εκτελούντες πανήγυριν.

Εβρόντησας Πάνσοφε, τή οικουμένη διδάγματα, Ιερά καί σωτήρια, καί πάσαν εκάθηρας, ειδωλομανίας, τήν κτίσιν θεόφρον, καί κατεφώτισας λαούς, θεογνωσίας ταίς επιλάμψεσιν, ειδώλων τά τεμένη δέ, καταστρεψάμενος χάριτι, Εκκλησίας εις αίνεσιν, τού Θεού ημών ήγειρας.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Πιστώσ πανηγυρίζομεν, τήν πάνσεπτον ημέραν τής σής μνήμης, σέ ανυμνούντες Ιάκωβε ένδοξε, ουχ ως Αλφαίου υιόν, αλλ' ως τού Χριστού Απόστολον, καί κήρυκα τής αυτού αρρήτου σαρκώσεως. Όθεν τώ δεσποτικώ θρόνω , σύν Ασωμάτοις αεί παριστάμενος, καί Αποστόλων καί Μαρτύρων χοροίς, εκτενώς ικέτευε, τού σωθήναι ημάς, τόν Σωτήρα καί Θεόν ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε παρθένε, καί δοξάζομέν σε οι πιστοί κατά χρέος, τήν πόλιν τήν άσειστον, τό τείχος τό άρρηκτον, τήν αρραγή προστασίαν, καί καταφυγή τών ψυχών ημών.

Δοξολογία μεγάλη

Εις τήν Λειτουργίαν, τά Τυπικά, καί εκ τού Κανόνος τού Αποστόλου, ή γ' καί ζ' Ωδή.

[Αρχή](#)

ΤΗ Ι' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ευλαμπίου καί Ευλαμπίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τών Αγίων γ'.

Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Ηλίου λαμπρότερον, λελαμπρυσμένη η μνήμη σου, τοίς πιστοίς εξανέτειλε, τήν κτίσιν φωτίζουσα, θείαις φρυκτωρίαις, Ευλάμπιε μάκαρ, καί παθημάτων τήν αχλύν, καί τών δαιμόνων νύκτα διώκουσα, διό σε μακαρίζομεν, καί ετησίως γεραίρομεν, ως φωστήρα παγκόσμιον, πρεσβευτήν ως θερμότατον.

Σιδή ρω ξεόμενος, καί ταίς λαμπάσι φλεγόμενος, καί ειρκτή συγκλειόμενος, ξύλω αναρτώμενος, καί θηρίοις βρώμα, διδόμενος μάκαρ, απαρασάλευτος τόν νούν, διεφυλάχθης τή θεία χάριτι, καί νίκης διαδήματι, κατεκοσμήθης Ευλάμπιε, διά τούτο τήν μνήμην σου, χαρμοσύΝως γεραίρομεν.

Τὴν Εὐάν τόν τρώσαντα, καί Παραδείσου ἐξώσαντα, πολυμήχανον ἔτρωσας, τρωθείσα τῷ ἔρωτι, του Παμβασιλέως, Χριστοῦ Εὐλαμπία, καί υπομείνασα στερρώς, σώματος τρώσιν καί πάσαν βάσανον, διό μεθέξει κρείττονι, θείας θεώσεως ἔτυχες, υπέρ πάντων πρεσβεύουσα, τῶν πιστῶς εὐφημούντων σε.

Δόξα... Ἦχος δ'

Ἰωάννου Μοναχοῦ

Τὴ φιλαδελφία ἡ ομωνυμία συγκραθείσα, καί ἡ ἀγνεία τὴ ἀπαθεία συμμιχθείσα, ἀβλαβῶς διεφύλαξε τῆς γνώμης τὸ εὐτόνον. ὅπου γὰρ Θεὸς ὁ ποθούμενος, κόσμος ὅλος καταπεφρόνηται. Ὡ τοῦ θαύματος! ὁ ὄφις νενέκρωται, καί ὁ εἰς ὑψος ἀδικίαν λαλήσας, υποχθόνιος αὐταδέλφοις Μάρτυσι καταπέπτωκεν, Εὐλαμπίῳ τῷ σοφῷ καὶ Εὐλαμπία. Τούτοις ευστοχωτάτοις ἄσμασι βοήσωμεν, οἱ καλῶς ἐν Χριστῷ τὸν δρόμον τελέσαντες, αἰτήσασθε τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἐδωκας σημείωσιν

Χαίρε ἠλιόμορφε, ἠλίου ἀδυτον ὄχημα, ἡ τὸν Ἥλιον λάμπασα, τὸν ἀπερινόητον, χαίρε νοῦς ἀστράπτων, θείαις φρουκτωρίαις, ἡ λαμπηδῶν τῆς ἀστραπῆς, ἡ διαυγάζουσα γῆς τὰ πέρατα, ἡ ὄντως χρυσαυγίζουσα, ἡ παγκαλῆς καί πανάμωμος, ἡ τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, τοῖς πιστοῖς ἐξαστράψασα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ρήγνυται χειρόγραφον, τὸ ἀπ' αἰῶνος νυγείσης σου, τῆς πλευράς Πολυέλεε, Ἀδὰμ τοῦ προπάτορος, καί ἡ ἀπωσμένη, φύσις τῶν ἀνθρώπων, ρανίσιν αἵματος τοῦ σοῦ, καθαγιάζεται ἀνακράζουσα. Δόξα τῇ εὐσπλαγχνία σου. δόξα τῇ θεία σταυρώσει σου, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωῆχου.

Δόξα... Ἦχος δ'

Τῷ τῆς Τριάδος φωτί, ἡ αὐτάδελφος ξυνωρίς λαμπρυνθείσα, τῶν τυράννων τὴν ὠμότητα κατέβαλεν. ὅθεν καί τὴν φλόγα καταπατοῦντες, χορεύοντες ἔψαλλον. Ἰδοὺ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἅμα; Καί πρὸς ἔνθεον δόξαν ἀποβλέποντες, οὐρανοῦ δόξης κατηξιώθησαν, Χριστῷ τῷ Θεῷ, υπέρ ἡμῶν αἰὶ πρεσβεύοντες, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἐδωκας σημείωσιν

Δαιμόνων κλονούμενον, ταῖς προσβολαῖς καί εἰς βάραθρον, ἀπωλείας ὠθούμενον, οἰκτεῖρησον Δέσποινα, καί στερέωσόν με, ἀρετῶν ἐν πέτρα, καί τὰς βουλὰς τῶν δυσμενῶν, διασκεδάσασα καταξίωσον, ποιεῖν με τὰ προστάγματα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ ἡμῶν, ὅπως τύχῳ ἀφέσεως, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Μήτηρ ἀπειρόγαμος, Θεοῦ ἐδείχθης Πανάμωμε, τοῦ Σταυρῷ ομιλήσαντος, καί

πάθη μειώσαντος, τοῖς Τιμίοις τούτου, πάθεσι καί πόνοις, οὓς περ υπέμεινεν
εκών, διά τό σῶσαι βροτούς εν χάριτι, διό καμέ δυσώπησον, σωθῆναι σαῖς
παρακλήσεσι, Μητροπάρθενε Δέσποινα, τών Αγγέλων υπέρτιμε.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Οι Μάρτυρές σου, Κύριε, εν τῇ αθλήσει αυτών, στεφάνους εκομίσαντο τῆς
αφθαρσίας, εκ σου τού Θεού ημών, σχόντες γάρ τήν ισχύν σου, τούς
τυράννους καθείλον, ἔθραυσαν καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση. Αυτών ταῖς
ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σῶσον τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί ο παρών τών
Αγίων, ού η Ακροστιχίς.

Τήν λαμπράν υμνώ Μαρτύρων ξυνωρίδα. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. β'
Ὡς εν ηπειρώ

Ταῖς φανοτάταις ακτίσι τῆς τριλαμπούς, αθλοφόροι Μάρτυρες, ελλαμπόμενοι
αυγῆς, φωτισμόν αιτήσασθε ημίν, τήν πανέορτον υμών μνήμην γεραίρουσιν.

Ηλιακάς απαστράπτει μαρμαρυγάς, η σεπτῇ καί εύσημος, τών Μαρτύρων
Εορτή, καί τῆς γῆς τά πέρατα αεί, καταυγάζει μυστικῶς, σθένει τού
Πνευματος.

Νέω εν σώματι Μάρτυς τόν παλαιόν, τῆς κακίας ἀρχοντα, κατεπάλαισας
στερρώς, υπομείνας βάσανα καί πύρ, καί δεινών επιφοράς, μάκαρ Ευλάμπιε.

Θεοτοκίον

Λελυτρωμένοι Παρθένε προγονικής, καταδίκης ἀχραντε, τῇ γεννήσει σου
σαφῶς, εν φωναῖς ασμάτων σε αεί, μακαρίζομεν πιστοί, ως Θεομήτορα.

Ωδή γ'
Ουκ ἔστιν Ἄγιος ως σύ

Αγώνας ἤνυσας στερρώς, υπομείνας βασάνους, καί πικράς τιμωρίας, τών
μελλόντων αγαθών, νευρούμενος προφανῶς, ταῖς ελπίσιν, ἐνδοξε Ευλάμπιε.

Μαρτύρων εύκλειαν φαιδράν, περικείμενον Μάρτυς, καθορώσά σε ὅλην, ταῖς
βασάνοις εαυτήν, εκδέδωκεν η σεμνή, Εύλαμπία, ἀδελφά φρονούσά σοι.

Ποθήσας Μάρτυς τόν Χριστόν, τά ορώμενα πάντα, εις οὐδέν ελογίσω, τών
τυραννούντων ορμάς, Ευλάμπιε αθλητά, ολεθρίους, πίστει τροπωσάμενος.

Θεοτοκίον

Ρυσθῆναι πάσης πονηράς, εναντίων εφόδου, καί παθών ψυχοφθόρων, καί

κινδύνων χαλεπών, τους σέ τιμώντας αεί, Θεοτόκε, πάναγνε ικέτευε.

Ο Ειρμός

«Οὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ υψώσας τό κέρας, τῶν πιστῶν σου Ἀγαθέ, καί στερεώσας ἡ μάς, ἐν τῇ πέτρα τῆς ὁμολογίας σου».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Τῶν βασάνων τὰ νέφη τὰ χαλεπὰ, Ἀθληταί παριδόντες καρτερικῶς, ὡς ἥλιος χάριτι, τοῦ Σωτήρος ἐλάμψατε, ἀδελφική στοργὴ δέ, ἐνθέως συνδούμενοι, ἐφ' ὁμοίοις πόνοις, λαμπρῶς ἐδοξάσθητε, ὅθεν μετὰ τέλος, ἀτελεύτητον χάριν, ἐξ ὑψους ἐδέξασθε, θεραπεύειν νοσήματα, Ἀθλοφόροι αὐτάδελφοι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφῆσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυβέρνητον, ποντουμένην πανάμωμε, ἀμαρτιῶν τε φόρτῳ, οφθείσαν ὑπέραντλον, καὶ ἐν πυθμένι Ἄδου, ἐλθεῖν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε, τὴ θερμὴ σου πρεσβεία, καὶ σώσον παρέχουσα, τὸν λιμένα τὸν εὐδίων, ἵνα πίστει κραυγάζω σοι. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἀφῆσιν. σέ γάρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ δούλός σου Δέσποινα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε δακρόουσα καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα, ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἦν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεέ υπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἡ πιστῶς ἐκβοήσωμεν. Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δῶρησαι τὴν ἀφῆσιν, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσιν, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ὡδή δ'

Χριστός μου δύναμις

Ἀγρίων χάσματα, θηρῶν ἐφίμωσας, ἐπικλήσεσι θεαῖς Ἀγγελικῆ, δόξη καλλυνόμενος, καὶ μαρτυρίου ἱεραῖς, φωταυγίαις λαμπρυνόμενος.

Ναὸν σε ἐμψυχον, ναὸν πανάγιον, ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις Μάρτυς σοφέ, εὐρατο Εὐλάμπιε, ὦ κραταιούμενος Ναοῦς, τῶν εἰδώλων κατηδάφισας.

Υπήρξας ἀσειστος, ἀκαταπτόητος, ἀπερίτρεπτος πάσαις ἐπιβολαῖς, χαλεπῶν κολάσεων, κραταιουμένη ἐν Χριστῷ, Εὐλαμπία παναοίδιμε.

Μαρτύρων αἵμασι, καλλωπιζόμενοι, καὶ ὁμόνοιαν πίστει ἀδελφική, σώζοντες Μακάριοι, τῶν διωκτῶν τὰς ζοφεράς, ἐπινοίας διεκρούσασθε.

Θεοτοκίον

Νοήσας πόρρωθεν, ἐμφαντικώτατα, Ἀββακούμ σε ἐκάλει ὄρος Ἀγνή, ἀρεταῖς κατάσκιον, ἐξ οὐ ἐπέφανεν ἡμῖν, ὁ φωτίζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ωδή ε'
Τώ θείω φέγγεισου Αγαθέ

Ως όρθρος έλαμψας ευπρεπής, ως ημερινός όντως αστήρ, ως φαινότατος ήλιος, άθλων και σημείων μαρμαρυγαίς τούς Πιστούς, ενθέως καταυγάζων, Μάρτυς Ευλάμπιε.

Μεγίστοις πόνοις εγκαρτερών, και τάς ανενδότους τών δεινών, επιφοράς λογιζόμενος, Μάρτυς ως ηδίστας τρυφάς Ευλάμπιε, τάς θείας αντιδόσεις, χαίρων κεκλήρωσαι.

Αιμάτων ρείθρα Μάρτυς σεμνή, χέουσα εκτήσω τής Τρυφής, σύ τόν χειμάρρουν πανεύφημε, και τήν δι' αιώνος δόξαν αμάραντον, και τήν εν Παραδείσω, τερπνήν απόλαυσιν.

Θεοτοκίον

Ρομφαίαι πάσαι τού δυσμενούς, άχραντε πανάμωμε Αγνή, όντως εις τέλος εξέλιπον, σύ γάρ τόν απάντων Θεόν εκύησας, τόν Σταυρώ καθελόντα, τούτου τό φρύαγμα.

Ωδή ς'
Τού βίου τήν θάλασσαν

Τεινόμενοι Μάρτυρες, και στρεβλούμενοι δεινώς, και τοίς θηρσί ριπτόμενοι, και μεληδόν κοπτόμενοι και πυρί, ενύλω φλεγόμενοι, τήν αμώμητον πίστιν ούκ ηρνήσασθε.

Υψούμενα κύματα, τών κολάσεων σφοδρώς, δικαστικαίς προστάξεσι, τό σταθηρόν τής γνώμης τών Αθλητών βυθίσαι ουκ ίσχυσε, τή γάρ θεία παλάμη εκρατύνοντο.

Ροαίς απεπνίξατε, Φαραώ τόν δυσμενή, τού εκχυθέντος αίματος, τήν δέ Χριστού ηρδεύσατε ευσεβώς, αήτητοι Μάρτυρες, Εκκλησίαν, τή πίστει αναθάλλουσαν.

Θεοτοκίον

Ως όμβρος κεκενωται, εν τή μήτρα σου Θεός, δι' ευσπλαγχνίαν άφατον, και τόν χειμάρρουν άπαντας τής τρυφής, επότισε Δέσποινα, και τήν κτίσιν φθάρεισαν εκαιούργησε.

Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βώ σοι. Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον 'Ηχος γ'
Η Παρθένος σήμερα

Τούς γενναίους Μάρτυρας, και αδελφούς κατά σάρκα, τόν σοφόν Ευλάμπιον, και Ευλαμπίαν τιμών, ούτοι γάρ τών τυρανούντων μηχανουργίας, ήσχυναν

τή δυναστεία τού σταυρωθέντος. ανεδείχθησαν διόπερ, Μαρτύρων δόξα, ομού καί καύχημα.

Ο Οίκος

Τήν δυάδα πιστοί τών Αθλοφόρων σήμερον, εν ωδαίς ιεραίς καί ύμνοις εύφημήσωμεν, ότι τών ειδώλων καθείλον τήν πλάνην, πολυθείας τό πύρ κατασβέσαντες, καί δαίμονας ήσχυναν, τών δέ τυράννων τόν θυμόν ούκ έπτηξαν ξίφη τε καί πύρ μή δειλιάσαντες, ούτε θηρίων ορμάς αγρίων, αγωνισάμενοι καλώς, Ευλάμπιος ό εύκλεής, σύν τή σεπτή Ευλαμπία, αδελφοί σύναθλοι δειχθέντες, Μαρτύρων δόξα, ομού καί καύχημα.

Συναξάριον

Τή Ι' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ευλαμπίου καί Ευλαμπίας.

Στίχοι

Καί προφθάσασα τήν τομήν Ευλαμπία.
Ευλαμπίω τμηθέντι κοινωνεί στέφους.
Τμήθησαν δεκάτη Ευλάμπιος ηδέ αδελφή.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων διακοσίων Μαρτύρων, τών συναναιρεθέντων τώ Αγίω Ευλαμπίω.

Στίχοι

Ανδρών τετραπλήν οίδα πεντηκοντάδα,
Ξίφει τελειωθείσαν, ώ θείου τέλους!

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Βασιανού.

Στίχοι

Ο Βασιανός, τόν κάτω λιπών βίον,
Χαίρων πρός αύτήν τήν άνω χωρεί βάσιν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Θεοφίλου τού Ομολογητού.

Στίχοι

Τήν κλήσιν έργοις Θεόφιλος δεικνύων,
Θεανδρικής ήθλησεν εικόνας χάριν.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον

Νεανίας τρεις εν χάριτι μιμούμενοι, τό πύρ κατεπατήσατε, δροσιζόμενοι τώ αύλω Πνεύματος πυρί, καί ψάλλοντες Μάρτυρες Χριστώ, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ξεομένης τής σαρκός η πρός τόν Κτίσαντα, αγάπη εκρατύνητο, οι γάρ Άγιοι ολοτρόπω Νεύσει πρός Θεόν, θεούμενοι έμελλον πιστώσ. Εύλογητός εί ο

Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Υπερείδων σου καρδίας τά κινήματα, ταίς θείαις αναβάσεσιν, εν ασαλεύτω, Αθλοφόρε πέτρα τής ζωής, ακλόνητος ίστασο βοών. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Νεανίας τρείς η κάμιнос ουκ έφλεξε, γέννησιν προτυπούσα τήν σήν, τό γάρ θεϊόν πύρ, σέ μή φλέξαν ώκησεν εν σοί, καί πάντας εφώτισε βοάν. Ευλογητός ει ο Θεός, ό τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'

Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Ωραιότατος ώφθης ψυχή καί σώματι, τών βασάνων νιφάσι καταχωννύμενος, Μάρτυς αθλητά, ούδαμώς δέ ηττώμενος, μέλπεις τώ Δεσπότη, Χριστώ εις τούς αιώνας.

Ρητορεύοντες άμα λόγον τόν ένθεον, εξεφαύλισαν πόθω δόγμα τό άθεον, οι αδελφική, αγχιστεία συνδούμενοι, Μάρτυρες τού πάντων Θεού καί Βασιλέως.

Ιερεία καί θεία ολοκαυτώματα, εθελόθυτοι άρνες άμωμα σφάγια, κάρπωμα δεκτόν, τώ Θεώ προσηνέχθητε, εν επουρανίω, τραπέζη Αθλοφόροι.

Διαυγή σε αστέρα φωτοειδέστατον, ιαμάτων ακτίσι καταλαμπρύνοντα, πάντων τάς ψυχάς, αθλοφόρε Ευλάμπιε, πίστει εγνωκότες, υμνούμεν εις αιώνας.

Θεοτοκίον

Απειρόγαμε Κορη χαίρε πανάμωμε, ο λιμήν τών εν ζάλη χαίρε Θεόνυμφε, τών αμαρτωλών, χαίρε τό ιλαστήριον, χαίρε η τεκούσα, Θεόν σεσαρκωμένον.

Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί Δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς, Χριστέ μόνω τώ βούλεσθαι. Σε υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Θεόν ανθρώποις ιδείν

Ιδείν τήν δόξαν τού Παντοκράτορος, επιποθών καί κάλλος δέ αυτού τό αμήχανον, αδοξίαν τού βίου παρέδραμες, άτιμον υπομείνας, θάνατον ένδοξε, δόξαν προξενούντά σοι αεί, Μάρτυς Ευλάμπιε.

Ως φώς ως λύχνος αιλαμπέστατος, τοίς εν νυκτί τού βίου καθωράθης Ευλάμπιε, αγνωσίας τό σκότος εδίωξας, έλυσας παθημάτων τήν αμαυρότητα, φέγγει ιαμάτων, Αθλητά Θεομακάριστε.

Στολαίς βαφείσαις υμών εξ αίματος, μαρτυρικού ωραίους εαυτούς περιστείλαντες, στεφηφόροι Κυρίω παρίστασθε, μέλποντες σύν Αγγέλοις,

Άγιος, Άγιος, Άγιος Τριάς, η παντουργός και παντοδύναμος.

Ημών τών πίστει τήν αεισέβαστον, και ιεράν και πλήρη φωτισμού και λαμπρότητος, αθλοφόροι Μάρτυρες, τελούντων υμών, Μνήμην και προσκυνούντων, πίστει τά λείψανα, μέμνησθε παντοίων πειρασμών, πάντας λυτρούμενοι.

Θεοτοκίον

Φωτός δοχείον τού αναλάμπαντος, θεοπρεπώς εκ σου τής καθαρής Παναμώμητε, τής ψυχής μου τά όμματα φώτισον, σκότος τής αγνωσίας αποδιώκουσα, και τής αμαρτίας τήν αχλύν, εξαφανίζουσα.

Ο Ειρμός

Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ού τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σου δέ Πάναγνε, ωράθη βροτοίς, Λόγος σε σαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις, Στρατιαίς σέ μακαρίζομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Αξίως εποφείλομεν, υμνείν τούς ουρανόφρονας, Ευλάμπιον Ευλαμπίαν, τούς ιερούς αθλοφόρους, ως αυταδέλφους Μάρτυρας, και τήν αυτών υπέρλαμπρον, μνήμην τελείν εν άσμασιν, υπέρ τού κόσμου γάρ ούτοι, εξιλεούνται τό θείον.

Θεοτοκίον Όμοιον

Ρανίσι τού ελέους σου, κατάρδευσον Πανάμωμε, τήν εκτακείσαν ψυχήν μου, τής αμαρτίας τή καύσει, και σκοτισθέντα πάθεσι, τόν νούν μου Φωταγωγήσον, τούτον σαφώς ιθύνουσα, προς άύλον θεωρίαν, τού σου Υιού Θεοτόκε.

Και η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, και Απόλυσις.

[Αρχή](#)

Ακολουθία τών Αγίων Πατέρων τής Ζ' οικουμενικής Συνόδου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν, στιχολογούμεν τό, Μακάριος ανήρ. Εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι' και ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα γ' και Ανατολικόν α' και τών Αγίων Πατέρων Στιχηρά Προσόμοια ς'.

Ήχος πλ. β'

Η απεγνωσμένη

Τάς επτά Συνόδους τάς τών Πατέρων, κατά διαφόρους καιρούς συστάσας, εις ένα συνήθροισεν ενί Κανόνι τώ δε, μάλα καλώς ο Πατριάρχης, ό Γερμανός ο νέος, γράφων ομού τε και κρατύνων, τά δόγματα τά τούτων, ός και πρέσβεας αυτούς αγρύπνους, τής σωτηρίας τώ Κυρίω προβάλλεται, και τού ποιμνίου συμποίμενας.

Τό τού Νόμου γράμμα παισίν Εβραίων, έθετο τιμίαν τήν εβδομάδα, σκιά

προσανέχουσι, καί λατρεύουσι ταύτη, ἦν περ Πατέρες συνδραμόντες, εν επτάδι Συνόδων, νεύσει Θεοῦ τού εν εξάδι, ημερών σύμπαν τόδε, απαρτίσαντος, καί τήν εβδόμην ευλογήσαντος, σεμνοτέραν ειργάσασθε, ὅρον εκθέμενοι Πίστewς.

Τήν Τριάδα πάσιν εκ τών πραγμάτων, τῆς κοσμογενείας οὔσαν αιτίαν, τρανώς παρεδώκατε, τρισόλβιοι Πατέρες, τρεῖς γάρ καί τέσσαρας Συνόδους, μυστικωτάτω λόγω θέντες, καί έκδικοι φανέντες, τού ορθοδόξου λόγου, τά στοιχεῖα τά τέσσαρα ὄντα, καί τήν Τριάδα ενεφήνατε, κτίσασαν ταῦτα, καί κόσμον ποιήσασαν.

Ἦρκεσε καί μία ζωήν εμπνεύσαι, τῷ κειμένῳ γόνῳ τῆς υπουργούσης, Προφήτου ανάκαμψις Ελισσαιέ τού πάνυ, ὅμως ανέκαμψεν επτάκις, καί συνέκυψε τούτῳ, οἷα προόπτῃς προαγγέλλων, τὰς υμῶν συνελεύσεις, αἷς τήν νέκρωσιν τού Θεοῦ Λόγου εψυχώσατε, θανατώσαντες Ἄρειον, καί τούς εκείνῳ συγ κάμ νοντας.

Τόν διηρημένον Χριστοῦ χιτώνῃ, καί διερρηγμένον κυσίν υλάκταις, σοφῶς συνερράψατε σεβάσμιοι Πατέρες, βλέπειν τήν γύμνωσιν τήν τούτου, μηδαμῶς ενεγκόντες, ὡσπερ ο Σῆμ τε καί Ιάφεθ, τήν πατρῶαν τό πάλαι, καταισχύναντες τόν πατραλοῖαν, καί τούς εκείνῳ συμφρονήσαντας Ἄρειον, τόν της μανίας επώνυμον.

Τούς Μακεδονίους καί Νεστορίους, καί τούς Ευτυχέας καί Διοσκόρους, Απολλινάριους τε Σαβελλιοσεβήρους, λύκους βαρεῖς αποδειχθέντας, εν δέρμασι προβάτων, πόρρω τῆς ποιμένης τού Σωτήρος, ως αληθεῖς Ποιμένες, απηλάσατε γυμνοῦς κωδίων, τούς τρισαθλίους καταστήσαντας ἀριστα, ὅθεν υμὰς μακαρίζομεν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Τὰς μυστικὰς σήμερον τού Πνεύματος σάλπιγγας, τούς θεοφόρους Πατέρας ανευφημήσωμεν, τούς μελω δήσαντας εν μέσω τῆς Εκκλησίας, μέλος εναρμόνιον θεολογίας, Τριαδα μίαν απaráλλακτον, ουσίαν τε καί θεότητα, τούς καθαιρέτας Αρείου, καί Ορθοδόξων προμάχους, τούς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίῳ, ελεηθῆναι τὰς ψυχὰς ημῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον τό α' τού Ἦχου

Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν. Τό Προκειμένον τῆς ημέρας, καί τά Αναγνώσματα.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 14, 14-20)

Ακούσας Ἄβραμ, ὅτι ηχμαλώτεται Λῶτ ο ἀδελφιδούς αυτού, ηρίθμησε τούς ἰδίους οικογενεῖς αυτού, τριακοσίους δέκα καί οκτώ, καί κατεδίωξεν οπίσω αὐτῶν ἕως Δάν, καί επέπεσεν επ' αὐτούς τήν νύκτα αὐτός, καί οἱ Παῖδες

αυτού μετ' αυτού καί επάταξεν αυτούς καί κατεδίωξεν αυτούς έως Χοβάλ, ή εστιν εν αριστερά ο Δαμασκού, καί απέστρεψε πάσαν τήν ίππον Σοδόμων, καί Λωτ τόν αδελφιδούν αυτού απέστρεψε, καί πάντα τά υπάρχοντα αυτού, καί τās γυναίκας, καί τόν λαόν, Εξήλθε δέ βασιλεύς Σοδόμων εις συνάντησιν αυτώ ο μετά τό υποστρέψαι αυτόν από τής κοπής τού Χοδολλογόμορ καί τών βασιλέων τών μετ' αυτού, εις τήν κοιλάδα τού Σαβύ, τούτο ήν πεδίον Βασιλέως, καί Μελχισεδέκ, βασιλεύς Σαλήμ, εξήνεγκεν άρτους καί οίνον, ήν δέ Ιερεύς τού Θεού τού Υψίστου, καί ευλόγησε τόν Αβραμ, καί είπεν. Ευλογημένος Αβραμ τώ Θεώ τώ Υψίστω, ός έκτισε τόν ο ουρανόν καί τήν γήν. Καί ευλογητός ο Θεός ο Ύψιστος, ός παρέδωκε τούς εχθρούς σου υποχειρίους σοι.

Δευτερονομίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 1, 8-11, 15-17)

Έλιπε Μωσής προς τούς υιούς, Ισραήλ ίδετε, παρέδωκα ενώπιον υμών τήν γήν, εισελθόντες κληρονομήσατε τήν γήν, ήν ώμοσε Κύριος τοίς πατράσιν υμών, τώ Αβραάμ καί τώ Ισαάκ καί τώ Ιακώβ, δούναι αυτοίς καί τώ σπέρματι αυτών μετ' αυτούς. Καί είπον προς υμάς εν τώ καιρώ εκείνω, λέγων ου δυνήσομαι μόνος φέρειν υμάς. Κύριος ο Θεός ημών επλήθυνεν υμάς, καί ιδού εστε σήμερον ωσει τά άστρα τού ουρανού τώ πλήθει. Κύριος ο Θεός τών Πατέρων υμών προσθείη υμίν, ως εστέ χιλιοπλασίως, καί ευλογήσαι υμάς, καθότι ελάλησεν υμίν. Καί έλαβον εξ υμών άνδρας σοφούς, καί επιστήμονας, καί συνετούς, καί κατέστησα αυτούς ηγείσθαι εφ' ημών, χιλιάρχους καί εκατοντάρχους, καί πεντηκοντάρχους, καί δεκάρχους, καί γραμματοεισαγωγείς τοίς κριταίς υμών. Καί ενετειλάμην τοίς κριταίς υμών εν τώ καιρώ εκείνω, λέγων. Διακούετε αναμέσον τών αδελφών υμών, καί Κρίνατε δικαίως αναμέσον ανδρός καί αναμέσον τού αδελφού αυτού. Καί τού προσηλύτου αυτού. Ουκ επιγνώσει πρόσωπον εν κρίσει, κατά τόν μικρόν καί κατά τόν μέγα κρινείς, ου μή υποστείλη πρόσωπον ανθρώπου, ότι η κρίσις τού Θεού εστι.

Δευτερονομίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 10, 14-21)

Είπε Μωσής προς τούς υιούς Ισραήλ, ιδού, Κυρίου τού Θεού σου ο ουρανός, καί ο ουρανός τού ουρανού, η γή καί πάντα όσα εστιν εν αυτή. Πλήν τούς πατέρας υμών προείλετο Κύριος αγαπάν αυτούς, καί εξελέξατο τό σπέρμα αυτών μετ' αυτούς, υμάς παρά πάντα τά έθνη, κατά τήν ημέραν ταύτην. Καί περιτεμείσθε τήν σκληροκαρδίαν υμών, καί τόν τράχηλον υμών ου σκληρυνείτε έτι, ο γάρ Κύριος ο Θεός υμών, ούτος Θεός τών Θεών, καί Κύριος τών Κυρίων, ο Θεός ο μέγας, καί ισχυρός, καί φοβερός, ός τις ου θαυμάζει πρόσωπον, ουδ' ου μή λάβη δώρον, ποιών κρίσιν προσηλύτω καί ορφανώ καί χήρα, καί αγαπά τόν προσήλυτον, δούναι αυτώ άρτον καί ιμάτιον. Κύριον τόν Θεόν σου φοβηθήση, καί αυτώ μόνω λατρεύσεις, καί προς αυτόν κολληθήση, καί επί τώ ονόματι αυτού ομή, αυτός Καύχημά σου, καί αυτός Θεός σου, ός τις εποίησέ σοι τά μεγάλα καί τά ένδοξα ταύτα, ά είδον οι οφθαλμοί σου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὰ συνήθη

Δόξα... Ἦχος γ'

Αποστολικῶν παραδόσεων, ακριβεῖς φυλακες γεγόνατε Ἅγιοι Πατέρες, τῆς γάρ Ἁγίας Τριάδος τό ομοούσιον, ὀρθοδόξως δογματίσαντες, Ἀρείου τό βλάσφημον συνοδικῶς κατεβάλετε. Μεθ' ὃν καί Μακεδονιον, Πνευματομάχον ἀπελέγξαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Εὐτυχέα καί Διόσκορον, Σαβέλλιόν τε καί Σεβήρον, τόν Ἀκέφαλον. Ὡν τῆς πλάνης αἰτήσασθε, ρυσθέντας ἡμᾶς, ἀκηλίδωτον ἡμῶν τόν βίον, ἐν τῇ πίστει διατηρεῖν δεόμεθα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε ἡ προστασία πάντων τῶν δεομένων, εἰς σέ θαρρούμεν, εἰς σέ καυχώμεθα, ἐν σοί πάσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστί. Πρέσβευε τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι, ὑπέρ ἀχρείων δούλων σου.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος δ'

Τὴν ἐτήσιον μνήμην μερον, τῶν θεοφόρων Πατέρων, τῶν ἐκ πάσης τῆς οἰκουμένης, συναθροισθέντων, ἐν τῇ λαμπρᾷ πόλει Νικαέων, τῶν ὀρθοδόξων τὰ συστήματα, εὐσεβοῦντες πιστῶς εορτάσωμεν. Οὗτοι γάρ τοῦ δεινοῦ Ἀρείου τό ἄθεον δόγμα, εὐσεβοφρόνως καθείλον, καί τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, συνοδικῶς τούτον ἐξωστράκισαν, καί τρανῶς τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, ομοούσιον καί συναῖδιον, πρό τῶν αἰώνων ὄντα, τοῖς πάσιν ἐδίδαξαν ὁμολογεῖν, ἐν τῷ τῆς Πίστεως Συμβόλῳ, ακριβῶς καί εὐσεβῶς τούτο ἐκθέμενοι. Ὅθεν καί ἡμεῖς τοῖς θείοις αὐτῶν δόγμασιν ἐπόμενοι, βεβαίως πιστεύοντες λατρεύομεν, σὺν Πατρὶ τόν Υἱόν, καί τό Πνεῦμα τό Πανάγιον, ἐν μιά θεότητι, Τριάδα ομοούσιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ὁ αὐτός

Νεύσον παρακλήσεσι, σὺν οἰκετῶν Πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάπτουσα, σέ γάρ μόνην ἀσφαλή, καί βεβαίαν ἀγκυραν ἔχομεν, καί τὴν σὴν προστασίαν κεκτή μεθα. Μὴ αἰσχυνθώμεν Δέσποινα, σέ προσκαλούμενοι, σπεύσον εἰς ἱκεσίαν, τῶν σοί Πιστῶς βοώντων. Χαίρε Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ καί σκέπη, καί σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον

Δόξα... Τῶν Πατέρων

Ἦχος πλ. δ'

Ὑπερδεδοξασμένος εἰ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ φωστήρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καί δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν πάντας ἡμᾶς ὀδηγήσας, πολυεὔσπλαγχνε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἦχος πλ. δ'

Ο δι' ημάς γεννηθείς εκ Παρθένου, καί σταύρωσιν υπομείνας Αγαθέ, ο θανάτω τον θάνατον σκυλεύσας, καί Έγερσιν δείξας ως Θεός, μή παρίδης ούς έπλασας τή χειρί σου, δείξον τήν φιλανθρωπίαν σου ελεήμον, δέξαι τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον πρεσβεύουσαν υπέρ ημών καί σώσον Σωτήρ ημών, λαόν απεγνωσμένον.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, αντί δέ του, Αμώμου λέγομεν τόν Πολυέλεον, Καθίσματα Αναστάσιμα, καί τά λοιπά ομοίως, κατά τήν συνήθειαν.

Είτα οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων Πατέρων εις ς'.

Ο Κανών τών Αγίων, ού η Ακροστιχίς.

Υμνώ μακάρων συνδρομήν τήν εβδόμην.
Ποίημα Θεοφάνους

Ωδή α' Έχος πλ. δ' Αρματηλάτην

Υμνολογήσαι τήν εβδόμην άθροισιν, επιεμένω μοι νύν, τήν τών επτά δίδου, χαρισμάτων σύνοδον, τού Παρακλήτου Κύριε, τήν σοφίσασαν ταύτην, γλωσσοπυρσεύτως, καί βλάσφημον, πάσαν γλωσσαλγίαν σιγήσασαν.

Μείζων αρχήθεν αριθμών ο έβδομος, δημιουργίας καί γαρ, τής τού Θεού πάσης, πρωτοτύπως γέγονεν, η παντελής κατάπαυσις, εις εβδόμην ημέραν, καί νύν πασών τών αιρέσεων, λήξις εις ισάριθμον Σύνοδον.

Νενικηκώς τόν θεομάχον Άρειον, εν τή Νικαία τό πρίν, ποιμαντική ράβδω ορθοδόξοις ίθυνε, τήν Εκκλησίαν δόγμασιν, ο χορός τών Πατέρων, καί νύν εν ταύτη κατήσχυνε, τούς Εικονομάχους ο σύμμαχος.

Θεοτοκίον

Ως οι Πατέρες ευσεβώς εδίδαξαν, ομολογούμεν πιστώς, Παρθενικήν μήτραν, ανωδίνως τέξασαν, μετά σαρκός τόν άσαρκον, προσκυνούμεν τε τούτου, στηλογραφούντες τήν μόρφωσιν, καί τιμητικώς ασπαζόμεθα.

Ωδή γ' Ο στερεώσας κατ' αρχάς

Μή σαλευθήναι τού Χριστού, τήν αρραγή Εκκλησίαν, υπ' αυτού μυσταγωγούμενοι θείοι, Ποιμενάρχαι τούς αυτήν, παρασαλεύσαι θέλοντας, ως Αντιχρίστου μοίρας, τών εύσεβών παρεσάλευσαν.

Ανακαθαίρει θολερούς, καί βορβορώδεις χειμάρρους, εκ πηγών τού σωτηρίου

αντλήσας, καί διψώντα τόν λαόν, τόν τού Χριστού κορέννυσι, τών διδαχών τοίς ρεΐθροις, ο τών Πατέρων κατάλογος.

Κατά τών όντως μισητών, Χριστιανοκατηγόρων, συνδρομή τών φιλοχρίστων εβδόμη, εν τή πολει τή λαμπρά, τών Νικαέων γέγονεν, ής Βασιλείς Ειρήνη, καί Κωνσταντίνος συνήγοροι.

Θεοτοκίον

Άπας απέστω δυσσεβής, ο τήν εικόνα μή σέβων, τήν σεπτήν τής Θεοτόκου καί ταύτην, μή κηρύπτων τόν Χριστόν, θεανδρικός κυήσασαν, καί τώ πυρί πεμπέσθω, κατακαιόμενος άπαιυστα.

Κάθισμα Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Φωστήρες υπέρλαμπροι, τής αληθείας σαφώς, τώ κόσμω εδείχθητε, μακαριώτατοι, Πατέρες υεόφθογγοι, τήξαντες τάς αιρέσεις, τών βλασφήμων γλωσσάλγων, σβέσαντες τάς φλογώδεις, τών δυσφήμων συγχύσεις, διό ως Ιεράρχαι Χριστού, πρεσβεύσατε σωθήναι ημάς.

Δόξα... Τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ταχύ ημάς πρόφθασον, Παρθενομήτορ αγνή, εχθρών ημάς λύτρωσαι, τών βλασφημούντων εις σέ, καί μή προσκυνούντων σε. θραύσον τάς γλωσσαλγίας, τών αιρέσεων πάσας, γνώτωσαν ότι μόνη, θεομήτωρ υπάρχεις, πρεσβείαις σου Ορθοδόξων, τό σύστη μα σώζουσα.

Ωδή δ' Σύ μου ισχύς, Κύριε

Ρήμα Θεού, έχοντες βέλος καί μάχαιραν, πάντας άρδην, τούτους κατασφάπτουσι, τούς δυσμενείς, τύπω σταυρικός, τούς μή σεβομένους, επίσης τά εκτυπώματα, Χριστού τής Θεοτόκου, τών Αγίων τε πάντων, οι Πατέρες οι θεοειδέστατοι.

Ωσπερ επτά, σάλπιγγες Ιεριχούντια, εις εβδόμην, τείχη κατηδάφισαν, περιδρομήν, ούτως αι επτά, Σύνοδοι πάν στίφος, κατά Θεού επαιρόμενον, κατήγαγον εις χάος, συνδρομήν εις εβδόμην, τών ευήχων σαλπίγγων τού Πνεύματος.

Νεανικήν, ένστασιν επιδεικνύμενος, καί τώ θείω, ζήλω πυρπολούμενος, ο Πατρικός δήμος Ηλιού, οία τής αισχύνης, τούς Ιερείς εθανάτωσε, διό σύν παρρησία, τού Χριστού τήν εικόνα, σχετικώς προσκυνείν εδογμάτισε.

Θεοτοκίον

Σύ μου έλπίς, Πάναγνε σύ μου καί ύμνησις, σύ λιμήν μου, σύ μου καί κυβέρνησις, η τόν Θεόν, Λόγον τού Πατρός, σεσωματωμένον, ασυνδυάστως κυήσασα, διό σου αδιστάκτως, προσκυνώ τήν εικόνα, τή Ισχύϊ σου

ενδυναμούμενος.

Ωδή ε'
Ἴνα τί με απώσω

Υψηλή διανοία, συνδιασκεψάμενοι ανεθεμάτισαν, τούς Εικονομάχους, ως αλλόκοτα τούτους φρονήσαντας, οι σεπτοί Πατέρες, καί τήν τιμήν Χριστού τώ τύπω, ως εικός απονέμειν εθέσπισαν.

Νύν καιρός ευφροσύνης, ἄρτι σωτηρίας ημέρα επέφανεν, ευφρανθώμεν τοίνυν, καί Χριστώ εύφροσύνως βοήσωμεν. Τήν ειρήνην δίδου, τήν σήν ημίν λιταίς Πατέρων, τής ἐβδόμης Συνόδου Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Διά σπλάγχνα ελέους, από τής Παρθένου ο Υἱός γεγέννηται, τού Θεού ατρέπτως, τό αλλότριον φέρων ως ἴδιον, καί μορφή τή τούτου, περιγραπτός οράται θέλων, κατ' ουσίαν ο ὢν απερίγραπτος.

Ωδή ς
Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Ρανάτωσαν γλυκασμόν, τά ὄρη καί αγαλλίασιν, αιρετικών η πληθύς, απεσκορακίσθη γάρ, πικρόν η προχέουσα, ἰόν τών εικόνων, τών αγίων τήν αθέτησιν.

Ο ουρανός καί η γή, συμφώνως εορταζέτωσαν, τής θυγατρός τού Θεού, τήν μεγαλειότητα, καί γάρ μεγαλύνεται, καταβαλλομένη τούς αυτήν κατασμικρύνοντας.

Θεοτοκίον

Μητρός Υἱός, ο Πατρός αμήτωρ τό πρίν, απάτωρ δέ, θεοπρεπώς γεννηθείς, καί αναγεννήσας με, διό τήν γεννήσασαν, σύν τώ γεννηθέντι, εικονίζων κατασπάζομαι.

Κοντάκιον Ἦχος β'
Χειρόγραφον εικόνα

Ο εκ Πατρός εκλάμπας Υἱός αρρήτως, εκ γυναικός ετέχθη διπλούς τή φύσει, ὄν ειδότες, ουκ αρνούμεθα τής μορφής τό εκτύπωμα, αυτό δέ εύσεβώς ανιστορούντες, σέβομεν πιστώς. Καί διά τούτο, τήν αληθινήν πίστιν κρατούσα η Εκκλησία, ασπάζεται τήν εικόνα τής Χριστού ενανθρωπήσεως.

Ο Οίκος

Θέλων ο πανοικτίρμων Θεός ημάς διεγείρειν αεί πρός μνήμην τελείαν τής αυτού ενανθρωπήσεως, τήν υπόθεσιν ταύτην παρέδωκε τοίς ανθρώποις, διά τής χρωματουργίας τών εικόνων, τήν σεβάσμιον ανατυπούσθαι μορφήν, ὅπως ταύτην επ' ὄψεσιν ορώντες, πιστεύωμεν, ἄπερ λόγω ακηκόαμεν, γνωρίζοντες σαφώς τήν πράξιν καί τό ὄνομα, τό σχήμα καί τούς ἄθλους τών Αγίων ανδρών, καί Χριστόν τόν στεφοδότην στεφάνους παρεχόμενον τοίς Αγίοις Αθληταίς τε καί Μάρτυσι, δι' ὢν ἄρτι τρανότερον τήν αληθινήν πίστιν κρατούσα η Εκκλησία, ασπάζεται τήν εικόνα τής Χριστού ενανθρωπήσεως.

Συναξάριον

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμην επιτελούμεν τῶν Ἁγίων καί μακαρίων Πατέρων, τῶν ἐν Νικαία συνελθόντων τό δεύτερον, ἐπὶ τῶν εὐσεβῶν καί φιλοχρίστων Βασιλέων, Κωνσταντίνου καί Εἰρήνης, κατὰ τῶν δυσσεβῶς καί ἀμαθῶς καί ἀπερισκέπτως τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ εἰδωλολατρεῖν εἰπόντων, καί τὰς σεπτὰς καί Ἁγίας εἰκόνας καταβαλόντων.

Στίχοι

Υπέρμαχοι σοί τοῖς λόγων ὄπλοις, Λόγε,
Ἐχθροὺς τροποῦνται τῶν σεβαστῶν εἰκόνων.

Ταῖς τῶν Ἁγίων Πατέρων πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδή ζ'

Θεοῦ συγκατάβασιν

Ἡττώνται τοῖς δόγμασιν, αἰρεσιάρχαι τῶν θεηγόρων ἀνδρῶν, τῶν τό σέβας τῶν τύπων, τοῖς ἀρχετύποις μεθαρμοζόντων ὀρθῶς, καθάπερ ἔφη ὁ Μέγας Βασίλειος. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ναοὶ καλλωπίζονται, φαιδραῖς εἰκόσι κατακοσμούμενοι νῦν, διὰ τοῦτο ὁ κόσμος, ἐν ἐκκλησίαις, τῷ ὑπὲρ πάντας βροτούς, ωραίῳ κάλλει, συμπάλλει τοῖς ἄλλουσιν. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τό φῶς ἀνατέταλκε, μακρὰν τό σκότος, οἱ δυσσεβεῖς ἐκποδῶν, διὰ τοῦτο τὰ πάντα φωτὸς πλησθέντα, τὸν φωτοδότην Χριστόν, μετ' εὐθυμίας ὑμνοῦσι καί λέγουσιν. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ἡ παναγὸς Δέσποινα, ἡ μόνη πάντων τῆς σωτηρίας ἐλπίς, ἡ φρικτῶς τετοκυία, τὸν Βασιλέα τῶν βασιλέων Χριστόν, ἐν ταῖς ὠλέναις αὐτὸν βρέφος φέρουσα, συμπροσκυνεῖται γραπτῶς, ὡς οἱ Πατέρες φασίν.

Ὡδή η'

Ἐπταπλασίως κάμινον

Νομοθετεῖ μὲν ἀριστα, τῶν Πατέρων ὁ σύλλογος, τοῖς θεοσεβέσι, σχετικὴν προσκύνησιν, καί τὴν ἀναστήλωσιν, τῆς ἱερᾶς εἰκόνης Χριστοῦ. οἱ φιλευσεβεῖς δέ, τὴν ἐτήσιον μνήμην, ὡς παῖδες ἐκτελούμεν, εὐπειθεῖς τὴν ἐκείνων, καί πόθῳ τὴν εἰκόνα, Χριστοῦ καταφιλούμεν.

Ἐπταπλασίως ἑκάμπτον, ταπεινοὺς υψηλόφρονες, καί τῶν φιλαρέτων, τὰς ὀρμὰς ἀνέκοπτον, δι' ὧν ἐνδιέβαλλον, εἰς τὰς ἐνθέους πράξεις αὐτῶν, ἀλλ' οἱ τῆς ἐβδόμης, συνελθόντες Συνόδου, Πατέρες ἐν Νικαία τὴν ὀφρὺν τὴν ἐκείνων, αὐτίκα κατασπῶσιν, ἐπταπλασιωτέρως.

Βέλη νηπίων γίνονται, ψαλμικῶς γηραιόφροσι, τῶν νηπιοφρονων, αἱ πληγαὶ καί μάστιγες, τῆ θεῖα δυνάμει δέ, ἐξασθενούσι γλωσσαι πολλαί, τῶν τὰς

βλασφημίας, εις τό ύψος λαλούντων, καί πάς τις τόν Πατέρα, τόν Υιόν καί τό Πνεύμα, Θεόν ένα γινώσκει, πανταίτιον καί μονον.

Θεοτοκίον

Δημιουργείται νήπιος, εκοντί διά έλεος, ο Δημιουργός εκ τών αγνών αιμάτων σου, τηρών μετά τόκον σε, κεκαθαρμένην όλην Αγνή, καί τήν ρυπωθείσαν, εκκαθαίρων εικόνα, διό περ εν εικόσι, συμμορφούταί σοι φύσει, βροτός γεγεννημένος, Θεός υπάρχων φύσει.

Ωδή θ'

Εξέστη επί τούτω ο ουρανός

Ο μέγας τή Ισχύϊ καί τή βουλή, ο τό πάν συγκρατών ακατάληπτε, μόνε Θεέ, κράτιστε παντάρχα Παμβασιλεύ, τήν Εκκλησίαν κράτυνον, τή ορθοδοξία σου συντηρών, Πατέρων πανενδόξων, παραδειγματισάντων, κακοδοξίαν παρακλή σεσι.

Μεγάλων ηξιώθητε τών Τιμών, επί γής ουρανόφρονες Άγιοι, ότι Χριστού, τύπον ετιμήσατε σχετικώς, καί νύν σκιάν εκθέμενοι, καί τό περικάλυμμα τής σαρκός, αυτόν αυτοπροσώπως, εις πρόσωπον οράτε, καί τών μειζόνων αξιούμενοι.

Έν ίνα παιδευθώμεν πανστρατιάς, βαρβαρώδους Ιππείας ηρέθισας, ρύμην αυτός, θραύσον καί τό θράσος τό καθ' ημών, καί Βασιλεί συμμάχησον, τώ τεθαρρηκότι σοι Παντουργέ, ταίς εύπαρρησιάστοις, πρεσβείαις τών Πατέρων, ών εκτελούμεν τό μνημόσουνον.

Θεοτοκίον

Νοήσαι τό μυστήριον ουδαμώς, τής φρικτής σου λοχείας, δεδύνηται, βρότειος νούς, αλλ' ουδ' υψηλόνους αγγελικός, ότι Θεόν εγέννησας, σύ σεσαρκωμένον υπερφυώς, διό σε Θεοτόκον, ειδότες σύν εκείνω, καθιστορούντες μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον

Εν πνεύματι τώ Ιερώ

Πατέρες ούρανόφρονες, οι Συνόδω εβδόμη, συναθροισθέντες δέησιν, έκτενή τή Τριάδι, προσάξατε τού ρυσθήναι, εκ πάσης αιρέσεως, καί κρίσεως αιωνίου, Βασιλείας τε τυχείν, ουρανών τούς τήν υμών, σύναξιν θείαν υμνούντας.

Θεοτοκίον

Πρεσβείαις υπεράγαθε, Κύριε τής Μητρός σου, καί τών εν επτά Συνόδοις, αθροισθέντων Πατέρων, τήν Εκκλησίαν στήριξον, καί τήν Πίστιν κράτυνον. καί ουρανών Βασιλείας, δείξον πάντας κοινωνούς, όταν έλθης επί γής, τού κρίναι πάσαν τήν κτίσιν.

Εις τούς Αίνους, ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα δ' καί τών Πατέρων Προσόμοια γ', δευτερούντες τό πρώτον.

**Ἦχος πλ. β'
Ὅλην αποθέμενοι**

Ὅλην συγκροτήσαντες, τήν τῆς ψυχῆς επιστήμην, καί τώ θείῳ Πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι τό ουράνιον, καί σεπτόν Σύμβολον, οἱ σεπτοί Πατέρες, θεογράφως διεχάραξαν, ἐν ᾧ σαφέστατα, τώ Γεγεννηκότι συνάναρχον, τόν Λόγον ἐκδιδάσκουσι, καί παναληθῶς Ομοούσιον, ταίς τῶν Αποστόλων, ἐπόμενοι προδήλως διδασχαίς, οἱ ευκλεεῖς καί πανόλβιοι, ὄντως καί θεόφρονες.

Στίχ. Ευλογητός εἶ Κύριε ὁ Θεός τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ὅλην εἰσδεξάμενοι, τήν νοητήν λαμπηδονα, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό υπερφυέστατον χρησμολόγημα, τό βραχύ ρήματι, καί πολύ συνέσει, θεοπνεύστως ἀπεφθέγγξαντο, οἱ χρηστοκήρυκες, Εὐαγγελικῶν προϊστάμενοι, δογμάτων οἱ μακάριοι, καί τῶν ευσεβῶν παραδόσεων, ἀνωθεν λαβόντες, τήν τούτων ἀποκάλυψιν σαφῶς, καί φωτισθέντες ἐξέθεντο, Πίστιν θεοδίδακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὁσίους αὐτοῦ.

Ὅλην συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν ἐμπειρίαν, καί θυμόν κινήσαντες, νύν τόν δικαιοτάτον ἐνδικώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν, καί λυμῶδεις λύκους, τή σφενδόνη τῆ τοῦ Πνεύματος, ἐκσφενδονήσαντες, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καί ὡς ἀνιάτως νοσήσαντας, οἱ θεῖοι Ποιμένες, ὡς δούλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ, καί τοῦ ἐνθέου κηρύγματος, μύσται ἱερώτατοι.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῶν ἁγίων Πατέρων ὁ χορός, ἐκ τῶν τῆς οἰκουμένης περάτων συνδραμῶν, Πατρός καί Υἱοῦ καὶ Πνεύματος Ἁγίου, μίαν οἰσίαν ἐδογματίσεν καί φύσιν, καί τό μυστήριον τῆς θεολογίας, τρανῶς περέδωκε τῆ Ἐκκλησίᾳ. Οὐς εὐφημοῦντες ἐν πίστει, μακαρίσωμεν λέγοντες. Ὡ θεία παρεμβολή, θεηγόροι οπλίται, παρατάξεως Κυρίου, ἀστέρες πολύφωτοι, τοῦ νοητοῦ στερεώματος, τῆς μυστικῆς Σιών, οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι, τὰ μυρίπνοα ἀνθή τοῦ Παραδείσου, τὰ πάγχρυσά στόματα τοῦ Λόγου. Νικαίας τό καύχημα, οἰκουμένης ἀγλαΐσμα, ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διὰ γάρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄδης ἠχμαλώτισται, ὁ Ἀδάμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρα νενέκρωται, ἡ Εὐὰ ἠλευθέρωται, ὁ θάνατος τεθανάτωται, καί ἡμεῖς ἐζοποιήθημεν, διό ἀνυμνοῦντες βοῶμεν. Ευλογητός Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοί.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις.

Εἰς τήν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί τοῦ ἤχου, καί ἀπό τοῦ Κανόνος τῶν Πατέρων, Ὡδή ς'.

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, ενός τών επτά Διακόνων, καί τού Οσίου Πατρός ημών Θεοφάνους τού Ομολογητού, Ἐπισκόπου Νικαίας, τού Ποιητού καί Γραπτού.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμια τού Ἀποστόλου τρία.

Ἦχος δ'

Ὁ ἐξ υψίστου κληθεῖς

Ὁ Διακόνος επτά κατειλεγμένος, ὡς πλήρης σοφίας τε καί θείας χάριτος, διακονεῖν μάκαρ Φίλιππε, ταῖς τών Ἁγίων, ἅμα Στεφάνῳ χρεῖαις προκέχρισαι, ὅθεν ἀναιρούμενον, τούτον θεώμενος, ἐπὶ Σαμάρειαν ἔδραμες, προστάξει θεία, Θεοῦ τόν Λόγον κηρύττων ἔνδοξε, καί καταυγάζων τοὺς υπάρχοντας, ἐν τῷ σκότει τό πρῖν, οὐς ἐτέλεσας, διὰ Πνεύματος θείου, τῆς ἡμέρας υἱοῦ πάνσοφε.

Θεοσημείας χειρὶ σου τελουμένης, οἱ δῆμοι θεώμενοι, τυφλῶν ἀνάβλεψιν, καί παρειμένων ἀνόρθωσιν, καί ἀκαθάρτων, οὐπερ κατώκουν πνευμάτων δῖωξιν, ἐξίσταντο Φίλιππε, καί συνηλαύνοντο, πρὸς τὴν σωτήριον κάθαρσιν, ἐξ ἀπιστίας, πιστοὶ ἐξαίφνης ἀποδεικνύμενοι, ἅπερ ὁ θεῖος ὡς ἀκήκοεν, Ἀποστόλων χορὸς ἐπευφραίνετο, ὅτι καί Σαμαρείας, ἡ πληθὺς Θεῷ προσήνεκται.

Ἄρμα τού Λόγου υπάρχων Θεηγόρε, ἐφ' ἄρματος βλέψας τε, προσεποχοῦμενον, καί τὰς ζητήσεις ποιούμενον, τόν τῆς Κανδάκης, φθάνεις ευνούχον τόν ἀξιάγαστον, καί τούτῳ τὴν δήλωσιν, καί τὴν σαφήνειαν, τών ποθουμένων Μακάριε, καθυποδείξας, πείθεις τὴν θείαν αἰτήσαι κάθαρσιν, ἥς μετασχόντα, θεῖον κήρυκα, ὁ παντουργὸς Θεὸς ἀπειργάσατο, πάσης Αἰθιοπίας, καί Μαρτύρων ἀκροθίνιον.

Καί τού Οσίου τρία

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Αὐτοκίνητον ὄργανον, ταῖς πνοαῖς υπηχούμενον, τού Ἁγίου Πνεύματος ἐχρημάτισας, τὴν πυριφθόγγῳ γάρ γλώττῃ σου, τὰ θεία ἐβρόντησας, καί κατέφλεξας ἐχθρῶν, δυσσεβῶν τὰ ζιζάνια, τών μή χρώμασιν, υλικοῖς

προσκυνούντων τού Κυρίου, καί Θεού ημών τό είδος, καί τής αχράντου Μητρός αυτού.

Ως φωστήρ διαυγέστατος, τώ πυρσώ τών δογμάτων σου, καταλάμπεις άπασαν τήν υφήλιον. Δαυϊτικώς τήν κινύραν σου, κινών εμελώδησας, τών Αγίων τού Χριστού, αξιέπαινα άσματα, καί έξέπεμψας, εις τήν ήπειρον πάσαν, διά τούτο, εδοξάσθης επαξίως. Ιερομύστα Θεόφανες.

Ιερέων εν τάγμασιν, Ασκητών ομηγύρεσι, καί χοροίς Μαρτύρων σύ καταλέλεξαι, υπέρ Χριστού μέχρις αίματος, στερρώς ανθιστάμενος, παρανόμου δικαστού, διελέγχων απόνοιαν, καί προστάγματι, ασεβούς Βασιλέως τώ μετώπω , ως εν τίπλω διεγράφησ, σημειωθείς θεία χάριτι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Απορώ καί εξίσταμαι, τί ποιήσω ό άθλιος, όταν τέλος φθάση, τό τής ζωής μου λοιπόν, πού μοι ό δρόμος ο άκαιρος; πού τά αξιώματα; πού ο πλούτος, πού τρυφή; πού η δόξα η πρόσκαιρος; πού τής φύσεως, τό καινότατον άνθος; Αλλά δεύρο, πρό τού τέλους ώ ψυχή μου, τή Θεοτόκω προσπέσωμεν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν αμνόν καί ποιμένα σε, επί ξύλου ως έβλεπεν, αμνάς η κυήσασα επωδύρετο, καί μητρικώς σοι εφθέγγετο. Υιέ ποθεινότατε, πώς εν ξύλω τού Σταυρού, ανηρτήθης μακρόθυμε; πώς τας χείράς σου, καί τούς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, υπ' ανόμων καί τό αιμα, τό σόν εξέχεας Δέσποτα;

Απολυτίκιον τού Αποστόλου 'Ηχος γ'

Απόστολε Άγιε Φίλιππε, πρέσβευε τώ ελεήμονι Θεώ ίνα πταισμάτων άφεσιν, παράσχη ταίς ψυχάς ημών.

Καί τού Οσίου 'Ηχος πλ. δ'

Ορθοδοξίας Οδηγέ, ευσεβίας διδάσκαλε καί σεμνότητος, τής οικουμένης ο φωστήρ, αρχιερέων θεόπνευστον εγκαλλώπισμα, Θεόφανες σοφέ, ταίς διδαχαίς σου πάντας εφώτισας, λύρα τού Πνεύματος, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τας ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, αναγινώσκονται οι Κανόνες, εις τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων οι δύο παρόντες.

Ο Κανών τού Αποστόλου, ού η Ακροστιχίς.

Τό τού Φιλίππου αιnéσω κλέος.
Ιωσήφ.

**Ωδή α' 'Ηχος πλ. β'
Ως εν ηπειρώ**

Ταίς φανοτάταις ακτίσι ταίς τού Χριστού, αστραφθείς Θεότητος, κατά μέθεξιν

σοφέ, φώς ωράθης δεύτερον πιστούς, Ιερώς φωταγωγών, ένδοξε Φίλιππε.

Ο υπερούσιος Λόγος ουσιωθείς, όλον τό ημέτερον, Ιερόν σε Μαθητήν, Ιερώς προβάλλεται Σοφέ, ανιέρου σκοτασμού, έθνη λυτρούμενον.

Τή τών χειρών επιθέσει τών Ιερών, Μαθητών εκλέεξαι, σύν Στεφάνω και λοιποίς, Ιερός Διάκονος ως ών, πλήρης Πνεύματος Θεού, πάνσοφε Φίλιππε.

Θεοτοκίον

Ο εκ μή όντων τά πάντα δημιουργών, ως αιτίαν έσχε σε, τής σαρκώσεως αυτού, Θεομήτορ άχραντε, διό, κατά χρέος οι πιστοί, σέ μακαρίζομεν.

Ο Κανών τού Οσίου Ήχος και Ειρμός ο αυτός

Τόν τής εμής διανοίας ταίς σαίς λιταίς, ζόφον εξαφάνισον, Ιεράρχα τού Χριστού, όπως μέλπω ένδοξε τήν σήν, φωτοφόρον εορτήν, Πάτερ Θεόφανες.

Ταίς θεϊκαίς λαμπηδόσι τήν σήν ψυχήν, αυγασθείς Θεόφανες, τών παθών τάς ηδονάς, εγκρατείας έφλεξας πυρί, μελωδών ειλικρινώς. Άσωμεν άσμα Χριστώ.

Οία περ άνθραξ εν κόσμω εκ τής Σιών, ανατείλας δέδειξαι, και κατέφλεξας πυρί, εξαφθείς εν Πνεύματι Θεού, τών αιρέσεων Σοφέ, τήν ύλην άπασαν.

Θεοτοκίον

Φαινοτάταις ακτίσι τού σου Υιού, Θεοτόκε φώτισον, τήν ζοφώδη μου ψυχήν, και παθών τόν τάραχον τή σή, μεσιτεία προς τόν Θεόν, κόπασον Δέσποινα.

Τού Αποστολου Ωδή γ' Ουκ έστιν Άγιος ως σύ

Υιούς ετέλεσας φωτός, τούς εν σκότει αγνοίας, ενυπάρχοντας Μάκαρ, εν σημείοις φοβεροίς, ως ουρανός υψηλός, τήν τού Λόγου, δόξαν διηγούμενος.

Φυλής Ιούδα τόν Χριστόν, ανατείλαντα μάκαρ, Ιερώς καταγγέλλων, τώ τής χάριτος φωτί, υπέδειξας όν Μωσής, και Προφήται, πάλοι προκατήγγειλαν.

Ιόν ψυχόλεθρον φυγείν, και σωτήριον χάριν, υποδέξασθαι πείθεις, μελιρρύτοις λαλιαίς, τούς απωσθέντας μακράν, αγνωσία Φίλιππε Θεόπνευστε.

Θεοτοκίον

Λυχνία ώφθης μυστική, τό λαμπάδιον Κόρη, περιφέρουσα όντως, τό φωτίσαν τούς νυκτί, τής αγνωσίας τό πρίν, συσχεθέντας, άκρα αγαθότητι.

Τού Οσίου Ο αυτός

Δογμάτων θείας αστραπάς, εξαστράπτων παμμάκαρ, εφυγάδευσας πάσαν, τής αιρέσεως αχλύν, τώ ζωοδότη Χριστώ, αναμέλπων. Άγιος ει Κύριε.

Υπάρχων έμπλεως Σοφέ, θείου Πνεύματος ώφθης, διατρέφων πλουσίως, ευσεβείας γλυκασμώ, τώ λόγω τώ ζωτικώ, τάς καρδίας, τών προσανεχόντων σοι.

Εις όρος θείων αρετών, ανελθων Ιεράρχα, καί εις γνόφον εισδύσας, συνανεκράθης Θεώ, καί διανοίας πλαξίν, εκομίσω, νόμον τόν τής χάριτος.

Θεοτοκίον

Ιδού η κλίμαξ, Ιακώβ, ήν εώρακε πάλαι, ιδρυμένην εν ή περ, επεστήρικτο Θεός, η φωτοφόρος αγνή, Θεοτόκος, ώφθη παρθενεύουσα.

Ο Ειρμός

«Ούκ έστιν Άγιος ως σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρασ, τών πιστών σου αγαθέ, καί στερεώσας ημάσ, εν τή πέτρα τής ομολογίας σου».

Κοντάκιον τού Αποστόλου

Ήχος δ' Επεφάνης σήμεραν

Μιμητής γενόμενος, τού Διδασκάλου, δι' αυτόν Απόστολε, ταίς τών Αγίων τών αυτού, χρείαισ πιστώσ διηκόνησας, όθεν σε πάντες, πιστοί μακαρίζομεν.

Ο Οίκος

Τούς σωτηρίους τού Χριστού, καί ζωοποιούς λογους, καί τά θαυμαστά έργα, ακούων τε καί βλέπων, φώς εφωτίσθης δι' αυτών τό τής αληθείας, καί χαιρών αυτώ πεπιστευκώς μακάριε, προθύμως καί τοίς άλλοις εκήρυξας, βοών «Η σωτηρία τών βροτών επεφάνη. Ο Ήλιος ανέτειλε τής δικαιοσύνης». Διό πρός τήν επίγνωσιν αυτού Σοφέ καί θείαν πίστιν, πλείστοις εγένου λύχνος καί πυρσός, καί φέγγος τών εν σκότει, όθεν σε πάντες πιστοί μακαρίζομεν.

Κάθισμα τού Αποστόλου

Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ελατήρ τών δαιμόνων αναδειχθείς, καί φωστήρ τών εν σκότει αποφανείς, έδειξας τόν Ήλιον, εκ Παρθένου εκλάμπαντα, καί ναούς ειδώλων, συντρίψας ανήγειρας, εκκλησίας Μάκαρ, εις δόξαν Θεού ημών, όθεν σε τιμώνμεν, καί τήν θείαν σου μνήμην, πιστώσ εορτάζομεν, καί συμφώνως βοώμέν σοι. Ω Απόστολε Φίλιππε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών ππαισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τού Οσίου

Τώ τής χάριτος λόγω τάς ακοάς, τών πιστών ενηδύνων ταίς διδαχαίς, ταίς σαίς Παναοίδιμε, ετροπώσω τόν τύραννον, καί καλώς τόν δρόμον, τελέσας τής πίστεως, επί τέλει δόξης, Μαρτύρων ηξίωσαι, όθεν κατά χρέος, τήν αγίαν σου μνήμην, τιμώνμεν αοίδιμε, τόν Σωτήρα δοξάζοντες, Θεοφόρε Θεόφανες. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών ππαισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν Σοφίαν καί Λόγον εν σή γαστρί, συλλαβούσα αφλέκτως Μήτηρ Θεού, τώ κόσμω εκύησας, τόν τόν κόσμον κατέχοντα, καί εν αγκάλαις έσχες, τόν πάντα συνέχοντα, τόν τροφοδότην πάντων, καί πλάστην τής κτίσεως, όθεν δυσωπώ

σε Παναγία Παρθένε, ρυσθήναι πταισμάτων μου, όταν μέλλω παρίστασθαι, πρό προσώπου τού Κτίστου μου. Δέσποινα Παρθένε Αγνή, τήν σήν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι, καί γάρ δύνασαι, όσα θέλεις Πανύμνητε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η Παρθένος καί Μήτηρ τού Ιησού, επί ξύλου ορώσα τόν Ποιητήν, έστενε δακρύουσα, καί πικρώς κατετρύχετο, τήν ψυχήν καί τό σώμα, σπαράπτουσα τύπτουσα, καί πρός αυτόν βοώσα, πικρώς καί κραυγάζουσα. Οίμοι! ώ Υιέ μου, πώς ενέγκω σόν πάθος, τούς ήλους, τήν λόγχευσιν, καί τόν άδικον θάνατον, αλλά σπεύσον εγερθήναι, τού ιδείν σε Υιέ καί Θεέ, καί τού θρήνου παύσασθαι καί πόνου, καί τούς υμνούντάς σου τά πάθη, πταισμάτων λύσιν κομίσασθαι.

Τού Αποστόλου Ωδή δ' Χριστός μου δύναμις

Ιδών τελούντά σε, ο Σίμων θαύματα, καί σημεία μεγάλα υποκριθείς, Φίλιππε βαπτίζεται, μή τήν κακίαν δέ φυγών, απωλεία παραδίδοται.

Πολλάς δυνάμεις σε, τελούντα βλέποντες, οι τήν πόλιν οικούντες κήρυξ Χριστού, Σαμαρείας Φίλιππε, τής επιγνώσεως τό φώς, γεγηθότες υποδέχονται.

Πορεύου έφη σοι, Κυρίου Άγγελος, τάς πορείας ευθύνων τού ιερού, Φίλιππε Αιθίοπος, τού επιγνώναι τήν οδόν, τής τού Λόγου σωματώσεως.

Ο Ιερώτατος, Αιθίοψ βλέπας σε, συνετίζοντα τούτον, σου τή χειρί, Φίλιππε βαπτίζεται, καί πλήρης Πνεύματος όφθεις, κήρυξ θείος εχρημάτισεν.

Θεοτοκίον

Υιούς ετέλεσε, Θεού πανάμωμε, τούς υιούς τών ανθρώπων ο σός Υιός, εξ αγνών αιμάτων σου, σωματωθείς καί γεννηθείς. διά τούτό σε δοξάζομεν.

Τού Οσίου Ο αυτός

Ασκήσει πάνσοφε, Πάτερ Θεόφανες, σεαυτόν εκκαθάρας όλος φωτός, έμπλεως γεγένησαι, όλος Θεού χωρητικός, όλος Πνεύματος συμμετοχος.

Λιμώ τηκόμενος, δειναίς βαλλόμενος, εξορίαις Παμμάκαρ αθλητικώς, πάσχων εκαρτέρησας, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω αγαλλόμενος.

Αστράψας ένδοξε, τοίς κατορθώμασι, τεθηγμένη εδείχθης οία Θεού, μάχαιρα συγκόπτουσα, αιρετικών τάς μηχανάς, θείω Πνεύματι ρωννύμενος.

Θεοτοκίον

Λυχνία πάμφωτος, η θεία τράπεζα, τού Θεού τό χωρίον η κιβωτός, ράβδος η βλαστήσασα, άνθος εν κόσμω τόν Χριστόν, σύ εδείχθης Μητροπάρθενε.

Τού Αποστόλου Ωδή ε' Τώ θείω φέγγει σου

Θυμόν ανόμων μή πποηθείς, μέσον ως αρνίον αληθώς, Φίλιππε λύκων πεπόμευσαι, τούτους μεταπλάττων πρὸς τήν ευσέβειαν, τῆς χάριτος τῷ λόγῳ μακαριώτατε.

Επί σφαγήν ἤχθη ως αμνός, ο Εμμανουήλ, καθὼς φησίν, ὁ Ησαΐας ο ἔνθεος, ὅπερ εννοῆσαι μη σθένων Φίλιππε, ο Ιερὸς Ευνούχος πρὸς σοῦ διδάσκεται.

Ιερολόγον σε Μαθητὴν, ἓνα Διακόνων τῶν επτά, εκλελεγμένον επέγνωμεν, καί τῆς Εκκλησίας θεῖον θεμέλιον, καί πάντων τῶν εν σκότει, φωστήρα Φίλιππε.

Θεοτοκίον

Οι Θεοτόκον σε αληθώς, καθομολογούντες πειρασμῶν, καί δυσχερῶν εξαιρούμεθα, σοῦ ταίς πρὸς τόν πάντων Θεόν καί Κύριον, Παρθένε μεσιτεΐαις Θεοχαρίτωτε.

Τού Οσίου Ο αυτός

Ταίς φωτοβόλοις σοῦ αστραπαίς, Πάτερ Ιερώτατε αχλύν, τήν ζοφεράν εξηφάνισας, τῶν αιρετιζόντων θεογνωσίας φωτί, αυγάζων διδαχαίς σοῦ, κόσμου τά πέρατα.

Τῶν δυσσεβῶν οι προασπισταί, σέ τόν αξιάγαστον ὄντα, δειναίς αικίαις ετίτρωσκον. ὄν Αγγελῶν τάξεις περιεπτύσσοντο, Χριστοῦ ως Ιεράρχην, καί θεῖον Μάρτυρα.

Υπήρξας Πάτερ φωτοειδής, τῶν πεπλανημένων οδηγός, αδικουμένων κυβέρνησις, τῶν σαλευομένων Πάτερ Θεόφανες, εδραίωμα καί τείχος ακαταμάχητον.

Θεοτοκίον

Η καλλονή η τού Ιακώβ, ἦν Θεός ηγάπησε σαφώς, καί κατοικεῖν ηρετίσατο, πιστῶν δέ τό κλέος καί καταφύγιον, Παρθένε Θεοτόκε σύ αναδέδειξαι.

Τού Αποστόλου Ωδή ς' Τού βίου τήν θάλασσαν

Ναμάτων τού Πνεύματος, πληρωθείς ως ποταμός, θείας Εδέμ πεπόμευσαι, προσεπικλύζων κύματι γαληνώ, τῆς γῆς τά πληρώματα, καί αρδεύων καρδίας Αξιάγαστε.

Ανοίξας τό στόμα σοῦ, επληρώθης Μαθητά, πνευματικῆς συνέσεως, καί διανοίξας φάρυγγος πονηροῦ, τήν πτύξιν ανέσπασας, αναρίθμητα πλήθη καί διέσωσας.

Ισχύς καταβέβληται, αοράτου δυσμενοῦς, καί παντελῶς ηφάνισται, σοῦ εν Ισχύϊ Πνεύματος τόν Χριστόν, κηρύττοντος Φίλιππε, σταυρωθέντα καί ἔθνη προσκαλούμενον.

Θεοτοκίον

Νομίμων τῆς φύσεως, δίχα τέτοκε Χριστόν, τόν πλαστοουργόν τῆς φύσεως, καί υπέρ φύσιν ἔμεινεν αληθῶς, παρθένος αμίαντος, ἡ Αγία σου Μήτηρ Υπεράγαθε.

Τού Οσίου Ο αυτός

Υπάρχων ὡς ἥλιος, θεαυγείς μαρμαρυγάς, παμμάκαρ εξαπέστειλας, ανυμνῶν τῶν Μαρτύρων τοὺς αικισμοὺς, στρεβλώσεις καί μάστιγας, καί τοὺς ξένους αγώνας ἱεράρχα Χριστοῦ.

Τὴν πάναγον Δέσποιναν, ευφημῶν ειλικρινῶς, τὴ γλώσση σου Θεόφανες, ἐκελάδησας λόγους φωτοειδεῖς, πιστῶν τὰ συστήματα, καί σοφῶν τὰς καρδίας ἰλαρύνοντας.

Γραφεῖς σου τὴν πάνσεπτον, καί σεβάσμιον Σοφέ, ὄψιν τυράννων γράμμασιν, εξαλείφεις τὰ τούτων θεοστυγῆ, καί ἄθεα δόγματα, καταγγέλλων, τιμάσθαι τὴν εἰκόνα Χριστοῦ.

Θεοτοκίον

Ο πάντα βουλήματι, συστησάμενος Θεός, καί περιέχων Πάναγνε, περιγραφή τοῦ σώματος ἐν ταῖς σαῖς, ἀγκάλαις βαστάζεται, ὃ τὴ θεία οὐσία ἀπερίγραπτος.

Ο Ειρμός

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, υψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βῶ ἄθεα σοι. Ἀνάγαγε, ἐκ φθοράς τὴν ζωὴν μου πολυέλεε».

Κοντάκιον τοῦ Οσίου

Ἦχος δ'

Ἐπεφάνης σήμερον

Ἀνεφάνης Ὅσιε, τὴ Ἐκκλησία ὡσπερ ἄλλος ἥλιος, ταύτην φωτίζων ἀστραπαῖς, τῶν σῶν δογμάτων Θεόφανες, ὡς θυηπόλος, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῇ ΙΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, ἐνός τῶν ἐπτὰ Διακόνων.

Στίχοι

Ὦν περ διηκόνησας ἐν γῆ πραγμάτων,
Ἐν οὐρανοῖς Φίλιππε μισθὸν λαμβάνεις.
Λειτουργὸς λάβε μισθὸν ἐν ἐνδεκάτῃ γῆ Φίλιππος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Θεοφάνους, ἀδελφοῦ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Γραπτοῦ.

Στίχοι

Ο Γραπτός ἐν γῆ τὴν θέαν Θεοφάνης,
Καὶ κλήσιν ἐστὶν ἐκθανῶν Γραπτός πόλῳ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ζηναΐδος καί Φιλονίλλας τών
αυταδέλφων.

Στίχοι

Ειρηνικώς ύπνωσαν ειρήνης φίλοι,
Η Φιλονίλλα Ζηναΐς τε αι δύο.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Πατριαρχών Κωνσταντινουπόλεως,
Νεκταρίου, Αρσακίου καί Σισινίου.

Στίχοι

Ο Νεκτάριος ου τό τού μύθου Λόγε,
Αληθινόν δέ, σής τρυφής νέκταρ πίνει.
Τόν Χριστόν εν γή Αρσάκιος δοξάσας,
Πρός αúτόν ελθών, αντεδοξάσθη πλέον.
Ασινές ήραν πνεύμα τό Σισινίου,
Ου συνιασθέν μηχαναΐς τών δαιμόνων.

Ταΐς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Αποσπόλου Ωδή ζ' Δροσοβόλον μέν

Επεβίβασεν ως ίππον σε τaráσσοντα, εθνών θαλάσσας Φίλιππε, ο
υπέρθεος, κεφαλάς συνθλώντα τών εχθρών, καί μέλποντα τούτω εμμελώς.
Ευλογητός ει ο Θεός, ό τών Πατέρων ημών.

Σαφηνίζων τό πρό πάντων αποκείμενον, αιώνων σύ μυστήριον, μυστολέκτης
τε, χρηματίσας Φίλιππε σοφέ, εμπήσας έθνη καί λαούς, καί μυστηρίων
εναγών εναπεκάθηρας.

Ώφθης ένδοξος αστήρ μέγιστε Φίλιππε, καί Τράλλης εγκαλλώπισμα, εν ή τό
σώμα τό σεπτόν σου κείμενον τελεί, θαυμάτων παράδοξα σοφέ, εις φωτισμόν
τών εύσεβώς μακαριζόντων σε.

Θεοτοκίον

Κυοφόρον σε Παρθένον ονομάζομεν, Μαρία Θεονύμφευτε, οι σωζόμενοι διά
σού ημέρας καί νυκτός, εχθρών επηρεΐας βλαβεράς, καί πειρασμών
παντοδαπών, καί ψυχικών μολυσμών.

Τού Οσίου Οι Παΐδες εν Βαβυλώνι

Ορθοτομήσας τόν λόγον, μαστίγων πείραν υπέμεινας, εξορίας πικρίας καί
κακώσεις, κραυγάζων Θεόφανες. Ευλογητός ει Κύριε, ό Θεός ο τών Πατέρων
ημών.

Οι ποταμοί σοι τών λόγων, τών μελιρρύτων Θεόφανες, τών ανθρώπων
ψυχάς, εύφροσύνης ενθέου επλήρωσαν, υμνολογούντων άσμασι, τόν Θεόν

τών Πατέρων ημών.

Τον δρόμον σου Ιεράρχα, τετελεκώς μεταβέβηκας, εν υψίστοις Χριστώ, σύν Αγγέλοις κραυγάζων Θεόφανες. Εύλογητός ει Κύριε, ό Θεός των Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Εν σοί τό μέγα επράχθη, Παρθενομήτορ μυστήριον, ό Υιός τού Θεού, εν γαστρί σου σκηνώσας επέφανεν, ώ γεγηθότες ψάλλομεν. Ό Θεός των Πατέρων ημών.

Τού Αποστόλου Ωδή η' Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Λόγω θείω Παμμάκαρ καθάπερ άλατι, κεχρημένος τής πλάνης εναπεκάθηρας, σήψιν χαλεπήν, καί καρδίας υγιώσας, σέβειν καί δοξάζειν, Χριστόν είς τούς αιώνας.

Εστερέωντο βάσεις χωλών τώ λόγω σου, καί βοώντα μεγάλη φωνή εξήρχετο, πνεύματα Σοφέ, των εχόντων ακάθαρτα, φέρειν τήν δοθείσαν, μή σθένοντά σοι χάριν.

Οι Σαμάρειαν πάλαι οικούντες Φίλιππε, τό τής χάριτος φέγγος υπό σου δέχονται, βλέποντες πολλά, εκτελούντά σε θαύματα, Πνεύματος δυνάμει, πηγής των χαρισμάτων.

Θεοτοκίον

Σαλευθείσαν κακία τού πολεμήτορος, τήν ψυχήν μου Παρθένε αγνή στερέωσον, η τόν θεϊκή επιβλέψει σαλεύοντα, πάντα δεξαμένη, καί μή σαλευομένη.

Τού Οσίου Νόμων Πατρών

Νόμων πατρών παμμακάριστε, τής αληθείας φέρων τόν εννομώτατον, βασιλεύοντος κατέπτυσας, προσταγής αλογίστου, τού αναιρούντος Πάτερ τού Κυρίου την μορφήν, εύσεβώς κατασπάζεσθαι, ήν λαβών εν τώ κόσμω, επέφανεν εκ Κόρης Παρθένου, όν υπερυπούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο νούς ο θείος η τού Πνεύματος, τού παναγίου λύρα η παναρμόνιος, άηδων η καλλικέλαδος των πιστών η ακρότης, ορθοδοξίας στύλος, καί εδραίωμα σοφέ, Εκκλησίας τό στήριγμα, Μοναζόντων τό κλέος Θεόφανες, Πατέρων η δόξα, μέλπων ανεδείχθης, Χριστόν είς τούς αιώνας.

Η μυροθήκη η τού Πνεύματος, τού παναγίου Πάτερ σύ αναδέδειξαι, προφορά των μυριπνών σου, καί σοφών διδαγμάτων, εξαφανίζεις πλάνης δυσωδεστάτην φθοράν, καί μυρίζεις τοίς λόγοις σου τήν σεπτήν Εκκλησίαν, κραυγάζων ασιγήτως εν ύμνοις. Σέ υπερυπούμεν, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Θεού τό όρος τό πιότατον, ό ο προπάτωρ πάλαι Δαυϊδ προέγραψε, μελωδών προφητικώτατα, σύ εδείχθης Παρθένε, εξ ου ετμήθη, λίθος ο ακρόγωνος Χριστός, καί συνέτριψεν άπασαν, τήν ισχύν τών ειδώλων, αυτόν ακαταπαύστως υμνούμεν, καί υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Νόμων πατρώων οι μακαριστοί, εν Βαβυλώνι νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτυσαν, προσταγής αλογίστου, καί συνημμένοι, ώ ουκ εχωνεύθησαν πυρί, τού κρατούντος επάξιον, ανέμελπον τόν ύμνον. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τους αιώνας».

Τού Αποστόλου Οδη θ' Θεόν ανθρώποις

Ιδων τά πάλαι σοι ελπιζόμενα, καί τού Θεού λαβών τήν βασιλείαν ασάλευτον, περί ής τούς ανθρώπους εδίδαξας, Φίλιππε Θεηγόρε, τερπου καί χόρευε, θείου απολαύων, φωτισμού καί παρακλήσεως.

Ως φώς ώς άστρον ως μέγας ήλιος, φωτιστικαίς ακτίσιν οικουμένην επέδραμες, διαγγέλλων τό ένθεον κήρυγμα. Τράλλην δέ τής, Ασίας, πόλιν επέφθασας, ής επιτροπεύσας, εν αυτή Μάκαρ κεκοίμησαι.

Σταυρόν καί θάνατον καί τήν έγερσιν, τού Λυτρωτού τοίς πέλας καί τοίς πόρρω κατήγγειλας, ουρανός χρηματίσας κατάστερος, θείαις φωτοχυσίαις αγλαϊζόμενος, Φίλιππε Αποστολε, Χριστού αξιοθαύμαστε.

Η γή τό σώμά σου τό πολύαθλον, μαρμαρυγάς εκπέμπον ιαμάτων εκάλυψεν, ουρανός δέ τό άγιον πνεύμά σου, μετά τών Αποστόλων φέρει γηθομενον, μεθ' ών ημών μέμνησο Σοφέ, τών ευφημούντων σε.

Θεοτοκίον

Φωνήν προσάγει σοι χαριστήριον, πάσα πνοή βοώσα χαρμοσύνως καί λέγουσα. Χαίρε θρονε Υψίστου πυρίμορφε, χαίρε Θεού χωρίον εύρυχωρότατον, χαίρε Αποστόλων, ευπρεπές Αγνή στεφάνωμα.

Τού Οσίου Απορεί πάσα γλώσσα

Υπερμαχούντα υπέρ τής Χριστού Εκκλησίας, ο βροτοκτονος βλέπειν ουκ ισχύων σε, πειρασμούς σοι επεκτείνει, όμως ακλινής μεμένηκας, ανδρειοφρονως προς βασιλείς σκαιούς, ανθιστάμενος καλώς, πείθων προσκυνείν τήν εικόνα Χριστού Θεόφανες.

Τών σών αγώνων είληφας αξίως τά γέρα, καί στεφηφορος, νύν εν Ουρανοίς μετ' Αγγέλων συνευφραίνη, ένθα Προφητών τό σύστημα, καί Αποστόλων, καί τών Μαρτύρων όντως στράτευμα μάκαρ, ένθα Πατριαρχών αι χορείαι Πάτερ Θεόφανες.

Μή επιλάθη εν ταίς πρὸς Θεὸν σου πρεσβείαις, τῶν εκτελούντων, σοῦ τὴν πανσεβάσμιον ἡμέραν ἱεράρχα, πάσης ἀπειλῆς λυτρούμενος, ἀπαγωγῆς τε δεινῆς τῶν ἐναντίων, καὶ θλίψεων πολλῶν, σώζων καὶ περιέπων εκ βλάβης, Πάτερ Θεόφανες.

Θεοτοκίον

Υπερμαχούσα Ἄνακτι πιστώς, ἐν πολέμοις κατὰ βαρβάρων, δίδου νικητήρια Παρθένε Θεοτόκε, σκέπουσα παντοίας βλάβης ἐχθρῶν εὐλογημένη, δεδοξασμένη Μήτηρ, ἀπείρανδρε Κόρη, ἵνα τὸν σὸν Υἱὸν ἀνυμνοῦντες, σέ μεγαλύνωμεν.

Ὁ Εἰρμός

«Ἀπορεῖ πάσα γλῶσσα εὐφημεῖν πρὸς ἀξίαν, ἱλιγγιά δέ νοῦς καὶ υπερκόσμιος, ὑμνεῖν σε Θεοτόκε, ὅμως ἀγαθὴ υπάρχουσα, τὴν πίστιν δέχου, καὶ γάρ τὸν πόθον οἶδας, τὸν ἐνθεον ἡμῶν, σὺ γάρ Χριστιανῶν εἰ προστάτις, σέ μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλᾶριον Τοῖς Μαθηταῖς

Ἰθυτενεῖς ποιούμενος, ὁ Κανδάκης Εὐνούχος, τὰς τρίβους ἐπὶ ἄρματος, Ἡσαίου τὴν βίβλον, ἀναγινώσκων ἠπύρει, ὄν ὁ Φίλιππος φθάσας, ὑπὸ τοῦ θεοῦ Πνεύματος, τῶν ἀπόρων τὴν λύσιν, μυσταγωγεῖ, καὶ βαπτίσας, κήρυκα ἀποστέλλει, τῆς Ἰησοῦ Θεότητος, πάση Αἰθιοπία.

Ἐτερον τοῦ Οσίου, καὶ Θεοτοκίον, ὁμοῦ.

Τῷ τοῦ Χριστοῦ νῦν βήματι, παρεστῶς ἱεράρχα, μετὰ τῆς Θεομήτορος, καὶ πανάγνου Παρθένου, ἐκδυσωπῶν μὴ ἐλλίπης, νίκην κατὰ βαρβάρων, τῷ σταυροφόρῳ Ἄνακτι, καὶ εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ψυχικὴν, σωτηρίαν πάνσοφε τοῖς τελούσι, τὴν μνήμην σου Θεόφανες, δούναί τόν Εὐεργέτην.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Οκτωῆχου.

Καὶ τὰ ἄλλα κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν, καὶ Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πρόβου, Ταράχου, καὶ Ἀνδρονίκου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες οἱ τρεῖς, ἐν ἐνὶ φρονήματι, τῇ τρισαγίῳ θεότητι, αεὶ λατρεύοντες, ἀπειλᾶς τυράννων, καὶ πληγᾶς αἰκίσεων, ὑπέμειναν τῇ πίστει ρωννύμενοι, Πρόβος καὶ Τάραχος, καὶ ὁ σύναθλος Ἀνδρόνικος, καὶ τῆς νίκης, στεφάνους ἐδέξαντο.

Χριστόν ενδυσάμενοι Σταυρόν, ως όπλον δέ φέροντες, εν ταίς χερσίν υμών Άγιοι, στερρώς καθείλετε, τών εχθρών τά θράση, καί τής νίκης ένδοξοι, βραβεία εκ Θεού εκομίσασθε, αύτώ πρεσβεύοντες, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνηνι καί τό μέγα έλεος.

Τώ πόθω φλεγόμενοι Χριστού, Αθλοφόροι ένδοξοι, ακαταγώνιστοι ώφθητε, ξίφος ου κάμιнос, ού θυμός τυράννων, ου ποινάι κολάσεων, ου θάνατος υμάς εξεφόβησεν, αλλ' εκτελέσαντες, τόν αγώνα τής αθλήσεως, επαξίως, στεφάνους εδέξασθε.

Δόξα... Ήχος δ' Ανατολίου

Στρατευθέντες τώ Χριστώ, τά επί γής τερπνά κατελίπετε, καί τόν σταυρόν επ' ώμων άραντες, διά βασάνων πολυπλόκων, αυτώ ηκολουθήσατε, καί εναντίον βασιλέων καί τυράννων πολλών, μή αρνησάμενοι αυτόν, υπ' Αγγέλων τά βραβεία τής νίκης εδέξασθε, τάς κεφαλάς υμών στεφθέντες, καί πεπαρρησιασμένη τή ψυχή, φαιδρώς εις τόν νυμφώνα τόν μέγαν συνεληλύθατε. Πρόβε, τό κλέος τών Μαρτύρων, Τάραχε, τών δαιμόνων ολοθρευτά, καί Ανδρόνικε, νίκη τών Πιστών, παρρησίαν έχοντες, τώ Σωτήρι τών όλων πρεσβεύσατε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Έδωκας σημείωσιν

Δαιμόνων κλονούμενον, ταίς προσβολαίς καί εις βάραθρον, απωλείας ώθούμενον, οικτείρησον Δέσποινα, καί στερέωσόν με, αρετών εν πέτρα, καί τάς βουλάς τών δυσμενών, διασκεδάσασα καταξίωσον, ποιείν με τά προστάγματα, τού σου Υιού καί Θεού ημών, όπως τύχω αφέσεως, εν ημέρα τής κρίσεως.

Η Σταυροθεοτοκίον

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστόν η πάναγνος Δέσποινα, καί νεκρούντα τόν δόλιον, ωλόλυξε κράζουσα, πικρώς τώ εκ σπλάγχνων, αυτής προελθόντι, καί τό μακρόθυμον αυτού, αποθαυμάζουσα κατεπλήττετο. Τέκνον μου ποθεινότατον, μή επιλάθη τής δούλης σου, μή βραδύνης φιλόνηρωπε, τό εμόν καταθύμιον.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά της Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος α'

Ανδρέου Ιεροσολυμίτου

Τό τριστέλεχον άθροισμα, οι ισάριθμοι τής Αγίας Τριάδος, όπως αστέρες φαεινοί εκ τής Εώας φανέντες, τήν κτίσιν συγκαλούσι, πρός ιεράν πανήγυριν, Πρόβος, καί Τάραχος σύν Ανδρονίκω τώ σοφώ, τάς γάρ σάρκας αυτών θηρίοις παρέδωκαν, καί τώ αίματι τήν γήν πορφυρώσαντες, στεφηφόροι εν ουρανοίς, μετ' Αγγέλων χορεύουσιν, αιτούμενοι υπέρ ημών τον φιλόνηρωπον Θεόν, πλημμελημάτων άφεσιν δωρηθήναι, καί τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τών ουρανίων ταγμάτων

Μεταβολήν μοι τού βίου, Παρθένε δώρησαι, από τών εμπαθών με, μεταφέρουσα τρόπων, πρὸς θείας απαθείας, νεύσιν ομού, καί οικείωσιν ἄρρητον, πένθος χαρμόσυνον βρῦειν μου τήν ψυχὴν, αενάως μοι παρέχουσα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Αναρτηθέντα ως εἶδεν, ἐπὶ Σταυροῦ τόν ἀμνόν, ἡ ἄμωμος Παρθένος, θρηνωδοῦσα εβόα, Γλυκύτατόν μου τέκνον, τί τό καινόν, καί παράδοξον θέαμα; πῶς ο κατέχων τά πάντα ἐν τῇ χειρί, ἐπὶ ξύλου προσηλώθης σαρκί;

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Τών Ἀγίων Μαρτύρων τά κατορθώματα, ουρανῶν αἱ Δυνάμεις υπερεθαύμασαν, ὅτι ἐν σώματι θνητῷ, τόν ἀσώματον ἐχθρόν, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, αγωνισάμενοι καλῶς, ἐνίκησαν ἀοράτως, καί πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ Συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τών Ἀγίων ὁ παρών, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Μέλψοιμι τών σῶν Μαρτύρων Σῶτερ κλέος. Ἰωσήφ

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ' Ἀρματηλάτην Φαραῷ

Μαρτυρικαίς ἠγλαϊσμένοι χάρισι, τῷ στεφοδότῃ Χριστῷ, ἐν ουρανοῖς πόθῳ, Μάρτυρες παρίστασθε, φωτὶ καταυγαζόμενοι, τρισηλίου λαμπάδος, καί πάντας καταφωτίζετε, πίστει τοὺς ὑμᾶς μακαρίζοντας.

Ἐν διωγμῷ τῆς εὐσεβείας ὠφθητε, πάσαν διώκοντες, τὴν δυσσεβῆ πλάνην, Μάρτυρες ἀήττητοι, γενναίοις αγωνίσμασιν, ὡς καλοὶ στρατιῶται, ὡς Ἐκκλησίας ἐρείσματα, καί τῆς ἀληθείας κραταίωμα.

Λελογισμένη διανοία Πάνσοφοι, ἀποκρουσάμενοι, τὴν πονηρὰν ζάλην, καί τὴν ἀγριαίνουσαν, τῆς ἀσεβείας θάλασσαν, ταῖς τοῦ Πνεύματος αὐραῖς, πρὸς τοὺς λιμένας ἐφθάσατε, τοὺς ἐπουρανίους γηθόμενοι.

Ψυχαῖς Μαρτύρων τά ὑμῶν συγχαίρουσι, Μάρτυρες πνεύματα, ἐν ουρανοῖς ὄντως, Πρόβε καί Ἀνδρόνικε, καί Τάραχε μακάριε, ἀνδρικῶς γὰρ τοὺς πόνους, τῆς μαρτυρίας ἠνύσατε, νίκαις θεϊκαῖς κλειζόμενοι.

Ὁ τῷ Πατρὶ καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, Λόγος συνάναρχος, Παρθενικὴν μήτραν, βουληθεὶς κατώκησε, καί σὰρξ ἀτρέπτως γέγονε. καί παθῶν ἐκουσίως, Μαρτύρων θεῖα στρατεύματα, πίστει ἐναθλεῖν παρεσκεύασεν.

Ωδή γ' Ουρανίας αψίδος

Ισχυρώς τώ διώκτη, αντιπαχθείς Τάραχε, καί τήν συντριβήν τού προσώπου, φέρων στερρότατα, μύλας συνέθλασας, τών νοουμένων λεόντων, αριστεύς γενόμενος, σθένει τού Πνεύματος.

Μεγαλόφρονι γνώμη, τούς αικισμούς ήνεγκας, νώτου καί γαστρός Μάρτυς Πρόβε, διατεινόμενος, καί συμφλεγόμενος, τοίς οβελίσκοις τά στέρνα, καί τό θεολόγον σου, στόμα τυπτόμενος.

Ιερείον καθάπερ, αναρτηθείς έφερες, πόνους δριμυτάτων μαστίγων, Μάρτυς Ανδρόνικε, πυρός κατάφλεξιν, εκρίζωσιν τών οδόντων, καί τής θεολόγου σου, γλώσσης αφάιρεσιν.

Τριφεγγείς αστέρες, ταίς νοηταίς λάμπειν, άπασαν εν δόξη τήν κτίσιν, καταφωτίζετε, σκότος διώκοντες, τής πολυθέου απάτης, αθλοφόροι Μάρτυρες, θεοειδέστατοι.

Θεοτοκίον

Ως καλήν ως ωραίαν, ως εκλεκτήν άχραντε, Λόγος ο τό πάν ουσιώσας, σέ εκλεξάμενος, σου τήν αμόλυντον, καί θεοδόχον γαστέρα, βουληθείς κατώκησεν ο υπερούσιος.

Ο Ειρμός

«Ούρανίας αψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν

Τής Αγίας Τριάδος τήν κραταιάν, οπλισάμενοι πίστιν νεανικώς, Ανδρόνικος, Πρόβος τε, καί ο πάνσοφος Τάραχος, τής πολυθέου πλάνης, τό κράτος διέλυσαν, καί λαούς πρός θείαν, αγάπην συνέδησαν, όθεν τά τής νίκης, κομισάμενοι γέρα, χοροίς συνευφραίνονται, ασωμάτων Δυνάμεων, οίς εν πίστει βοήσωμεν. Πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεισιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τού Ηλίου νεφέλη τού νοητού, θείου φέγγους λυχνία χρυσοφαής, άσπιλε αμόλυντε, παναμώμητε Δέσποινα, τήν σκοτεινήν ψυχήν μου, τυφλώπτουσαν πάθεσι, τής απαθείας αίγλη, καταύγασον δέομαι, καί μεμολυσμένην, τήν καρδίαν μου πλύνον, ροαίς κατανύξεως, μετανοίας τε δάκρυσιν, καί τού ρύπτου με κάθαρον, πρεσβεύουσα Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων δούναί μοι τήν άφεισιν, τώ ευσεβώς προσκυνούντι, τόν πανάγιον τόκον σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν τώ ξύλω ορώσα τώ σταυρικώ, η πανάμωμος Μήτηρ τόν Λυτρωτήν, εθρήνει δακρύουσα, καί πικρώς απεφθέγγετο, καί συνοχή καρδιάς, τās κόμας εσπάρατε, καί πρός αυτόν εβόα. Υιέ μου καί Κύριε, πώς σε τών Εβραίων,

ανομώτατος δήμος, αδίκως προσπήγνυσι, τώ σταυρώ Αναμάρτητε; πώς και θέλων υφίστασαι, όξος και τήν τρήσιν πλευράς, χολήν τε, οίμοι! και ήλους μακρόθυμε; αλλά δόξα σου Σώτερ, τοίς θείοις παθή μασι.

Ωδή δ' Σύ μου ισχύς, Κύριε

Νόμον τόν σόν, Λόγε τηρούντες οι Μάρτυρες, τών ανόμων νόμους εβδελύξαντο, τούς αθετείν σε τόν Ποιητήν, εγκελευομένους, δαιμόνων επιτηδεύμασι, και πάσαν υποσάντες, τρικυμίαν βασάνων, ουρανίου γαλήνης επέτυχον.

Στέργων Χριστού, φέρειν ζυγόν επαυχένιον, τόν αυχένα χαίρεις συντριβόμενος, τόν δέ Σταυρόν, ράβδον κραταιάς, Τάραχε παμμάκαρ, δυνάμεως επαγομενος, τών ράβδων τάς νιφάδας, υποφέρεις κραυγάζων. Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ως δυνατός, θείω γενόμενος Πνεύματι, τών κνημών σου, φέρεις τήν επώδυνον, καρτερικώς, Πρόβε συντριβήν, και τήν τών ομμάτων, αφάιρεσιν φωτιζόμενος, τή γνώσει τής Τριάδος, τελεώτατον Μάρτυς, και τοίς άνω χοροίς συναπτόμενος.

Νεανικώς, Μάρτυς Ανδρόνικε ίστασο, πρό βημάτων, ανταγωνιζόμενος, τώ δυσμενεί, λίαν καρτερώς, όθεν κατατέμνων, τάς κνήμας σου ευτονώτερον, ειργάζετό σε κάραν, τήν αυτού συμπατούντα, και πορείαν τήν άνω στελλόμενον.

Θεοτοκίον

Μόνη Θεόν, φέρεις εν μήτρα σαρκούμενον, τόν τό είναι, πάσι παρεχόμενον, όν εν σταδίω οι ακλινείς, καθομολογούντες, ενήθλησαν θείοι Μάρτυρες. Παρθένε Θεοτόκε, τών Αγγέλων τό θαύμα, και δαιμόνων τό τραύμα πανύμνητε.

Ωδή ε' Ίνα τί με απώσω

Ακλινείς οδοιπόροι, τρίβου τής στενής και τραχείας γεγόνατε, πειρασμών νιφάδας, ως αφρούς θαλαπτίους ωθούμενοι, αρραγείς ως πύργοι, ως επί πέτραν τήν καρδίαν, Αθλοφόροι εδράσαντες πίστεως.

Ρητορεύων τά θεία, και θεολογών τά σωτήρια δόγματα, τών χειλέων φέρεις, τά σπαράγματα γνώμης στερρότητι, αποφράπτων στόμα, κατά Θεού Τάραχε μάκαρ, βλασφημίαν λαλούν τού ποιήσαντος.

Τετραχώς τεταμένος, και ταίς εκ μαστίγων πληγαίς συνεχόμενος, τής ψυχής εδήλου, τό γενναίον ο Πρόβος ανάστημα, στεφηφόρος όθεν, αναδειχθείς σύν τοίς συνάθλοις, Βασιλεί τών αιώνων παρίσταται.

Θεοτοκίον

Υπερτέρα τών άνω, πέφυκας Δυνάμεων, Λόγον κυήσασα, τού Πατρός Παρθένε, τόν συνάναρχον Καί συναϊδιον, ού ταίς φρυκτωρίαις, οι, Αθληταί καταυγασθέντες, αθεΐας τήν νύκτα παρέδραμον.

Ωδή ς' Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Ρομφαία τού δυνατού, γενόμενοι διά πίστεως, καρδίας τών ασεβών, ανδρείως ετρώσατε, ανταγωνισάμενοι, κατ' αυτών γενναίως, Αθλοφόροι μεγαλώνυμοι.

Ως πάλαι τόν Δανιήλ, εν λάκκω θήρες ηδέσθησαν, ούτω καί νύν τούς στερρούς, οπλίτας τής χάριτος, εν σταδίω έπτηξαν, κατευλαβηθέντες, τά σεπτά τούτων παθήματα.

Νυγείσάν σου τήν πλευράν, εξεικονίζων ο Τάραχος, εισδέχεται ταίς πλευραίς, κεντή ματα Δέσποτα, καί όξος ποτίζεται, καί πυρί τήν κάραν, ωμοτάτως καταφλέγεται.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες εν γαστρί, τόν προαιώνιον άχραντε, καί τέτοκας εν σαρκί, τόν φύσει απρόσιτον, καί γάλα επότισας, τόν τροφέα πάντων, Θεομήτορ απειρόγαμε.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομΐαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, προς σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, Ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Κοντάκιον 'Ηχος β' Τά άνω ζητών

Τριάδος ημίν, τήν δόξαν εμφανίσαντες, γενναίοι Χριστού, οπλίται θείοι Μάρτυρες, σύν Ταράχω Πρόβος τε καί Ανδρονικος, ήλεγξαν άπασαν, τών τυράννων αθεότητα, τή πίστει γενναίως εναθλήσαντες.

Ο Οίκος

Του Ιησού τά πάθη γενναίως μιμησάμενοι, άμα σύν Ταράχω τώ σοφώ, ο Πρόβος τε καί Ανδρόνικος, χαίροντες ήχθησαν εν σταδίω, παρανόμων ελέγχοντες αθεΐαν. Όθεν ημείς οι εκ πόθου τιμώντες τήν μνήμην αυτών, εν ύμνοις ανευφημούμεν, καί πιστώς τούς αγώνας κηρύττομεν, εθαυμάστωσε γάρ ο Κύριος, ως φωστήρας εν κόσμω, τή πίστει γενναίως εναθλήσαντας.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΒ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Πρόβου, Ταράχου, καί Ανδρονίκου.

Στίχοι

Ξίφει Τάραχος, Ανδρόνικος καί Πρόβος,
Έβραντο νίκην, γήν προβάντες ταράχου.
Τμήθη δωδεκάτη, Πρόβος, Ανδρόνικος, Τάραχος τε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Καλλινίκου Μάρτυρος Δομνίνης.

Στίχοι

Μέλη Δομνίνα καί περ εξαρθρουμένη,
Ούκ ήν αληθή πίστιν εξαρνουμένη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Αναστασίας τής Παρθένου.

Οι Άγιοι εβδομήκοντα Μάρτυρες, ξίφει τελειούνται.

Ο Άγιος Θεόδωρος, Επίσκοπος Εφέσου εν ειρήνη τελειούται.

Αι Άγιοι Μάρτυρες Μαλεφθά, Ανθία καί οι Μάρτυρες, Ιουβεντίνος, Μάξιμος,
Δωρόθεος καί Διόδωρος, ξίφει καί πυρί τελειούνται.

Ο Άγιος Ιωάννης, Επίσκοπος Δαμασκού εν ειρήνη τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Θεού συγκατάβασιν

Ωτίων αφάιρεσιν, υπέστης χαίρων Τάραχε ένδοξε, ως εύή κοος δούλος, τού κλίναντός σοι ούς ευμενέστατον, καί τάς ευχάς σου πληρώσαντος, κράζοντος. Εύλογη τός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τεινόμενοι Μάρτυρες, καί ταίς βασάνοις καταικιζόμενοι, σταθηρά διανοία, τοίς παρανόμοις αντικατέστητε. καί νικηφόροι γενόμενοι ψάλλετε. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Επλήσθη τό πνεύμά σου, ενθέου δρόσου καί αναψύξεως, σπηνίκα τάς χείρας, πυρί καί κάραν καταφλεγόμενος, ώσπερ οι Παίδες εκραύγαζες Τάραχε. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ραντίσματι Άγιοι, σεπτών αιμάτων πλάνης τούς άνθρακας, κατασβέσαντες, δρόσον ημίν ενθέου βλύζετε χάριτος, καί ιαμάτων προχέετενάματα, τοίς ευφημούσιν υμών, τήν μνήμην πάντοτε.

Θεοτοκίον

Κενούται εν μήτρα σου, πατρών κόλπων μή αφιστάμενος, ο πληρέστατος Λόγος, καί σάρξ Οράται, καί βρέφος τίκτεται, ώ μελωδούμεν Παρθένε γηθόμενοι. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Λελαμπρυσμένοι στίγμασι, καί ωραίοι εν κάλλεσι, τής καλλοποιού Μακάριοι αθλήσεως, Κυρίω παρίστασθε, στεφανηφόροι πάντοτε, αίγλης τής εκείθεν,

πεμπομένης πλουσίως, πληρούμενοι, καί πόθω, μελωδούντες απαύστως, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Εν εαυτώ μαινόμενος, ο παράφορος τύραννος, ως νενικημένος ταίς υμών ενστάσεσι, τομώς αποφαίνεται, θανατωθήναι ξίφει υμάς, Τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν μελωδούντας, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Οι τής Τριάδος πρόμαχοι, οι καλλίνικοι Μάρτυρες, οι τής αθείας τόν κρυμόν σκεδάσαντες, τή θέρμη τής πίστεως, τά τών πιστών προπύργια, άνθη τά τερπνά τού νοητού Παραδείσου, λιμένες τών εν ζάλη, οι ακλόνητοι στύλοι, Ανδρόνικος καί Πρόβος, καί Τάραχος τιμάσθωσαν.

Θεοτοκίον

Σύν Ασωμάτων τάξεσι, σύν Μαρτύρων στρατεύμασι, σύν τοίς Αποστόλοις, καί Προφήταις άπαντες, τήν πάντων δεσπόζουσαν, τών ποιημάτων Δέσποιναν, ώς τών Χερουβίμ, αγιωτέραν καί μόνην, Θεού αγνήν Μητέρα, ευσεβώς ανυμνούμεν, Χριστόν υπερυψούντες, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς Θεοσεβέ»σιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών. Τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Έφριξε πάσα ακοή

Ίσχυσαν σώματι φθαρτοίς αφθαρσίαν τοίς αγώσι προσκτήσασθαι, οι γενναιοτάτοι, καί τοίς Αγγέλοις εξωμοιώθησαν, τήν βασιλείαν τού Θεού, λαβόντες ασάλευτον, Πρόβος καί Τάραχος, καί Ανδρόνικος Χριστού οι θεράποντες.

Ωφθητε άνθρακες πυρί, τώ αύλω μυστικώς αναπτόμενοι, καί κατεφλέξατε, υλώδη πλάνην Μεγαλομάρτυρες, καί αναλάμψαντες ώς φώς, τήν κτίσιν αυγάζετε, καί περισώζετε, εκ κινδύνων καί παθών τάς ψυχάς ημών.

Σήμερον άγει εορτήν, ετησίαν καί λαμπράν καί χαρμόσουνον, η Εκκλησία Χριστού, τήν θείαν ταύτην υμών πανήγυριν, καί συναγάλλονται υμίν, Προφήται Απόστολοι, καί πάντες Μάρτυρες, Αθλοφόροι νικηταί μεγαλώνυμοι.

Έρθητε πρός φωτοειδή Παραδείσου Αθλοφόροι σκηνώματα, περιβαλλόμενοι λαμπράν εσθήτα, ήν εξυφάνατε, πολυειδέσιν αικισμοίς, καί θρόνω παρ ίστασθε, τού Παντοκράτορος, υπέρ πάντων εκτενώς ικετεύοντες.

Θεοτοκίον

Φείσαι μου Σώτερ ο τεχθείς, καί φυλάξας τήν τεκούσάν σε άφθορον, μετά τήν κύησιν, όταν καθίσης κρίναι τά έργα μου, τάς ανομίας παρορών, καί τάς αμαρτίας μου, ως αναμάρτητος, ελεήμων ως Θεός καί φιλόανθρωπος.

Ο Ειρμός

«Εφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν, όπως ο Ύψιστος, εκων κατήλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικής από γαστρός, γενόμενος άνθρωπος, διό τήν άχραντον, Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοίς Μαθηταίς

Πολυειδείς οι Μάρτυρες, αικισμούς ενεγκόντες, πολλών επάθλων έτυχον, καί βραβείων τής νίκης, παρά Χριστού τού Σωτήρος, Τάραχος ο θεόφρων καί Πρόβος καί Ανδρόνικος, οι στερροί, Αθλοφόροι, ών τήν σεπτήν, εκτελούντες μνήμην, τούτους τιμώνεν, υπέρ ημών πρεσβεύοντας, τού ρυσθήναι πταισμάτων.

Θεοτοκίον

Αμαρτιών πελάγει με, καί παθών εν τή ζάλη, διηνεκώς ποντούμενον, πρόφθασον Θεοτόκε, τή παναλκεί σου δυνάμει, καί διάσωσον τάχος, καί πρόσ λιμένα ίθυνον, μετανοίας με όπως, δοξολογώ, σόν Υιόν όν έτεκες απορρήτως, καί σέ τήν Θεομήτορα, ευλαβώς μεγαλύνω.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος δ' Ανατολίου

Στρατευθέντες τώ Χριστώ, τά επί γής τερπνά κατελίπετε, καί τόν σταυρόν επ' ώμων άραντες, διά βασάνων πολυπλόκων, αυτώ ηκολουθήσατε, καί εναντίον βασιλέων καί τυράννων πολλών, μή αρνησάμενοι αυτόν, υπ' Αγγέλων τά βραβεία τής νίκης εδέξασθε, τας κεφαλάς υμών στεφθέντες, καί πεπαρρησιασμένη τή ψυχή, φαιδρώς εις τόν νυμφώνα τόν μέγαν συνεληλύθατε. Πρόβε, τό κλέος τών Μαρτύρων, Τάραχε, τών δαιμόνων ολοθρευτά, καί Ανδρόνικε, νίκη τών Πιστών, παρρησίαν έχοντες, τώ Σωτήρι τών όλων πρεσβεύσατε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Έδωκας σημείωσιν

Τό χαύνον καί έκλυτον, Παρθενομήτορ μετάβαλε, τής ψυχής μου πανάμωμε, εις ρώσιν καί δύναμιν, τού φόβω καί πόθω, ποιείν τε καί πράττειν, τά δικαιωματα Χριστού, όπως εκφύγω τό πύρ τό άστεκτον, καί κλήρον τόν ουράνιον, καί τήν ζωήν τήν απέραντον, διά σου απολάβοιμι, ευφραινόμενος πάντοτε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ρήγγνυται χειρόγραφον, τό απ' αιώνος νυγείσης σου, τής πλευράς Πολυέλεε, Αδάμ τού προπάτορος, καί η απωσμένη, φύσις τών ανθρώπων, ρανίσιν αίματος τού σου, καθαγιάζεται ανακραζουσα. Δόξα τή ευσπλαγχνία σου, δόξα τή θεία σταυρώσει σου, Ιησού παντοδύναμε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Καί τά λοιπά τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Κάρπου καί Παπύλου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Καρπούς προσενήνοχας Θεώ, τή διδασκαλία σου, τούς σεσωσμένους Αοίδιμε, σαυτόν δέ κάρπωμα, Ιερόν προσήξας, μαρτυρίου αίματι, παμμάκαρ φοινηθείς ιερώτατε, διό ικέτευε, δωρηθῆναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Τόν νούν επερείσαντες Χριστώ, ακλινεῖς εδείχθητε, ταίς προσβολαίς τών κολάσεων, οικείοις αίμασι, πλάνης τούς προμάχους, ἀρδην κατακλύσαντες, καί ἔνδον Παραδείσου σκηνώσαντες, ὡ Ιερώτατοι, Ιερεία ὡς αμώμητα, ὡς τῆς θείας, ἀμπέλου βλαστήματα.

Πυρός δυνατώτερον τόν νούν, εξαφθέντες Μάρτυρες, ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ Κτίσαντος, Κάρπε καί Πάπυλε, νοητοί φωστήρες, τό πύρ ἀπεσβέσατε, εἰδώλων βδελυρών θεία χάριτι, δρόσω τῆς πίστεως, καί αιμάτων ταίς προσχύσεσι, τόν χειμάρρουν, τρυφῆς ἐκληρώσασθε.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ὡς ἄξιος ἐν θεόπταις, τούς ουρανοῦς σύ εἶδες Ὅσιε ἀνεωγμένους, καί τόν Κύριον ἐν θρόνῳ καθήμενον, καί Χερουβίμ καί Σεραφίμ περικύκλω αὐτοῦ, καί παρά σοῦ πάλιν ἡμεῖς φωτισθέντες, τό Ιερόν σου ποίμνιον, Κάρπε βοά σοι. Αἴτησαι ειρήνην τῷ κόσμῳ, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης

Τήν πάσάν μου ἐλπίδα εἰς σέ, Παρθένε ἀνατίθημι, μή παρίδης, ἀλλά σπεύσον Ἀγαθή, ρυσθῆναί με ἐν τάχει, παθῶν τών ἐνοχλούντων, καί καθ' ἐκάστην πολεμούντων με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Παρίστατο τῷ ξύλῳ ποτέ, καιρῷ τῷ τῆς σταυρώσεως, ἡ Παρθένος, σὺν Παρθένῳ Μαθητῇ, καί κλαίουσα εβόα. Οἴμοι! πῶς πάσχεις πάντων, Χριστέ ὑπάρχων ἡ ἀπάθεια;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καί οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τών Αγίων ὁ παρών, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Κάρπῳ τόν αἶνον σὺν Παπύλῳ Προσφέρω.

Θεοφάνους

Ωδή α' Ἦχος πλ.β'

Ὡς ἐν ἠπείρω

Καταυγασθῆναι τῆ αἴγλη τῆς σῆς Χριστέ, ἀνάρχου θεότητος, τὴν ζοφώδη μου ψυχὴν, καὶ δοθῆναι λόγον μοι αἰτώ, τοὺς ἀξίως τοὺς σοφοὺς, ὑμνήσαι Μάρτυρας.

Ἀπαρνησάμενοι πάσαν τὴν γεηράν, Ἀθληταὶ ἀπόλαυσιν, ἐπτερώσατε ὑμῶν, τὸν νοῦν πρὸς οὐράνιον οἶον, δι' ἀσκήσεως τό πρὶν, καὶ νῦν δι' αἵματος.

Ραδίως ἤχθητε πάντα πρὸς πειρασμόν, ὑποστήναι Πάνσοφοι, δυναστεία θεϊκὴ, δι' ἧς καὶ τὴν ἀπασαν ἰσχύν, τῶν ἐχθρῶν καταβαλόντες, κλέος ἤρασθε.

Θεοτοκίον

Παλαιωθέντα τό πρὶν με τῆ συμβουλή, τοῦ δολίου ὄφεως, ολωλότα ὁ Θεός, καθορὰ μὴ φέρων με ἐν σοί, κατοικήσας τῆ Σεμνῆ ἐκαινοποίησεν.

Ωδή γ'

Οὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς σύ

Ὡς τό τοῦ Κτίστου ἀληθῶς, κατ' εἰκόνα τηρούντες, οὐκ ἐκάμψατε γόνου, ἀντιθέοις τῶν ἐθνῶν, σεβάσμασιν, ἀλλ' εὐχή, ἀητήτω, ταῦτα κατεστρέψατε.

Τῆ δυσσεβεῖ τοῦ δικαστοῦ, οἱ γενναῖοι προστάξει, αἰσθητῶς γυμνωθέτες, ἐνεδύσαντο Χριστόν, δι' ὃν καὶ ὡσπερ κριοί, πεδηθέντες, ἤγοντο ἀλύσεσιν.

Ὡρῶν τό ἀτρεπτον ὑμῶν, πρὸς αὐτόν τῆς ἐλπίδος, ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν νυκτὶ ἀγγελικαῖς, ἐπιστασίαις θαρρεῖν, ἐν βασάνοις, Ἐνδοξοὶ προτρέπεται.

Θεοτοκίον

Νοσοῦσαν Δέσποινα δεινῶς, τὴν ψυχὴν μου τῶ πλήθει, τῶν πολλῶν μου πταισμάτων, θεραπεύσασα θερμῆ, πρεσβεῖα σου πρὸς Θεόν, καὶ τα πάθη, ἴασαι τοῦ σώματος.

Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τό κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῆ πέτρα, τῆς ὁμολογίας σου».

Κάθισμα Ἦχος γ'

Θείας πίστεως

Ὅπλοις πίστεως καθωπλισμένοι, διελύσατε τὰς παρατάξεις, τῶν ἀθέων Ἀθλοφόροι πανεύφημοι, καὶ ἀφθαρσίας τό στέφος ἐδέξασθε, Μαρτυρικόν διανύσαντες δίαυλον. Κάρπε Πάπυλε, Χριστόν τὸν Θεόν αἰτήσασθε, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Θεῖα γέγονας σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομήτορ, τῆ καθαρότητι Ἀγγέλους υπεράρασα, τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμέ γοῦν γενόμενον, ρερυπωμένον

σαρκός πλημμελήμασιν, αποκάθαρων, πρεσβειών σου ενθέοις νόμασι, παρέχουσα σεμνή τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ, εν τώ Σταυρώ θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπώς θρηνωδούσα εκραύγαζεν. Οίμοι τέκνον μου! πώς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον.

Ωδή δ'

Χριστός μου δύναμις

Αρίστην ένδοξοι, Θεώ προσήξατε, Αθλοφόροι θυσίαν τήν ευκλεή, πίστει Αγαθόδωρον, αποκρουσάμενοι εχθρού, τήν απάτην αγαπήσει Χριστού.

Ιώ τού όφεως, μανείς ο τύραννος, δεσμευθήναί σε φήσας καί τās πλευράς, Κάρπε καταξέεσθαι, αύθις δέ φλέγεσθαι πυρί, τό στερρόν σου ου διέλυσε.

Νυμφώνα Πάπυλε, επιποθήσας ιδείν, τού Δεσπότου πρός ύψος αναρτηθείς, ξέεσθαι ου δέδοικας, ούτε πυρός απειλούντος, υπεχώρησας θεσπέσιε.

Θεοτοκίον

Ορών εκ σπλάγχων σου, Θεόν ερχόμενον, ό Αδάμ ως εν ζόφω τώ τών παθών, Δέσποινα εβόα σοι. Σή μεσιτεία τών δεινών, τού θανάτου με εξάρπασον.

Ωδή ε'

Τώ θείω φέγγει σου Αγαθέ

Νηπίων ώσπερ τών ασεβών, βέλη τās τών λίθων βολίδας, δέσμιος ών σύ λελόγισαι, Πάπυλε τρισμάκαρ, ενδεδυμένος στολήν, τής πίστεως τήν όντως ακαταμάχητον.

Νεκρός γεγένηται ο εχθρός, εν τή καρτερία σου μάκαρ, καί σταθηρά γενναιότητι, κράτος γάρ θεόθεν, περιεβάλου σαφώς, δι' ου διπτούς πολέμους Κάρπε ενίκησας.

Στόματα θηρών ως Δανιήλ, Μάρτυρες εφράξατε όπλοις, ενθέοις Κάρπε καί Πάπυλε, τούτους δέ κηρύττειν, Θεού υπάρχειν υμάς, γενναίους Αθλοφόρους, πίστει εδείξατε.

Θεοτοκίον

Υιόν Θεού τόν Εμμανουήλ, τίκτειν Ησαΐας σέ μόνην, προανεφώνει Αμόλυντε, τόν δι' ευσπλαγχνίαν καταξιώσαντα, ημίν ομοιωθήναι, καί απαλλάξει φθοράς.

Ωδή ς'

Τού βίου τήν θάλασσαν

Νευρούμενοι Πνεύματι, καί τήν δρόσον παρ' αυτού, δεχόμενοι Αήτητοι, εμβληθέντες ασβέστω εκκαυστική, ούδόλως εφλέχθητε, αλλά ταύτην ως λίθους απειργάσασθε.

Νάμασι κατήρδευσας, διδαγμάτων τάς ψυχάς, τών ευσεβών Αοίδιμε, καί διά τούτο άφθονον ο Χριστός, πηγήν σε ανέδειξε, τών θαυμάτων εν κόσμω παναοίδιμε.

Προθύμως ανέκραζον, ως εκ στόματος ενός, Αθλοφόροι Κύριε, ού λιμός ουδέ θλίψις ού διωγμός, τής σής ημάς Δέσποτα, δυνηθή εκχωρίσαι αγαπήσεως.

Θεοτοκίον

Αδάμ τόν προπάτορα, γυναικεία συμβουλή, πάλαι μέν εθανάτωσε, νύν δέ Θεός εν μήτρα σου χωρηθείς, εζώωσε Δέσποινα, καί υιόν φωτός αύθις απειργάσατο.

Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βώ σοι. Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Ο υψωθείς

Ως θησαυρόν πολυτελή ο Δεσπότης, καί κρήνην βρύουσαν κρουνούς ιαμάτων, τοίς επί γής παρέσχετο τά λείψανα υμών, νόσους μέν καθαίροντα, παθημάτων ποικίλων, χάριν δέ βραβεύοντα, ταίς ψυχαίς αενάως, διό συμφώνως Κάρπε τήν υμών, Πάπυλε πόθω, τελούμεν πανήγυριν.

Ο Οίκος

Η προαιώνιος Θεού Σοφία τε καί Λόγος, νοός μου τήν ομίχλην απέλασον, καί δίδου λόγον σοφίας ως Θεός, τούς μιμησαμένους διά πόθον ολικώς τά θεία σου παθήματα, ανυμνήσαι προθύμως, ως υπό σου. Δέσποτα τών όλων, επαξίως τών αγώνων τάς αμοιβάς αποληψομένους. Ενταύθα γάρ πιστών οι δήμοι κυκλούντες τών λειψάνων τήν σορόν, τήν ευεξίαν δρέπονται αεί, συμφώνως επιτελούντες, Πάπυλε, Κάρπε, υμών τήν πανήγυριν.

Συναξάριον

Τή ΙΓ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Κάρπου, Παπύλου, Αγαθοδώρου, καί Αγαθονίκης.

Στίχοι

Κάρπω, Παπύλω, τοίς Θεού καρποίς δύο,
Πάς πυλεων τηθεισιν ηνοιγη πόλου.
Αγαθόδωρον δωρεών πληθύς μένει,
Πρός πληθύν αθλήσαντα δεινών μαστίγων.
Ούκ εμποδών σοι, Μάρτυς Αγαθονίκη,
Τό θήλυ πρόσ τό θεϊόν εκ ξίφους τέλος.
Κάρπον σύν Παπύλω δεκάτη τρίτη έκτανε χαλκός.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Φλωρεντίου.

Στίχοι

Ω θάρσος οιον Μάρτυρος Φλωρεντίου!

Πρός τή ν φλόγα τρέχοντος, ὡσπερ πρὸς δρόσον.

Τή αὐτή ημέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Διοσκόρου.

Στίχοι

Τμηθεῖς ο Διόσκορος αἰσχύνει Δία,
Τόν μή λαβόντα ψυχαπωλείας κόρον.

Τή αὐτή ημέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικήτα Πατρικίου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχοι

Θλίψεις υποστάς εἰκόνων θείων χάριν,
Χαίρει χαράν Νικήτας, οἶαν οἱ Νόες.

Τή αὐτή ημέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Βενιαμίν τοῦ Διακόνου.

Τή αὐτή ημέρα Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Αντιγόνου, διά πυρός
τελειωθέντος.

Στίχοι

Τεθνήξομαί σοι τῆς ἐκείθεν, Χριστέ μου,
Τήν ὡδε καύσιν Αντίγονος προκρίνων.

Ταῖς τῶν ἁγίων σου Πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Δροσοβόλον μέν

Ποδῶν Μάρτυρες καθήλωσιν υπέστητε, κρηπίσι πανσεβάσμιοι, πορευόμενοι,
εν οδῷ καί ἄδοντες Θεῷ, καί κέντρα συντρίψαντες, ὡς χούν τῆς ἀσεβείας,
εὐσεβή πίστιν ἰδρύσατε.

Υπέρ ἥλιον ἀθλούντες ἀνελάμψατε, Μάρτυρες ἀξιάγαστοι, καί τῆς πλάνης δέ
τῶν εἰδῶλων, ἀπασαν ἀχλυν, σαφῶς ἐδιώξατε πιστοῖς, θεογνωσίας
φωτισμόν, αἰεί ὄωρούμενοι.

Λαβροτάτην φλόγα μέλλουσαν ἀνάπτεσθαι, τοῦ ταύτη ἐμβληθῆναι ὑμᾶς, ἡ
πανόλβιος κ ἀθωρώσα, ἐκράζε Χριστῷ, Χοροῦ μή στερήσης με τῶν σῶν,
Ἀγαθονίκη Ἀθλητῶν, ο τῶν Πατέρων Θεός.

Θεοτοκίον

Ὡς ἀκένωνον πηγῆν σε πάντων Δέσποινα, κατέχομεν οἱ δούλοί σου, καί
βοήθειαν, καί στερρόν οχύρωμα ἀγνή, καί τείχος καί σκέπην ἀγαθῆν, μή
στερηθεῖμεν αἰεί, σῆς ἀντιλήψεως.

Ὡδή η'

Ἐκ φλογός τοῖς Ὁσίοις

Πυρί παραδοθέντας Κάρπον καί Πάπυλον, καθωρώσα ἡ Μάρτυς, Ἀγαθονίκη
θερμῶς, πόθω πρὸς αὐτούς, συνεισήλθε χορεύουσα, οἱ καί τήν Τριάδα,

τυπούντες εφρουρούντο.

Ρήσιν τήν τού Δεσπότη αναλαβόντες Σοφοί, υπέρ τών αναιρούντων καθικετεύετε, όθεν καί υμείς, εκμηθέντες τάς κάρας ομού, εν χερσί Κυρίου, παρέθεσθε τό πνεύμα.

Οι κρουνοί τών αιμάτων υμών Πανεύφημοι, ραντισμός τε καί άκος ημών γεγόνασι, καί ειδωλικήν πλάνην κατεξωλόθρευσαν, Θεού τών απάντων, γνησίως κηρυχθέντος.

Θεοτοκίον

Συμπαθής Θεοτόκε τόν ευσυμπάθητον, η τεκούσα τόν Σωτήρα, ίδε τήν κάκωσιν, καί τόν στεναγμόν, τού λαού σου καί τάχυνον, τού παρακαλέσαι, ημάς οικτειρηθήναι.

Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς, Χριστέ μόνω τώ βούλεσθαι. Σέ υπερυπούμεν εις πάντας τους αιώνας».

Ωδή θ'

Θεόν ανθρώποις ιδείν

Φωτί τώ θείω νύν πλησιάζοντες, πρεσβευτικάις αυγαίς τήν Εκκλησίαν φωτίζετε, τήν εσκοτισμένην εξ αγνοίας δεινήν, δόξαν Εικονομάχων αποδιώξαντες, καί τή ορθοδόξω, πρός Θεόν πίστει στηρίζαντες.

Εχθρών δαιμόνων στίφη διώκετε, καί πειρασμών ημάς απολυτρούσθε μακάριοι, μαλακίας πάσης τε καί νοσήματος, τούς ημών τώ τεμένει πίστει προστρέχοντας, νεύσει απαλλάττετε Θεού, Κάρπε καί Πάπυλε.

Ροήν δακρύων μου μή απώσησθε, ώ ξυνωρίς Αγίων Αθλοφόρων, ως έχοντες, παρρησίαν νύν πρός τόν Δεσπότην Χριστόν, σκότους με αφαρπάσαι, τούτον αιτήσασθε, καί τού ακηράτου φωτισμού καταξιώσατε.

Θεοτοκίον

Ωδήν προσάγω σοι πόθω Δέσποινα, εκ ρυπαρών χειλέων μου ο τάλας καί δέομαι, τού βορβόρου ρύσαί με τών έργων μου, πάντας δέ τούς εν πίστει, ανευφημούντάς σε, τής εκ δεξιών τού σου Υιού δόξης αξίωσον.

Ο Ειρμός

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ού τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σου δέ Πάναγνε, ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ούρανίαις στρατιαίς σέ μακαρίζομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Συνόντες παμμακάριστοι, Θεώ τώ Παντοκράτορι, καί αστραπαίς ταίς εκείθεν, λαμπόμενοι Αθλοφόροι, Κάρπε Χριστού, Ιεράρχα, καί Πάπυλε αοίδιμε, στεφανηφόροι Μάρτυρες; τών τήν υμών εκτελούντων, μέμνησθε πάμφωτον

μνήμην.

Θεοτοκίον

Τήν μόνην θεομήτορα, απαύστως μακαρ ίσωμεν, Οι σεσωσμένοι τώ ταύτης, υπερφυεί θείω τόκω, αξιοχρέως μέλποντες, τήν Θεοτόκον Δέσποιναν, λύτρον ημίν γάρ τέτοκε, πλημμελημάτων αρχαίων, Χριστόν Τριάδος τόν ένα.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Καί η λοιπή του Ὁρθρου Ακολουθία, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ναζαρίου, Γερβασίου, Προτασίου, καί Κελσίου, καί τού Οσίου Πατρός ημών Κοσμά τού Ποιητού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν τά εφεξῆς Προσόμοια Στιχηρά.

Τών Μαρτύρων τρία.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναίον ἐν Μάρτυσι

Οἱ τῆς πίστεως πρόμαχοι, τόν αγώνα τελέσαντες, τόν τῆς νίκης στέφανον ἐκομίσαντο, ὁ γενναιόφρων Ναζάριος, ὁ μέγας Προτάσιος, σὺν Κελσίω τώ σοφῷ, ὁ θεόφρων Γερβάσιος, οὐς υμνήσωμεν, ὡς γενναίους οπλίτας, ὡς τῆς ἄνω, βασιλείας κληρονόμους, ὡς εθελόθυτα θύματα.

Ευφημείσθω Ναζάριος, καί τιμάσθω Προτάσιος, καί ὁ θεῖος Κέλσιος, καί Γερβάσιος. οἱ ευκλεῶς ἐναθλήσαντες, καί πλάνην μειώσαντες, καί Ἀγγέλων τοῖς χοροῖς, ἱερώς ἀριθμούμενοι, καί θεοῦμενοι, κατὰ μέθεξιν θείαν, καί τῆς νίκης, τοὺς στεφάνους ἐκ παλάμης, ζωαρχικῆς κομισάμενοι.

Ὁ θεόφρων Ναζάριος, τώ ἐνθέω κηρύγματι, πόλεις διερχόμενος κατεφώτιζεν, ὄν μιμησάμενος Κέλσιος, τό κλέος ἐκτήσατο, τών ἐνθέων ἀρετῶν, συμπατήσας τόν δόλιον. Τούτους ἀπαντες, ἐν αἰνέσει τιμῶμεν, ὡς ἀστέρας, ὡς φωστήρας τών ἐν σκότει, καί ἰατροὺς τών ψυχῶν ημῶν.

Καί τού Οσίου τρία, ὅμοια

Ταῖς ἀκτίσι τού Πνεύματος, ἐλλαμφθεῖς τήν διάνοιαν, φωτοφόρος γέγονας, Ἀξιάγαστε, καταφαιδρύνων τά σύμπαντα, τώ κάλλει τών λόγων σου, καί διδάσκων ἀνυμνεῖν, τού Σωτήρος τά θαύματα, ἅ εἰργάσατο, θεϊκή δυναστεία, καί τά πάθη, ἅ υπέστη ἐκουσίως, υπέρ ημῶν ὡς φιλόνηθρωπος.

Εκκλησία λαμπρύνθητι, καί τά τέκνα σου κάλεσον, υψηλῶ κηρύγματι, συνευφραίνεσθαι, ἡ γάρ κιθάρα τοῦ Πνεύματος, ἡ λύρα ἡ ἔνθεος, συγκαλείται μυστικῶς, εἰς ἐστίασιν ἅπαντας, τά μελλίρρυτα, καί θεόφθεγκτα ταύτης τῶν ασμάτων, μελωδήματα προθείσα, Κοσμάς ὁ θεῖος καί ἔνδοξος.

Σάλπιξ γέγονας Ὅσιε, κελαδῶν τά σωτήρια, τοῦ Χριστοῦ παθήματα, καί τά θαύματα, καί τῆς Πανάγνου τήν κοίμησιν, καί πάντας ευφραίνουσα, ἠδυφθόγγοις σου Κοσμά, καί ευήχοις τοῖς ῥήμασι, διό πάντες σε, κατά χρέος τιμῶμεν ανυμνοῦντες, τήν πανεύφημον καί θεῖαν, καί ἱεράν σου μετάστασιν.

**Δόξα... Ἦχος πλ. δ'
Βυζαντίου**

Τά θύματα τά λογικά, Ναζάριον, Προτάσιον, Γερβάσιον, καί Κέλσιον ευφημήσωμεν, ὅτι πάσαν τυράννων μανίαν, σὺν τοῖς εἰδώλοις κατήργησαν. Διό ταῖς ευχαῖς αὐτῶν, Χριστέ ὁ Θεός, τήν εἰρήνην τῷ κόσμῳ δώρησαι, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

**Καί νύν... Θεοτοκίον
Κύριε, εἰ καί κριτηρίῳ**

Δέδοικα τήν τῆς αποφάσεως ὥραν, ἐν ἀμελείᾳ τόν βίον μου, ὅλον δαπανήσας ὡς ἄλλος, τῶν ἀνθρώπων οὐδεὶς πώποτε, ἀλλά προφθάσασα νύν, πρὸ τέλους Μητροπάρθενε, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἀλλοτρίου, τήν ψυχὴν μου ἐλευθέρωσον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἄναρχε Λόγε τοῦ Πατρός καί Υἱέ μου, καί τῷ Πνεύματι σύνθρονε, πῶς τὰς σὰς ἀχράντους παλάμας, ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐξέτεινας; τίς ἡ τοσαύτη σου δέ, πτωχεῖα υπεράγαθε; παρισταμένη τῇ σὴ σταυρώσει, ἀνεβόα ἢ Πανάμωμος.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια τοῦ Οσίου.

**Ἦχος α'
Τῶν ουρανίων ταγμάτων**

Ἐν προσευχαῖς καί νηστεῖαις, καί ἀγρυπνίαις πολλαῖς, τά τῆς σαρκὸς τελείως, ἀπενέκρωσας πάθη, ψυχὴν δέ ἀπαθεία, μάκαρ Κοσμά, ἐναρέτοις ἐν πράξεσιν, εὐσεβοφρόνως ἐζώσασας καί ζωὴν, πρὸς ἀγήρω μεταβέβηκας.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Οσίου αὐτοῦ.

Τοῖς θεοφθόγγοις σου λόγοις, τὰς τοῦ Χριστοῦ καί Θεοῦ, ἐναρμονίως Μάκαρ, εορτάς συνεγράψω, εὐρύθμοις μελωδίαις, καί τῆς σεπτῆς, καί πανάγνου θεόπαιδος, ὡς ἐτησίως γεραίρωνται παρ' ἡμῶν, καί κοσμῶνται σοῦ τοῖς ἄσμασιν.

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσῃ σοφίαν, καί ἡ γλῶσσα αὐτοῦ λαλήσῃ κρίσιν.

Ὡς παριστάμενος Μάκαρ, τῷ ουρανίῳ φωτί, τοὺς ἐπὶ γῆς υμνοῦντας, τήν σεπτὴν καί φωσφόρον, καί θεῖαν Εορτὴν σου φαίδρυνον σαῖς, φωτοβόλοις

πρεσβείαις Κοσμά, καί τήν τών θλίψεων νύκτα, καί τών παθών, τήν ομίχλην διασκέδασον.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Δαυΐτικοίς άσμασι, τόν πνευματικόν ασματογράφον, ευφημήσωμεν λέγοντες. Εξεχύθη η χάρις εν χείλεσί σου Όσιε Πάτερ, καί ανεδείχθη η γλώσσά σου, κάλαμος γραμματέως οξυγράφου, καλλιγραφούσα ημίν μέλη τά σωτήρια, δι' ών τήν κατά Χριστόν οικονομίαν, καί τής Αγίας Τριάδος τό μέγα μυστήριον, ασματικώς δοξολογείν διδασκόμεθα, αιτούμενοι ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ω τού παραδόξου θαύματος

Ήθη τά μακράν ποιούντά με, τού αγαθού σου Υιού, Αγαθή καί πανάμωμε, πόρρωθι απέλασον, τής αθλίας καρδίας μου, καί τόν ζητούντα καί ωρυόμενον, καταπιείν με κάκιστον λέοντα, όφιν τόν δόλιον, σκολιόν καί δράκοντα τόν πονηρόν, σύντριψον τώ κράτει σου, υπό τούς πόδας μου.

Η Σταυροθεοτοκίον Αυτόμελον

Ω τού παραδόξου θαύματος! ώ μυστηρίου καινού! ώ φρικτής εγχειρήσεως! η Παρθένος έλεγεν, εν Σταυρώ σε ως έβλεπεν, εν μέσω δύο, ληστών κρεμάμενον, όν ανωδίνως φρικτώς εκύησεν. Έκλαιε κράζουσα, Οίμοι τέκνον φίλτατον! πώς σε δεινός, δήμος καί αχάριστος, Σταυρώ προσήλωσεν.

Απολυτίκιον τών Μαρτύρων

Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Οι Μάρτυρές σου, Κύριε, εν τή αθλήσει αυτών, στεφάνους εκομίσαντο τής αφθαρσίας, εκ σου τού Θεού ημών, σχόντες γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλον, έθραυσαν καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση. Αυτών ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί τού Οσίου Ἦχος πλ. δ'

Ορθοδοξίας Οδηγέ, ευσεβίας διδάσκαλε καί σεμνότητος, τής οικουμένης ο φωστήρ, αρχιερέων θεόπνευστον εγκαλλώπισμα, Θεόφανες σοφέ, ταίς διδαχαίς σου πάντας εφώτισας, λύρα τού Πνεύματος, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, αναγιγνώσκονται οι Κανόνες, είς της Οκτωήχου, καί εφεξής δύο των Αγίων.

Ο Κανων τών Μαρτύρων, ού η Ακροστιχίς.

Πιστώσ ανυμνώ Μάρτυρας στεφηφόρους. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ'

Ανοίξω τό στόμα μου

Πιστώσ εναθλήσαντες, καί τόν αγώνα τελέσαντες, τής νίκης τόν στέφανον,

συνανεδήσασθε, θείοι Μάρτυρες, τήν θείαν υμών μνήμην, όθεν εορτάζομεν, επαγαλλόμενοι.

Ιστίω πτερούμενοι, Πνεύματος θείουτό πέλαγος, αβρόχως διήλθετε, Μάρτυρες ένδοξοι, τών κολάσεων, καί νύν πρός θείον όρμον, τής άνω λαμπρότητος, κατεσκηνώσατε.

Σταυρόν ώσπερ θώρακα, ενδεδυμένοι μακάριοι, εχθρόν τόν ασώματον, κατεπαλαίσατε, μετά Ισώματος, βασάνους πολυπλόκους, καί θάνατον άδικον, καθυπομείναντες.

Θεοτοκίον

Τήν μόνην χωρήσασαν, τόν προαιώνιον Κύριον, εν μήτρα πανάμωμον, Κόρην υμνήσωμεν, ότι γέγονεν, ουρανών πλατυτέρα. Θεόν σωματώσασα, δι' αγαθότητα.

Ο Κανών τού Οσίου Ήχος ο αυτός Θαλάσσης τό ερυθραίον

Ως θείος, ως φωτοφόρος Όσιε, πάσιν εξέλαμψας, φωταγωγίαις Μάκαρ τών λαμπρών, καί πανσόων ρημάτων σου, υφ' ών καταφωτίζεσθαι, πάντας ευχαίς σου Κοσμά αίτησαι.

Τριάδος τής υπερθέου γέγονας, σάλπιγξ θεόφθογγος, αναφωνούσα πάσι τά σεπτά, καί σωτήρια δόγματα, καί τάς ψυχάς ευφραίνουσα, τών ορθοδόξων Παναοίδιμε.

Ουδόλως, τοίς σοίς βλεφάροις δέδωκας, ύπνον μακάριε, έως ού όντως έφθασας σαφώς, ορεκτών τό ακρότατον, παρ, ού τήν χάριν είληφας, τής αληθούς Πάτερ νοήσεως.

Θεοτοκίον

Παρθένος, καί μετά τόκον έμεινας, αυτόν γάρ τέτοκας, τόν Ποιητήν τών όλων καί Θεόν, ασυνήθως καί ξένως ημίν, επιφανέντα σώματι, Θεογεννήτορ Μητροπάρθενε.

Τών Μαρτύρων Ωδή γ' Τούς σούς υμνολόγους

Ως βότρυες θείοι γεγονότες, αμπέλου τής θείας αληθώς, αθλήσεως προχέουσιν, οίνον ημίν οι Μάρτυρες, πνευματικώς ευφραίνοντα, τάς διανοίας εν χάριτι.

Στερρώς αντετάξω τώ διώκτη, Ναζάριε Μάρτυς τού Χριστού, προστάττοντι κιβδήλοισ σε, θύειν θεοίς πανόλβιε, τώ ως αρνίον θύεσθαι, ετοιμώς έχοντι Ένδοξε.

Αινέσεως πάντες συμφωνία, υμνήσωμεν σήμερον πιστώς, Ναζάριον,

Προτάσιον, Γερβάσιον καί Κέλσιον, τῆς ἀληθείας Μάρτυρας, γεγεννημένους ἐν Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Νόμου προετυπου ἡ σκηνή σε, γενήσεσθαι μέλλουσαν Ἀγνή, Θεοῦ ἅγιον σκῆνωμα, ἐν ᾧ ὁ ἰλασμός ἡμῶν, ἁγιασμόν δωρούμενος, πάσιν ἡμῖν ἐπελεύσεται.

Τοῦ Οσίου Ευφραίνεται ἐπὶ σοί

Ἐπ' ὠμῶν ἄρας Σοφέ, τόν τοῦ Κυρίου σου σταυρόν ἐκράζεις. Κόσμῳ καγῶ ἐσταύρωμαι, σάρκα καθηλώσας τῷ φόβῳ σου.

Ὡς χεῖμαρρος τῆς τρυφῆς, πάσι προχέεις τὰ σεπτὰ νάματα, ἀρῶν αἰεὶ Ὅσιε, φρένας καί ψυχάς τῶν υμνούντων σε.

Ἡ χάρις ἡ τοῦ Θεοῦ, ἐπισκίασασα ἐν σοί Πάνσοφε, ἄλλον ἡμῖν ἔδειξε, θείον Χρυσορρόαν τοῖς φθέγμασι.

Θεοτοκίον

Κυρίως καί ἀληθῶς, σέ Θεοτόκον οἱ πιστοὶ σέβομεν. σύ γάρ Θεόν τέτοκας, σάρκα γεγονότα Πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός

«Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα. Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καί καταφυγή καί »στερέωμα».

Κάθισμα τῶν Μαρτύρων Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τεσσάρων ἱερῶν, ἀθλησάντων Μαρτύρων, τὴν θείαν καί σεπτὴν, εορτάζομεν μνήμην, τρυφῶντες τὰ θαύματα, καθ' ἐκάστην ὡς νάματα, ἅπερ βρύουσιν, ἐκ τῶν τιμίων λειψάνων, ἀποπαύοντες, τὰς τῶν πιστῶν ἀσθενείας, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα... Τοῦ Οσίου

Ἠλύρα τῆς σεπτῆς, καί Ἁγίας Τριάδος, Κοσμάς ὁ ἱερός, μελωδῶν ἰδοῦ ἦκε, τὸ μέλος τὸ Τρισάγιον. Σύν αὐτῷ οὖν βοήσωμεν. Ὁ Πατὴρ Υἱός, καί θείον Πνεῦμα τόν κοσμον, σοῦ εἰρήνευσον, καί τόν Σατάν ὑπὸ πόδας, ἡμῶν ταχὺ σύντριψον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Φωτὶ σου ἀγαθῆ, τὴν ἐν σκότει ψυχῇ μου, καταύγασον Ἀγνή, καί τὴν πῶρῳσιν λύσον, καί δίδαξον πράττειν με, τοῦ Υἱοῦ σου τὸ θέλημα, ὅπως ἀφῆσιν, τὴν τῶν πολλῶν μου πταισμάτων, εὐρῶ Πάναγνε, καί τοῦ πυρός τοῦ ἀσεέστου, ρυσθῶ ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὁ ρώσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ, νεκρόν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα. Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καί τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἀφατος, οἰκονομία Ἰσού αὐτῆ, δι' ἧς ἔσωσας, τὸ τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, Οἰκτίρμον

πλαστούργημα;

**Τών Μαρτύρων Ωδή δ'
Ο καθήμενος εν δόξη**

Υπέρ έννοιαν ο πόθος, τών Αγίων Μαρτύρων σου, υπερβαίνει πάντα, Λόγε λογισμών τά παλαίσματα, καί οι ανδρείοι αγώνες καί τά έπαθλα, ά παρέσχες, νομίμως αυτοίς εναθλήσασι.

Μίαν γνώμην διαφόροις, αικιζόμενοι σώμασιν, οι Χριστού οπλίται, υπερβολικώς επεδείξαντο, ένα Θεόν εν σταδίω ωμολόγησαν, καί πολύθεον, πλάνην σαφώς εξηφάνισαν.

Ναζαρίου, Γερβασίου, Προτασίου, Κελσίου τε, τών σεπτών Μαρτύρων, Άγγελοι τήν πάλην εθαύμασαν, πώς εν σαρκί τώ ασάρκω συμπλεκόμενοι, κατηδάφισαν τούτον εις γήν ανδρικώτατα.

Ως γενναίοι στρατιώται, ως αήττητοι Μάρτυρες, οι Χριστού Οπλίται, ως τής ευσεβείας υπέρμαχοι, τας ουρανίους σκηνώσεις εκκληρώσασθε, καί χοροίς τών Αγγέλων, αεί επαγάλλεσθε.

Θεοτοκίον

Μή κενώσας τούς πατρώους, ο υπέρθεος άχραντε, Θεοτόκε κόλπους, κόλποις σου αχράντοις καθέζεται, θείαν καθέδραν τοίς πάσιν αγαθότητι, ετοιμάζων καί δόξαν, αεί διαμένουσαν.

**Τού Οσίου
Επαρθέντα σε ιδούσα**

Ο ξυγράφου ως κάλαμος σου η γλώσσα, παναληθώς γεγένηται, άριστα Παμμάκαρ, γράψασα ως έν πίνακι, Χριστού τά σεβάσμια, καί σωτηριώδη παθήματα.

Ανουούμενος ως φοίνιξ ταίς θεωρίαις, τών αρετών υψίκομον, δένδρον καθωράθης, γλυκασμόν σωτήριον, παρέχων τοίς μέλπουσι. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Υψηγορία τών λόγων σου θεοφάντορ, τας τής Πανάγνου ύμνησας, καί πάντων Αγίων εορτάς λαμπρότατα, κραυγάζων γηθόμενος. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ο κατά φύσιν ελεύθερος τήν ιδίαν, δούλου μορφήν επτώχευσε, χρηστότητος πλούτω Μήτηρ αιειπάρθενε, εκ σου καθ' υπόστασιν, όλον προσλαβών τό ημέτερον.

**Τών Μαρτύρων Ωδή ε'
Εξέστη τά σύμπαντα**

Αικίαις τό σώμά σου, Ναζάριε ωμίλησε, στρέβλαις καί βασάνοις πολυπλόκοις,

μύρον ευώδες, όθεν πηγάζει ημίν, κατευωδιάζον τάς ψυχάς, πίστει αδιστάκτω σε, τών τιμώντων Πανεύφημε.

Ρανίσιν αιμάτων σου, κατέσβεσας τούς άνθρακας, τής πολυθειάς Αθλοφόρε, ύλην παθημάτων χαλεπών, φλέγεις θεία χάριτι, τού Σωτήρος Ναζάριε.

Τά άνθη τά πνέοντα, οσμήν ενθένου γνώσεως, τής θεογνωσίας τούς λειμώνας, τού Παραδείσου δένδρα τά έγκαρπα, τούς περικαλείς καί φωταυγείς, Μάρτυρας υμνήσωμεν, καί πιστώσ μακαρίσωμεν.

Υμνείσθω Ναζάριος, μεγαλυνέσθω Κέλσιος, άμα Προτασίω ο γενναίος, ανευφημείσθω πίστει Γερβάσιος, οι τής Εκκλησίας ακλινείς, στύλοι καί θεμέλιοι, αρραγείς χρηματίσαντες.

Θεοτοκίον

Ρομφαία τό πρότερον, η τήν Εδέμ φυλάπτουσα, νώτα τοίς πιστοίς Αγνή παρέχει, σημειουμένοις τιμίω αίματι, πάλαι κενωθέντι εκ πλευράς, λόγχης εκκεντήματι, τού εκ σου ανατείλαντος.

Τού Οσίου

Σύ Κύριέ μου φώς

Σύ ώσπερ παμφαής, εωσφόρος άντέιλας, σύ ρήμασι καταυγάζεις, τών πιστών τάς καρδίας, βολίσι τών ρημάτων σου.

Σύ ώσπερ αριστεύς, τή σφενδόνη χρησάμενος, τών λόγων σου θεομάκαρ, τά τών αιρετιζόντων, κατέβαλες φρυάγματα.

Τίς όντως εξειπείν, τούς σους πόνους δυνήσεται, αγώνάς τε καί ιδρώτας, εκουσίως ούς έτλης, σαρκός έξω γενόμενος;

Θεοτοκίον

Νούς ούκ αγγελικός, ουκ ανθρωπίνος δύναται, τό άφραστον ερμηνεύσαι, καίπαράδοξον θαύμα, τού τόκου σου Πανάχραντε.

Τών Μαρτύρων Ωδή ς'

Τήν θείαν ταύτην

Αι σαί πορείαι εν ύδασιν, εγένοντο παμμάκαρ Ναζάριε, καί ουκ εγνώσθη σου, τούτοις τά ίχνη εν Πνεύματι, ού τή δυναμει πάντας εχθρούς κατήσχυνας.

Σωμάτων πάθη ανίατα, τή θεία εθεράπευσας χάριτι, Μάρτυς Ναζάριε, μύρον ευώδες πηγάζεις δέ, τοίς τώ σεπτώ λειψάνω σου προσπελάζουσι.

Σοφώς ο θείος Προτάσιος, ο μέγας τε σύν τούτω Γερβάσιος, πλούτον επίκληρον, καί δυναστείαν πατήσαντες, τής αιωνίου δόξης κατηξιώθησαν.

Θεοτοκίον

Τούς νόμους Κόρη εκαίνισας, τής φύσεως Παρθένε κυήσασα, Θεόν αθάνατον, σάρκα θνητήν ενδυσάμενον, ίνα θνητούς θεώση δι' αγαθότητα.

Τού Οσίου Εβοησε προτυπών

Σύ τόν Άβελ, παρεζήλωσας φέρων τάς απαρχάς, τών σών λόγων, ως
θρεμμάτων θυσίας Κοσμά προφανώς, προτιθείς εις βρώσιν, τών ασμάτων τά
μέλη τά κάλλιστα.

Μαρτυρία, συνειδήσεως έτλης τόν βίον σου, θυσιάζων, Ισαάκ ώς περ άλλον
τό πρόθυμον, Αβραάμ ενθέως αληθώς μιμησάμενος Πάνσοφε.

Αναβάσεις, ψυχοσώστους υπέθου ως κλίμακα, Πατριάρχης, ήν εύρα τό
πάλαι Κοσμά τηλαυγώς, ανελκύων πάντας, ηδυφθόγγοις βαθμίσι σου εύθετα.

Θεοτοκίον

Μή ελλίπης, ιλεούσθαι Παρθένε τών δούλων σου, τόν Υίόν σου, τάς ουλάς
εξαλείφειν πταισμάτων ημών, τών ορθά φρονούντων, Θεοτόκον σε Κόρη
Πανύμνητε.

Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης ιωνάς, εν τώ κήτει
δεόμενος. Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών δυνάμεων».

Κοντάκιον 'Ηχος α' Χορός, Αγγελικός

Μαρτύρων τού Χριστού, τήν τετράριθμον δόξαν, υμνήσωμεν πιστοί,
ευφημίαις ασμάτων, Ναζάριον Προτάσιον, καί Γερβάσιον Κέλσιον, ούτοι
ήθλησαν μέχρι τομής καί θανάτου, ούτοι στέφανον, τής αφθαρσίας λαβόντες,
αιτούσι σωθήναι ημάς.

Ο Οίκος

Τών Αθλοφόρων τήν άθλησιν, τά παλαιίσματα, καί τόν ένδοξον θάνατον,
δεύτε φιλέορτοι άπαντες, ύμνοις εγκωμίων καί φδαις ευφημήσωμεν τήν
τετράριθμον φάλαγγα, τόν σοφόν Προτάσιον, σύν τούτω Γερβάσιον, καί τόν
θειόν Ναζάριον, άμα Κελσιώ τώ θεηγόρω καί νέω πεφηνότι. ότι πάσαν τών
Ελλήνων απετέφρωσαν μανίαν, καθομολογούντες τόν Χριστόν, Θεόν μέγαν,
πρό αιώνων βασιλεύοντα σύν Πατρί καί Πνεύματι, νύν δέ μετά θάνατον,
αιτούσι σωθήναι ημάς.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΔ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ναζαρίου,
Γερβασίου, Προτασίου, καί Κελσίου.

Στίχοι

Τόν Ναζάριον καί συνάθλους τρεις άμα,
Θεώ προσήξε Ναζαρηνώ τό ξίφος.
Σύν τρισί Ναζάριος τμήθη δεκάτη γε τετάρτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Κοσμά τού Ποιητού,
Επισκόπου Μαΐουμά τού Αγιοπολίτου.

Στίχοι

Απήλθε Κοσμάς ένθα πάσα τερπνότης,
Μέλη λιπών τέρποντα τήν Εκκλησίαν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Σιλβανού.

Στίχοι

Μετήλθεν αύχίν Σιλβανού τομήν ξίφος,
Καντεύθεν ώφθη Σιλβανός τομεύς πλάνη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Πέτρου τού Αουσελάμου.

Στίχοι

Τό πύρ υπελθών ενθέω ζήλω Πέτρος,
Τό τής πλάνης πύρ σβεννύει τής δυσθέου.

Ο άγιος Ευθύμιος ο νέος, ο εν Θεσσαλονίκη υπέρ τών αγίων εικόνων
αγωνισάμενος, τελειούται.

Οι Άγιοι τεσσαράκοντα Μάρτυρες οι εξ Αιγύπτου καί Παλαιστίνης ξίφει
τελειούνται.

Μνήμη τής Οσίας μητρός ημών Παρασκευής τής νέας.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τών Μαρτύρων Ωδή ζ' Ουκ ελάτρευσαν

Επί πέτραν, θείας γνώσεως ερείσαντες, τάς βάσεις, Ενδοξοι, τών καρδιών
υμών, εχθρών μηχανήμασιν, ου παρετράπητε, αναμέλποντες. Ο τών
Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Φώς ανέσπερον, αθλήσασι δι' αίματος, υμίν άνέτειλε, καί ευφροσύνη σαφώς,
υμάς διεδέξατο Μεγαλομάρτυρες, αναμέλποντας. Ο τών Πατέρων Κύριος, καί
Θεός ευλογητός εί.

Ηγιάσατε, προθύμως διερχόμενοι, πόλεις Μακάριοι, όμολογούντες Χριστόν,
τυράννων ενώπιον, καί πάσαν ίασιν, παρεχόμενοι, τοίς δεομένοις χάριτι, τού
Σωτήρος Αθλοφόροι.

Θεοτοκίον

Φωτεινότατον, παλάτιον ευράμενος, Θεός τήν μήτραν σου, ταύτην
κατώκησεν, υιούς εργαζόμενος, φωτός Πανάμωμε, τούς κραυγάζοντας. Ο
τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Τού Οσίου Ο διασώσας εν πυρί

Επί τό όρος ανελθών, Πάτερ αρετών εκομίσω, νόμον Θεού καί ως Μωσής,

πλανηθέντας εφείλκυσας εύθετα, μελω δών Αξιάγαστε.ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Λύμην αιρέσεως δεινήν, έστησας φαρμάκω τών λόγων, τών σών δογμάτων μελωδών, επινίκιον ύμνον τώ Κτίσαντι. Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Πηγή θεόβρυτος η σή, Πάτερ αναδέδεικται γλώσσα, φλογιζομέναις εκ παθών, ταίς ψυχαίς, αί πιούσαι κραυγάζουσιν. Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ως κιβωτόν σε καί σκηνήν, κλίνην τε τού Λόγου υμνούμεν, κήπον ανθούντα τόν Χριστόν, τήν τερπνήν ευωδίαν, ώ ψάλλομεν. Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Τών Μαρτύρων Ωδή η' Παίδας εύαγείς

Ορθρίζοντες πρός τόν εκ Παρθένου, εκλάμψαντα παραδόξως μέγαν Ήλιον, Μάρτυρες αήττητοι, φώς εχρηματίσατε, καί τό τής πλάνης χάριτι, σκότος ελύσατε, Τόν Κύριον υμνεíte βοώντες, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ρώμη σου η πάλαι τούς αγώνας, κηρύττει Ναζάριε πολύαθλε, η Κωνσταντινούπολις, άδει τά τεράστια, τό Ιερόν σου λείψανον, πίστει κατέχουσα, καί Κύριον υμνεíte βοώσα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο θείος Ναζάριος πηγάζων, τά μύρα τής χάριτος προτρέπεται, πάντας τούς προστρέχοντας, πίστει απαρύσασθαι, εις φωτισμόν, καί κάθαρσιν, ανακραυγάζοντας. Τόν Κύριον υμνεíte τά έργα, καί υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας.

Υμάς τούς γενναίους, Αθλοφόρους, Ναζάριον, Κέλσιον, Προτάσιον, αύθις τόν Γερβάσιον, πρέσβεις πρός τόν Κύριον, δυνατωτάτους έχοντες, πόθω κραυγάζομεν. Τόν Κύριον υμνεíte τά έργα καί υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Σαρκί ενωθείς σοι κατ' ουσίαν, ο πάσι τό είναι παρεχόμενος, όλον με ανέπλασεν, όλον ανεκαίνισε, παλαιωθέντα Πάναγνε, ταίς παραβάσεσι, διό σε τήν Παρθένον υμνούμεν, καί υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Οσίου Λυτρωτά τού παντός

Καθαρθείς τήν ψυχήν παναοίδιμε, ανεδείχθης δοχείον τού Πνεύματος, καί φωτισμού πληρούμενος, κατεφώτισας πάντας, μέλπειν αξίως. Ευλογείτε τά

έργα τόν Κύριον.

Τοίς επαίνοις σε στέφειν μή σθένοντες, πρό τούς σούς αποβλέποντες. Όσιε, χάριν αιτούμεν άνωθεν, δωρηθήναι ποθούσι νύν εξυμνήσαι, τήν σήν εύσημον μνήμην Μακάριε.

Νύν αυλίζη τοίς άνω γηθόμενος, σύν χοροίς τών Αγίων πανόλβιε, ών τούς λαμπρούς αγώνάς τε, καί τούς άθλους ανύμνεις, πόθω κραυγάζων. Ευλογείτε τά έργα τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ιλασμόν τών ππαισμάτων μοι δώρησαι, καί κακών αποχήν Παναμώμητε, ταίς μητρικαίς πρεσβείαις σου, Θεοτόκε Παρθένε ευλογημένη, τών πιστών η βεβαία αντίληψις.

Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός Παντοδύναμε, τούς εν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί εδίδαξας μέλπειν. Πάντα τά έργα ευλογείτε τόν Κύριον».

Τών Μαρτύρων Ωδή θ' Εύα μέν

Ισχύϊ νευρούμενοι Χριστού τού λύσαντος, τήν κακίαν τού αλάστορος, κλίναντες τούτω τόν αυχένα, τό τέλος διά ξίφους εδέξασθε, λυθέντες τής σαρκός Μεγαλώνυμοι, όθεν αξίως μακαρίζεσθε.

Ωραίοι εν στίγμασι σαρκος γεγόνατε, καί Αγγέλοις ωμοιώθητε, νύν δέ παρίστασθε, τή πάντων γηθόμενοι αεί ωραιότητι, μεθέξεσι σαφώς καλλυνόμενοι, ωραιοτάταις Πανσεβάσμοι.

Σημείοις καί τέρασιν υμάς εκόσμησε, καί πρό τέλους παναοίδιμοι, καί μετά τέλος ο Δεσπότης, Ναζάριε, Προτάσιε, Κέλσιε, Γερβάσιε αήττητοι Μάρτυρες. όθεν αξίως μακαρίζεσθε.

Ηγίασται πόθω τήν υμών η σύμπασα, εκτελούσα μνήμην σήμεραν, χαίρουσι Μάρτυρες καί πάντες, Προφήται σύν υμίν εορτάζουσι, μεθ' ών υπέρ ημών ικετεύσατε, τόν εύεργέτην Παμμακάριστοι.

Θεοτοκίον

Φωνήν σοι τού θείου Γαβριήλ προσάγομεν, γεγηθότες Κόρη πάναγνε. Χαίρε η Κεχαριτωμένη, Μαρτύρων, Αποστόλων τό καύχημα, καί πάντων τών Πιστών τό διάσωσμα, Παρθενομήτορ απειρόγαμε.

Τού Οσίου Ο αυτός

Ιδού νύν επέλαμψεν ημίν ευφρόσυνος, θεία μνήμη καί πανάγαθος, πάντας ευφραίνουσα αξίως, Κοσμά τού θαυμαστού καί θεόφρονος, τού θείου μελωδού καί τρισμάκαρος, ήν επαξίως ευφημήσωμεν.

Χάριν ιαμάτων ειληφώς πανόλβιε, εν μεθέξει θείου Πνεύματος, λύσον τόν ζόφον τής ψυχής μου, τά νέφη τών παθών αποδίωξον, πρὸς τρίβους ευθυπορεῖν με εὐόδωσον, τὰς ουρανίους Αξιάγαστε.

Νόμοις καθεπόμενοι τοῖς σοῖς Μακάριε, εξυμνήσαι προεθέμεθα, σὴν πρὸς τὰ ἄνω εκδημίαν, βεβαίας αντιδόσεις ἐλπίζοντες, λαμβάνειν παρὰ σοῦ ἀξιύμνητε, τόν στεφοδότην ἰκετεύοντος.

Θεοτοκίον

Νεύρωσον ἡμῶν τὴν τῆς ψυχῆς ἀσθένειαν, Θεομήτορ τῆ δυνάμει σου, λύσον τὸ βάρος Παναγία, τῶν ἐπιτιθεμένων τοῖς δούλοις σου, ἡ κόσμῳ δικαιοσύνης τόν Ἥλιον, ἀνερμηνεύτως ἀνατείλασα.

Ὁ Εἰρμός

«Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσωκίσατο. Ἰσο δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνησας, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλᾶριον τῶν Μαρτύρων

Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε

Τὴν τετρακτὺν χορείαν τῶν Ἀθλοφόρων, Ναζάριον Γερβάσιον σὺν Κελσίῳ, ὕμνοις ἐγκωμίων καταστέψωμεν, καὶ τόν κλεινόν Προτάσιον, ὑπὲρ τοῦ κόσμου γὰρ οὔτοι, ἐξιλεοῦνται τὸ θεῖον.

Ἴτερον τοῦ Ὁσίου, καὶ Θεοτοκίον, ὁμοῦ.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Ἕμνωδιῶν ἐν κάλλεσι, τῆς ἡδίστης σου γλώττης, καὶ θεοφθόγοις ἄσμασι, τὴν Ἀγνήν καὶ Παρθένον, ἀνύμνησας Θεοτόκον, ἀληθῶς καὶ κυρίως, μεθ' ἧς Κοσμά θεόληπτε, παρεστῶς τῆ Τριάδι, σοῦ μιμητὴν, κατὰ νοῦν καὶ πράξιν καὶ θεωρίαν, καμὲ γενέσθαι πρέσβευε, ἱερώτατε Πάτερ.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Ὁ παμφαέστατος λυχνος, καὶ τηλαυγέστατος, ἡ μελουργὸς κιθάρα, ἡ νευρὰ τῶν εὐσήμων, τοῦ Πνεύματος λογίων πάσιν ἡμῖν, τὰς αὐτοῦ παρατίθεται, μελωδικὰς εὐωχίας καὶ δι' αὐτῶν, κατευφραίνει τοὺς θεόφρονας.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Ὁ μουσουργέτης ἡ λύρα, τοῦ θείου Πνεύματος, ἡ ἀηδὼν ὁ τέπτιξ, ὁ τῶν θείων ἀσμάτων, αὐλὸς τῆς Ἐκκλησίας ἀδειτερπνῶς, ἐκδιδάσκων τὰ πέρατα, ἐν θεοπνεύστοις τοῖς ὕμνοις δοξολογεῖν, τὴν Τριάδα τὴν ὑπέρθεον.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων.

Σὺν ταῖς αἰλοῖς οὐσίαις, ὡς παριστάμενος, τῷ τῶν ἀπάντων Κτίστη, καὶ Θεῷ

θείε Πάτερ, Κοσμά τών εκτελούντων μνήμην ποιού, τήν φαιδράν σου πανήγυριν, τού λυτρωθήναι κινδύνων καί πειρασμών, καί παντοίων περιστάσεων.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Δαυϊτικοίς άσμασι, τόν πνευματικόν α σματογράφον ευφημήσωμεν λέγοντες. Εξεχύθη η χάρις εν χείλεσί σου Ὅσιε Πάτερ, καί ανεδείχθη η γλώσσά σου, κάλαμος γραμματέως οξυγράφου, καλλιγραφούσα ημίν μέλη τά σωτήρια, δι' ών τήν κατά Χριστόν οικονομίαν, καί τής Αγίας Τριάδος τό μέγα μυστήριον, ασματικώς δοξολογείν διδασκομεθα, αιτούμενοι ταίς ψυχαίς η μών τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ω τού παραδόξου θαύματος

Ἦθη τά μακράν ποιούντά με, τού αγαθού σου Υιού, Αγαθή καί πανάμωμε, πόρρωθι απέλασον, τής αθλίας καρδίας μου, καί τόν ζητούντα καί ωρυόμενον, καταπιείν με κάκιστον λέοντα, όφιν τόν δόλιον, σκολιόν, καί δράκοντα τόν πονηρόν, σύντριψον τώ κράτει σου, υπό τούς πόδας μου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ω τού παραδόξου θαύματος! ώ μυστηρίου καινού! ώ φρικτής εγχειρήσεως! η Παρθένος έλεγεν, εν Σταυρώ σε ως έβλεπεν, εν μέσω δύο ληστών κρεμάμενον, όν ανωδίνως φρικτώς εκύησεν. Έκλαιε κρίζουσα. Οίμοι τέκνον φίλατον! πώς σε δεινός, δήμος καί αχάριστος, Σταυρώ προσήλωσεν.

Καί τά λοιπά ως συνήθως, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Οσιομάρτυρος Λουκιανού, Πρεσβυτέρου τής Μεγάλης Αντιοχείας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ, ΚΥΡΙΕ ΕΚΕΚΡΑΞΑ, ΨΑΛΛΟΜΕΝ ΣΤΙΧΗΡΑ ΠΡΟΣΟΜΙΑ.

Ἦχος δ'

Έδωκας σημείωσιν

Λόγον θείας γνώσεως, πεπλουτηκως διά πίστεως, τούς πιστούς εβεβαίωσας, πολύπλοκα βάσανα, καί θυμόν τυράννων, φέρειν θαρσαλέως, διά τήν μέλλουσαν ζωήν, καί αφθαρσίαν καί αγαλλίασιν, διό σε μακαρίζομεν, Λουκιανέ αξιάγαστε, καί τήν θείαν σου σήμερον, εκτελούμεν πατήγυριν.

Ειρκτήν πολυχρόνιον, καί βιαιότατον θάνατον, εκαρτέρησας Ὅσιε, ιμάσι πεδούμενος, καί λεπτοίς οστράκοις, κεντούμενος Μάκαρ, καί ασιτία χαλεπή, μακρά τε δίψη εκπιεζόμενος, διό σε η ουράνιος, τρυφή σαφώς διεδέξατο, ως αήττητον Μάρτυρα, Αθλητά γενναιότατε.

Κόλπος σε θαλάππιος, Λουκιανέ εισδεξάμενος, μεθ' ημέρας τριάκοντα, τή χέρσω εκδίδωσιν, Ιωνάν ως πάλαι, θηρός υπηρεγία, πρὸς θεοτίμητον ταφήν, καί ιαμάτων θείαν ανάβλυσιν, Μαρτύρων ακροθίνιον, τῆς Εκκλησίας εδραίωμα, διὰ τούτο τιμώμέν σε, πρεσβευτά τῶν ψυχῶν ημῶν.

Δόξα... καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν ρύπον απόσμηξον, τῆς τάλαιπώρου καρδίας μου, Θεοτόκε πανύμνητε, καί πάντα τά τραύματα, καί τά ἔλκη ταύτης, τά ἐξ αμαρτίας, εναποκάθαρον Αγνή, καί τού νοός μου στήσον τό άστατον, ὅπως τήν δυναστείαν σου, καί τήν μεγάλην αντίληψιν, μεγαλύνω ο άθλιος, καί αχρείος οικέτης σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστόν η πάναγνος Δέσποινα, καί νεκρούντα τόν δολιον, ως Δεσπότην κλαίουσα, ύμνει τόν εκ σπλάγγνων, αυτής προελθόντα, καί τό μακρόθυμον αυτού, εκπληττομένη θρηνούσα έλεγε. Τέκνον μου ποθεινότατον, μή επιλάθη τῆς δουλης σου.μή βραδύνης Φιλάνθρωπε, τό εμόν καταθύμιον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες της Οκτωήχου, καί τού Αγίου ούτος, ού η Ακροστιχίς.

Σού Λουκιανέ παμμάκαρ μέλπω κλέος.

Ποίημα Θεοφάνους

Ωδή α'. Ήχος δ'

Άσομαί σοι Κύριε

Σοφία καί χάριτι καί δυνάμει, πνευματική Λουκιανέ, εκλάμπας εφώτισας, λαούς καί πρὸς επίγνωσιν, Χριστού Μάρτυς ώδήγησας.

Όπλοις ευσεβείας σε θωρακίσας, ό τήν ασθένειαν ημῶν, φορέσας ως εύσπλαγχνος, αήττητον ειργάσατο, εχθρών Μάρτυς παλαίσμασιν.

Ύψος πρὸς ουράνιον τούς εις βάθος, κακοπιστίας Αθλητά, πεσόντας ανείλκυσας, δικτύοις τῶν ενθέων σου, δογμάτων Αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Λόγω τόν αἰδιον Πατρός Λόγον, υπέρ αιτιάν καί Λόγον, ασπόρως συνέλαβες, Αγνή καί απεκύησας, υμῶν εις απολύτρωσιν.

Ωδή γ'

Τόξον δυνατών

Οίκον αρετών λαμπρότητι, Μάρτυς τήν ψυχήν σου Θεώ απετέλεσας, τῶν ειδώλων δέ τά τεμένη, προσευχαίς σου κατηδάφισας.

Ύμνεις πειρασμοίς κυκλούμενος, Μάρτυς καί βασάνων, αλγεινοίς πιεζόμενος,

τόν τοιούτων ως ευεργέτην, αγαθών σε αξιώσαντα.

Σώμα αικισμοίς παρέδωκας, Μάρτυς τήν ψυχὴν δέ, ασφαλῶς διετήρησας, θύμα ἄμωμον τῷ Δεσπότη, σεαυτὸν προσάξας πάντιμον.

Θεοτοκίον

Κόρης βρέφος αποτίκτεται, ο δημιουργήσας τοὺς αἰῶνας βουλήματι, ἦν υμνούμεν ὡς Θεοτόκον, καὶ απαύστως μακαρίζομεν.

Ο Ειρμός

«Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ασθενούντες περιεζώσαντο δύναμιν, διὰ τοῦτο εσπερώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν

Τῷ τῆς χάριτος λόγῳ τὰς τῶν πιστῶν, υπαλείφῳν καρδίας Λουκιανέ, ἀθλεῖν παρεσκεύασας, καὶ τροπούσθαι τὸν τύραννον, καὶ καλῶς τὸν δρόμον, τελέσας τὸν ἔνθεον, ἐπὶ τέλει δόξης, Μαρτύρων ἠξίωσαι. ὅθεν συνελθόντες, τὴν ἀγίαν σου μνήμην, τιμῶμεν αἰίδιμε, τὸν Σωτήρα δοξάζοντες, Ἀθλοφόρε πανεύφημε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σέ ἀσπύρως τεκούσαν Θεὸν σαρκί, πάσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων, τό γάρ πύρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς θεότητος. καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστιν καὶ Κύριον, ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τό γένος, ἀξίως δοξάζουσι, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὴν δόξαν σου Ἄχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν τῷ ξύλῳ ὀρώσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ τὸν Λυτρωτὴν, ἐθρήνει δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο, καὶ συνοχή καρδίας, τὰς κόμας ἐσπάρατε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόα. Υἱέ μου καὶ Κύριε, πῶς σε τῶν Ἑβραίων, ἀνομώτατος δῆμος, ἀδίκως προσπήγνουσι, τῷ Σταυρῷ ἀναμάρτητε; πῶς καὶ θέλων υφίστασαι, ὄξος καὶ τὴν τρήσιν πλευράς, χολὴν τε, οἴμοι! καὶ ἦλους μακρόθυμε; ἀλλὰ δόξα σου Σῶτερ, τοῖς θείοις παθήμασι.

Ὡδή δ'

Ο καθήμενος ἐν δόξῃ

Ἰσχυρὸς κατὰ τῆς πλάνης, ἀνεδείχθης Μακάριε, καὶ πολλῶν ἀλείπτῃς, θείους πρὸς ἀγῶνας ἐκάστοτε, ὑπομονὴ δέ βασάνων τὴν ἀίσχυρον, ἐταπείνωσας, Μάρτυς ἰσχύν τοῦ ἀλάστορος.

Ἀπλωθεὶς ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἰμάσι τεινόμενος, καὶ λιμῷ καὶ δίψει, τῇ πολυχρονίῳ τηκόμενος, καὶ λεπτοτάτοις οστράκοις ἐκκεντούμενος, ἐκαρτέρησας, Λουκιανέ ἀξιάγαστε.

Νόμον θεῖον καταγγέλλων, ἀνομούντας ἐπέστρεψας, καὶ πιεῖν προθύμως,

πόμα μαρτυρίου υπέδειξας, μεθ' ὧν εἰς θείας επαύλεις κατεσκήνωσας,
εντρυφὼν τῷ ξύλῳ, τῆς ζωῆς Παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Ἐκ γαστροῦ σου ἀναλάμπας, τῆς Θεότητος Ἥλιος, τοὺς ἐν σκότει Κόρη, τῆς
πολυθείας ἐφώτισε, τοὺς ἐν σκιά τοῦ θανάτου κατελάμπρυνεν, ὡ
κραυγάζομεν. Δόξα Χριστέ τῆ δυνάμει σου.

Ὡδή ε'

Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται

Πυρπολήσας Ὅσιε, ἀκάνθας τῶν παθῶν, δι' ἰδρώτων ἀσκητικῶν, ταῖς ροαῖς
κατέσβεσας τῶν αγῶνων σου, ἀσεβείας κάμινον, γενναϊόφρον παμμακάριστε.

Αἰκισμοῖς βαλλόμενος, νιφάσιν ἀλγεινῶν, διαμένεις πρὸς τὸν Θεόν, ἀτενίζων
Ἄγιε, σώζειν δυνάμενον, οὐ χερσὶ τό πνεύμά σου, ἐναπέθου εὐφραϊνόμενος.

Μακρυνθέντας ἠλεγχες, Θεοῦ τοὺς δυσσεβεῖς, καὶ μακραῖς καὶ οδυνηραῖς,
ἀλγηδόσιν Ἐνδοξε περικυκλούμενος, τῷ Χριστῷ προσήγγισας, οὐ τό πάθος
ἐξεικόνισας.

Θεοτοκίον

Μετὰ τόκον ἀφθορος, διέμεινας Ἀγνή, καὶ φθοράς γένος τῶν βροτῶν, ὡς
Θεόν γεννήσασα ἠλευθέρωσας, διὰ τοῦτο πίστει σε, ὀρθοδόξως μακαρίζομεν.

Ὡδή ς'

Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς

Ἀβρόχως, τῶν βασάνων διέβης τὸν κλύδωνα, τῆ παναλκεῖ δέ παλάμη, ἐκ
βυθοῦ τό σῶμά σου διεσώθη, τοῖς ποθοῦσιν, ἀσινές Θεομάκαρ ρώμενον.

Ἀγάπη, τοῦ Χριστοῦ πυρπολούμενος, Ἐνδοξε, μέχρι θανάτου ἀντέστης, τοῖς
τυράννοις πάνσοφε, διὰ τοῦτο, βασιλείας οὐρανῶν ἠξιώθης γηθόμενος.

Κητώας, ἐκ γαστροῦ, Ἰωάν ο ρυσάμενος, τριημερεύσαντα σώζει, σέ βυθοῦ
θαλάσσης καθυπουργούντων, ἐναλίω, σοὶ θηρῶν μεθ' ἡμέρας τριάκοντα.

Θεοτοκίον

Ἀγνήν σε, περιστεράν καὶ μόνην ἀμίαντον, ὁ καθαρὸς εὖρε Λόγος, καὶ ἐκ σοῦ
τεχθῆναι εὐδόκησε, Παναγία, Θεομήτορ Παρθένε πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοά σοι, ἐκ δαιμόνων
λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι».

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τὴν ἐν πρεσβείαις

Τὸν ἐν ἀσκήσει τό πρότερον λαμπρυνθέντα, καὶ ἐν ἀθλήσει τό δεύτερον
φαιδρυνθέντα, πάντες ὡς φωστήρά σε φαιδρότατον, Λουκιανέ τοῖς ὕμνοις,
ἐνδόξως σέ γεραίρομεν. Πρεσβεύων μὴ παύση ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ο Οικος

Γνώσει τή θεία καθωπλισμένος, καί τόν νούν θεία δόξη ελλαμφθείς Αθλητά, τώ Πνεύματι φωτιζόμενος, μάχαιρα ώφθης εστιλβωμένη, τά ζιζάνια πάντα άρδην εκτέμνων, αιρετικών τά αλλόφυλα δόγματα ένδοξε, καί κήρυξ τής αληθείας, προς ζωήν υπαλείφων άπαντας, τούς ευσεβώς προσιόντας σοι, εκ κινδύνων δέ λυτρούσαι καί θλίψεων. Πρεσβεύων μή παύση υπέρ πάντων ημών.

Συναξάριον

Τή ΙΕ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Λουκιανού, πρεσβυτέρου Αντιοχείας τής μεγάλης.

Στίχοι

Άρτου στερήσει Λουκιανός αντέχει,
Τού ζώντος άρτου μή στερηθήναι θέλων.
Λιμή Λουκιανός δεκάτη θάνεν ηδέ τε Πέμπτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη του Οσίου Πατρός ημών Σαβίνου Επισκόπου.

Στίχοι

Ισαγγελον Σαβίνος εύ βιούς βιον,
Θανών συνήφθη τώ χορώ τών Αγγέλων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί Ομολογητού Βάρσου, Επισκόπου Εδέσσης.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής αθλήσεως Μοναχού τινος καί Μάρτυρος, καί ωφέλιμος διήγησις περί αυτού.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ό Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Ο διασώσας εν πυρί

Ρύμην ρημάτων τών σοφών, τύραννος διώκτης μή φέρων, καί θανατοί σε καί βυθώ, θαλαπτίω προσρίπτει τήν άνω σοι, προξενών ως ουκ ώετο, βασιλείαν εις αιώνας καί θείαν δόξαν.

Μή προσκυνήσας τοίς γλυπτοίς, γόνυ τε μή κάμψας ειδώλοις, εις πύρ εβλήθης θλιβερόν, εις βασάνων εισήλθες τήν κάμινον, δροσιζόμενος Πνεύματος, δροσοβόλω δυναστεία Θεόφρον Μάρτυς.

Νενεκρωμένους καί βυθώ, τής Ελληνικής αθεΐας, καταποθέντας τούς λαούς, ζωηφόροις σου λόγοις ανείλκυσας μελω δών Αξιάγαστε. Ο Θεός ό τών Πατέρων ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ευλογημένος ο καρπός, τής ευλογημένης γαστρός σου, όν ευλογούσιν ουρανών, αι Δυνάμεις βροτών τε συστήματα, ό ημάς λυτρωσάμενος, τής

κατάρας τῆς ἀρχαίας εὐλογημένη.

Ὡδή η΄
Παῖδας εὐαγεῖς

Λιμῶ νοητῷ τοὺς ἐκτακέντας, τῷ ἄρτω τῶν λόγων σου ἐστήριξας, μόνον σέβειν Κύριον, ἄρτον τῆς ζωῆς ἡμῶν, καθυποδείξας Ἐνδοξε, ὡ πάντες ψάλλομεν. Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πατήσας δεινὰς μηχανουργίας, ἐχθροῦ τοῦ ἀπατεῶνος τῆ ἀθλήσει σου, ἤρθης πρὸς περίδοξον, ὕψος Ἀξιάγαστε, καί τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας, βοῶν τὰ τάγματα. Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡ ξένων πραγμάτων τελεσθέντων, ἐν σοὶ Λουκιανέ Μάρτυς αοίδιμε! κόλπος γάρ θαλάττιος, σῶμά σου τό ἅγιον, ἐφ' ἱκανόν δεξάμενος οὐκ ἐλυμήνατο, τῆ χέρσω διασώζει δέ σῶον, ρεῖθρα ἰαμάτων, ἐκβλύζον τοῖς ποθοῦσι.

Θεοτοκίον

Καί γλώσση Παρθένε καί καρδίᾳ ἁγνήν Θεοτόκον σέ κηρύττομεν. Κύριον γάρ ἔτεκες, σάρκα περικείμενον, καί ἐν δυσὶ ταῖς φύσεσι κατανοούμενον, ὃν πάσαι οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, ἀνυμνολογοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπουμενος, νῦν δέ ἐννεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἀπάσαν ἀγειρεῖ ψάλλουσαν. Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδή θ΄
Εὐὰ μὲν τό τῆς παρακοῆς

Λάμπει σου Σοφέ τό ἱερόν μνημόσυνον, ταῖς ἀκτίσι τοῦ πνεύματος, νέφος παθῶν διασκεδάζον, φωτίζον εὐσεβῶν τὰ συστήματα, καί φλέγον τῶν δαιμόνων στρατεύματα, ὃ ἐκτελοῦντας ἡμᾶς φύλαττε.

Ελύθης τοῦ σώματος δεσμῶν Μακάριε, καί πρὸς ὕψος ἐπουράνιον, χαίρων ἀνέπτῃς καί ἐπώφθης, ὡραῖος τῶν στιγμάτων τερπνότησι, Θεῷ τῷ Ποιητῇ ὡ παρίστασαι, μετὰ Μαρτύρων εὐφραίνόμενος.

Ὁ Μάρτυς ἡμῶν Λουκιανός συνήγαγεν, εὐφημήσαι τούτου σήμερον, ἄθλους λαμπροῦς καί τοὺς ἀγῶνας, τὴν μέχρι τελευτῆς γενναιότητα, θαυμάτων τε τῆ χάριν τὴν ἀφθονον, ὃν ἐπαξίως μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Σοφίας δοχεῖον ὑπὲρ νοῦν τῆς κρείττονος, ἀνεδείχθης Κόρη Πάναγνε, ἐμπυχος θρόνος τε καί πύλη, διό σε τῶν βροτῶν τὰ συστήματα, Ἀγγέλων τε δοξάζει στρατεύματα, μόνῃ τῶν πάντων υπερέχουσαν.

Ο Ειρμός

Εύα μέ τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ της κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω, τήν ευλογίαν εξήνηθσας, όθεν σε πάντες μακαρίζομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοίς Μαθηταίς

Πνευματικής ως έμπλεως, χάριτος καί σοφίας, Λουκιανέ πανεύφημε, τήν Θεόπνευστον Μάρτυς, Γραφήν ηρμήνευσας πάσαν, πλάνην δέ τών Ελλήνων, ήλεγξας τήν πολύθεον, καί ψευδώνυμον γνώσιν, τήν δέ Χριστού, Εκκλησίαν ήύφρανας, Αθλοφόρε, φαιδρύνων εν τοίς λόγοις σου, Ορθοδόξων τά πλήθη.

Θεοτοκίον

Ναός εγένου Πάναγνε, τής Θεότητος όλης, τόν τής Τριάδος ένα γάρ, τέτοκας απορρήτως, διπλούν τή φύσει Παρθένε, εν μιά υποστάσει, όν εκτενώς ικέτευε, σώσαι τούς σέ υμνούοντας, εκ πειρασμών, καί Κινδύνων Δέσποινα Θεοτόκε, σοί γάρ τό Χαίρε κράζομεν, προστασία τού κόσμου.

Καί τά λοιπά τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Λογγίνου τού Εκατοντάρχου, τού επί τού Σταυρού.

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Τόν βροτόν χρηματίσαντα, καί Σταυρώ ομιλήσαντα, καί ηλίου έλλαμψιν αμαυρώσαντα, καί εκ πλευράς αναβλύσαντα, σωτήριον άφεισιν, κατιδών μετά ληστού, τού ευγνώμονος Ένδοξε, ωμολόγησας, καί Θεόν καί Δεσπότην εκουσίως, υπομείναντα τά πάθη, δι' ευσπλαγχνίαν αμέτρητον.

Τήν κατάκαρπον άμπελον, επί ξύλου Θεώμενος, ηρτημένην Ένδοξε καί πηγάζουσαν, οίνον ζωής καί αφέσεως, τά χείλη υπέθηκας, τής καρδίας καί πιών, ευφροσύνης πεπλήρωσαι, τήν κατάπικρον, απιστίαν εμέσας ως εχέφρων, ως τού χείρονος τό κρείττον, περιφανώς προελόμενος.

Θανατώσας τόν τύραννον, ευτολμία τών λόγων σου, πρός σφαγήν εκούσιον ήτομόλησας, ού δειλιάσας πανεύφημε, Λογγίνε τόν θάνατον, τήν αθανατον ζωήν, προξενούντά σοι χάριτι, όθεν πίστει σου, τήν πανέορτον μνήμην εκτελούμεν, δυσωπούντές σε πρεσβεύειν, υπέρ ημών πρός τόν Κύριον.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Ιωάννου Μοναχού

Εν τώ πάθει σου, Χριστέ, τόν ναόν θεωρήσας διαρραγέντα Λογγίνος ο

Εκατόνταρχος, Υιόν Θεού σε είναι τοίς , Ιουδαίοις εκήρυττεν. Όθεν οι δεινοί, τήν θείαν κάραν αυτού τεμόντες τώ ξίφει, εν κοπρία έρριψαν, γυνή δέ ταύτην ευρούσα, τάς κεκλεισμένας κόρας αυτής τών ομμάτων ανέωξε, μεθ' ής και ημείς βοώμέν σοι. Ο τούτον στεφανώσας, υπέρ σου αθλήσαντα, ταίς αυτού ικεσίαις, και ημών τά όμματα τής καρδίας φώτισον, τού δοξάζειν σε Θεόν, τόν εν Σταυρώ προσηλωθέντα, εις τό σώσαι ημάς.

**Καί νύν... Θεοτοκίον
Όλην αποθέμενοι**

Μόνος υπέρ άπαντας, υιούς ανθρωπων ό τάλας, μόνος επλημμέλησα, τά και λόγω άφθεγκτα, και ακούσματοι, μηδαμώς άχραντε, φορητά πέλοντα, διά τούτό σου και δέομαι. Σύγγνωθι Δέσποινα, σύγγνωθι και δός μοι μετάνοιαν, δός μοι εξομολόγησιν, δός μοι στεναγμούς τε και δάκρυα, ίνα διά τούτων, συντρίβων τήν καρδιαν μου αεί, κράζω τό, Ήμαρτον, ήμαρτον, ιλάσθητι σώσόν με.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ρομφαία ως έφησεν, ό Συμεων τήν καρδιαν, τήν σήν διελήλυθε. Παναγία Δέσποινα, ότε έβλεπας, τόν εκ σου λάμπσαντα, απορρήτω λόγω, υπ' ανόμων ως κατάκριτον. Σταυρώ υψούμενον, όξος και χολήν τε γευόμενον, πλευράν τε Ορυπτόμενον, χείράς τε και πόδας ηλούμενον, και οδυρομένη, ωλόλυξες βοώσα μητρικώς. Τί τούτο, τέκνον γλυκύτατον, τό καινόν μυστήριον.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

**Δόξα... Ήχος πλ. β'
Ιωάννου Μοναχού**

Εν τώ Σταυρώ παρεστηκώς, και τά γενόμενα σκοπών, τόν σταυρωθέντα επί ξύλου, Θεόν και άνθρωπον εωρακώς, εβόας προς αύτόν. Εν τή βασιλεία σου μνήσθητί μου Κύριε. Διό και ο Σωτήρ εφώνει σοι. Μακάριος ει Λογγίνε, και τό μνημόσυνόν σου εις γενεάν και γενεάν.

**Καί νύν... Θεοτοκίον
Τριήμερος ανέστης**

Τήν πάσάν μου ελπίδα εις σέ, Παρθένε ανατίθημι, μή παρίδης, αλλά σπεύσον αγαθή, ρυσθήναί με εν τάχει, παθών τών ενοχλούντων, και καθ' εκάστην πολεμούντων με.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν ξύλω τήν ζωήν ημών, ορώσα η πανάμωμος, Θεοτόκος, κρεμαμένην μητρικώς, ωδύρετο βοώσα. Υιέ μου και Θεέ μου, σώσον τούς πόθω ανυμνούντάς σε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, και οι Κανόνες τής Οκτωήχου, και τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Τό Λογγίνου μέγιστον υμνήσω κλέος. Ιωσήφ.

Ωδή α'. Ἦχος δ'
Θαλάσσης τό ερυθραίων

Ταῖς θεαῖς, φωτοχυσίαις Ἐνδοξε, περιλαμπόμενος, καί σύν Ἀγγέλων τάξεσι Χριστώ, τῷ Θεῷ παριστάμενος, τήν φωτοφόρον μνήμην σου, τοὺς εκτελούντας καταφαίδρυνον.

Οὐδέν σε, τῆς πρὸς Θεόν ενώσεως, Μάρτυς εχώρισε, κεχωρισμένον πάσης σαρκικῆς, ἡδονῆς διὰ πίστεως, καί καθαρῶς τῷ ἔρωτι, τῷ ακροτάτῳ ἐνηδόμενον.

Λατρεύων, Θεῷ τῷ ζώντι ἐνδοξε, Λογγίνε πάνσοφε, νεκροῖς ξοάνοις μάκαρ οὐδαμῶς, σύ λατρείαν προσένειμας, διό πρὸς ατελεύτητον, θανατωθεὶς ζωὴν κατήντησας.

Θεοτοκίον

Ὁ Λόγος, ὁ τοῦ Θεοῦ ἐν μήτρα σου, λόγῳ συνείληπται, τῆς ἀλογίας ρύσασθαι βροτοῦς, βουληθεὶς ἀγαθότητι, Παρθενομήτορ ἀχραντε, εὐλογημένη παναμώμητε.

Ωδή γ'
Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί

Γνωρίσας ἐπὶ Σταυροῦ, Υἱόν Θεοῦ τόν ἀληθῆ Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν πάσχοντα, τοῦτω ὀλοψύχως ἐπίστευσας.

Γῆ ὡσπερ πίων ἡ σῆ, ψυχὴ λαβούσα λογικά σπέρματα, στάχυν Σοφέ ὠριμον, θείας εὐσεβείας ἐβλάστησεν.

Ἰστίῳ τῷ τοῦ Σταυροῦ, τό τῶν βασάνων διελθὼν πέλαγος, τοὺς γαληνοὺς ἐφθασας, ἐνδοξε λιμένας γηθόμενος.

Θεοτοκίον

Νοσοῦσάν μου τήν ψυχὴν, ταῖς τῶν παθῶν ἐπαγωγαῖς ἴασαι, Μήτηρ Θεοῦ Πάναγνε, καί πρὸς σωτηρίαν κατεύθυνον.

Ὁ Εἰρμός

«Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καί καταφυγὴ καί στερέωμα».

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'
Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Σταυρωθέντα κατείδες τόν Λυτρωτὴν, καί αὐτοῦ ταῖς ἀκτίσι καταυγασθεὶς, σκότος τό βαθύτατον, τῆς ἀγνοίας ἀπέφυγες, καί πρὸς θεῖαν γνώσιν, σαυτὸν μετερρύθμισας, πιστωθεὶς ὡς ἐστί, Θεός ὁ ὀρώμενος, ὅθεν καί ἀθλήσας, τοῖς χοροῖς ἠριθμήθης, Λογγίνε μακάριε, τῶν Μαρτύρων γηθόμενος, μεθ' ὧν πάντοτε ἐνδοξε, πρέσβευε Χριστώ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσὶν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νύν ὡς ἀκυβέρνητον, ποντουμένην Πανάμωμε, ἀμαρτιῶν τῷ φόρτῳ, φανείσαν ὑπέραντλον, καί εἰς πυθμένα Ἄδου, πεσεῖν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε, τὴ θερμὴ σου πρεσβεία, καί σῶσον παρέχουσα, σὸν λιμένα τὸν εὐδίων, ἵνα πίστει κραυγάζω σοι. Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δούναί μοι τὴν ἀφεσιν, σέ γάρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ δούλός σου Δέσποινα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζε, ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἦν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεέ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἡ πιστῶς ἐκβοήσωμεν. Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἀφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ὡδὴ δ'

Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα

Ὀχυρώτατον κτησάμενος ἐν τῇ πίστει, τὸν λογισμὸν μακάριε, ἀνίσχυρον πλάνης, ἐλυσας οχύρωμα, Λογγίνε καὶ ἐκραζες. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Υψωθέντα Καί τῷ ξύλῳ προσηλωθέντα, τὸν ἀπαθὴ Θεώμενος, Κύριον τῆς δόξης, τούτον ὠμολόγησας, Υἱὸν Θεοῦ ἔνδοξε, πάσχοντα οἰκείῳ θελή ματι.

Μαραινόμενον τὸν θάνατον τῷ θανάτῳ, τοῦ ἀπαθούς Θεώμενος, ἐσπευσας Λογγίνε, δι' αὐτὸν τεθνήξῃσαι, καὶ ζῆν μετὰ θάνατον, σὺν τοῖς εὐκλεῶς ἐναθλήσασιν.

Θεοτοκίον

Ἐνωθέντα καθ' ὑπόστασιν ἐν γαστρὶ σου, καὶ γεγονότα ἄνθρωπον, Ἄχραντε τὸν Λόγον, ὑπὲρ λόγον τέτοκας, διπλοῦν ταῖς θελήσεσι, καὶ ταῖς ἐνεργείαις δεικνύμενον.

Ὡδὴ ε'

Σὺ Κύριέ μου φῶς

Γῆς πάσης ἀληθῶς, γεγονῶς παρεπίδημος, ἐν στίγμασιν Ἀθλοφόρων, ὠραιώθης Λογγίνε, καὶ γῆν πρᾶξων ὠκῆσας.

Ἰσχυσας τοῦ Σταυροῦ, τὴ δυνάμει φραξάμενος, ἀνίσχυρον τῶν τυράννων, Ἀθλοφόρε Λογγίνε, τροπώσασθαι ἀπόνοιαν.

Στήσας ἐν ασφαλεί, θεμελίῳ καρδίας σου, Αἰήτητε τὰς κινήσεις, πειρασμῶν ἐπικλύσει, ἀσάλευτος διέμεινας.

Θεοτοκίον

Τὴν μόνην τὸν Θεόν, ἀπειράνδρως κυήσασαν, ὑμνήσωμεν Θεοτόκον, δι'

αυτής οι σωθέντες, καί πόθω μακαρίσωμεν.

Ωδή ς'
Θύσω σοι, μετά φωνή

Όρη τε, καί τήν γήν σαλευθείσαν Θεώμενος, εν τή τού πάθους ημέρα, απιστίας στάσεως εσαλεύθης, καί τή πίστει, ενιδρύθης Λογγίνε τού πάσχοντος.

Νόησιν, αληθή καί τελείαν καί έμφρονα, αναλαβείν ηδυνήθης, καθορών τήν κτίσιν αλλοιουμένην, καί πρός θείαν, ηλλοιώθης Λογγίνε επίγνωσιν.

Υπέστης, χαλεπήν τιμωρίαν γηθόμενος, καί τόν αυχένα τώ ξίφει, αδιστάκτω γνώμη τμηθείς Λογγίνε, διακόπτεις, κεφαλάς δυσμενών διά πίστεως.

Θεοτοκίον

Μάρανον, καί προρρίζους Πανάμωμε έκτιλον, τάς ακανθώδεις εννοίας, τής εμής καρδίας, καί καρποφόρον, ταύτην δείξον, μεσιτεία σου Κόρη πανάμωμε.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαυμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον 'Ηχος δ'
Επεφάνης σήμερον

Ευφροσύνως γέγηθεν η Εκκλησία, εν τή μνήμη σήμερον, τού αιιδίμου αθλητού, Λογγίνου ανακραυγάζουσα. Σύ μου τό κράτος, Χριστέ καί στερέωμα.

Ο Οίκος

Τόν ουρανόν σκότει πολλώ , τήν γήν τε σειομένην, καί πέτρας ρηγνυμένας, ναού τε τό καταπέτασμα σχισθέν εις δύο θεωρών εν τώ θείω πάθει τού Χριστού ό αθλητής, Θεού Υιόν αυτόν εγνώρισε, πάσχοντα τή οικεία ευσπλαχνία, απαθή δέ όντα τή θεότητι καί δόξη, σύν τώ Πατρί καί Πνεύματι Αγίω συνέχοντα τό πάν καί διακρατούντα, ως Θεόν αληθινόν καί Βασιλέα, όθεν εν χαρά Λογγίνος ανακραυγάζει. Σύ μου τό κράτος Χριστέ καί στερέωμα.

Συναξάριον

Τή ΙΣΤ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Λογγίνου τού Εκατοντάρχου.

Στίχοι

Υιόν Θεού λέγων σε Χριστέ καί πάλιν,
Λογγίνος ως πρίν τέμνεται τόν αυχένα.
Έκτη καί δεκάτη Λογγίνον άορ κατέπεφνεν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων δύο Μαρτύρων, τών συναναιρεθέντων τώ Αγίω Λογγίνω.

Στίχοι

Φθαρτήν στρατείαν εκλελοιπούια ξίφει,

Δυάς συνάθλων εστρατεύθη Κυρίω.

Τή αὐτή ημέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Λεοντίου, Δομετίου, Τερεντίου καί Δομνίνου.

Στίχοι

Τρεῖς Λεόντιε, τοὺς συναθλούντας ἔχων,
Λεόντιόν τι τῆς πυράς ἄλλη μέσον.

Τή αὐτή ημέρα, μνήμη τοῦ Οσίου Πατρός ἡμῶν Μαλού.

Στίχοι

Μαλός βραχείαν γῆς λιπῶν παροικίαν,
Πόλου κατοικεῖ τὴν μακρὰν κατοικίαν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Ἐν τῇ καμίνῳ

Νομίμως Μάρτυς, ἐναθλήσας ἀνδρεία γνῶμη ψυχῆς, πάσας ἀνομούντων
ἡσχυνας τὰς βουλὰς, καὶ νομίμως ἐστεφάνωσαι, Εὐλογημένος εἰ ἀναβούων,
τῆς δόξης ὁ Κύριος.

Ἡ θεία χάρις, ἐπιφοιτώσα τοῖς λειψάνοις σου, πάσαν ἀλ γηδῶνα λύει τῶν
εὐσεβῶς, προσιόντων σοι Μακάριε, καὶ κηρυττόντων σε, ἀληθείας ἀήτητον
Μάρτυρα.

Σαρκός θνησκούσης, οὐκ ἐφείσω Λογγίνε διὰ Χριστόν, θύειν ἀπηρνήσω
δαίμοσι καὶ σαυτόν, τῷ Θεῷ θυσίαν ἀμωμον, χαίρων προσήγαγες, διὰ ξίφους
τμηθεῖς ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Ὡς καθάραν σε, ὁ καθαρὸς Λόγος κατώκησε, Κόρη διὰ σοῦ καθάραι τοὺς
μολυσμούς τῶν ἀνθρώπων προελόμενος. εὐλογημένος γάρ ὁ καρπός, τῆς
κοιλίας σου πέφυκεν.

Ὡδή η'

Χείρας ἐκπετάσας

Κοιμίσας τό πρὶν τὰς τῆς σαρκός, κινήσεις Ἐνδοξε, ταῖς ἐγρηγόρσεσι, ταῖς
πρὸς τόν Κύριον ὑπνωσας, τόν γλυκύν ὑπνον αοίδιμε, θανατωθεῖς διὰ
Χριστόν, τόν ἐπὶ ξύλου Σταυροῦ, ἀφυπνώσει θεία, νεκροῖς τὴν ζωὴν
ἀναβλύσαντα.

Λόγχη κεντηθέντα τὴν πλευράν, Μακαριώτατε, καὶ αἷμα βλύσαντα, Θεόν
εὔρακας ἀνθρωπον, διὰ σπλάγχνα χρηματίσαντα, καὶ κατετρώθης τῷ αὐτοῦ
ἠδίστῳ ἔρωτι, ἀναμέλπων. Πάντα τὰ ἔργα υμνεῖτε τόν Κύριον.

Ἐσβεσας πυράν εἰδωλικήν, αἱμάτων ρεύμασι, Λογγίνε πάνσοφε, καί

κατενέπρησας ξόανα, καί ανίδρυτα σεβάσματα, τώ θείω ζήλω τήν ψυχήν αναφλεγόμενος, και κραυγάζων. Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Όμματα καρδίας φωτισθείς, ταίς θείαις λάμπεσι, τού αμαυρώσαντος ηλίου πάνσοφε έλλαμψιν, τήν αχλύν Λογγίνε έλιπες, τής δυσσεβείας καί φωστήρ, ώφθης φωτίζων ήμάς, τούς βοώντας. Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Στόματι καί γλώσση καί ψυχή, ανακηρύττω σε θεογεννήτριαν, καί ικετεύω σε Άχραντε, Τήν καρδίαν μου κατάγαυσον, τώ φωτισμώ σου, καί δεινού σκότους με λύτρωσαι, εκβοώντα. Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι εύσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Λίθος αχειρότμητος

Ισχύς μου καί ύμνησις Λόγος, ο εν Σταυρώ χείρας απλώσας, Μάρτυς τοίς ανόμοις εβόας, αυτού τό πάθος τό παμμακάριστον, εξεικονίζων θάνατον, εθελουσίως καθυφίσταμαι.

Ως περικαλής αθλοφόρος, χαριτωθείς Μάρτυς Λογγίνε, όλος ωραιότατος ώφθης, καί τώ ωραίω Λόγω παρίστασαι, τάς αμοιβάς τών πόνων σου, πλουσιωτάτως κομιζόμενος.

Σέ τόν διαυγία φανέντα, ήλιον άδυτον Λογγίνε, καί μαρμαρυγαίς Ιαμάτων, τήν οικουμένην πάσαν φωτίζοντα, καί τήν αχλύν σκεδάζοντα, τής αγνωσίας μακαρίζομεν.

Έρθης πρός μονάς ουρανίους, καί τοίς χοροίς συνηριθμήθης, πάντων τών άγίων Μαρτύρων, μεθ' ών Λογγίνε Μάρτυς μνημόνευε, τών ευσεβώς τήν μνήμην σου, εορταζόντων παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Φωτός οικητήριον ώφθης, τού ανεσπέρου Θεοτόκε, δι' ού οι εν σκότει καί σκιά, τής άμαρτίας φώς εθεάσαντο, διό μου φωταγωγήσον, τά τής καρδίας αισθητήρια.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοίς Μαθηταίς

Ορών τόν πάντων Κύριον, καί Θεόν αφυπνούντα, επί Σταυρού θελήματι, κλονουμένην τε πάσαν, καιρώ τού πάθους τήν κτίσιν, Αθλοφόρε Λογγίνε,

Ληστή σύν τώ ευγνώμονι, ωμολόγησας τούτον, Υιόν Θεού, υπέρ ού και χαίρων εσφαγιάσθης, και νύν ως Μάρτυς άριστος, υπέρ πάντων πρεσβεύεις.

Θεοτοκίον

Κενούται εν τή μήτρα σου, ο πληρέστατος Λόγος, κόλπων πατρών άχραντε, ουκ εκστάς απορρήτως, και σάρξ οράται και βρέφος. τίκτεται Θεοτόκε. Όν εκτενώς ικέτευε, λυτρωθήναι κινδύνων, και πειρασμών, και πταισμάτων Δέσποινα και γεέννης, τούς ευσεβώς κηρύττοντας, τού Θεού σε Μητέρα.

Και η λοιπή τού Όρθρου Ακολουθία, κατά τήν τάξιν, και Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Ωσηέ και τού Αγίου Οσιομάρτυρος Ανδρέου τού εν τή Κρίσει.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' και ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τών Αγίων.

Στιχηρά τού Προφήτου

Ήχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Τό Πνεύμα τό Άγιον Πατρός, τό εκπορευόμενον, διά τής σής γλώπτης ώρισε, Χριστού τήν μέλλουσαν, εν εσχάτοις χρόνοις, παρουσίαν έσεσθαι, επί ανακαινίσει τής κτίσεως. και νύν τήν έκβασιν, θεωρούντες τών προρρήσεων, σου Προφήτα, τήν μνήμην γεραίρομεν.

Τή γνώμη πορνεύουσαν τό πρίν, από σου Φιλάνθρωπε, φύσιν ημών μνηστευσάμενος, τής βεβηλώσεως, ελυτρώσω ταύτην, σεαυτώ καθ' ένωσιν, συνάψας υπέρ νούν αδιάρρηκτον, και τούτου σύμβολον, ό Προφήτης σου γενόμενος, τās πρίν πόρνας, σωφρόνως ηγάγετο.

Προφήτα θεσπέσιε τās σās, ρήσεις νύν Θεώμενος, πεπληρωμένας τή χάριτι, και παριστάμενος, τώ Θεώ τών όλων, υπέρ πάντων πρέσβευε, τών πίστει εκτελούντων τήν μνήμην σου, τούτοις αιτούμενος, τών πταισμάτων τήν συγχώρησιν, και ειρήνην, και βίου διόρθωσιν.

Στιχηρά τού Οσιομάρτυρος

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Οι τών πόνων ιδρώτές σου, τής ασκήσεως ένδοξε, προς Μαρτύρων στάδιον εκκαλούμενοι, πλήρη Ανδρέα τήν έφεσιν, εν σοί εναπέθεντο, ούς ευκαίρως εις

Θεόν, επεδείξω στερρότατα, αλλά πρέσβευε, εκ φθοράς καί κινδύνων
λυτρωθήναι, τούς έν πίστει εκτελούντας, τήν αιισέβαστον μνήμην σου.

Λίθος άλλος υπέρτιμος, γεγονώς διά πίστεως, ουχ υπέστης θραύσιν δεινώς
τυπτόμενος, αλλ' επί γής κυλιόμενος, τής πίστεως ένδοξε, ομαλίσας τήν οδόν,
ευεπίβατον τέθεικας. καί κατέστρεψας, τής δοκήσεως Μάκαρ Κοπρωνύμου,
φαυλοτάτην δόξαν ώσπερ, σεσαθρωμένον θεμέλιον.

Αποστόλων τοίς δόγμασι, τεθραμμένος Μακάριε, καί Πατέρων ενθέων τοίς
διδάγμασι, τού σαρκωθέντος ετίμησας, Θεού τό ορώμενον, εν συμβόλοις
ιεροίς, καί σεπτοίς τοίς μορφώμασιν, όθεν ένδοξε, υπέρ τούτου αθλήσας
ανεδείχθης, ευσεβείας υποφήτης, καί τών Μαρτύρων καλλώπισμα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μυριάκις πανάχραντε, υπεσχόμην μετάνοιαν, τών εμών ποιήσασθαι
παραπτώσεων, αλλ' ουκ εά με η φαύλη μου, των κακών συνήθεια, διά τούτό
σοι βοώ, καί προσπίπτω καί δέομαι. Σύ με Δέσποινα, εξελού τής τοιαύτης
τυραννίδος, οδηγούσα προς τά κρείπτω, καί σωτηρίας εχόμενα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμνάς η κυήσασα, τό αρνίον τό άμωμον, τό τήν αμαρτίαν ελθόν ιάσασθαι,
παντός τού κόσμου Πανάχραντε, οικείω εν αίματι, τό
σφαγέν υπέρ ημών, καί ζωώσαν τά πέρατα, σύ με ένδυσον, γυμνωθέντα τής
θείας αφθαρσίας, εξ ερίου τού σου τόκου, περιβολήν θείας χάριτος.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Απολυτίκιον τού Προφήτου

Ήχος β'

Τού Προφήτου σου Ωσηέ τήν μνήμην, Κύριε εορτάζοντες, δι' αυτού σε
δυσωπούμεν, Σώσον τās ψυχάς ημών.

Καί τού Οσιομάρτυρος

Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Ασκητικώς προγυμνασθείς εν τώ όρει, τās νοητάς τών δυσμενών παρατάξεις,
τή πανοπλία ώλεσας παμμάκαρ τού Σταυρού, αύθις δέ προς άθλησιν,
ανδρικός απεδύσω, κτείνας τόν Κοπρώνυμον, τώ τής πίστεως ξίφει, καί δι'
αμφοίν εστέφθης εκ Θεού, οσιομάρτυς Ανδρέα αιίδιμε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

**Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, αναγινώσκονται οι Κανόνες τής Οκτωήχου
είς, καί οι δύο παρόντες τών Αγίων.**

Ο Κανών τού Προφήτου, ού η Ακροστιχίς.

Ωσηέ μέλπω τούς θεοπνεύστους λόγους.

Θεοφάνους

Ωδή α' Ἦχος α' Τῷ βοηθήσαντι Θεῷ

Ὡς θεηγόρος ἀληθῶς, ὦ Προφήτα Ωσηέ, τῷ Ζωοδότῃ παρεστῶς, ἐκτενώς ἰκέτευε, λυτρωθῆναι κινδύνων, ἀπαντας τούς ευφημούντάς σε.

Σοῦ τῆς ψυχῆς τό σπτικόν, ἐκκαθάρας μολυσμῶν, κατηξιώθης προοράν, τηλαυγῶς τά μέλλοντα, καί προλέγειν ἀφεύστως, ἀριστα τά ἐκβησόμενα.

Ἡ τῆς προγνώσεως πηγῆ, ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, τόν θεηγόρον Ωσηέ, προφητείας ποταμόν, ἀνέδειξε τοίς πάσι, βρύνοντα θεία διδάγματα.

Θεοτοκίον

Ἐπιφανέντα τόν Χριστόν, ἐκ Παρθένου δι' ἡμάς, ἐκ τῆς Αἰγύπτου προφανῶς, ὁ Πατήρ ἐκάλεσεν, Ωσηέ ὡς προεῖπε, πάλαι ὁ θεοπτικώτατος.

Ὁ Κανων τοῦ Οσιομάρτυρος, ἔχων Ἀκροστιχίδα τήν δε.

Ἀνδρείας υμνῶ τόν φερώνυμον πόθω. Ἰωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος β' Ἐν βυθῷ κατέστρωσε

Ἀνδρικόως τά πάθη τῆς σαρκός, Πάτερ δουλωσάμενος, τῷ λογισμῷ ἀνδρείας ὡς ἐπώνυμος, τυράννων ὠμότητα, κατεπάλαισας, καί νομίμως ἐνήθησας, ὅθεν σε συμφώνως, πίστει συνελθόντες μακαρίζομεν.

Νοητῶς ὡς ἀνθραξ πυρωθεῖς, θέρμη θείου Πνεύματος, τόν παγετόν τῶν παθῶν διεσκέδασας, κρουνοῖς τῶν αἱμάτων δέ, πύρ ἀπέσβεσας, δυσσεβείας ἀλλότριον, μέγιστε Ἀνδρέα, Ὁμολογητά θεομακάριστε.

Δεσμευθεῖς τῷ πόθῳ τοῦ Χριστοῦ, Πάτερ ἐκ νεότητος, τόν σόν σταυρόν ἀναλαβών, γηθόμενος τούτῳ ἠκολούθησας, ἀρνησάμενος σεαυτόν διά πίστεως, καί ὁμολογίας, καί τελειοτάτης ἐναθλήσεως.

Θεοτοκίον

Ραθυμίας ὑπνω τήν ψυχὴν, πάντοτε βαρούμενος, ἐπὶ τήν σὴν Παρθενομήτορ ἀχραντε, προστρέχω ἀντίληψιν. Πρὸς ἐγρήγορσιν μετανοίας διέγειρον, τῆς αἰωνιζούσης, τότε ρυομένη με κολάσεως.

Τοῦ Προφήτου Ωδή γ' Στερέωσόν με Χριστέ

Μυήσει θεοπρεπεῖ, δεδιδαγμένος τὰς θείας ἐκφαντορίας, ἐθνῶν τήν κλήσιν, σαφῶς προηγόρευσας Προφήτα, Πνεύματι Ἁγίῳ τυπούμενος.

Εσόμενα προοράν, ως ενεστῶτα θεόφρον ηξιωμένος, τῶν Ιουδαίων, σαφῶς τήν απόπτωσιν προείπας, καί τῶν νομικῶν τήν διάβασιν.

Λυτρούσθαι τόν Ισραήλ, οὐκ ἐν πολέμῳ καί τόξῳ καί πανοπλία, ἀλλ' ἐν Κυρίῳ Θεῷ Παντοκράτορι προέφης, σάρκωσιν τοῦ Λόγου σημαίνων ἡμίν.

Θεοτοκίον

Παρθένε χαίρε σεμνή, ἡ συλλαβούσα τόν Λόγον σωματωθέντα, τόν τῷ Ἰδίῳ, ἡμᾶς λυτρωσάμενον ἐκ πλάνης, αἵματι ἀγίῳ, καί σώματι.

Τοῦ Οσιομάρτυρος Ἐν πέτρα με τῆς πίστεως

Ερείσας τοῦ νοός σου τάς βάσεις Πάτερ, ἐν πέτρα τῆς ἀγάπης Χριστοῦ οὐδόλως, προσπνεύσει σεσάλευσαι ἐναντίας, βοῶν τῷ Κτίστῃ σου. Σὺ εἶ Θεός ἡμῶν, καί οὐκ ἐστὶν ἅγιος πλὴν σου Κύριε.

Ίασεις καί πρό τέλους καί μετὰ τέλος, πηγάζεις θεωρῆμον τοῖς ἀσθενούσι, καί πνεύματα ἀκάθαρτα ἀπελαύνεις, Ἀνδρέα Ὅσιε, βοῶν τῷ Κτίστῃ σου. Ὡς οὐκ ἐστὶν ἅγιος πλὴν σου Κύριε.

Ἀσκήσεως τοῖς δάκρυσιν λελουμένος, ἐν αἵματι Μαρτύρων ἐκαλωπίσθης. καί ὅλος ωραιότατος δεδειγμένος, βοῶν ἀνέδραμες, πρὸς τόν ποθοῦμενον. Ὡς οὐκ ἐστὶν ἅγιος πλὴν σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Σαρκός ἐν ομοιώματι γεγονότα, Πατρός τόν Ὁμοούσιον Θεόν Λόγον, ἐκήσας Πανάμωμε ὑπὲρ λόγον, Παρθένος μείνασα, μετὰ τήν κύησιν, διὰ τοῦτο πίστει σε μακαρίζομεν.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐν πέτρα με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τό στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου. ἠυφράνθη γάρ τό Πνεύμά μου ἐν τῷ ψάλλειν. Οὐκ ἐστὶν Ἄγιος, ὡς ὁ Θεός ἡμῶν, καί οὐκ ἐστὶ δίκαιος πλὴν σου Κύριε».

Κάθισμα τοῦ Προφήτου Ἦχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Υπέκλινας τό οὖς, τῷ λαλοῦντι Προφήτῃ, καί πάντων μνηθεῖς, τῶν μελλόντων τήν γνώσιν, Χριστοῦ προεσήμανας, παρουσίαν τήν ἐνθεον, ὅθεν σήμερον, τήν Παναγίαν σου μνήμην, εορτάζοντες, τόν Λυτρωτὴν ἀνυμνούμεν, τόν σέ μεγαλύναντα.

Δόξα... Τοῦ Οσιομάρτυρος Ἦχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Φερωνύμῳς Ἀνδρέα ὡς ἀληθῶς, κραταιούμενος πίστει τῆ εὐσεβεί, Μάρτυς ἀξιάγαστε, ὡς Χριστῷ συνεπόμενος, Μοναστῶν τάς χορείας, ἐφαίδρυνας πράξεις, καί Ὁσίων τῆς δόξης ἐδείχθης ἐφάμιλλος, ὅθεν καί Μαρτύρων, ὑπελθῶν τοῦς ἀγῶνας, γενναίῳς ἐνήθλησας, καί νομίμῳς ἠρίστευσας.

Πρωτοκλήτου ομώνυμε, πρέσβευε Χριστώ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Λογισμοῖς ολισθαίνων τοῖς πονηροῖς, εἰς βυθόν κατηνέχθην ἀμαρτιῶν, καί στένων κραυγάζω σοι, ἐκ καρδίας Πανάχραντε. Ἐν ἐμοί θαυμάστῳσον, τό πλούσιον ἔλεος, καί τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας, τό ἀπειρον πέλαγος, καί τῶν οἰκτιρμῶν σου, τόν ἀμέτρητον πλούτον, καί δός μοι μετάνοιαν, καί πταισμάτων συγχώρησιν, ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι, Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καί Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δοθῆναί μοι, σέ γάρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλός σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Καθελκόμενον Λόγε ἐν τῷ Σταυρῷ, ὑπ' ἀνδρῶν παρανόμων γνώμη σκαιά, ὀρώσα ἡ Μήτηρ σου, τὴν ψυχὴν ἐπιτρώσκετο, καί κοπτομένη σπλάγχνα, ἐθρήνει κραυγάζουσα, καί συνοχή καρδίας, ἐβόα στενάζουσα. Οἴμοι τῆ τεκούση, σέ Υἱέ καί Θεέ μου! πῶς θέλων υπέμεινας, τοῦ προσώπου ραπίσματα, καί ἐμπτύσματα βέβηλα, ἀδικόν τε θάνατον νύν, ἐπὶ ξύλου ἡλίοις προσπηγνύμενος; Ὄντως ταῦτα πάσχεις, τοῦ σῶσαι τόν ἄνθρωπον.

Τοῦ Προφήτου Ὡδῆ δ' Κατενόησα Παντοδύναμε

Ὡσηέ τό θεοπτικώτατον ὄμμα τῆς Ἐκκλησίας, κινδύνων σῶζε τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Τό λαμπρότατον καί στερρότατον, τοῦ Πνεύματος δοχεῖον, πρεσβεύων σῶζε τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ὁ Κριτὴ πάντων παριστάμενος, ὡς ἐνθεος Προφήτης, παθῶν με ρύσαι ταῖς ἱκεσίαις σου.

Θεοτοκίον

Υπερβέβηκας αειπάρθενε, τῶν Ἀγγέλων τὰς τάξεις, τόν Κτίστην τούτων κυοφορήσασα.

Τοῦ Ὁσιομάρτυρος Ελήλυθας, ἐκ Παρθένου

Υπήκοος, γεγονῶς τῶν Χριστοῦ διατάξεων, τό τούτου ομοίωμα, Πάτερ σεπτῶς προσεκύνησας, ὅθεν ὁ παράνομος, σέ πολυτρόποις αἰκίαις ἐθανάτωσε.

Μυρίπνοος, ἀρετῶν εὐωδία γενόμενος, ἐν τάφῳ νύν κείμενος, εὐωδιάζεις τὰ πρόσωπα, τῶν προσπελαζόντων σοι, ἐν ἀδιστάκτῳ καρδία Πάτερ Ὄσιε.

Νοσήσαντα, Μαμωνάν τόν παγκάκιστον Ὄσιε, ἀθλίως τὴν αἵρεσιν, ἐν παρρησία διήλεγξας, πρόμαχος γενόμενος, τῶν Ὁρθοδόξων Ἀνδρέα ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Ως εύφορον, εγεώργησας χάριτος άσταχυν, τόν τρέφοντα άπαντας, τούς ορθοδόξως τιμώντάς σε, Δέσποινα πανύμνητε, τόν εκ τής σής σαρκωθέντα μήτρας Κύριον.

**Τού Προφήτου Ωδή ε΄
Εκ νυκτός ορθρίζοντες**

Συμπαθώς κινούμενος, εδίδαξας ημάς, τήν τού Θεού μακρόθυμον, ευσπλαγχνίαν καί χρηστότητα, δι' ής φείδεται πάντων, Προφήτα θεσπέσιε.

Θανατώσας θάνατον, ανέστη ο Χριστός, ως η σοφή σου πρόρρησις, θεοφάντορ προεμήνυσε, καί ζωήν ταίς εν Άδου, ψυχαίς εδωρήσατο.

Εκ βυθού πταισμάτων με, Προφήτα Ωσηέ, προσευχαίς εξάρπασον, παρρησίαν ακατάγνωστον, πρός Χριστόν κεκτημένος, θεόφρον πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Ο τών όλων Κύριος, καί πάντων βασιλεύς, ο τώ Πατρί συνάναρχος, υπό χρόνον γέγονε Θεοτόκε Παρθένε, καί σάρξ εχηρημάτισεν.

**Τού Οσιομάρτυρος
Ο φωτισμός**

Τόν σκοτασμόν, βδελυζάμενος Πάτερ τής αμαρτίας, όλος αναλάμψει τής απαθείας, φώς καθωράθης καί φωτίζεις τούς πίστει, προσιόντας τώ θείω τάφω σου, ταίς τών ιαμάτων αύγαίς θεία χάριτι.

Όλος Θεού, καταγώγιον ώφθης καλώς βιώσας, καί γενναιοφρόνως αθλήσας Πάτερ, καί νύν εν τάφω κατακείμενος μένεις, σώος μάκαρ καί αδιάλυτος, πάντων διαλύων πιστών τά νοσήματα.

Νεανικώς, αριστεύσας παμμάκαρ κατά δαιμόνων, καί κατά ανθρώπων αιρετιζόντων, αιωνιζούσης ηξιώθης ευκλείας, καί στεφάνων Ανδρέα, όθεν σε, μετά πόθου πάντες πιστοί μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Φέρεις Χριστόν, εν αγκάλαις αρρήτω κυοφορία, εναγκαλιζόμενον τούς κακία, καθυπαχθέντας καί τώ πλάνω αθλίως, δουλωθέντας Κόρη πανύμνητε, όθεν ως Θεού σε Μητέρα δοξάζομεν.

**Τού Προφήτου Ωδή ς΄
Τόν Προφήτην διέσωσας**

Προθεσπίζων τά μέλλοντα, Ωσηέ παμμακάριστε, τήν πρόσ τούς ανθρώπους τού Λόγου, εδήλωσας κάθοδον.

Νεκρωθέντα τοίς πταιίσμασιν, η ζωή η αθάνατος, εκ τών κενεώνων τού Άδου, ως έφης ανήγαγε.

Νομικών τήν αναίρεσιν, Ιουδαίων τήν έκπτωσιν, καί τών εθνών τήν στάσιν,

Προφήτα εδήλωσας.

Θεοτοκίον

Εκ γαστρός σου ανέτειλε, Θεός Λόγος Πανάμωμε, σάρκα δι' ημάς απορρήτως, φορέσας ως εύσπλαγχνος.

Τού Οσιομάρτυρος Εν αβύσσω πταισμάτων

Εν φρουρά σε ο άνομος έθετο, υπέρ τού Δεσπότη Ανδρέα φρουρούμενον, καί τό αυτού φυλάττοντα, απαράτρωτον ένθεον θέλημα.

Ρηγνυμένης σαρκός ουκ εφρόντισας, ταίς κατατομαίς τών μαστίγων Μακάριε, αλλ' ώσπερ άλλου πάσχοντος, εκαρτέρεις ενθέως ρωννύμενος.

Ως πολύτιμος όλβος κρυπτόμενος, Πάτερ φανερούσαι υπ' όψει κείμενος, ως ευσεβών καί θαύμασι, πάντας καταπλουτίζεις τούς τιμώντάς σε.

Θεοτοκίον

Νοεράν σε λυχνίαν προέβλεπε, πάλαι ο Προφήτης τό θείον λαμπάδιον, Χριστόν Αγνή βαστάζουσας, δι' ού πάντες ημείς εφωτίσθημεν.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον. Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον 'Ηχος γ' Η Παρθένος

Εορτάζει σήμερα, η Βασιλεύουσα πόλις, εορτήν υπέρλαμπρον, τής φωτοφόρου σου Μνήμης, άπασαν προσκαλουμένη πόλιν καί χώραν, χαίρει γάρ, ως κτησαμένη θησαυρόν μέγαν, τό πολύαθλόν σου σώμα, Ανδρέα Μάρτυς, ορθοδοξίας φωστήρ.

Ο Οίκος

Αντί όπλων, σταυρόν αράμενος πανένδοξε, αντί θώρακος δέ, τήν πίστιν ενδυσάμενος, προς πάλην εξήλθες εχθρών αοράτων καί ορωμένων, Μάρτυς, αυτόκλητος, καί τούτων κατέβαλες τάς παρατάξεις σθένει τού Πνεύματος, ού εμπορηθείς πλουσίως Όσιε, καμοί παράσχου βραχείαν χάριν, φωταγωγούσάν μου τόν νούν, αξίως τού υμνήσαι σου τούς γενναίους αγώνας, ορθοδοξίας φωστήρ.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΖ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Ωσηέ.

Στίχοι

Θεόν τυποίς μνηστήρα γής πορνευτρίας,
Πόρνη συναφθείς, όν Προφήτα νύν βλέπεις.
Εβδομάτη δεκάτη Ωσηέ νέκυν κτερέϊξαν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Οσιομάρτυρος, Ανδρέου τού εν τή Κρίσει.

Στίχοι

Αμφοῖν ποδῶν σὺν Ἀνδρέα τμηθεῖς ἓνα,
Ἀθλήσεως σῆς εκπεραίνεις τὸν δρόμον.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῆς ανακομιδῆς τοῦ τιμίου λειψάνου τοῦ Ἁγίου καὶ Δικαίου Λαζάρου.

Στίχοι

Αἴρουσα Χριστοῦ τῷ φίλῳ Πόλις πύλας,
«Λάζαρε δεῦρο» χριστομιμήτως λέγει.

Εἰς τὴν κατάθεσιν τοῦ Λειψάνου τοῦ αὐτοῦ Ἁγίου Λαζάρου.

Στίχοι

Κρύπτουσα νεκρὸν Λαζάρου Ρώμη Νέα,
Ἄλλη παρ' ἡμῖν δείκνυται Βηθανία.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων αὐταδέλφων Μαρτύρων καὶ Ἀναργύρων, Κοσμά καὶ Δαμιανού, Λεοντίου, Ἀνθίμου, καὶ Εὐτροπίου.

Στίχοι

Ἐκ τοῦ γένους Ἀραβας, ἐκ δὲ τοῦ ξίφους,
Θεῖους ἀριστεῖς οἶδα τοὺς, Ἀναργύρους.
Λεοντίου τμηθέντος, ὤλετο πλάνος,
Λεοντομήρμυξ, ὡς Ἰώβ βίβλος λέγει.
Ἄνθιμος, Εὐτρόπιος εκτετμημένοι,
Ἀνθούσι λαμπρὸν καὶ πανευπρεπές μάλα.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Προφήτου Ὡδῆ ζ' Ἀβραμιαῖοι Παῖδες

Υπερφυεῖ φωτισμῷ, Ὡσηέ τὸν νοὺν φωτιζόμενος, τῶν μελλόντων μάκαρ' τὴν γνῶσιν ἐπλούτησας, τῷ Δεσπότη κραυγάζων. Εὐλογητός ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σὺ ἐν χερσὶ προφητῶν, ὡμοιώθης πληθύνας ἀθάνατε, τὰς οράσεις Σώτερ ποικίλως μορφούμενος, τοῖς σοῖ πίστει βοώσιν. Εὐλογητός ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ἰσραὴλ σύ πηγὴ, σωτηρίας προχέουσα νάματα, ποταμόν εἰρήνης Χριστὸν προκηρύπτουσα, Ὡσηέ, ὦ βοώμεν. Εὐλογητός ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ὁ ἐξ ἀνάρχου Πατρός, ἀναλάμπας ἐκ σοῦ σεσωμάτῳται, Θεομήτορ Κόρη, δι' ἀφατον ἔλεος, ὄν ὑμνοῦντες βοώμεν. Εὐλογητός ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τού Οσίου
Αντίθεον πρόσταγμα

Υφούμενα κύματα τής πονηρίας, τόν νούν ούκ εσάλευσαν, τόν σόν Ανδρέα
Όσιε, εν πέτρα τής γνώσεως, Χριστού ιστάμενον, όθεν πάσιν άκλυστος λιμήν,
χειμαζομένοις σαφώς γεγένησαι.

Μωραίς συζητήσεσιν ο δολιόφρων, τόν νούν σκοτιζόμενος, συλήσαι επειράτό
σε, δογμάτων λαμπρότησι καλλωπιζόμενον, ώφλησε δέ γέλωτα Σοφέ,
πλησθείς αισχύνης τή παρρησία σου.

Ο νούς σου ταίς νεύσεσι ταίς θειοτάταις, καθωραιζόμενος, Ανδρέα αξιάγαστε,
αστέρα ολόφωτον, πάσί σε έδειξε, θαύμασιν εκάστοτε πιστούς,
φωταγωγούντα ανευφημούντάς σε.

Θεοτοκίον

Ναός εχρημάτισας Θεού τού ζώντος, εν ώ τήν κατοίκησιν αρρήτως
εποιήσατο, Παρθένε πανύμνητε, ο ουρανούς κατοικών, καί δι' αγαθότητα
πολλήν, βροτός γενέσθαι καταδεξάμενος.

Τού Προφήτου Ωδή η'
Τόν εν φλογί πυρός

Υπέρ κατάληψιν, η Προφήταις δοθείσα παρά τής θείας δωρεάς, προγνωστική
ένέργεια, καί μελλόντων γνώσις! Υμνείτε Κύριον, καί υπερυψούτε εις πάντας
τούς αιώνας.

Στόμα θεόπνευστον, κεκτημένος καί γλώσσαν, θεηγορούσαν Ωσηέ
θεοσεβείας αίγλην τε, φωταγωγούσαν μέλπεις, Υμνείτε Κύριον, καί
υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Λόγοις καί πράγμασι προφητεύων ελέγχεις, τόν εκπορνεύσαντα λαόν,
συμβολικώς Πανόλβιε, εκδιδάσκων μέλπεις. Υμνείτε Κύριον, καί υπερυψούτε
εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ο συναΐδιος, τού Θεού Θεός Λόγος, εκ τής αγίας σου γαστρος, σωματωθείς
επέφανεν, Αγνή τοίς βοώσιν. Υμνείτε Κύριον, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς
αιώνας.

Τού Οσίου
Κάμιнос ποτέ

Πάθη τής σαρκός, Σοφέ προθανατώσας, ασκητικούς επ' αγωνίσμασιν,
ήθλησας στερρότατα, τού Σωτήρος τό ομοίωμα, καί τής Παρθένου πάντων τε,
Όσιε τών Αγίων, τιμητικώς ασπαζόμενος.

Οι μανιωδώς, κατά Χριστού λυττώντες, θήρες ως άγριοι επέθεντο, Πάτερ
θανατώσαί σε, όθεν σύροντες καί παίοντες, απέρριψαν εις βάραθρα,
Μάρτυρα αληθείας, σέ προφανώς εργαζόμενοι.

Θαύμασι πιστούς, ως νάμασιν αρδεύεις, καί φυγαδεύεις Παμμακάριστε, πονηρίας πνεύματα, καί καθαίρεις αρρωστήματα, τήν χάριν τών ιάσεων, άνωθεν δεδεγμένος, παρά Χριστού τού Θεού ημών.

Ώφθης Ουρανών, Παρθένε πλατυτέρα, Θεόν εν μήτρα σου χωρήσασα, τόν πάσιν αχώρητον, όν ικέτευε λυτρώσασθαι, στενοχωρίας άχραντε, Δέσποινα ψυχοφθόρου, τούς εύσεβώς ανυμνούντάς σε.

Ο Ειρμός

«Κάμιнос ποτέ, πυρός εν Βαβυλώνι, τάς ενεργείας διεμέριζε, τώ θείω προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ πιστούς δροσίζουσα, ψάλλοντας. Εύλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Τού Προφήτου Ωδή θ' Χαίρε Παρθενίας

Γέρας ως Προφήτης είληφας, Ωσηέ δεξάμενος, στέφανον εύπρεπείας, παρά τού Θεού παμμακάριστε.

Όλω τώ φωτί λαμπόμενος, τού Χριστού Πανάριστε, δίδου ταίς σαίς πρεσβείαις, τούτον ευμενή τοίς υμνούσί σε.

Ύμνοις σύν Αγγέλων τάγμασιν, Ωσηέ παρέστηκας, τόν Δεσπότην γεραίρων, ζήσας πολιτείαν ισάγγελον.

Θεοτοκίον

Σώσαι βουληθείς τόν άνθρωπον, ο Σωτήρ καί Δεσπότης, εξ αχράντου Παρθένου, σάρκα τήν ημών ενεδύσατο.

Τού Οσίου Ανάρχου Γεννήτορος

Ιδού Πάτερ Όσιε, τόν δρόμον σου ετέλεσας, τήν ορθόδοξον πίστιν τηρήσας άμωμον, δι' ήν εναθλήσας νομίμως, στέφος διπλούν άνωθεν εδέξω, ως Μάρτυς αήττητος, ασκητής ακαταγώνιστος.

Ως κρίνον ηδύπνοον, ως ρόδον Πάτερ ήνθησας, εν λειμώνι, τής θείας σαφώς ασκήσεως, καί ευωδιάζεις ως κέδρος, μαρτυρικώς κατηγλαΐσμένος, Ανδρέα πανόλβιε, μοναζόντων εγκαλλώπισμα.

Σημείοις καί τέρασι, σαφώς ωραϊόμενος, αδιάλυτος μένεις πάντων επ' όψεσι, κείμενος παμμακάρ Ανδρέα, καί τάς ψυχάς φωτίζων τών πίστει, θερμή προσιόντων σοι, καί αεί μακαριζόντων σε.

Ημέραν εόρτιον, καί θυμηδίας έμπλεων, τήν αγίαν σου μνήμην άγοντες σήμερα, πίστει εκβουώμέν σοι Πάτερ. Ταίς πρός Θεόν αγίαις λιταίς σου, πασών ημάς λύτρωσαι, τών τού βίου περιστάσεων.

Θεοτοκίον

Φωτός οικητήριον, η μήτρα σου γεγένηται, τού φωτίσαντος κόσμον αυγαίς Θεότητος, καί τής αγνωσίας τό σκότος, από τής γής πανάμωμε Κόρη, τελείως διώξαντος, διά τούτό σε δοξάζομεν.

Ο Ειρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου, ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τά εσκορπισμένα, διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τού Προφήτου

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Ως λίαν υπερθαύμαστος, Ωσηέ θεηγόρε, η εκ Θεού δοθείσά σοι, πνευματέμφορος χάρις, δι' ἧς προείπας Προφήτα, εμφανώς τού Σωτήρος, τήν εκ Παρθένου σάρκωσιν, τόν σταυρόν καί τά πάθη, καί τήν σεπτήν, θείαν εξανάστασιν, Ισραήλ δέ, τού όντως ματαιόφρονος, εξολόθρευσιν άρδην.

Τού Οσίου, όμοιον

Ανδρέαν τόν καλλίνικον, ευφημήσωμεν πάντες, ενθέως εορτάζοντες, τήν σεπτήν αυτού μνήμην, οι ευσεβείς μετά πόθου, ούτος γάρ τού Σωτήρος, τά σεπτά εκτυπώματα, τών Αγίων τε πάντων, πανευσεβώς, τιμών ανεκήρυξεν, όθεν στέφος, εν ουρανοῖς εδέξατο, σύν Αγγέλοις χορεύων.

Θεοτοκίον

Σέ προεδήλου Πάναγνε, προελθείν εκ λαγόνων, στειρωτικών η άνικμος, ράβδος του Ιερέως, βλαστήσασα παραδόξως, σέ Προφήται καί νόμος, Μητέρα προεκήρυττον, τού Δεσπότου τών όλων, καί Ποιητού, όν δυσώπει πάντα Παναγία, σωθήναι τούς υμνούντάς σε, άχραντε Θεοτόκε.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά της Οκτωήχου. Καί η λοιπή τού Όρθρου Ακολουθία, κατά τήν τάξιν, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΙΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου καί Ευαγγελιστού Λουκά.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους, ς' καί ψάλλομεν τά παρόντα Προσομοια Στιχηρά.

Ήχος πλ.δ'

Τί υμάς καλέσωμεν

Τί σε ονομάσω Απόστολε; ουρανόν, ότι τήν δόξαν διηγήσω τού Θεού. αστραπήν, ότι τόν κόσμον καταυγάξεις φωτισμώ, νεφέλην, επομβρούσαν θεία νάματα, κρατήρα, τής σοφίας ενθεώτατον, οινον ημίν αναβρύοντα, τόν τάς καρδιάς ευφραίνοντα. Ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Τί σε νύν προσείπω Θεόληπτε; ποταμόν, εκ Παραδείσου προερχόμενον ημίν,

κιβωτόν τῆς διαθήκης, ἦν διέθετο Χριστός, φωστήρα, νοητόν φῶς
απαστράπτοντα, λυχνίαν, Εκκλησίαν καταυγάζουσαν, ἄρτον ζωῆς, θείαν
τράπεζαν, ποτήριον θείου πόματος. Ικέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν θεόπτα καλέσωμεν; λειτουργόν τῶν μυστηρίων, δραστικώτατον
Χριστοῦ, τῆς σκηνῆς τῆς νοουμένης, αρχιτέκτονα σοφόν, τὰς πλάκας,
λατομούντα τὰς τῆς χάριτος, τόν νόμον, γεγραφότα τόν καινότατον, τόν εκ
Σίων προερχόμενον, καί διά σου κηρυττόμενον. Ικέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν καλέσωμεν Ἐνδοξε; θησαυρόν τῶν ουρανίων, χαρισμάτων ασφαλή,
ιατρόν καί τῶν ψυχῶν, καί τῶν σωμάτων ακριβή, τοῦ Παύλου, συνεργάτην καί
συνέκδημον, τὰς Πράξεις Αποστόλων εκτιθέμενον. Πολλά Λουκά τὰ ονόματα,
ἡ ἀρετή σοι πεποίηκεν. Ικέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε Θεορρήμον προσφθέγωμαι; Μαθητήν ὅτι ἡμῖν, ευηγγελίσω τόν
Χριστόν, ιατρόν ὅτι τὰ πάθη, θεραπεύεις τῶν ψυχῶν, λυχνίαν, νοητόν φῶς
απαστράψασαν, κρηπίδα, ἰκαί θεμέλιον τῆς πίστεως, σύ γάρ ἡμῖν διεχάραξας,
τό πάνσεπτον Ευαγγέλιον. Ικέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν προσεῖπω Θαυμάσιε; θεωρόν τῶν τῆς σοφίας, διδαγμάτων ἀψευδή;
συγγραφέα πρακτικόν, τῆς Αποστόλων διδαχῆς, καί στύλον, ευσεβείας
ἀκατάσειστον, ἡ πύργον Εκκλησίας ἀκατάλυτον. Πολλά σου τὰ προτερήματα,
καί μείζονα τὰ χαρίσματα. Ικέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β' Ανατολίου

Ἀπόστολε Χριστοῦ, καί τῶν θείων δογμάτων Συγγραφεύ, καί τῆς Εκκλησίας
ἐδραίωμα, σύ ως ἀληθῶς, τὰς ἐν ζόφῳ τῆς ἀγνωσίας καρδίας, εἰσδυσάσας ἐν
τῷ βυθῷ τῆς ἀπωλείας, ἐλκύσας θεηγορίαις, διέσωσας ὡς ἐκ σάλου
τρικυμίας, ὄπαδός γενόμενος τοῦ σκεύους τῆς ἐκλογῆς Παύλου, ἀλλά καί
μιμητής. Ὅθεν αἰτούμέν σε, Λουκά ἀξιάγαστε, τῶν Ἀντιοχέων τό
ἐγκαλλώπισμα. Πρέσβευε τῷ Σωτήρι καί Θεῷ ὑπέρ τῶν πίστει εκτελούντων
τήν αἰσέβαστον μνήμην σου.

Καί νῦν... Θεοτοκίον Τριήμερος ἀνέστης

Τριάς ἀπειροδύναμε, μονάς ἡ Τρισυπόστατος, ταῖς πρεσβείαις τοῦ σεπτοῦ
σου Μαθητοῦ, καί θείου Αποστόλου, καί τῆς Αἰιπαρθένου, σώσον ἡμᾶς τοὺς
ἀνυμνοῦντάς σε.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α' Χαίροις ἀσκητικῶν

Χάρις τοῖς χεῖλεσί σου Λουκά, πυρίνη γλῶσση ἐξεχύθη Ἀπόστολε, καί
γλῶσσα πυρός ἐδείχθης, λόγους ἐκπέμπων φωτός, τοῖς φωτός ἀξίοις τῷ
κηρύγματι, βολίδας φλεγούσας δέ, τοῖς τό σκότος ποθήσασι, γράφων
διδάσκων, τό σεπτόν Ευαγγέλιον, καί ὁσμή ζωῆς, τοῖς ζῶν ὄντως Θέλουσιν,

ώφθης ως Παύλος έφησεν, όν έσχες διδάσκαλον, οσμή θανάτου δέ πάλιν, τοίς μή ζωήν αγαπήσασιν. Αλλ' ημίν ειρήνην, καί ζωήν καί φώς παράσχου, καί μέγα έλεος.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Έγνωμεν εκ τών λόγων τών σών, καθάπερ έφης τήν τών λόγων ασφάλειαν, ών έθου ενθέως Μύστα, επείπερ γράψαι ημίν, περί τών πραγμάτων επεχείρησας, ών πεπληροφόρησαι, καί καθώς σοι παρέδωκαν, οι πρίν αυτόπται, ών καί σύ ίσος γέγονας, υπηρέτης τε, τής τού Λόγου σαρκώσεως, όν μετά την Ανάστασιν, εις Εμμαούς έβλεψας, καί καιομένη καρδιά, μετά Κλεόπα συνέφαγες. Αυτού θείας θέρμης, καί ημών τών σέ τιμώντων, τās ψυχάς πλήρωσον.

Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού ποιήσιν δέ χειρών αυτού αναγγέλλει τό στερέωμα.

Χαίρε ο μόνος γράψας ημίν, τό Χαίρε χαίρων τής Αγνής Ευαγγέλιον, καί ταύτην Κυριοτόκον, ειπόντα τόν Βαπτιστήν, εκ γαστρος ού γράφεις, καί τήν σύλληψιν, καί Λόγου τήν σάρκωσιν, πειρασμούς καί τά θαύματα, λόγους καί πάθη, τόν σταυρόν καί τόν θάνατον, καί τήν έγερσιν, ήν περ είδες, καί άνοδον, Πνεύματός τε τήν κάθοδον, κηρύκων τās πράξεις τε, καί εξαιρέτως τού Παύλου, ού περ εδείχθης συνέκδημος, ακέστορ καί Μύστα, καί φωστήρ τής Εκκλησίας, ήν φρούρει πάντοτε.

Είτα τό παρόν ιδιόμελον.

Στίχ. Εξεχύθη η χάρις εν χείλεσί σου.

Ήχος δ' Βασιλείου

Τώ τής Σοφίας αλιευτικώ καλάμω, τής νοητής θαλάσσης, τόν βυθόν ανιχνεύων, εκ θανατηφόρου βυθού, τās τών πιστών ψυχάς εξώγησας, Λουκά παμμακάριστε. Όθεν τώ Παύλω μαθητευθείς, όλην εκάθηρας τήν σαυτού καρδίαν, τή επιλάμψει τού Πνεύματος, καί τοίς δόγμασί σου τά έθνη φωτίσας, τά τών παθών νοσήματα, τοίς θαύμασιν ίάτρευσας, Χριστόν τόν Θεόν υπέρ ημών αεί δυσωπών, τού σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Πάνσοφε Αλιεύ, Άγιε Μαθητά, εργάτα τού Σωτήρος, καί θρίαμβε τών αυτού παθημάτων, ο τήν κτίσιν τή πίστει διαδραμών, καί τής πλάνης τά έθνη συναγαγών, καί Θεώ προσενέγκας, ως θυμίαμα καλόν, εις ουρανούς ευωδώθης. Διό παριστάμενος τώ Κριτή, πρέσβευε ρυσθήναι ημάς, τών ανομιών ημών, καί εν η μέρα κρίσεως, λυτρωθήναι κολάσεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο ποιητής καί λυτρωτής μου Πάναγνε, Χριστός ο Κύριος, εκ τής σής νηδύος

προελθών, εμέ ενδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας τόν Αδάμ ηλευθέρωσε, διό σοι Πάναγνε, ως τού Θεού Μητρί τε, καί Παρθένω αληθώς, βοώμεν ασιγήτως, τό χαίρε τού Αγγέλου. Χαίρε Δέσποινα, προστασία καί σκέπη, καί σωτηρία τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον Ἦχος γ'

Απόστολε Ἄγιε, καί Ευαγγελιστά Λουκά, πρέσβευε τῷ ελεήμονι θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἀφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχαῖς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν μεσιτεύσασαν, τήν σωτηρίαν τού γένους ημών, ανυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε, ἐν τῇ σαρκί γάρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείση, ὁ Υἱός σου καί Θεός ημών, τό διά Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθοράς ὡς φιланθρωπος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, ψάλλονται οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τού Αποστόλου, ὁ παρών, εἰς ζ'.

Ποίημα Θεοφάνους

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ' Ἡ κεκομμένη

Τῆς ἀνωτάτω σοφίας τό στόμα σου, κρατήρα θεῖον Σοφέ, πάντες ἐπιστάμενοι, Απόστολε Λουκά, τόν μέγαν καί ἀπόρρητον, τῆς χάριτος πλουτοῦντες θησαυρόν, προθύμως ἀρυόμεθα, τῷ Κυρίῳ ψάλλοντες. Ἐνδόξως γάρ δεδόξασται.

Μυσταγωγῶν σε Χριστός τά οὐράνια, καί θεοπνεύστους γραφάς, ἀμέσως διανοίγων σοι Απόστολε Λουκά, καί μύστην ἀναδείκνυσι, καί κήρυκα σοφόν τών ὑπέρ νοῦν, εὐτόνως ἀνακράζοντα. Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν. Ἐνδόξως γάρ δεδόξασται.

Χειροτονεῖ σε τῷ Παύλωσυνέκδημον, ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, Λουκά παμμακάριστε, τῇ χάριτι αὐτοῦ εὐθέως διαλάμποντα, ἐπόμενόν τε ἴχνεσιν αὐτοῦ, καί συνακράζοντα. Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν. Ἐνδόξως γάρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον

Τῆς ἀνεκφράστου καί θείας συλλήψεως, τῆς πανυμνήτου Ἀγνῆς, τόν τρόπον διεσάφησας, Απόστολε Λουκά, τό Πνεῦμα τό Πανάγιον, ἐλήλυθε σαφῶς γάρ ἐπ' αὐτήν, καί Λόγος ἐπεσκίασεν, ὡ συμφώνως ψάλλομεν. Ἐνδόξως γάρ δεδόξασται.

Ὡδή γ' Σύ εἰ τό στερέωμα

Σοῦ τό Ευαγγέλιον, Λουκά Θεσπέσιε ἄνωθεν, Ἀνατολήν, ἐπισκεψαμένην, τοῦς ἀνθρώπους παρίστησι.

Πράξεις ενθεώτατα, διαπραπτόμενος άριστα, πανευσεβώς, τάς τών Αποστόλων, γραφικώς ανιστόρησας.

Παύλος ο μακάριος, τών εγκωμίων σοι έπλεξε, τάς απαρχάς, καί τούς σούς επαίνους, επιγράψας παρέθετο.

Θεοτοκίον

Σέ νύν μακαρίζουσιν, ως προεφήτευσας Άχραντε, αι γενεαί, πάσαι τών ανθρώπων, διά σου νύν σω ζόμεναι.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς τών εσκοτισμένων, καί υμνείσε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ως συνέκδημος Παύλου αναδειχθείς, τούς ποικίλους κινδύνους καρτερικώς, υπέμεινας πανεύφημε, τού Κυρίου Απόστολε, καί τόν δρόμον αθλήσει, τελέσας τής πίστεως, σύν αυτώ εν υψίστοις, εύφραίνει Μακάριε, όθεν καί τώ κόσμω, τό Χριστού Ευαγγέλιον, κηρύξας εφώτισας, τήν υφήλιον άπασαν. Λουκά πανσεβάσμιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ουράνιον πύλην καί κιβωτόν, τό πανάγιον όρος τήν φωταυγή, νεφέλην υμνήσωμεν, τήν ακατάφλεκτον βάτον, τόν λογικόν Παράδεισον, τής Εύας τήν ανάκλησιν, τής οικουμένης πάσης, τό μέγα κειμήλιον, ότι σωτηρία, εν αυτή διεπράχθη, τώ κόσμω καί άφεις, τών αρχαίων εγκλημάτων. Διά τούτο βοώμεν αυτή, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, τόν άχραντον τόκον σου.

Ωδή δ'

«Επέβης εφ' ίππους, τούς αποστόλους σου Κύριε, καί εδέξω χερσί σου, ηνίας αυτών, καί σωτηρία γέγονεν, η ιππασία σου, τοίς πιστώς μελωδούσι. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ως ώφθης τή αίγλη, πεφωτισμένος τού Πνεύματος, ηξιώθης χερσί σου, τούς νόμους αυτού, τοίς θεοφίλοις άριστα διατυπώσασθαι, τοίς πιστώς μελωδούσι. Δόξα τή δυνάμεισου Κύριε.

Η χάρις ευρούσα, τού Παρακλήτου σε σκήνωμα, εξεχύθη πλουσίως, σοίς χείλεσι, καί τής ειρήνης κήρυκα, πάσιν ανέδειξε, τοίς πιστώς μελωδούσι. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Αγώνων τώ Παύλω, ως κοινωνός ώφθης Ένδοξε, καί στεφάνων ενδίκως ηξίωσαι, τής βασιλείας, ένθα νύν συναγαλλόμενοι, κραυγάζετε συμφώνως. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ευρών σου τό κάλλος, τής διανοίας ο Κύριος, ως ταίς θείαις ακτίσιν, ωραίως διαλαμπούσης, κήρυκά σε προχειρίζεται, τοίς πίστει μελωδοῦσι. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Καθείλε δυνάστας, από τών θρόνων ο Κύριος, η Παρθένος καί Μήτηρ ως έφησε, τούς δέ πεινώντας, θείων αγαθών ενέπλησε, τούς πιστώσ μελωδούντας. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή ε' Φώτισον ημάς

Φώς τό νοητόν, τή καρδία σου δεξάμενος, τών μολυσμάτων εκ τών πρίν καθαρθείς, αγάπης νόμω, τοίς πάσι Λουκά μετέδωκας.

Σύ ταίς αστραπαίς, ταίς τής χάριτος πανόλβιε, κατηυγασμένος καθωράθης σαφώς, πυρίνη γλώσση, ενθέως Λουκά φθεγγόμενος.

Παύλω τώ σοφώ, συνοδεύειν επεπόθησας, αγαπητός γάρ προσηγόρευσαι, ως υπηρέτης, Ευαγγελιστά τής χάριτος.

Θεοτοκίον

Χαίροις αληθώς, παρθενίας τό κειμήλιον, η τής Προμήτορος ανάκλησις, καί τής κατάρας, η λύσις τού Προπάτορος.

Ωδή ς' Τήν δέησιν εκχεώ

Εις όρος τών αρετών Απόστολε, αναβάς τώ ποθουμένω ωμίλεις, καί ως Μωσής θεογράφους, τάς πλάκας, εγγεγραμμένας δακτύλω του Πνεύματος, εδέξω Μακάριε διπτάς, Λουκά τής οικουμένης διδάσκαλε.

Τόν κόσμον σαίς διδαχαίς εφώτισας, οία ρήτωρ τής σεπτής Εκκλησίας, ταίς γάρ αυγαίς, τής ακτίστου Τριάδος, πεπυρσευμένος ωράθης Θεόληπτε, καί γέγονας ώσπερ αστήρ, δαδουχών οικουμένης τά πέρατα.

Τάς νόσους νύν τών ψυχών Θεόπνευστε, ιατρεύεις τών σωμάτων ώς πάλαι, εμπιστευθείς, ουρανόθεν τό δώρον, καί ως πλουτήσας τήν χάριν τού Πνεύματος, ο Παύλος γάρ σε μαρτύρων, ιατρόν γεγονέναι παρίστησιν.

Θεοτοκίον

Επέβλεψεν επί σέ ο Κύριος, τήν εμήν ανακαινίζων ουσίαν, ως δυνατός, μεγαλεία ποιήσας, Θεογεννήτορ ως έφης Πανάμωμε, καί έσωσέ με διά σου εκ φθοράς, ως Θεός καί φιλόανθρωπος.

Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι κακών, η Ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ, Άδη προσήγγισε, καί δέομαι ως Ιωνάς. Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον Ήχος δ' Επεφάνης σήμερον

Μαθητής γενόμενος τού Θεού Λόγου, σύν τώ Παύλω άπασαν, εφωταγώγησας τήν γήν, καί τήν αχλύν απεδίωξας, τό θεϊόν γράψας, Χριστού Ευαγγέλιον.

Ο Οίκος

Ως ιατρός καί μαθητής Λουκά ηγαπημένος, μυστική χειρουργία τά πάθη τής ψυχής μου, καί τά τού σώματος ομού ίασαι, καί δός μοι κατά πάντα ευεκτείν, καί σου τήν πανασίδιμον γηθόμενος γεραίρειν πανήγυριν, όμβροις τε δακρύων, αντί μύρων τό σεπτόν σου καί πάντιμον σώμα καταβρέχειν, ως στήλη γάρ ζωής εγγεγραμμένη τώ ναώ τώ θαυμαστώ τών Αποστόλων πάσιν εκφωνει, καθάπερ καί σύ τό πρώτον, το θεϊόν γράψας Χριστού Ευαγγέλιον.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΗ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου καί Ευαγγελιστού Λουκά.

Στίχοι

«Είς Εμμαούς βλέπειν σε κάν πρίν ειργόμην,
(Λουκάς λέγει), τρανώς σε νύν Χριστέ βλέπω».
Ογδοάτη δεκάτη πέρατος βίου έμμορε Λουκάς.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Μαρίνου τού γέροντος.

Στίχοι

Γέρων Μαρίνος εξελέγχει γραύν πλάνην,
Τόλμη νεάζων, καί τελειούται ξίφει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιουλιανού τού εν τώ Ευφράτη.

Στίχοι

Εκ τού παρατρέχοντος ως όναρ βίου,
Ιουλιανός άσμενος παρατρέχει.

Ο Άγιος Μνάσων επίσκοπος Κύπρου, καί οι Άγιοι τεσσαράκοντα παίδες ξίφει τελειούνται.

Μνήμη τών Αγίων νεοφανών Μαρτύρων Γαβριήλ καί Κυρμιδώλη τών εν Αιγύπτω αθλησάντων τώ 1522.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο θεός,ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Παίδες Εβραίων

Όπως Λουκά τε καί Κλεόπα, εμφανίζεται Δεσπότης εκ τού τάφου! αναστάς γάρ αυτούς, edίδασκε κραυγάζειν. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Τρίβον τού βίου διατρέχων, συνοδεύοντα τόν Λόγον εύρες Μάκαρ, ουρανίων σκηνών, ανοίγοντά σοι πύλας, Ευλογητός ει κράζοντι, ό Θεός εις τούς

αιώνας.

Λύρα τού Πνεύματος εδείχθης, μελωδήματα θεόθεν φθεγγομένη, τούς ανθρώπους Λουκά, φωτίζουσα βιώντας. Εύλογητός εί Κύριε, ο Θεός είς τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Χαίρε Μαρία Θεοτόκε, ο Ασώματος εβόα σοι Παρθένε. σύν αυτώ δέ πιστοί, βωόμεν σου τώ τόκω. Ευλογημένος πάναγνε, ο καρπός τής σής κοιλίας.

Ωδή η' Τόν εν όρει αγίω

Θεογράφους, ως πλάκας δεδεγμένοι, τας σάς βίβλους, πιστώς κατατρυφόμεν, τού φωτισμού τής χάριτος πανόλβιε, Κύριον υμνούντες, καί υπερυψούντες, εις πάντας τούς αιώνας.

Ως οργάνω, τή γλώττη σου τό πνεύμα, κεχρημένον, φωτίζει τούς ανθρώπους, μυσταγωγούν τής χάριτος τά δόγματα, Κύριον υμνούντας, καί υπερυψούντας, εις πάντας τούς αιώνας.

Συνεδέθης, τή σχέσει μετά Παύλου, Θεορρήμον, Λουκά τώ θεηγόρω, καί ξυνωρίς πανέντιμος εδείχθητε, Κύριον υμνούντες, καί υπερυψούντες, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοπλόκω, σαγήνη σου τών λόγων, θεοκήρυξ, τους πλάνη κρατουμένους, πρός φωτισμόν τής πίστεως εξώγησας, Κύριον υμνούντας, καί υπερυψούντας, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ελισάβετ, Μητέρα σε Κυρίου, προσεφώνει, Προφήτις δεδειγμένη, τόν Βαπτιστήν καί Πρόδρομον βαστάζουσα. Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, βώσα εις αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν εν όρει, αγίω δοξασθέντα, καί εν βάτω, πυρί τό τής Παρθένου, τώ Μωϋσει μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ' Όρους παρήλθες

Έστης Λουκά τής εφέσεως, τό τών ορεκτών οία φθάσας τό έσχατον, καί τέλους μακαρίου σαφώς επέτυχες, λυθέντων τών εσόπτρων, τής αληθείας ταίς εμφάσεσι.

Λάμπας τώ κόσμω ως ήλιος, ενθεαστικώς τή Τριάδι παρίστασαι, σύν Παύλω τώ θεόπτη, Λουκά πανεύφημε, μεθ' ού σεθεοφάντορ, ακαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Αίγλη Λουκά τή φωσφόρω σου, τούς σούς υμνητάς φαιδρυνθήναι δυσώπησον, καί κόσμω τήν ειρήνην παμμάκαρ βράβευσον, όπως σε

θεηγόρε, ακαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Χαίρων Λουκά νύν παρίστασαι, τώ Παμβασιλεί τώ στεφάνω κοσμούμενος, τής θείας ευπρεπείας καί ωραιότητος, διό σε θεορρήμον, ακαταπαυστως μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Λόγον εδέξω τόν άσαρκον, φύσιν τήν εμήν αναπλάσαι βουλόμενον, καί τούτον σαρκωθέντα Παρθένε τέτοκας, διό σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Ο Ειρμός

«Όρους παρήλθες τής φύσεως, τόν Δημιουργόν συλλαβούσα καί Κύριον, καί πύλη σωτηρίας τώ κόσμω γέγονας, διό σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλυνομεν».

Εξαποστειλάριον Τοίς Μαθηταίς

Λουκά Χριστού Αποστολε, μύστα τών απορρήτων, καί των εθνών Διδάσκαλε, μετά Παύλου τού θείου, καί τής αγνής Θεοτόκου, ής τήν θείαν εικόνα, εκ πόθου ανιστόρησας, εκδυσώπει θεόπτα, υπέρ ημών, τών μακαριζόντων σε καί τιμώντων, τήν ιεράν σου κοίμησιν, Πάνσοφε μυστολέκτα.

Θεοτοκίον

Δέσποινα πάντων Άνασσα, πρόφθασον εν κινδύνοις, πρόφθασον εν ταίς θλίψεσι, πάρεσο εν ανάγκαις, τής τελευταίας ημέρας, μή Σατάν ημάς λάβη, μή Άδης, μή απώλεια, αλλά τώ τού Υιού σου, τότε φρικτώ, ανευθύνως βήματι παραστώμεν, ως Θεομήτωρ γάρ αγνή, όσα θέλεις ανύεις.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α' Νεφέλην σε φωτός

Χριστού τόν Μαθητήν, τόν τού Ευαγγελίου συγγραφέα σοφώτατον, σκεύους τής εκλογής τόν ωραίον, χαρακτήρα έμπυχον πιστοί, ού εν ταίς Εκκλησίαις απάσαις ο έπαινος, Λουκάν τόν Απόστολον, εν ύμνοις Τιμήσωμεν. αυτός γάρ εκήρυξε, τού Θεού τά παράδοξα θαύματα, φωτίσας τούς επί γής, θεολογίας ακτίσι διά τής χάριτος.

Ψυχών ιατρικήν, υπέρ τήν τών σωμάτων εκμαθών, επιστήμην Σοφέ, κατ' άμφω παγκαλής ανεδείχθης, τήν Θεού σοφίαν εμπνευσθείς, εν ή καί θεραπεύων ψυχάς καί τά σώματα, Λουκά παμμακάριστε, καλείς πρός επίγνωσιν, πτεροίς πρός τόν έρωτα τού Θεού, τούς ανθρώπους εκάστοτε, ανάγεις εις ουρανόν, καί υπέρ πάντων πρεσβεύεις τών ευφημούντων σε.

Αγκίστρω λογικώ, τούς εν βάθει αγνοίας, ως ιχθύας εισδύσαντας, ελκύσας εις επίγνωσιν θείαν, τώ Χριστώ οψώνιον καλόν, προσηγάγω Παμμάκαρ, τιμήν αξιόχρεων, ζωήν τήν ακήρατον λαβόντας καί άληκτον, διό καί Απόστολος τού Χριστού εχηρημάτισας, Σοφός Ευαγγελιστής, καί συγγραφεύς τών

πραχθέντων έργων τῆς Χάριτος.

Εἶτα τό ἰδιόμελον τοῦτο.

Ἦχος πλ. δ'
Λέοντος Μαῖστορος

Δεύτε πάσα κτίσις, τόν αληθῶς ἱατρόν πνευματικόν, καί τοῦ Σωτήρος Μαθητήν, Λουκάν τόν αἰίδιμον ἐν ὠδαῖς ευφημήσωμεν. Οὔτος γάρ ἀθείας τήν νοσον, τῷ ἐπιχρίσματι τῆς Χριστοῦ κολυμβήθρας ἐθεράπευσε, καί ποταμούς θεοβρύτων ναμάτων ἐκ στόματος, ἐψυχωμέναις χώραις, τοῦ Ευαγγελίου κατήρδευσεν, ὅθεν ἐξήλθε προφητικῶς ὁ φθόγγος αὐτοῦ εἰς τήν οἰκουμένην, καί πρεσβεύει σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος ο αὐτός

Δαυϊτικῶς συνελθόντες οἱ Πιστοί ἐν ἄσμασι, τῷ μυστικῷ ῥήτορι τοῦ Λόγου, Λουκά ἐκβοήσωμεν. Ἡ γλῶσσά σου κάλαμος γραμματέως ἐδείχθη, Χριστοῦ τοῦ οξυγράφου, ὠραίζουσα τὰς ὄψεις, πρὸς τήν γνώσιν τῶν ἐθνῶν, τῆς θείας ἐπιγνώσεως, ἐν ἡ ἀνεκήρυξας τό Ευαγγέλιον, καί τῶν συναποστόλων σου τὰς Πράξεις συνεγράψω. Διό παριστάμενος τῇ Τριάδι καί Θεῷ, πρέσβευε ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καί λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπό πάσης ἀνάγκης καί θλίψεως.

Δοξολογία Μενάλη, καί Απόλυσις

Εἰς τήν Λειτουργίαν

Τά Τυπικά, καί ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀποστόλου ἡ γ' καί ς' Ὠδή.

Κοινωνικόν

Εἰς πᾶσαν τήν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καί εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΙΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἰωήλ καί τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ουάρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Προσόμοια Στιχηρά.

Τρία τοῦ Προφήτου

Ἦχος πλ.δ'

Ω τού παραδόξου θαύματος

Τό θείον Πνεύμα εκκέχεται, ως ο σεπτός Ιωήλ, προφητεύων εθέσπισε, παρ' αυτού κινούμενος, εφ' ημάς τούς πιστεύοντας, καί μυστηρίων θείων φανέρωσιν, αποκαλύπτει, καί προφητεύουσιν, οι τήν ενέργειαν, τήν αυτού δεξάμενοι, καί θεϊκή, αίγλη φωτιζόμενοι, καί θεία χάριτι.

Θεηγορίας ανάπλεως, ο θαυμαστός Ιωήλ, ως πηγή εκπορεύεται, τάς ψυχάς αρδεύουσα, εκ τού οίκου σου Δέσποτα, καί γλυκασμόν ημίν απεστάλαξε, τάς διανοίας καταγλυκαίνοντα, όλος μετάρσιος, γεγονόςς τώ πνεύματι, δι' αρετής, ανακουφιζόμενος, πρός θείον ύψωμα.

Προφητική παρρησία σου, καί νοερά πρός Θεόν, Ιωήλ οικειότητι, δι' ής τά ουράνια, κατοπτεύεις θεάματα, υπέρ ημών αυτόν εξιλέωσαι, τών εκτελούντων, πίστει τήν μνήμην σου, λύσιν αιτούμενος, τών πταισμάτων ένδοξε, καί μετοχήν, θείων απολαύσεων, καί μέγα έλεος.

Καί τρία τού Μάρτυρος

Ήχος πλ. β' Όλην αποθέμενοι

Άθλους θεασάμενος, τών καλλινίκων Μαρτύρων, θάρσους θείου έμπλεως, γεγονώς εισέδραμες εις τό στάδιον, καί Χριστόν Ούαρε, δι' ημάς άνθρωπιν, γεγονότα ανεκήρυξας, μή ππήξας θάνατον, μηδέ τά προκείμενα βάσανα, διό καταικιζόμενος, καί ανηλεώς συγκοπτόμενος, έχαιρες τελείω, νοϊ αποσκοπούμενος σοφέ, τήν διαμένουσαν εύκλειαν, τοίς Θεόν ποθήσασι.

Σάρκας σύν τοίς αίμασι, καταπιπτούσας εώρας, καί ως άλλου πάσχοντος, Αθλητά διέκεισο γενναιότατε, προσδεθείς ξύλω γάρ, σπαραγμούς ήνεγκας, υπ' ανόμων καρτερώτατα, Θεού εις χείρας δέ, πνεύμά σου τό θείον παρέδωκας, εκπλήξας τούς ορώντάς σε, ταίς απεριτρέπτοις ενστάσεσιν, όθεν σε τιμώνμεν, μεγάλως αριστεύσαντα Σοφέ, καί καθελόντα τόν τύραννον, Ούαρε τοίς πόνοις σου.

Αλείφουσα μύροις σε, η θαυμαστή Κλεοπάτρα, υπό γήν κατέθετο, καί ναόν πανάγιον ανεδείματο, εορτήν άγουσα, θαυμαστήν Ούαρε, καί πιστώς σε λιτανεύουσα. ής τό παιδάριον, νοητή στρατεία κατέλεξας, καί δόξη κατεκάλλυνας, καί χοροίς Αγίων συνέταξας, ού περ τής μερίδος, αξίωσον ημάς τούς ευσεβώς, τήν σήν τελούντας πανήγυριν, Μάρτυς αξιάγαστε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μόνος υπέρ άπαντας, υιούς ανθρώπων ό τάλας, μόνος επλημμέλησα, τά και λόγω άφθεγκτα καί ακούσματι, μηδαμώς Άχραντε, φορητά πέλοντα, διά τούτό σου καί δέομαι. Σύγγνωθι Δέσποινα, σύγγνωθι καί δός μοι μετάνοιαν, δός μοι εξομολόγησιν, δός μοι στεναγμούς τε καί δάκρυα, ίνα διά τούτων, συντρίβων τήν καρδίαν μου αεί, κράζω τό, Ήμαρτον Κύριε, ιλάσθητι σώσόν με.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ρομφαία ως έφησεν, ο Συμεών τήν καρδίαν, τήν σήν διελήλυθε, Παναγία Δέσποινα, ότε έβλεψας, τόν εκ σου λάμπαντα, απορρήτω λόγω υπ' ανόμων ως κατάκριτον, Σταυρώ υψούμενον, όξος και χολήν τε γευόμενον, πλευράν τε ορυπτόμενον, χείράς τε καί πόδας ηλούμενον, καί οδυρομένη, ωλόλυζες βοώσα μητρικώς. Τί τούτο, τέκνον γλυκύτατον, τό καινόν μυστήριον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες, είς τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων οι παρόντες δύο. Ο Κανών τού Προφήτου, ού η Ακροστιχίς.

Χρησμούς, Ιωήλ τού Προφήτου θαυμάσω.

Ποίημα Θεοφάνους

Ωδή α' Ήχος β'
Δεύτε λαοί

Χορός ημίν, τών Προφητών συνευφραίνεται, εγκωμιαζομένου σου, τού ούρανόφρονος, Ιωήλ θεοφάντορ, μεθ' ών ημάς σωθήναι, Μάκαρ δυσώπησον.

Ρημα Θεού, προκαταγγέλλων θεσπέσιε, τήν χαλεπήν emήνυσας, οργήν καί ένδικον, τήν εκ τής ασεβείας, συμβάσαν τώ λαώ σου τώ ματαιόφρονι.

Η θαυμαστή, καί φωτοφόρος τού Πνεύματος, ζωοποιός επίπνοια, σοί επεσκίασε, καί μελλόντων τήν γνώσιν, ενέπνευσε Προφήτα, μακαριώτατε.

Θεοτοκίον

Σέ η σκηνή, τού μαρτυρίου προέγραψε, πολυειδώς τυπούμενον, αποδεικνύουσα, τόν εκ σου σαρκωθέντα, ατρέπτως Θεομήτορ, Πάναγνε Δέσποινα.

Ο κανών τού Μάρτυρος, φέρων , Ακροστιχίδα.

Άθλους επαινείν Ουάρου κλέος μέγα. Ιωσήφ

Ωδή α' Ήχος πλ. β'
Ως εν ηπειρώ

Αναφανείς εν τώ ύψει τής τού Χριστού, Εκκλησίας Ούαρε, ώσπερ ήλιος φαιδρός, αστραπαίς ελάμπρυνας τών σών, παλαισμάτων τά τής γής Μάκαρ πληρώματα.

Θείας αγάπης Παμμάκαρ κατασχεθείς, τώ γλυκίστω έρωτι, απηρνήσω σεαυτόν, καί πρός πάσαν βάσανον σαρκός, προσεχώρησας στερρώς αγωνισάμενος.

Λελογισμένως τών θείων αγωνιστών, τοίς δεσμοίς συνέδησας, Αθλοφόρε σεαυτόν, καί τής πλάνης έλυσας δεσμά, σταθηρά υπομονή πολλών κολάσεων.

Θεοτοκίον

Ουπερούσιος Λόγος σου εν γαστρί, υπέρ λόγον ώκησε, καί τεχθείς θεοπρεπώς, τών Μαρτύρων άχραντε χορούς, επεσπάσατο, μεθ' ών υμνολογούμέν σε.

Τού Προφήτου

Ωδή γ' Στερέωσησ ημάς

Μιούμενοι τοίς σοίς σοφοίς δόγμασι, νηστείαν Προφήτα καί θεραπείαν, ευσεβώς ανακηρύττομεν, εις τόν οίκον Κυρίου πορευόμενοι.

Οι ταίς σαίς διδαχαίς ακολουθήσαντες, εξ όλης καρδίας καί διανοίας, εν κλαυθμώ τε καί δεήσεσι, τόν Θεόν εκζητούμεν αξιάγαστε.

Υπέφηνας ημίν τού Παντοκράτορος, Δεσπότου Προφήτα μακροθυμίαν, καί τήν θείαν αγαθότητα, διετράνωσας τούτου καί χρη στότητα.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες Αγνή Θεόν καί έτεκες, τόν Λόγον αφράστως σεσαρκωμένον, εν Προφήταις τόν λαλήσαντα καί τελέσαντα τουτων τά κηρύγματα.

Τού Μάρτυρος

Ου έστιν Άγιος ως σύ

Υπήλθες γνώμη σταθηρά, τούς ανδρείους αγώνας, νευρωθείς ταίς ελπίσι, τών μελλόντων αγαθών, καί τών Μαρτύρων Χριστού, ταίς πανσόφοις, Μάκαρ παραινέσεσι.

Στρατόν Αγίων Αθλητών, εναθλούντα νομίμως, καθορών τήν εκείνων, επεδείξω ανδρικός, στερρότητα ομιλών, πολυτρόποις Ούαρε κολάσεσιν.

Εν παρατάξει Ιερά Ούαρε ως γενναίος, στρατιώτης ευρέθης, καί κατέσφαξας πληθύν, ανδρείας ξίφει Σοφέ, πολεμίων, νίκαις κλειζόμενος.

Θεοτοκίον

Παρθένε Μήτηρ τού Θεού, τής εμής ραθυμίας, τό βαρύτατον σκότος, καί τά νέφη τών παθών, τώ φωτισμώ τής εν σοί, δυσωπώ σε, χάριτος απέλασον.

Ο Ειρμός

«Ούκ έστιν Άγιος ως σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρασ, τών πιστών σου αγαθέ, καί στερεώσας ημάς, εν τή πέτρα τής Ομολογίας σου».

Κάθισμα τού Προφήτου

Ἦχος δ'

Ὁ υψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τῶν μολυσμῶν προκαθαρθεὶς τῆς καρδίας, δοχεῖον ὠφθης καθαρὸν θεωρήμων, τοῦ Παναγίου Πνεύματος Προφήτα Ἰωήλ, ὅθεν καθυπέδειξας, ἀληθείας τὴν γνῶσιν, καὶ προανεκήρυξας, τοῦ Σωτήρος καὶ Κτίστου, τὴν ἐν σαρκὶ ἐπέλευσιν ἐν γῆ, τὴν ἐπ' ἐσχάτων φανείσαν τοῖς ἔθνεσι.

Δόξα... Τοῦ Μάρτυρος

Ἦχος α'

Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Τοὺς ἄθλους τῶν σεπτῶν, θεωρήσας Μαρτύρων, καὶ τούτων τὰ δεσμά, ἀσπαζόμενος πόθῳ, εἰς ὕψος ἀνέδραμες, μαρτυρίου Πανθαύμαστε, ἐπὶ ξύλου γάρ, ἀναρτηθεὶς τὰς αἰκίσεις, ἐκαρτέρησας, ἕως εἰς χεῖρας Κυρίου, τὸ πνεῦμα παρέδωκας.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ἀνύμφευτε Ἀγνή, Θεοτόκε Μαρία, ἡ μόνη τῶν πιστῶν, προστασία καὶ σκέπη, κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ δεινῶν περιστάσεων, πάντας λύτρωσαι, τοὺς ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας, Κόρη ἔχοντας, καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν σώσον, ταῖς θείαις πρεσβείαις σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀσπίλος ἀμνάς, τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα, κρεμάμενον νεκρὸν, ἐπὶ ξύλου ὀρώσα, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ὀλολύζουσα. Πῶς ἐνέγκω σου, τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καὶ τὸ ἐκούσιον πάθος, Θεέ υπεραγαθε;

Τοῦ Προφήτου

Ὡδή δ'

Εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν

Ἰλέως γενοῦ Κύριε, τοῖς εὐσεβῶς πρὸς σέ μετανοοῦσιν, ὡς μόνος οἰκτίρμων καὶ πολυέλεος.

Ὡς προήγγειλας Ἐνδοξε, παρὰ Θεοῦ ἐκκέχυται τὸ Πνεῦμα, ἐπὶ πάσαν σάρκα ἤδη πιστεύσασαν.

Ἡ τοῦ Πνεύματος κάθοδος, τοὺς Μαθητὰς σοφίσασα Κυρίου, τοὺς σοὺς θεηγόρους λόγους ἐτέλεσε.

Θεοτοκίον

Λελυτρωμένοι Πάναγνε, τῶν ζοφερῶν τοῦ Ἄδου κενεῶνων, τῷ θείῳ σου τόκῳ, σέ μακαρίζομεν.

Τοῦ Μάρτυρος

Χριστὸς μου δύναμις

Ἁγίοις στίγμασι, καλλωπιζόμενος, ὠραιότατος ὠφθης καὶ τῷ Θεῷ, Οὐαρε ποθοῦμενος, τῷ στεφανώσαντι τὴν σὴν, κορυφὴν ἀξιοθαύμαστε.

Ικρίω ένδοξε, προσαναρτώμενος, καί εις γήν τεταμένος τούς χαλεπούς, πόνους εκαρτέρησας δι' ών τήν άπνονον ζωήν, εκληρώσω αγαλλόμενος.

Νομίμως βλέποντες, οι θείοι Μάρτυρες, εναθλούντά σε Μάκαρ υπομονής, λόγοις παρεθάρρυνον, μεθ' ών τούς πόνους τούς μακρούς, διανύσας μεμακάρισαι.

Θεοτοκίον

Ιλύος Δέσποινα, παθών ανάγαγε, καί τής ταλαιπωρίας τών λογισμών, τών αλλοτριούντων με, Θεού τού μόνου καθαρού, ίνα πίστει μακαρίζω σε.

Τού Προφήτου

Ωδή ε'

Τής νυκτός διελθούσης

Την Χριστού παρουσίαν, Ιωήλ ο θεός, διαρρήδην πάσι προέλεγεν. Ότι ήξει καί σώσει, ανθρώπων τό γένος, εκ τής τών ειδώλων κακότητος.

Ολικώς ανανεύσας, ένδοξε Προφήτα, πρόσ τά υπέρ νούν καί διάνοιαν, προφητείας τήν χάριν, είλκυσας εκείθεν, καί δικαιοσύνην εκήρυξας.

Υπέρ τών σέ υμνούντων, πρέσβευε σωθήναι, πάσης επηρείας πανόλβιε, Ιωήλ καί τής θείας, χάριτος καί αίγλης, καταξιωθήναι δυσώπησον.

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε, Δέσποινα τού κόσμου, τούς σέ Θεοτόκον κηρύπτοντας, εξ αμέτρων πταισμάτων, πρέσβευε ρυσθήναι, καί βιωτικών περ ιστάσεων.

Τού Μάρτυρος

Τώ θείω φέγγει σου

Νευρούσαι νεύσεσι θεϊκαίς, καί τούς ανενδότους σπαραγμούς, φέρεις γενναίω φρονήματι, Ούαρε σπαραάτων τήν τού αλάστορος, καρδίαν τού κακίαν δημιουργήσαντος, ο περιδέξιος Αθλητής, βλέπων εκπιπτούσας εις τήν γήν, τάς εαυτού σάρκας έχαιρε, τάς αιωνιζούσας νοϊ λαμπρότητας, καί θείας αντιδόσεις προφανταζόμενος. Υμνώ σε Κύριε ό Θεός, καί δοξολογώ καί προσκυνώ, τών αγαθών αξιούμενος, τών ητοιμασμένων τοίς σέ ποθήσασιν, ο Μάρτυς εν τώ πάσχειν Ούαρος έκραζεν.

Θεοτοκίον

Αναφανείσα τών Χερουβίμ, καί τών Σεραφίμ ως αληθώς, αγιωτέρα Πανάμωμε, πάντας τούς πιστώς σε νύν μακαρίζοντας, αγίασον καί σώσον τή μεσιτεία σου.

Τού Προφήτου

Ωδή ς'

Αβυσσος αμαρτημάτων

Ρέουσι τών σών δογμάτων, πηγαί τής θεηγορίας, καί τόν ψυχοτρόφον
γλυκασμόν, στάζουσιν Ένδοξε, αρδεύουσαι, τούς πιστώσ σε τιμώντας.

Όρος σε τής προφητείας, γλυκύτητα αποστάζον, καί θεοσεβείας Ιωήλ, κήρυκα
πάνσοφον, γνωρίζομεν θεηγόρε Προφήτα.

Φρούρησον σαίς ικεσίαις, Θεού Προφήτα ως έχων, θείαν παρρησίαν πρός
τόν Θεόν, τούς πόθω υμνούντάς σου, τήν ένδοξον, καί αοίδιμον μνήμην.

Θεοτοκίον

Φώτισον η φώς τεκούσα, τό άδυτον τάς καρδίας, τών δοξολογούντων σε
πιστώσ, άχραντε Δέσποινα, καί τόν εκ σου απορρήτως τεχθέντα.

Τού Μάρτυρος

Τού βίου τήν θάλασσαν

Ρημάτων ηλόγησας, παρανόμου δικαστού, καί τήν πυράν υπέμεινας, τών
ανυποίστων πόνων καρτερικώς, πολύαθλε Ούαρε, πρεσβευτά τών εν πίστει
ανυμνουντων σε.

Ουκ έληξε τύραννος, ό παράφρων ταίς πληγαίς, ανηλεώς συγκόπτων σε, έως
Θεού εις χείρας τήν ιεράν, ψυχήν εναπέδωκας, καλλοναίς λαμπруνθείσαν
τών αγώνων σου.

Υψώθης μιμούμενος, επί ξύλου τόν Χριστόν, καί εν αυτώ κρεμάμενος, τήν
σήν ψυχήν παρέδωκας τώ Θεώ, τώ σέ στεφανώσαντι, Αθλοφόρε νομίμως
αριστεύσαντα.

Θεοτοκίον

Κυβέρνησον Δέσποινα, εν πελάγει τών δεινών, χειμαζομένην πάντοτε, τήν
ταπεινήν ψυχήν μου, καί γαληνόν, πρός όρμον ανάγαγε, αδιστάκτω σε γνώμη
μακαρίζουσαν.

Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι,
τώ εύδίω λιμένι σου προσδραμών, βώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν
μου πολυέλεε».

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΘ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Ιωήλ.

Στίχοι

Ο γής Ιωήλ εκτραγω δήσας πάθη,
Μετήλθεν εκ γής εις τόπον κρείττω πάθους.
Εννεακαιδεκάτη μόρος αμφ' εκάλυπεν Ιωήλ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ουάρου καί τών σύν αυτώ.

Στίχοι

Ξεσμούς απείρους καρτερούντος Ουάρου,

Σατάν πλάνης έξαρχος Ουαί μοι! λέγει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Σαδώθ, καί τών σύν αυτώ είκοσι καί εκατόν Μαρτύρων, εν Περσίδι τελειωθέντων.

Στίχοι

Σαδώθ ο θεός τήν κάραν τμηθείς ξίφει,
Θεού Σαβαώθ νύν παρίσταται θρόνω.
Δεκάς δεκαπλή Μαρτύρων συμμαρτύρων,
Καί δίσ δέκα θνήσκουσι πληγέντες ξίφει.

Ο Άγιος Λεόντιος ο φιλόσοφος, εν ειρήνη τελειούται.

Οι Άγιοι Φήλιξ πρεσβύτερος καί Ευσέβιος Διάκονος ξίφει τελειούνται.

Ο Όσιος πατήρ ημών Ιωάννης ο θαυματουργός, ο κατά τό όρος τού Ρίλα ασκήσας, καί τήν εκείσε μονήν οικοδομήσας, εν ειρήνη τελειούται.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Προφήτου

Ωδή ζ'

Ο τήν κάμινον πάλαι

Η εκπορευομένη, εκ τού οικου Κυρίου, καί ποτίζουσα κρήνη, ως προέφης προήλθε, Προφήτα πανσεβάσμιε.

Τόν χειμάρρουν τών σχοίνων, σιτοφόρον ειργάσω, τής τρυφής ο χειμάρρους, Ιωήλ ως προείπεν. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός ό τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ο τά πάντα ποιήσας, γεννηθείς εκ Παρθένου, διεσώσατο κόσμον, ευσεβώς ανυμνούντα. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Τού Μάρτυρος

Δροσοβόλον μέν

Λαμπρυνθέντα σε αγώνων επιδόσεσιν, η Κλεοπάτρα ένδοξε, συνεκόμισεν, ευραμένη κλέος διά σου, τής πίστεως άξιον σαφώς, ής ενεδείξατο θερμώς, εις σέ τελείω νοϊ.

Επιχέουσά σοι δάκρυα καί μύριος σε, εντίμοις επαλείφουσα, κατακρύπτει σε, υπό γήν ή πάνσεμνος γυνή, ενθάψαντα πλάνην πονηράν, καί ταίς εκ τάφου αστραπαίς, φωταγωγούντα ημάς.

Ούκ ενέδωκεν οσίως θεραπεύουσα, σέ τόν Χριστού θεράποντα, η αείμνηστος, έως ώφθης πρόξενος αυτή, Σοφέ βασιλειας ουρανών, ής ηξιώθη

διά σου, σύν τώ φιλλάτω υιώ.

Θεοτοκίον

Συντριβέντα με αμέτροις παραβάσεσι, Παρθένε μεσιτεία σου, καινοποίησον, ιατρεύουσα μου τήν ψυχήν, καί λόγον παρέχουσα βοάν. Ευλογημένη η Θεόν σαρκί κυήσασα.

Τού Προφήτου

Ωδή η'

Τόν πάλαι δροσίσαντα

Υπέδειξας ένδοξε, μετανοίας τούς τρόπους εμφανώς, τόν εύσπλαγχνον Κύριον, εγγυώμενον τοίς πίστει πρόσ αυτόν, προσιούσι καί ψάλλουσιν. Ευλογείτε καί υπερυπούτε, Θεόν εις τούς αιώνας.

Θεράπων γενόμενος, τού Κυρίου προφήτα Ιωήλ, τά τούτου μυστήρια, επιστεύθης προφητευων τοίς λαοίς, ανυμνούσι καί λέγουσιν. Ευλογείτε καί υπερυπούτε, Θεόν εις τούς αιώνας.

Αφέσεις προχέουσι, τού Ιούδα θαυμάτων ποταμοί, Απόστολοι ένδοξοι, τού Κυρίου ως προέφη Ιωήλ, τούς βοώντας αρδεύοντες. Ευλογείτε καί υπερυπούτε, Θεόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Υπόστασιν σύνθετον, εν δυσί ταίς ουσίαις τόν Χριστόν, Πανάμωμε τέτοκας, διαμείνας Παρθένος καθαρά, όν υμνούντες κραυγάζομεν. Ευλογείτε καί υπερυπούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Μάρτυρος

Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Μητρικώς υπακούσας Μάρτυς δεήσεων, ουρανίω στρατεία λαμπρώς εστράτευσας, παίδα τόν οεπτόν, καί τής σής συμμεθέξοντα, έδειξας ευκλείας, αρρήτω συμπαθεία.

Εξ Αιγύπτου σε όλβον ώς περ πολύτιμον, μετηγάγετο Μάρτυς καταπλουτίζοντα, θείαις δωρεαις, Κλεοπάτρα ιάσεων, πάσαν Παλαιστίνην, τήν πόθω σε τιμώνσαν.

Γεγηθώς τούς αγώνας τούς σούς διήνυσας, στρατιώτα γενναίε τού Παντοκράτορος, καί ως νικητής, παρ' αυτού εστεφάνωσαι, Ούαρε παμμάκαρ, τών Αθλοφόρων κλέος.

Θεοτοκίον

Αμαρτίας συνάπτω εφ' αμαρτήμασι, καί τό μέλλον ου φρίπτω φρικτόν κριτήριον, ίασαι Αγνή τής ψυχής μου τήν πώρωσιν, καί τή σή πρεσβεία, επίστρεψόν με σώσον.

Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας, ἅπαντα γάρ δράς, Χριστέ μόνω τῷ βούλεσθαι. Σέ υπερυψούμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τού Προφήτου

Ὡδή θ'

Ἡ ἐν ουρανοίς

Μετά Προφητῶν ὡς υποφήτης, χαρμονικῶς ἐν ἐπουρανοίς, νῦν εὐφραίνῃ σκηνώμασιν.

Ἄνωθεν ἡμᾶς νῦν ἐποπτεύεις, τοὺς εὐσεβῶς σε δοξολογούντας, θεηγόρε πανόλβιε.

Σύντομον ὁδόν τῆς σωτηρίας, ὁ Ἰωὴλ διὰ μετανοίας, θεοφρόνως υπέδειξεν.

Θεοτοκίον

Ὁρθωσας ἡμᾶς τοὺς πεπτωκότας, Μήτηρ Θεοῦ, εὐσπλαγχνον Δεσπότην, καί Σωτήρα γεννήσασα.

Τού Μάρτυρος

Θεόν ἀνθρώποις ἰδεῖν

Ἰσχύν καθείλες τοῦ πολεμήτορος, τὴν θεϊκὴν σαφῶς περιζωσάμενος δύναμιν, Ἀθλητὰ γενναιότατε Οὐάρε, ὅθεν σε εὐφημούμεν, ἴασιν ἀφθονον, ἐκ τῶν σῶν λειψάνων, οἱ πιστοὶ ἀπαρυόμενοι.

Ὡς φῶς ὡς ὄρθρος ὡς μέγας ἥλιος, πάση τῇ γῆ ἡ μνήμη σου ἐξήπλωται Οὐάρε, σελασφόροις φωτίζουσα λάμψεσι, σοῦ τῶν σεπτῶν ἀγῶνων, πάντας πανεύφημε, καί τόν σκοτασμόν τῶν καρδιῶν ἀποδιώκουσα.

Σύν σοί ἀστράπτοντα ὡς εὔρακε, δόξη πολλή τόν ἴδιον υἱόν ἡ φιλότεκνος, τόν τῶν ὅλων Θεόν ἐμεγάλυνε, σέ δέ γνησιωτάτως, Μάρτυς ἐδόξασε, μέγιστον προστάτην, ἐμφανῶς καταπλουτήσασα.

Ἡ γῆ ἐν ἡ σου τό καρτερώτατον, σῶμα Σοφέ κατάκειται, ἐνθέως ἠγίασται, ἀλλά δίδου ἡμῖν ταῖς πρεσβείαις σου, λύσιν ἀμαρτημάτων, βίου διόρθωσιν, Οὐάρε καί πάντων, δυσχερῶν τὴν ἀπολυτρωσιν.

Θεοτοκίον

Φανεῖς Παρθένε ἐκ σοῦ ὁ Κύριος, τῆς φωτεινῆς νεφέλης, τῆς Αἰγύπτου τὰ ξόανα, παντελεῖ ἀπωλεία παρέδωκε, πλήθους δέ Ἀθλοφόρων, ταύτην ἠξίωσε, φέρειν μιμουμένων, τὰ αὐτοῦ σεπτὰ παθήματα.

Ο Ειρμός

«Θεόν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὄν οὐ τολμά Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα, διὰ σοῦ δέ Πάναγνε, ὡράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὄν μεγαλύνοντες,

σύν ταίς ούρανίαις, στρατιαίς σέ μακαρίζομεν».

Καί τά λοιπά τού Ορθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Κ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Αρτεμίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναίον ἐν Μάρτυσιν

Ουρανίαις ἐλλάμψεσι, φωτισθείς τήν διάνοιαν, τό τῆς πλάνης ἐφυγες σκότος Ἐνδοξε, καί τώ φωτί προσεπέλασας, Χριστοῦ τού Θεοῦ ἡμῶν, καί ταίς χάρισιν αὐτοῦ, καταυγάζεις τά πέρατα, διό πρέσβευε, ἐκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθῆναι, τούς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τήν αἰσιέβαστον μνήμην σου.

Επιπνοία τού Πνεύματος, μηθεῖς γνώσιν ἐνθεον, τόν τῶν ὅλων Κτίστην ἐγνωσ Ἀρτέμιε, καί τούς τή κτίσει λατρεύοντας, πανσόφως διήλεγξας, καί ωδήγησας λαούς, εἰς Θεοῦ τήν ἐπίγνωσιν, δι' ὃν ἠθλησας, καί τό στέφος ἐδέξω τῶν καμάτων, λυτρωθῆναι ἰκετεύων, διαφθοράς τούς υμνοῦντάς σε.

Πολυτρόποις κολάσεσι, χαλεπαίς μαστιγώσεσι, παραδούς αἰκίζεσθαι τό πολυάθλον, καί καρτερώτατον σῶμά σου, θεόφρον Ἀρτέμιε, οὐκ ἠρνήσω τόν Χριστόν, οὐ ξοάνοις ἐπέθυσας, ἀλλ' υπέμεινας, ὡς περ πάσχοντος ἄλλου ἀναμένων, τās μελλούσας ἀντιδόσεις, καί τήν ἀθάνατον εὐκλειαν.

Δόξα... Ἦχος β'

Τού Στουδίτου

Τόν νοερόν φωστήρα τῆς πίσΤεως, Ἀρτέμιον τιμήσωμεν, ὅτι ἠλεγξε Βασιλέα τόν ἐχθιστον. καί τώ αἵματι τού μαρτυρίου αὐτοῦ, τήν Ἐκκλησίαν Θεός ἐπορφύρωσεν, ὅθεν καί ἀπέλαβε, τῶν ἰαμάτων τήν χάριν τήν ἀφθονον, τού ἰάσθαι τās νόσους, τῶν πιστῶς προστρεχόντων, ἐν τῇ σορῶ τῶν λειψάνων αὐτοῦ.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅτε, ἐκ τού ξύλου σε

Σκέπη, καί ἀντίληψις ἡμῶν, τῶν Χριστιανῶν σύ υπάρχεις, καί προσφυγή κραταιά, Μήτηρ τού Θεοῦ ἡμῶν, ἀλλά καί νύν καί αεί, τῇ ἀγρύπνω δεήσει σου, μή παύση πρεσβεύειν, σώζεσθαι τούς δούλους σου, ἐκ περιστάσεως, πάντες, ὅτι σέ μετά Θεόν, ἔχομεν ἀντίληψιν μόνην, οἱ Χριστιανοί καί καταφύγιον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε, ἡ πανάμωμος ἀμνάς, ἀρνα τόν αὐτῆς εθεώρει, ἐλκόμενον πρὸς σφαγήν, θρήνοις ἐνεκόπτετο, βοῶσα ολολυγμοίς. Τί σοι δήμος ἀχάριστος, γλυκύτατον

Τέκνον, ήδη ανταπέδωκεν, ό απολαύσας ποτέ, οίμοι! σών πολλών
δωρημάτων; πώς δέ καί τόν πόνον ενέγκω, ότι θέλων ταύτα νύν υφίστασαι;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, ΣΤΙΧΗΡΑ ΤΗΣ ΟΚΤΩΗΧΟΥ.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Σήμερον η οικουμένη πάσα, ταίς τού Αθλοφόρου αυγάζεται ακτίσικαί η τού
Θεού Εκκλησία, τοίς άνθεσιν ωραιζομένη, Αρτέμιε βοά σοι, θεράπτον Χριστού,
καί προστάτα θερμότατε, μή ελλίτης πρεσβεύων, υπέρ τών δούλων σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ
ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών
Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Η Πάναγνος ως είδέ σε, επί Σταυρού κρεμάμενον, θρηνωδούσα, ανεβόα
μητρικώς. Υιέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πώς φέρεις πάθος
επονείδιστον.

Απολυτίκιον

Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ο Μάρτυς σου, Κύριε, εν τή αθλήσει αυτού, τό στέφος εκομίσατο τής
αφθαρσίας, εκ σου τού Θεού ημών, έχων γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους
καθείλεν, έθραυσε καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση. Αυτού ταίς ικεσίαις,
Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

**Η συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Αγίου ο
παρών, ού η Ακροστιχίς.**

Τήν σήν νέμοις μοι πλουσίαν χάριν Μάκαρ. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος β'

Εν βυθώ κατέστρωσε

Τόν αγώνα Μάρτυς τόν καλόν, ως αγωνισάμενος, καί τούς λαμπρούς
στεφάνους κομισάμενος, τώ φωτί παρίστασαι, φωτιζόμενος κατά μέθεξιν
άύλον, όθεν δυσωπούμεν, φώτισον ημάς ταίς ικεσίαις σου.

Η φαιδρά σου Μάρτυς εορτή, πάντας συνεκάλεσε, χαρμονικώς εις
πανδαισίαν σήμερον, προθείσα τούς άθλους σου, τά παλαίσματα, καί τήν
ανδρείαν ένστασιν, ών κατατρυφώντες, πίστει σε καί πόθω μακαρίζομεν.

Νεκρωθέντα Μάκαρ εν σταυρώ, τόν ακατανόητον, σωματικώς κατανοήσας
Κύριον, τής ζωής τόν αίτιον, εθελούσιον επεπόθησας νέκρωσιν, τήν διά

βασάνων, όθεν αθανάτου δόξης έτυχες.

Θεοτοκίον

Σαρκωθείς εκ σου θεοπρεπώς, Λόγος ό ασώματος, υπερβολή φιλανθρωπίας Πάναγνε, πάθει προσωμίλησε, καί απάθειαν τοίς ανθρώποις επήγασεν, ο δεδοξασμένος Κύριος, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Ωδή γ'

Εξήνθησεν η έρημος

Μαρτύρων καλλωπίζεσθαι, τοίς στεφάνοις Ένδοξε, επιποθών υπήνεγκας, τών μαστίγων καί τών στρεβλώσεων, τάς πικράς αλγηδόνας θεία χάριτι.

Ουκ έσεισε τόν πύργον σου, τής καρδιάς Πάνσοφε, η σφοδροτάτη πρόσρηξις, τών βασάνων, καί γάρ εστήρικτο, νοητήν επί πέτραν τήν ασάλευτον.

Ικρίω αναρτώμενος, καί νιφάσι πάντοθεν, τών σπαραγμών κυκλούμενος, σου τό όμμα πρός τόν δυνάμενον, ενητένιζες σώζειν Αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Σεσάρκωται βουλήματι, εξ αιμάτων Δέσποινα, σου παναχράντων Κύριος, διασώζων τήν ανθρωπότητα, καί Μαρτύρων τούς δήμους επεσπάσατο.

Ο Ειρμός

«Εξήνθησεν η έρημος, ωσει κρίνον Κύριε, η τών εθνών στειρεύοθσα, Εκκλησία τή παρουσία σου, εν ή εστερεώθη η καρδιά μου».

Κάθισμα 'Ηχος δ'

Ο υψωθείς

Τόν στρατιώτην τού Χριστού τόν αήτητον, καί καθαιρέτην τού εχθρού γενναιότατον, τόν εν μεγίστοις τέρασιν εκλάμψαντα, άπαντες Αρτέμιον, ευφημήσωμεν πίστει, βρύει γάρ ιάματα, τοίς προστρέχουσι πόθω, καί καταπαύει πάθη χαλεπά, καί τών εν θλίψει ανθρώπων προΐσταται.

Δόξα... καί νύν... Θεοτοκίον

Ο επί θρόνου Χερουβίμ καθεζόμενος, καί εν τοίς κόλποις τού Πατρός αύλιζόμενος, ως επί θρόνου κάθηται Αγίου αυτού, Δέσποινα εν κόλποις σου, σαρκικώς, ο Θεός γάρ, όντως εβασίλευσεν, επί πάντα τά έθνη, καί συνετώς νύν ψάλλομεν αυτώ, όν εκδυσώπει, σωθήναι τούς δούλους σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός γεννηθέντα, η επ' εσχάτων σε σαρκί τετοκυία, επί Σταυρού κρεμάμενον Ορώσά σε Χριστέ, Οίμοι! ποθεινότατε, Ιησού ανεβόα, πώς ο δοξαζόμενος, ως Θεός υπ' Αγγέλων, υπό ανόμων νύν βροτών Υιέ, θέλων σταυρούσαι; Υμνώ σε μακρόθυμε.

Ωδή δ'

Ελήλυθας, εκ Παρθένου

Μιμούμενος, τόν ταθέντα εν ξύλω θελήματι, υψώθης τεινόμενος, καί ωμοτάτως ξεόμενος, καί αποδυόμενος, τούς δερματίνους χιτώνας τής

νεκρώσεως.

Οι πόνοι σου, τής σαρκός καί δεινών η επίτασις, τήν άπονον λήξιν σοι, Μάρτυς σαφώς προεξένησαν, ής νύν εμφορούμενος, άπαντα πόνον κουφίζεις τών ψυχών ημών.

Ισαγγέλω, γεγονότι τών άθλων λαμπρότησι, χειρός δι' Αγγέλου σοι, πέμπει τροφήν ο ούράνιος, άρτος η ζωή ημών, ενδυναμούσάν σε Μάρτυς παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Παρθένον σε, μετά τόκον αμίαντον άφθορον, Θεός συνετήρησεν, ο ευδοκήσας εν μήτρα σου, όλον με τόν άνθρωπον, αναλαβέσθαι δι' άκραν αγαθότητα.

Ωδή ε' Μεσίτης Θεού

Λαμπάς φωταυγής, καθωράθης Πνεύματος Αρτέμιε, πιστούς καταυγάζουσα, καί τής πονηρίας απελαύνουσα, τά ζοφώδη καί σκότους, πεπληρωμένα πνεύματα.

Ο πέτρα ζωής, τής ψυχής τά βήματα πηξάμενος, ταίς πέτραις σφιγγόμενος, καί τοίς αλγεινοίς περικυκλούμενος, αληθής αθλοφόρος, ακλόνητος διέμεινας.

Υπάρχων σεπταίς, ωπλισμένος Πνεύματος δυνάμεσι, τριβόλων οξύτητος, Μάρτυς αθλοφόρε κατεφρόνησας, εν αυτοίς συμπατήσας, τά κέντρα τού αλάστορος.

Θεοτοκίον

Σταυρόν καί ταφήν, ο εκ σου θελήματι τεχθείς δι' ημάς, υπομείνας Δέσποινα, Μάρτυρα στερρότατον, Αρτέμιον, τών αυτού παθημάτων, ως κραταιός ειργάσατο.

Ωδή ς' Εν αβύσσω

Ιερείον καί θύμα ολόκληρον, Μάρτυς προσενήνοχας σαυτόν, Αρτέμιε, τώ εκουσίαν σταύρωσιν, εις ημών δεξαμένω ανάκλησιν.

Ανενδότοις πληγαίς συντριβέντος σου, σώματος Αρτέμιε, τού καρτερού Σοφέ, τήν ψυχικήν ευγένειαν, διετήρησας πίστει αλώβητον.

Νοσημάτων ημάς απολυτρωσαι, Μάρτυς καί παθών, πειρασμών τε καί θλίψεων, τούς επί σοί προστρέχοντας, μιμητά τού Σωτήρος Αρτέμιε.

Θεοτοκίον

Χειμαζόμενον σάλω τών θλίψεων, καί κλυδωνιζόμενον επαναστάσεσι, τρικυμιών διάσωσον, Θεοτόκε Παρθένε τούς δούλους σου.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω ππαισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον. Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον Ἦχος β' Τούς ασφαλείς

Τόν ευσεβή καί στεφηφόρον Μάρτυρα, τόν κατ' εχθρών νίκης άράμενον τρόπαια, συνελθόντες επαξίως νύν, εν υμνωδίαις ευφημήσωμεν, Αρτέμιον τόν μέγιστον εν Μάρτυσι, θαυμάτων τε δοτήρα πλουσιώτατον, πρεσβεύει γάρ Κυρίω υπέρ πάντων ημών.

Ο Οικος

Τίς τούς αγώνας εξαρκέσει εξειπειν Αθλοφόρε, ή τούς πόνους τούς σους, ούς περ ανδρείως υπέμεινας, διά τής πίστεως τού Κυρίου, καί τής χάριτος ής περ Κατηξιώθης; ούκ εξαρκεί διηγήσασθαι στόμα ανθρώπινον, σοφίαν γάρ ενδεδυμένος καί ανδρείαν, τόν πλούτον εμίσησας καί τήν αξίαν τήν πρόσκαιρον, στρατιώτης φανείς γνησιώτατος. Καί νύν πρεσβεύεις Κυρίω υπέρ πάντων ημών.

Συναξαριον

Τή Κ' τού αύτου μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Αρτεμίου.

Στίχοι

Ο πάντα λαμπρός Αρτέμιος εν βίω,
Τμηθείς απήλθεν εις υπέρτατον κλέος.
Εικάδι' Αρτέμιος πυκινόφρων αυχένα τμήθη.

Μνήμη τού Οσίου καί θεοφόρου πατρός ημών Γερασίμου τού νέου, τού εκ Τρικάλων τής Πελοποννήσου, ού τό σεπτόν καί άγιον λείψανον σώζεται άφθορον εν Κεφαλληνία.

Οι Άγιοι Μάρτυρες Εβόρης, Ενόης, Ζεβινάς, Γερμανός, Νικηφόρος, Αντωνίνος, καί η Αγία Μάρτυς Μαναθω η παρθένος, ξίφει καί πυρί τελειούνται.

Ταίς αυτών Αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Αντίθεον πρόσταγμα

Αήτητον φρόνημα, αρραγεστάτην, ψυχής καρτερότητα, Αρτέμιε κτησάμενος, εχθρών πανουργεύματα, Μάρτυς κατήργησας, μέλπων εμμελέστατα. Ο ών ευλογημένος καί υπερένδοξος.

Ροαίς τών αιμάτων σου, τήν επηρμένην, βασάνων κατέσβεσας, πυράν Θεομακάριστε, καί δρόσω τού Πνεύματος περιχεόμενος, χαίρων ανεκραύγαζες, ο ών εύλογημένος καί υπερένδοξος.

Ιάσεων χάριτας, αναπηγάζων, παθών υπεκκαύματα, σβεννύεις θεία χάριτι, διώκεις δέ πνεύματα επιστασίαις σου, ένδοξε Αρτέμιε, διό μεγαλοφώνως σέ μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Νεκροίς τόν πηγάσαντα, αθανασίαν, Παρθένε πανάμωμε, θεοπρεπώς εκύησας, αυτόν ούν ικέτευε, τού θανατώσαι ημών, πάθη τά τού σώματος αγνή, καί αιωνίου καταξιώσαι ζωής.

Ωδή η' Κάμιнос ποτέ

Μάστιξι σφοδραίς, Αρτέμιε τό σώμα, εκδαπανώμενος υπήνεγκας, εναποσκοπούμενος, τήν αντίδοσιν τήν μέλλουσαν, ήν νέμει σοι κραυγάζοντι, ένδοξε ο Δεσπότης. Πάντα τά έργα, υμνείτε τον Κύριον.

Αίμασι τοίς σοίς, η γή καθηγιασθη, καί ιατρείον αναδέδεικται, σώμα τό πολύαθλον, πάσαν νόσον, πάσαν κάκωσιν, πάσαν δαιμόνων πάντοτε, βλάβην αποδιώκον, εκ τών πιστώσ προσφευγόντων σοι.

Κόσμος αθλητών, εδείχθης τά εν κόσμω, ευσεβοφρόνως απωσάμενος, καί τά υπερκόσμια, βραχυτάτω εξωνούμενος, τιμίω σου Αρτέμιε, αίματι ανακράζων. Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Άκλυστος λιμήν, χειμαζομένοις ώφθης, καί θαλαττεύουσιν εκάστοτε, κινδύνοις καί θλίψεσι, καί παθήμασιν Αρτέμιε, εν ώ διασωζόμενοι, χάριτι μελωδούμεν, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ρεύσαντας ημάς, πικρά τού ξύλου βρώσει, καί συμπτωθέντας ολισθήμασι, Πάναγνε ανέπλασας, Πλαστουργόν αποκυήσασα, καί Λόγον ενυπόστατον, Άχραντε, όν υμνούμεν, πάντα τά έργα ως Κύριον.

Ο Ειρμός

«Κάμιнос ποτέ, πυρός εν Βαβυλώνι, τας ενεργείας διεμέριζε, τώ θείω προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ πιστούς δροσίζουσα ψάλλοντας. Εύλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ' Ανάρχου Γεννήτορος

Ιδείν εφιέμενος, τά κάλλη τά ουράνια, τά φαινόμενα κόσμου κάλλη παρέδραμες, καί καλλοποιΐα τών άθλων, ωραΐσθεις, Αρτέμιε Μάρτυς, καλών τό ακρότατον, ευφραινόμενος κατείληφας.

Ως όρθρος ως ήλιος, η μνήμη σου φωτίζουσα, τών πιστών τας καρδιάς Μάκαρ άνέτειλε, σύ γάρ καί φωτός καί ημέρας, φωτοειδής, ώφθης κληρονόμος, σκεδάζων Αρτέμιε, τήν ομίχλην τών ψυχών ημών.

Σκιρτήσωμεν σήμερον, πνευματικώς χορεύοντες, Αρτεμίου τή μνήμη τού

θείου Μάρτυρος, ψάλλωμεν Θεώ εν αινέσει, τώ θαυμαστώ, όντι εν Αγίοις, καί καθαγιάζοντι, τούς εν πίστει τούτον σέβοντας.

Ηθήκη σου βρύουσα, απαύστως τά Ιάματα, τούς πιστούς προσκαλείται πόθω αρύσασθαι, εις σωματικήν ευρωστίαν, εις ψυχικήν, όντως σωτηρίαν, Παμμάκαρ, Αρτέμιε, πρεσβευτά τών ευφημούντων σε.

Θεοτοκίον

Φωτί με καταύγασον, τού σου προσώπου Κύριε, ραθυμίας τώ σκότει συγκαλυπτόμενον, έχων δυσωπούσάν σε Λόγε, τήν αληθή, αγνήν σου Μητέρα, Αγγέλων λαμπρότητας, καί τόν Ένδοξον, Αρτέμιον.

Ο Ειρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός »καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου, ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν, τά εσκορπισμένα, διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον Τοίς Μαθηταίς

Παρεστηκως Αρτέμιε, τή Αγία Τριάδι, καί αστραπαίς λαμπόμενος, τοίς εκείθεν πλουσίως, εξ ούρανού εποπτεύοις, τούς τιμώντάς σε πόθω, μεγαλομάρτυς Ένδοξε, συμμαχών θείοις όπλοις, ως τού Χριστού, στρατιώτης άριστος αθλοφόρε, τώ σταυροφόρω Άνακτι, κατ' εχθρών πολεμίωιν.

Θεοτοκίον

Ευλογημένη πάναγνε, Θεοτόκε Παρθένε, Χριστιανών τό καύχημα, τών Αγγέλων η δόξα, καί Αθλοφόρων τό κλέος, κράτος τείχος καί σκέπη, καί οχυρόν προπύργιον, φύλαττε καί προστάτις, καί βοηθός, εν κινδύνοις φάνηθι τοίς σοίς δούλοις, καί γάρ εν σοί καυχώμεθα, προστασία τού Κόσμου.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου. Καί τά λοιπά τού Όρθρου, ως συνήθως, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιλαρίωνος τού Μεγάλου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Ο εξ υψίστου κληθείς

Ο ιλαρός τήν ψυχήν καί τήν καρδίαν, ότε σε ο ένθεος έρωσ κατέτρωσε, καί ιεραίς αναβάσεσιν, επαναστήναι, τών κοσμικών σε θορύβων έπεισε, τότε οπλισάμενος Σταυρού τήν δύναμιν, πρός τήν δαιμόνων εχώρησας, Παμμάκαρ πάλην, καί ανεπλέξω νίκης διάδημα, καί νύν αυλίζη, ταις λαμπρότησι, τών Αγίων, μεθ' ών ημίν αίτησαι, φωτισμόν καί ειρήνην, καί

πταισμάτων απολύτρωσιν.

Ταίς φωτοβόλοις ακτίσι παραδόξως, Πάτερ αξιάγαστε τών ιαμάτων σου, φωταγωγείς τήν υφήλιον, τών νοσημάτων, διασκεδάζων σκότος βαθύτατον, εντεύθεν σε ήλιον άλλον γνωρίζομεν, καί μοναζόντων εδραίωμα, καί ποδηγέτην, τών σωζομένων θείω εν Πνεύματι, καί νύν τήν μνήμην εκτελούμέν σου, τήν φωταυγή καί σωτήριον Όσιε, Ιλαρίων πταισμάτων, διά σου λύσιν λαμβάνοντες.

Δι' εγκρατείας τού σώματος τά πάθη, Πάτερ καθυπέταξας, τώ νοερώ τής ψυχής, καί απαθείας ταίς πτέρυξι, κεκοσμημένος, χάριν εδέξω ιάσθαι Όσιε, ανθρώπων εν Πνεύματι, τά αρρωστήματα, καί απελαύνειν τά Πνευματα, τής πονηρίας, καί διασώζειν τούς προσιόντας σοι, όθεν χοροί σε μακαρίζουσιν, Μοναζόντων Σοφέ αξιάγαστε, καί Τιμά πάσα κτίσις, Ιλαρίων τούς αγώνάς σου.

Δόξα... Ήχος β' Ανατολίου

Εκ νεότητός σου φέρων τελειότητος φρόνημα, υπέθου σεαυτόν Ιλαρίων τώ ζυγώ τού Χριστού, καί τόν βίον ζηλώσας τού θείου Αντωνίου, τοίς ίσοις μέτροις τής αρετής αφομοιούμενος, κατέτηξας τήν σάρκα, σκιρτώσαν ώς περ πώλον, ως ώφειλε τή ψυχή καθυποτάσσεσθαι, καί τής ασκήσεως δρόμον εξετέλεσας. Αλλ' ώ μακαριώτατε Πάτερ, καί θαυματουργέ θεοφόρε, τοίς τήν μνήμην σου εκ πόθου τελούσιν, αίτησαι Ιλασμόν καί τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ότε, εκ τού ξύλου σε

Όλην, τήν ζωήν μου εν κακοίς, καταδαπανήσας ο τάλας, νύν κατελείφθην αγνή, πάσης όντως έρημος, αγαθής πράξεως, προσεγγίζοντα βλέπων δέ, τόν θάνατον οίμοι! τρέμω τό κριτήριο τού σου Υιού καί Θεού, ούπερ, εξελού με Παρθένε, καί πρό τής ανάγκης εκείνης, Δέσποινα επίστρεψον καί σώσόν με.

Η Σταυροθεοτοκίον

Άνθραξ, όν προείδεν ο κλεινός, πρώνην Ησαΐας σαρκούται, εξ απειράνδρου Μητρός, νεύματι τού φύσαντος αυτόν Γεννήτορος, καί τεχθείς σφαγιαζεται, εκών ο τού κόσμου, αίρων αμαρτήματα, αμνός ως άμωμος, όθεν, η αμνάς καί Παρθένος, τούτον εν Σταυρώ καθορώσα, λυπης τή ρομφαία επιτρώσκετο.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Πνεύματος Αγίου πλήρης γενόμενος, ο Όσιος Ιλαρίων, τάς τών δαιμόνων επινοίας κατήργησε, τώ Σταυρώ γάρ οπλισάμενος, καί εν τούττω θαρρών, πασας τάς νόσους λόγω εθεράπευσε, ψυχών μέν τά πάθη, σωμάτων δέ πάσαν μαλακίαν. Αυτού ταίς ικεσίαις Χριστέ, κατάπεμψον καί ημίν τήν ειρήνην σου, ως φιλόανθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Οι Μάρτυρές σου

Εγώ ειμι Πανάμωμε, δένδρον τό άκαρπον τού θείου λόγου, καρπόν σωτήριον

μηδόλως φέρον, καί δειλιώ τήν εκκοπήν, μήπως εις τό πύρ βληθώ τό άσβεστον, όθεν δυσωπώ σε. Τούτου ρύσαι με, δείξασα καρποφόρον, άχραντε τώ Υιώ σου, τή μεσιτεία σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ου φέρω Τέκνον βλέπειν σε, τόν τήν εγρήγορσιν πάσι διδόντα, ξύλω υπνώσαντα, όπως τοίς πάλαι, εκ παραβάσεως καρπού ύπνω, Ολεθρίω αφυπνώσασι, θείαν καί σωτήριον εγρήγορσιν, παράσχης, η Παρθένος, έλεγε θρηνωδούσα, ήν μεγαλύνομεν.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ΄

Ταίς τών δακρύων σου ροαίς, τής ερήμου τό άγονον εγεώργησας, καί τής εκ βάθους στεναγμοίς, εις εκατόν τούς πόνους εκαρποφόρησας, καί γέγονας φωστήρ, τή οικουμένη λάμπων τοίς θαύμασι. Θεόκτιστε Πατήρ ημών Όσιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες της Οκτωήχου, καί τού Αγίου ο παρών, ού η Ακροστιχίς.

Τό φαιδρόν υμνώ, παμμάκαρ, σών θαυμάτων.

Ποίημα Θεοφάνους

Ωδή α' Ήχος β' Εν βυθώ κατέστρωσε

Τόν φωσφόρον καί φωτοειδή, βίον σου Μακάριε, περιχαρώς ευφημείν προθυμούμενος, τή τής σής λαμπρότητος, ιλαρότητι φαιδρυνθήναί με πρέσβευε, καί τής αμαρτίας, Πάτερ τήν κατήφειαν απέλασον.

Ολοτρόπως Μάκαρ τώ Θεώ, χαίρων προσεχώρησας, έξω σαρκός καί τού κόσμου γενόμενος, καί τόν νούν αθόλωτον, τεταμένης δι' εγκρατείας ετήρησας, τό τής απαθείας, ένθεον εντεύθεν μνηστευσάμενος.

Φανοτάταις σύ μαρμαρυγαίς, περιαιυγαζόμενος, τής αρχικής καί ακτίστου θεότητας, πατρικής ηλόγησας, αθείας καί πολυτάραχον άγνοιαν, ταύτης απεστράφης, μόνη τή Τριάδι συντασσόμενος.

Θεοτοκίον

Ανατείλας Ήλιος εκ σου, Μήτερ αιειπάρθενε, ο εκ Πατρός πρό αιώνων νοούμενος, καί τώ ορωμένω δέ, παραδόξως περιγραφόμενος σώματι, τώ τής ευσεβείας, φέγγει τούς ανθρώπους κατεφώτισεν.

Ωδή γ΄

Εν πέτρα με τής πίστεως

Ιώμενος παθών τὰς επαναστάσεις, συντόνοις ταῖς ασκήσεσιν, Ἰλαρίων, εμάρανας αοῖδιμε ανακράζων, οὐκ ἔστιν Ἄγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Δερματίνους νεκρώσεως τοὺς χιτώνας, ἀπέξεσας τῷ ξίφει τῆς εγκρατείας, καὶ ὕφανας ἱμάτιον σωτηρίου, βοῶν τῷ Κτίστη σου. Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ρωννύμενος ἐλπίδι τῶν αἰωνίων, καὶ Θεῷ προσαγόμενος θεοφόρε, παλάμαις τοῦ θεόφρονος Ἀντωνίου, ὄν καὶ μιμούμενος, φωστήρ γεγένησαι, Ἰλαρίων θαύμασι, λάμπων Ὅσιε.

Θεοτοκίον

Ὁ πάντα τῆ βουλήσει μόνη μορφώσας, τὸν ἄνθρωπον ἠξίωσε μορφωθῆναι, πλαττόμενος ἐν μήτρα σου Θεομήτορ, ὦ νῦν κραυγάζομεν. Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν Ἄγιος, πλήν σου Κύριε.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐν πέτρα με τής πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου, εὐφράνθη γάρ τὸ πνεύμά μου ἐν τῷ ψάλλειν. Οὐκ ἔστιν Ἄγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου κυριε».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν

Ἀντωνίου τοῦ θείου ἐζηλωκῶς, τὸν ἐνάρετον βίον πνευματικῶς, ἐπ' ὤμων σου ἔλαβες, τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου σου, καταλιπὼν τοῦ βίου, τὴν ἀπάσαν μέριμναν, τῆ τῶν παθῶν νεκρώσει, τῷ πνεύματι ἐζήσας, ὅθεν καὶ τὴν κτίσιν, παραδόξων θαυμάτων, ἐπλήρωσας Ὅσιε, τῆ τοῦ πνεύματος χάριτι, Ἰλαρίων Πατὴρ ἡμῶν, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτόν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωτεινὴν, νεφέλην ὑμνήσωμεν, βάτον τὴν ἀκατάφλεκτον, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τῆς Εὐας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον, ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων, διὸ καὶ βοῶμεν αὐτῇ, Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν τῷ ξύλῳ ὀρώσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος μήτηρ τὸν Λυτρωτὴν, ἐθρήνει δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο, συνοχὴ καρδίας τὰς κόμας ἐσπάραττε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόα. Υἱέ μου καὶ Κύριε, πῶς σε τῶν Ἑβραίων, ἀνομώτατος δῆμος, ἀδίκως προσπήγνυσι, τῷ Σταυρῷ ἀναμάρτητε; πῶς καὶ θέλων ὑφίστασαι, ὄξος καὶ τὴν τρήσιν πλευράς, χολὴν τε οἴμοι! καὶ ἴλους μακρόθυμε; ἀλλὰ δόξα σου Σῶτερ, τοῖς θείοις παθήμασι.

Ὡδή δ'

Υμνώ σε, ακοή γάρ Κύριε

Νεκρώσας, τής σαρκός τό φρόνημα, τόν χειμάρρουν τής ανομίας, ιλαρίων
Ώσιε δαιμόνων τε τάς μεθοδείας φυγών, εν γαλήνη θείου Πνεύματος, μετά
δικαίων Πάτερ αναπέπασαι.

Υδάτων, επιρροίαις Ώσιε, αρδευόμενος τών δακρύων, τήν τής ψυχής
άρουραν, πολύκαρπον τή γεωργία σαφώς, τού Σωτήρος πάσιν έδειξας, τών
Ασκητών πληθύνας τά συστήματα.

Μεθέξει, τού Αγίου Πνεύματος κρατυνόμενος, Ιλαρίων, πονηρίας πνεύματα
κατέρραξας, καί τή δυνάμει Χριστού, ασθενούντας εθεράπευσας, προφητικήν
πλουτήσας καθαρότητα.

Θεοτοκίον

Ναόν σε, καί παστάδα έμψυχον, Θεομήτορ ευλογημένη, καί νοητήν τράπεζαν,
καί λυχνίαν κατανοούμεν, εξ ής τοίς εν σκότει εξανέτειλε, τής πατρικής ουσίας
τό απαύγασμα.

Ωδή ε'

Ο φωτισμός

Ως αστραπή, καθαρότητι βίου καί πολιτεία, τή τών Ασωμάτων ομοιουμένη,
λάμπας εν κόσμω, τόν τού σκότους προστάτην, απελαύνεις Θεομακάριστε,
τώ τής ευσεβείας φωτί λαμπρυνόμενος.

Παντοδαπαίς, διαλάμπων θεόφρον θαυματουργίαις, καί χάριτι θεία
πεφωτισμένος, πάσιν εγνώσθης, θησαυρός ιλαρίων, ιαμάτων Πάτερ
θεόληπτε, άλλος τις Προφήτης Θεού γνωριζόμενος.

Αίγλη τών σών, Ιλαρώτατε Πάτερ κατορθωμάτων, τάς εσκοτισμένας εχθρού
δυνάμεις καταδιώξας, καί τής τούτων μανίας, αφαρπάσας τούς σοί
προστρέχοντας, θείαις δα δουχίαις, πρός πίστιν εφώτισας.

Θεοτοκίον

Μίαν ημίν, εν δυσί ταίς ουσίαις καθορωμένην, υπόστασιν μόνη ευλογημένη,
τίκτεις αφράστως τόν Θεού Θεόν Λόγον, σαρκωθέντα δι' οίκτον άφατον.
Τούτον ούν δυσώπει, φρουρήσαι τούς δούλους σου.

Ωδή ς'

Εν αβύσσω πταισμάτων

Μοναρχία λατρευων θεότητος, τό τής αναρχίας πολύαρχον ήλεγξας,
ειδωλικήν δυσσέβειαν, καταργήσας θεόφρον τή χάριτι.

Ανατείλας ως φοίνιξ εξήνθησας, εν τή Εκκλησία Πατήρ ημών Ώσιε, τή τών
καρπών γλυκύτητι, κατευφραίνων πιστών τά πληρώματα.

Καθαιρέτης εδείχθης αήττητος, τών τής πονηρίας πνευμάτων αιόδιμε,
πλουτοποιά χαρίσματα, πρός Θεού Ιλαρίων δεξάμενος.

Θεοτοκίον

Απειράνδρως Παρθένε εκύησας, καί διαιωνίζεις Παρθένος εμφανίουςα, τής αληθούς θεότητος, τού Υιού καί Θεού σου τά σύμβολα.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω ππαισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον. Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον Ἦχος γ'

Η Παρθένος

Ως φωστήρα άδυτον, τού νοητού σε Ηλίου, συνελθόντες σήμερα, ανευφημούμεν εν ύμνοις. Έλαμψας τοίς εν τώ σκότει τής αγνωσίας, άπαντας άναβιβάζων πρός θεϊον ύψος, Ιλαρίων τούς βοώντας. Χαίροις ώ Πάτερ, τών Ασκητών η κρηπίς.

Ο Οίκος

Ερασθείς τών τού Χριστού θείων παραγγελμάτων, καί μισήσας σαρκός καί κόσμου τήν απόλαυσιν, προσήλθες προθύμως αυτώ, καί εγένου αστήρ, φωτίζων τά πέρατα πάντα, τή αίγλη τού Πνεύματος, διό προσπίπτων καθικετεύω σε. Φώτισον καμού τούς όφθαλμούς τής ψυχής, τού ανυμνήσαι τούς σους αγώνας, ούς επεδείξω επί γής διά τήν μέλλουσαν ζωήν, ής περ νύν απολαύων, μνήσθητι τών εκβοώντων. Χαίροις ώ Πάτερ, τών Ασκητών η κρηπίς.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΑ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιλαρίωνος τού μεγάλου.

Στίχοι

Εν δάκρυσιν πρίν καί πόνοις σπείρας κάτω,
Ιλαρίων θέριζε νύν χαίρων άνω.
Υστατα Ιλαρίων κοιμήσατο εικάδι πρώτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Γαΐου, Δασίου καί Ζωτικού.

Στίχοι

Εισ αλμυρόν θανόντες άνδρες τρείς ύδωρ,
Γλυκύν τρυφής πίνουσι χειμάρρουν άνω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων νεοφανών Μαρτύρων, Ανδρέου, Στεφάνου, Παύλου, καί Πέτρου.

Στίχοι

Τρείς ο Στέφανος σύ στεφανίτας έχεις,
Τούς σοί συναθλήσαντας εξ ενός ξίφους.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος θεοδότης, καί Σωκράτους Πρεσβυτέρου.

Στίχοι

Τήν θεοδότην, εκ ξίφους τετμημένην,

Θεώ δοτήν ἐγνωμεν αγνήν θυσίαν.
Ο Σωκράτης ἐσπευδεν οφθῆναι, Λόγε,
Τετμημένος σοι Σωκράτης στεφοκράτης.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Ευκράτης ξίφει τελειούται.

Στίχοι

Αίμα τραχήλου τοῖς πρὶν ὄμβροις δακρύων,
Κιρνῶν, συνιστάς εὐκρατον κράσιν Μάκαρ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Ἀντίθεον πρόσταγμα

Ρημάτων ο φθόγγος σου, καί τῶν θαυμάτων ἡ χάρις ἡ ἐνθεος, εἰς πάσαν
ἐξελήλυθε, τήν γῆν Πάτερ Ὅσιε, θεοσεβείας πυρσῶ, πάσιν Ἐπιλάμπουσα
Πιστοῖς, τῶν ἰαμάτων τήν ἰλαρότητα.

Σταυρῶ τειχιζόμενος, τῷ τοῦ Σωτήρος, ἀλώβητος ἐμεινας, ἀλόγως
Ἐφορμήσαντος, δαιμόνων φρυάγματος ἐπὶ σέ πάνσοφε, οἶδε γάρ ὁ ὑψιστος
Θεός, περιφρουρεῖν τοὺς αὐτοῦ θεράποντας.

Ὡς στύλος ἀκράδαντος, ουρανομήκης, ὡς πύργος ἀσάλευτος, ὠράθης δι'
ἀσκήσεως, πυρσεύων τὰ θαύματα, διδοὺς ἰάματα, βρύων θεία δόγματα
πηγῆς, ἐξ ἀενάου τῶν θεοπνεύστων Γραφῶν.

Θεοτοκίον

Νεφέλη Παρθένος σε, δικαιοσυνῆς, τόν Ἥλιον ἔτεκε, παρθένος διαμείνασα,
τῷ πάθει τοῦ σώματος προσομιλήσαντα, ἄνθρωπον γενόμενον Χριστέ, δι'
ευσπλαγχνίαν καί συγκατάβασιν.

Ὡδή η'

Κάμινος ποτέ

Θρόνος ἀληθῶς, αἰσθήσεως ἐγένου, θεία συνέσει λαμπρυνόμενος, καί θείοις
προστάγμασι, θεοφρόνως οδηγούμενος, καί ἀρετή λαμπόμενος, Ὅσιε
Ἰλαρίων, τῶν Ἀσκητῶν ἐγκαλλώπισμα.

Ἄρμα μυστικόν, τό ὄνομα βαστάζων, τό τοῦ Κυρίου ὠφθῆς Ὅσιε, δι' ἔργων
λαμπρότητος, καί θαυμάτων ἐπιδείξεως, καί καθαρᾶς βιώσεως, Ὅσιε Ἰλαρίων,
τῶν Ἀσωμάτων ὁμόσκηγε.

Υιοθετηθεῖς, τή χάριτι τή θεία συγκληρονόμος Θεοῦ γέγονας, καί πλούτον
οὐράνιον, βασιλείαν ἀδιάδοχον ἀπειλήφας θεσπέσιε, κράζων. Ὑπερυψοῦτε,
πάντα τὰ ἔργα τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Μύρον νοητόν, ἐκκενωθέν Παρθένε, ὠνομασμένον Υἱόν τέτοκας, ἀτμοῖς τῆς
θεότητος, τοὺς βροτούς εὐωδιάζοντα, καί τῆς φθοράς ρυόμενον, κράζοντας.

Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν κυριον.

Ο Ειρμός

«Κάμινος ποτέ, πυρός εν ΒαΒυλώνι, τάς ενεργείας διεμέριζε, τώ θείω προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ Πιστούς δροσίζουσα ψάλλοντας. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Ανάρχου Γεννήτορος

Αγίων σκηνώματα, χοροβατείν ηξίωσε, τήν ζωήν διανύσας αγίως Όσιε, καί ως πεφηνότι δικαίω, σοί τριλαμπές, ανέτειλε φέγγος, καί η τούτου σύζυγος, εύφροσύνη σε εδέξατο.

Τών άθλων τά έπαθλα, παρά Θεού δεξαμενος, καί ζωής αιωνίου σαφώς λαβόμενος, καί τής καλλονής Ιλαρίων, τής υπέρ νούν, Πάτερ ευμοιρήσας, υπέρ τών υμνούντων σε, τόν Δεσπότην καθικέτευε.

Ως κέδρος υψίκομος, δι' αρετής υψούμενος, εν αυλαίς Ιλαρίων, Θεού πεφύτευσαι, καί ως κεκλεισμένος δέ κήπος, ως ευθαλής, Παράδεισος ώφθης, ως πηγή ιάματα, Ιλαρίων αναβλύζουσα.

Θεοτοκίον

Νυμφών εχρημάτισας, τής υπέρ νούν σαρκώσεως, τής τού Λόγου Παρθένε θεογεννήτρια, περιβεβλημένη εν δόξη, τών αρετών, καί πεπιοκιλμένη, διό σε πανάμωμε, Θεοτόκον καταγγέλλομεν.

Ο Ειρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν, τά εσκορπισμένα, διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Τό ιλαρόν σου Πάτερ, καί καθαρώτατον ορών, τής διανοίας ο πάντων, γινώσκων τάς ενθυμήσεις, φωστήρα κόσμω δεικνύει, σέ Μοναζόντων τό κλέος.

Θεοτοκίον

Τόν Ποιητήν τών αιώνων, καί τών Αγγέλων Δεσπότην, αποτεκούσα Παρθένε, τούτον ικέτευε δείξαι, τής δεξιάς παραστάτας, μερίδος τούς σούς ικέτας.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία, δευτερούντες τό πρώτον.

Ήχος πλ. β'

Όλην αποθέμενοι

Όλος ανακείμενος, διά παντός τώ Κυρίω, σάρκα μέν ενέκρωσας, αρετών ασκήσεσιν εκ νεότητος, τής ψυχής δμμα δέ, θεωρίαίς Πάτερ, φωτοβόλοις ανεπτέρωσας, διό γενόμενος, θείων δεκτικός διαδόσεων, ίάσεων χαρίσματα,

καί θεοσημίας επλούτησας, πάσι διανέμων, τοῖς χρήζουσι πλουσίας δωρεάς,
καί παρρησία δεόμενος, υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Αἴγλην τὴν τρισήλιον, φωτιστικῶς δεδεγμένος, Ἰλαρίων Ὅσιε, αἰσθητός ως
ἥλιος διελήλυθας, τὰ τῆς γῆς πέρατα, διασπείρων πάσι, τὰς ακτῖνας τῶν
θαυμάτων σου, διο Προφήτην σε, καί θαυματουργόν ανεκήρυττον, καί θεῖον
καί θεόληπτον, οἱ τῆς ευποΐας μετέχοντες, καί τῶν ἰαμάτων, θεόφρον
απολαύοντες τῶν σῶν, καί σωτηρίαν καρπουμενοι, ταῖς διδασκαλίαις σου.

Βίου τὴν τερπνότητα, καί τὰ ορώμενα πάντα, υπερβάς τὴ χάριτι, καί πρὸς τὰ
νοούμενα καί ασάλευτα, μεταβάς Ὅσιε, καθαρῶς τῷ μόνω, καθαρῶ τε
προσωμίησας, νοός οξύτητι, καί τῆς ψυχῆς καθαρότητι, ως Ἄγγελος
εβίωσας, καί μετὰ τῆς ὑλης ορώμενος. καί νῦν τῷ Δεσπότη, τῶν ὅλων
παριστάμενος Χριστῷ, ἐν παρρησία, ἰκέτευε, υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος β'

Τό ἱλαρόν σου Πάτερ, καί καθαρὸν τοῦ βίου, ἰδὼν ὁ Χριστός, τό πρᾶον καί
ἡσύχιον, μονὴν πεποιήται ἐν σοί, καί γέγονας οικητήριον θεῖον, καί διὰ τοῦτο
σύν Ἀγγέλοις ἐν οὐρανοῖς, αὐλίζῃ μακάριε.

**Καί νῦν... Θεοτοκίον
Ὅτε ἐκ τοῦ ξυλου σε**

Ὅλος, ἡδονῶν φθοροποιῶν, ὅλος πεπλησμένος παντοίων, κακῶν γεγένημαι,
ὅλος ὁ ταλαίπωρος, ἐκ παιδῶν βέβηλος, ἕως γῆρως μεστός εἰμι, κακῶν τῶν
συνήθων, ἀλλὰ ἡ τὸν αἶροντα τὰ αμαρτήματα, κόσμου ἀπορρήτως τεκούσα,
τούτον καθικέτευε δούναι, τῶν πλημμελημάτων μοι τὴν ἄφεσιν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ξύλω τοῦ Σταυροῦ σε Ἰησοῦ, προσαναρτηθέντα ορώσα ἡ ἀπειρόγαμος,
ἐκλαίει καί ἔλεγε. Τέκνον γλυκύτατον, ἵνα τί ἐγκατέλιπες, ἐμέ τὴν τεκούσαν,
μόνην φῶς ἀπρόσιτον, τοῦ προανάρχου Πατρός; Σπεύσον καί δοξάσθητι
ὅπως, δόξης ἐπιτύχωσι θείας, οἱ τὰ θεῖα πάθη σου δοξάζοντες.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῶν Μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν, Ἰλαρίων Πατὴρ ἡμῶν,
διὰ σοῦ γάρ τὴν τρίβον, τὴν ὄντως ευθείαν, πορεύεσθαι ἐγνώμεν. Μακάριος
εἶ, τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καί ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, Ἀγγέλων
συνόμιλε, Οσίων συμμέτοχε καί Δικαίων, μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ,
ελεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

**Καί νῦν... Θεοτοκίον
Οἱ Μάρτυρές σου**

Οἱ λόγοι μου ἀκάθαρτοι, τὰ χεῖλη δόλια, τὰ ἔργα δέ μου, εἰσὶ παμμίαρα, καί τί
ποιήσω, πῶς υπαντήσω τῷ Κριτῇ; Δέσποινα Παρθένε καθικέτευσον, τὸν Υἱόν
καί Πλάστην σου καὶ Κύριον, ὅπως ἐν μετανοία, δέξηταί μου τό πνεῦμα, ὡς
μόνος εὐσπλαγχνος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η Πάναγνος ως είδέ σε, Σταυρώ κρεμάμενον εθελουσίως, κατανοούντά σου τήν δυναστείαν, λύπη συνείχετο Χριστέ, καί οδυρομένη ανεβόα σοι. Τέκνον, μή με λίπης τήν τεκούσάν σε, δός μοι λόγον Υιέ μου, μή με σιγών παρέλθης, Λόγε Θεού τήν δούλην σου.

Καί τά λοιπά τού Όρθρου, ως σύνηθες καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου καί Ισαποστόλου Αβερκίου, Επισκόπου Ιεραπόλεως τού θαυματουργού, καί τών Αγίων επτά Παίδων τών εν Εφέσω.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία τού Ιεράρχου.

Ήχος β'

Ότε, εκ τού ξύλου σε

Όλος, ανακείμενος Θεώ, θείων πληρωτής προσταγμάτων, ώφθης Αβέρκιε, χάριν δέ δεξάμενος, εξ ύψους Άγιε, νοσημάτων απήλλαξας, ποικίλων ανθρώπους, δαίμονας απήλασας, βωμούς κατέρραξας. γνώσιν ενεφύτευσας θείαν, τοίς τή αγνωσία αθλίως, πρώην κινδυνεύουσι μακάριε.

Θείων, διδαγμάτων αστραπαίς, έλυσας πολύθεον νύκτα, Πάτερ Αβέρκιε, όρθρος δέ ανέτειλας, υιούς ημέρας τελών, τούς εν ζόφω υπάρχοντας, τό πρίν ιεράρχα, θαύματα παράδοξα επιδεικνύμενος, όθεν τήν αγίαν σου μνήμην, πίστει εορτάζομεν πάντες, ανυμνολογούντές σε θεόπνευστε.

Σκεύει, εν ενί θαυματουργών, οινόν τε καί έλαιον Πάτερ, καί είδος έτερον, ήνωσας τηρούμενα εν τώ προχέεσθαι, αμιγή θεία χάριτι, θερμών δε υδάτων, χάριν δι' εντεύξεως, βλύσαι πεποίηκας, νόσους θεραπεύουσαν πάσας, τών προσερχομένων εν πίστει, καί μακαριζόντων σε Αβέρκιε.

Καί τρία τών Μαρτύρων

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Παρανόμου προστάγματος, τώ Θεώ πειθαρχήσαντες, Παίδες οι μακάριοι κατεφρόνησαν, καί δεσμευθέντες διέλυσαν, τής πλάνης τόν σύνδεσμον, καί αξίαν κοσμικήν, απωσάμενοι έλαβον, τό αξίωμα, τό αυτούς περιδόξους εκτελέσαν, καί τήν άνω προξενήσαν, τής βασιλείας απόλαυσιν.

Εαυτούς πρός τά σκάμματα, τής αθλήσεως Άγιοι, καρτερώς γυμνάζοντες

κατεκρύπτεσθε, εν τώ σπηλαίω δεήσεσιν, απαύστοις τόν Κύριον, ικετεύοντες ισχύν, χορηγήσαι καί δύναμιν, οίς δέ κρίμασιν, ο φιλόανθρωπος οιδεν αφυπνώσαι, εν ειρήνη υμάς πάντας, θεαρχικώς εγκελεύεται.

Μυστηρίω μυστήριον, τοίς Αγίοις προστίθεται, ως γάρ τελευτήσαντες, ουκ ησθάνοντο, ούτω καί νύν εγειρόμενοι, σαφώς κατεπλήττοντο, εις γάρ πίστωσιν νεκρών, αναστάσεως γέγονε, τό τελούμενον, όπερ γνόντες οι ταύτην αθετούντες, στερεούνται εν τή πίστει, δοξολογούντες τούς Μάρτυρας.

**Δόξα... Ήχος γ΄
Ιωάννου Μοναχού**

Αρχιερεύ Όσιε, παμμακάριστε Πάτερ, Θαυματουργέ θεράπτον Χριστού Αβέρκιε, προφητικώ εκλάμπας βίω, καί αποστολικών αξιωθείς χαρισμάτων, τώ Σωτήρι λειτουργών, σύν Αγγέλοις απαύστως, πρέσβευε ρυσθήναι από πάσης απειλής τάς ψυχάς ημών.

**Καί νύν... Θεοτοκίον
Μεγάλη τού Σταυρού σου**

Αγγέλων χαρμονή τών θείων Κόρη πέφυκας, τών Αποστόλων δόξα, καί Προφητών εκσφράγισμα, τών ανθρώπων τε πιστών η προστασία, καί οδηγός σωτήριος, διά τούτό σε προσκυνούμεν Παρθένε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ορώσα τόν εκ σου τεχθέντα Παναμώμητε κρεμάμενον εν ξύλω, ωλόλυζες βοώσα, Ποθεινότατόν μου τέκνον, πού σου έδυ τό κάλλος τό φωσφορον, τού καλλωπίσαντος, τών ανθρώπων τό γένος;

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά της Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος πλ. δ΄

Δεύτε πάσα κτίσις, εν κυμβάλοις ψαλμικοίς, καί εν φωναίς αλαλαγμού, αίνον Θεώ αναπέμψωμεν, τώ πρό τής κοινής αναστάσεως, τήν ανάστασιν ημίν εμφανίσαντι, καί τούς πρό τριακοσίων δύο καί εβδομήκοντα τετελευτηκότας χρόνων Αγίουσ Παίδασ επτά, δι' ικεσίας ευσεβούσ Βασιλέωσ αναστήσαντι εκ χοός, εις πτώσιν απίστων εχθρών, καί αισχύνην αιώνιον, δόξαν δέ καί έπαινον τών φοβουμένων αυτόν, οίδε γάρ Κύριος, δοξάζειν τούς αυτόν αντιδοξάζοντασ, θέλημα γάρ ποιεί τών φοβουμένων αυτόν εν αληθεία, ο μονοσ εύσπλαγχνοσ καί φιλόανθρωποσ.

**Καί νύν... Θεοτοκίον
Ω τού παραδόξου**

Χαίρε Θεοτόκε Δέσποινα, χαίρε Θεού καθαρων, οικητήριον άχραντε. χαίρε θείον όχημα, τού Λόγου Θεοχώρητε, τό θεότευκτον χαίρε παλάτιον, θεοπάροχον χαίρε θησαύρισμα, θάλαμοσ έμψυχοσ, Θεού θεία τράπεζα, καί κιβωτέ, καί δοχείον άμωμον, τού θείου Πνεύματοσ.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ω τού παραδόξου θαύματοσ! ώ μυστηρίου καινού! ώ φρικτής εγχειρήσεωσ! η Παρθένοσ έλεγεν, εν Σταυρώ θεωρούσα σε, εν μέσωσ δύο ληστών κρεμάμενον, όν ανωδίνωσ φρικτώσ εκύησε. Έκλαιε κράζουσα. Οίμοι τέκνον

φίλτατον! πώς σε δει νός, δή μος καί αχάριστος, Σταυρώ προσήλωσεν;

Απολυτίκιον τού Ιεράρχου
Ἦχος δ'

Κανόνα πίστεως, καί εικόνα πραότητος, εγκπατείας διδάσκαλον, ανεδείξέ σε τή ποιίμνη σου, η τών πραγμάτων αλήθεια, διά τούτο εκτήσω, τή ταπεινώσει τά υψηλά, τή πτωχεία τά πλούσια. Πάτερ Αβέρκιε Όσιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί τών Μαρτύρων
Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Οι Μάρτυρές σου, Κύριε, εν τή αθλήσει αυτών, στεφάνους εκομίσαντο τής αφθαρσίας, εκ σου τού Θεού ημών, σχόντες γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλον, έθραυσαν καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση. Αυτών ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, αναγινώσκονται οι Κανόνες, είς τής Οκτωήχου, καί οι δύο παρόντες τών Αγίων.

Ο Κανών τού Ιεράρχου, ού η Ακροστιχίς.

Αβερκίου μέγιστον εξάδω κλέος.
Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος β'
Δεύτε λαοί

Αίγλη φαιδρά, τής Τρισηλίου θεότητος, καταυγασθείς Αβέρκιε, φώς εχρημάτισας, τούς εν σκότει φωτίζων, καί πάσαν τών δαιμονων, λύων σκοτόμαιναν.

Βίον εν γή, έσχες Παμμάκαρ ουράνιον, μετά σαρκός ως άσαρκος, πολιτευσάμενος, καί τά πάθη νεκρώσας, καί τής Ιερωσύνης, χαριν δεξάμενος.

Έχων εν σοί, Πάτερ τόν λόγον φθεγγόμενον, τής αλογίας έλυσας, τούς ματαιόφρονας, τών δαιμόνων τεμένη, καί ξόανα τής πλάνης, καταστρεψάμενος.

Θεοτοκίον

Ρητορικαί, γλώσσαι σου λέγειν ού σθένουσι, τήν υπέρ λόγον σύλληψιν, Θεόν γάρ τέτοκας, εν σαρκί Παναγία, ημίν ομοιωθέντα, δι' αγαθότητα.

Κανών τών Μαρτύρων, ού η Ακροστιχίς.

Τήν επτάφωτον Μαρτύρων σέβω χάριν.
Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος δ'
Θαλάσσης τό ερυθραίων

Τὴν θεῖαν, καὶ φωταυγὴ πανήγυριν, ὑμῶν τοὺς σέβοντας, ὡς τῷ μεγάλῳ Μάρτυρες φωτὶ, παρεστῶτες δεόμεθα, περιφανῶς πρεσβεύσατε, παθῶν ἀχλύος ἐκλυτρώσασθαι.

Ἡ νίκα, τὸ δυσσεβὲς καὶ ἀλογον, ἐγνωτε πρόσταγμα, παρακελεύον θύσαι βδελυκτοῖς, τοῦ Θεοῦ τοῖς προστάγμασιν, ὠχυρωμένοι Μάρτυρες, ἀπαρασάλευτοι γηγόνετε.

Νηστεῖαις, καὶ προσευχαῖς προσείχετε, κατακρυπτόμενοι, καὶ εαυτοὺς πρὸς πάλιν δυσμενῶν, ετοιμάζοντες Ἅγιοι, ὅθεν ὑμᾶς ὁ Κύριος, ἀπαρατρώτους διεφύλαξεν.

Θεοτοκίον

Εὐρών σε, καθαρωτέραν Πάναγνε, πάσης τῆς κτίσεως, ὁ καθαρὸς ἐνώκησεν ἐν σοί, ἐξοικίσαι βουλόμενος, τὴν ἐν' Ἀδὰμ οἰκήσαν, παρανομίαν ὡς φιλάνθρωπος.

Τοῦ ἱεράρχου

Ωδή γ'
Στερέωσον ἡμᾶς

Καὶ λόγοις ἱεροῖς καὶ ἐπιδείξεισι, θαυμάτων Ἀβέρκιε παραδόξων, τοὺς τῆ πλάνῃ θαλαπτεύοντας, σωτηρίας πρὸς ὄρμον καθωδήγη σας.

Ίασεις ενεργών, τελών εξαίσια, δαιμόνων απείργων τάς φαντασίας, σωτηρίας πάσιν αίτιος, τοίς πλουτούσι προστάτης σύ γεγέννησαι.

Ο λόγος ιερός ο βίος ένθεος, ο τρόπος τοίς θαύμασι διαλάμπων, η ζωή σου Πάτερ ένδοξος, καί ο θάνατος τίμιος γεγένηται.

Θεοτοκίον

Υπάρχων ο Θεός τό πρίν αόρατος, ωράθη Παρθένε δι' ευσπλαγχνίαν, εκ γαστρος σου σωματούμενος, διά τούτο σε πίστει μακαρίζομεν.

Τών Μαρτύρων

Ευφραίνεται επί σοί

Προσήχθητε Βασιλεί, ομολογήσαι δυσσεβεί Μάρτυρες, τό τού Θεού όνομα, τού εν ούρανοίς βασιλεύοντος.

Τήν πίστιν περιφανώς, ενδεδυμένοι ως φαιδρόν θώρακα, τοίς τού εχθρού βέλεσιν, άτρωτοι εμείνατε Μάρτυρες.

Αντέστητε ανδρικώς, τώ παρανόμω Βασιλεί Άγιοι, σέβας υμίν άλογον, φέρειν τοίς ειδώλοις προστάπτοντι.

Θεοτοκίον

Φορέσας με εκ τών σών, θείων αιμάτων ο Χριστός Άχραντε, καταστολήν χάριτος, πάλαι γυμνωθέντα ενέδυσεν.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα. Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα τού Ιεράρχου

Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ιεράρχης εδείχθης χρίσμα σεπτόν, περικείμενος Πάτερ θεουργικώς, καί πάντας εν χάριτι, τελειών ιερώτατε, δωρεαίς δέ θείων, θαυμάτων κοσμουμενος, ενεργείς σημεία, καί θαυματα άπειρα, νόσους θεραπεύων, καί τούς δαίμονας φλέγων, καί πλήθη πλανώμενα, επιστρέφων Αβέρκιε, διά τούτο βοώμέν σοι. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν Αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... τών Μαρτύρων

Ήχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ως σύλοιο υπάρχοντες, τής Εκκλησίας Χριστού, τά τείχη ερρήξατε, τής απιστίας σοφοί, επτάφωτοι Μάρτυρες, όθεν πρό τού θανάτου, τήν Ελλήνων μανίαν, πάλιν δέ μετά πότμον, τής αιρέσεως ζάλην, ελάσαντες πρεσβεύσατε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκαίνισας Ἄχραντε, τῷ θείῳ τόκῳ σου, φθαρείσαν ἐν πάθει, τῶν γηγενῶν τήν θνητήν, ουσίαν καί ἡγείρας, πάντας ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν ἀφθαρσίας, ὅθεν σε κατὰ χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη, ὡς προεφήτευσας.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ρομφαία διήλθέ σου, τήν Παναγίαν ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἐβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καί Θεὸν σου, ὃν περ εὐλογημένη, δυσωπούσα μὴ παύση συγχώρησιν πταισμάτων ἡμῖν δωρήσασθαι.

Τοῦ Ιεράρχου

Ὡδή δ'

Ὑμνῶ σε, ἀκοή

Μεγάλως, σὴν καθέδραν Ὅσιε, κατεκόσμησας Ἱεράρχα, μεγάλοις γάρ θαύμασι διέπρεψας, καί πολιτεία λαμπρά, διὰ τούτῳ σε Ἀβέρκιε, ὁ Θεὸς ἡμῶν μέγαν εδόξασεν.

Ελέους, θελητὴν τὸν Κύριον, ἐπιστάμενος θεοφόρε, θερμῶς αὐτὸν ἤτησας, εἰς ἴασις καί σωτηρίαν πολλῶν, τῶν θερμῶν υδάτων ἐκβλυσιν, τήν θαυμαστήν ποιήσασθαι Ἀβέρκιε.

Γονίμους, τὰς ἀγόνους χάριτι, ἀπετέλεσας διανοίας, ἐνθέμενος ταύταις γάρ, Ἀβέρκιε τοῦ λόγου σπῆρον σαφῶς, ὡς καλῶν σπορευῆς ἐθέρισας, στάχυν ἐκατοστεύοντα θεόπνευστε.

Θεοτοκίον

Ἰάσω, συντριβὴν Πανάμωμε, καί τήν πάλαι ταλαιπωρίαν, τῶν γηγενῶν τέξασα, τὸν βαστάσαντα τὰς νόσους ἡμῶν, δι' εὐσπλαγχνίαν ἀφατον Θεόνυμφε.

Τῶν Μαρτύρων

Δι' ἀγάπησιν Οἰκτίρμον

Ὠραιώθησαν οἱ Παῖδες ὠραιότατως, τῷ τοῦ Παντός Δεσπότη, οἰκειούμενοι, ὅθεν, πάσαν ἀπεκρούσαντο, κακίαν τοῦ ὄφους.

Τὰς πλουσίας ἐκδεχόμενοι ἀντιδόσεις, πάντα τὸν πλοῦτον πάσι, πενομένοις κενούσιν, ὄλβον ἀνικτώμενοι, οἱ Ἅγιοι ἀφθαρτον.

Οἱ εὐγένειαν τήν ἀνω ἠγαπηκότες, ἐξ εὐγενῶν γονέων, γεννηθέντες οὐδόλως, εἴλοντο δυσγένειαν, κακῶν ἐπισύρεσθαι.

Θεοτοκίον

Νέον βρέφος ἀπεκύησας τὸν προόντα, γεγηρακότα κόσμον, νεουργούντα Παρθένε, θεΐαις ἐπιγνώσεσι, διό σε δοξάζομεν.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ε' Ο φωτισμός

Στήσας τούς σούς, επί πέτραν καρδίας θεόφρον πόδας, τούς υποπεσόντας
τή απωλεία, καί σέβας λίθοις απονέμοντας μάκαρ, θείοις λόγοις σέβειν
εδίδαξας, πέτραν Ιησούν, τόν Χριστόν καί Θεόν ημών.

Τόν ιατρόν, τών ποικίλως νοσοούντων καί σωτηρίαν, πάντων πλανωμένων τήν
οδηγίαν, τήν μυροθήκην, τών σεπτών χαρισμάτων, τό δοχείον τού θείου
Πνεύματος, τόν ιερομύστην, τιμώμεν Αβέρκιον.

Οίνος ενί, τή προστάξει σου σκεύει μετά ελαίου, έτερόν τε είδος εμβεβλημένα, καιρώ ιδίω, αμιγή παραδόξως εκκενούται τήν υπερβάλλουσαν, χάριν σου δηλούντα θεόφρον Αβέρκιε.

Θεοτοκίον

Νόμοι εν σοί, παραδόξως Παρθένε καινοτομούνται, τίκεις γάρ ασπόρως Θεόν Σωτήρα, καί διαμένεις παρθενεύουσα πάλιν, ξένον θαύμα! όθεν Μητέρα σε, τού Εμμανουήλ ευσεβώς καταγγέλλομεν.

Τών Μαρτύρων

Σύ Κύριέ μου φώς

Μαξιμιλιανόν, Ιωάννην, Ιάμβλιχον, Μαρτίνόν τε τούς φωστήρας, τούς τά πέρατα πάντα, φωτίζοντας τιμήσωμεν.

Αινέσωμεν πιστοί, Αντωνίνον τόν Ένδοξον, Εξακουστωδιανόν τε, Διονύσιον πόθω, τόν πάνσοφον δοξάζοντες.

Ρεόντων καί φθαρτών, αντηλλάξασθε Άγιοι, τά άφθαρτα καί μηδόλως παλαιούμεθα, όθεν αξίως μακαρίζεσθε.

Θεοτοκίον

Τήν πώρωσιν Αγνή, τής ψυχής μου διάλυσον, καί δίδου μοι εύαισθήτως, τού Υιού σου προσέχειν, τοίς θείοις επιτάγμασιν.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ς'

Εν αβύσσω πταισμάτων

Εξ Εώας εις Δύσιν επέδραμες, τής δαιμονικής καί δεινής ενοχλήσεως, τήν Βασιλίδα Όσιε, απολύων δυνάμει τού Πνευματος.

Ξένος κόσμου οφθείς Ιερώτατε, ξένα καί φρικτά επετέλεσας θαύματα, καί περιων εν σώματι, καί τών τή δε απάρας Αβέρκιε.

Αστραπόμορφος Πάτερ ορώμενος, τας δαιμονικας καθυπέταξας φάλαγγας, στέγειν τήν σήν Αβέρκιε, απειλήν μή σθενούσας θεόπνευστε.

Θεοτοκίον

Διά σου Παναγία Θεόνυμφε, οι νενεκρωμένοι ζωής ηξιώθημεν, καί τή φθορά δουλεύοντες, αφθαρσίαν σαφώς επλουτήσαμεν.

Τών Μαρτύρων

Θύσω σοι, μετά φωνής

Ύπερθεν, ειδωλικού πελάγους εκπλέοντες, οιακιζόμενοι όπλω, τού Σταυρού λιμένας τούς αιωνίους, Αθλοφόροι, νύν εφθάσατε Θέσει θεοούμενοι.

Ραίνοντες, σταλαγμοίς τών δακρύων τό έδαφος, τή πρός Θεόν ικεσία, εκοιμήθητε χρόνοις πλείοσι, καί τήν πάντων, αναστάντες δηλούτε ανάστασιν.

Ω θαύμα! πώς οι πλείοσι χρόνοις υπνώσαντες, τήν εσομένην τών πάντων, αβεβαίαν πλείστοις ανάστασιν, βεβαιούνται, αιρετικών εμφράττοντες στόματα.

Θεοτοκίον

Νέκρωσον, τής σαρκός μου Παρθένε τό φρόνημα, η τήν Ζωήν τετοκυία, τήν θανάτω θάνατον καθελούσαν, καί τούς Παίδας παραδόξω εγέρσει δοξάσασαν.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ Δαιμόνων λύθρου κεκαθαμένη, τώ δι' οικτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον τού Ιεράρχου

Ήχος πλ. δ' Ως απαρχάς

Ως Ιερέα μεγιστον, καί Αποστόλων σύσκηνον, η Εκκλησία γεραίρει σε άπασα, η τών πιστών Αβέρκιε, ήν ταίς σαίς ικεσίαις περιφύλαπτε μάκαρ, ακαταγώνιοτον, εξ αιρέσεως πάσης, καί άσειστον πολυθαύμαστε.

Ο Οίκος

Ως πολύς σου ο πλούτος τής χάριτος! αριθμός δέ ουκ έστι τής δόξης σου, εκ μή όντων γάρ πάντα παρήγαγες, ορατά καί άορατα Κύριε. Αυτός ούν φιλάνθρωπε, δώρησαι τή βεβήλω καρδιά μου αίνεσιν θείαν, ο υπ' Αγγέλων απαστως υμνούμενος, ίνα τόν Ιεράρχην τιμήσω, τόν ως αληθώς πολυθαύμαστον.

Συναξάριον

Τή ΚΒ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών καί Ισαποστόλου Αβερκίου, Επισκόπου, Ιεραπόλεως, τού Θαυματουργού.

Στίχοι

Δούς Αβέρκιος χούν χοί θνητών νόμω,
Θεός Θεώ πρόσεισι, τώ φύσει, θέσει.
Εικάδι δευτερή' Αβέρκιος ώ χετο γαίης.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων επτά Παίδων τών εν Εφέσω Μαξιμιλιανού, Ιαμβλίχου, Μαρτινιανού, Διονυσίου, Αντωνίου, Εξακουστωδιανού, καί Ιωάννου.

Στίχοι

Παίδες λιπόντες πρός μικρόν μακρούς ύπνους,
Ύπνωσαν αύθις τόν μετ' ειρήνης ύπνον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Αλεξάνδρου, Επισκόπου, καί Ηρακλείου, Θεοδότης καί Γλυκερίας, Άννης καί Ελισάβετ.

Στίχοι

Τμηθείς ο σεπτός, Αλέξανδρος αυχένα,
Καί Μάρτυς εστίν, ου θύτης Χριστού μόνον.
Θεοδότην άγχουσι καί Γλυκερίαν,
Θεού γλυκείας ηγαπηκυίας δόσεις.
«Στώμεν καλώς, καί θώμεν αυχένας ξίφει»,
Αθληφόροι λέγουσιν αλλήλαις δύο.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ζ' Εικόνας χρυσης

Ως θείος ποιμήν, ως θαυμάτων αυτοργός τυφλοίς τό βλέπειν, εντεύξει Πάτερ
εχορήγησας, τήν ακοην τοίς κωφεύουσι, κάθαρσιν λεπρούς, ευδρομίαν τοίς
χωλοίς αναμέλπουσιν. Ευλογητός εί ό Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Κηρύττει τό σόν, τερατούργημα Σοφέ εις τόν αιώνα, θερμών υδάτων η
ανάβλυσις, βωμός τώ τάφω σου κείμενος, όν εκ τής Ρωμαίων μεγίστης,
μετηνέγκατο πόλεως, τό πονηρόν εξελαθέν, πνεύμα Αβέρκιε.

Λαού ταπεινού, προηγήσω υψηλός εν θεωρίαις, καί ενεργείαις καί δυνάμεσιν,
αποδειχθείς Ιερώτατε, καί τού υψηλού Βασιλέως, θεραπευτής, ώ
κραυγάζομεν. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ετέχθη εκ σου, όν εγέννησε Πατήρ πρό τών αιώνων, διτταίς ουσίαις καί
θελήσεσιν, οία Θεός τε καί άνθρωπος, Κόρη γνωριζόμενος πάσι, τοίς εν
πίστει κραυγάζουσιν. Εύλογητός εί ό Θεός, ό τών Πατέρων ημών.

Τών Μαρτύρων

Εν τή καμίνω

Σύν Ιαμβλίχω, Εξακουστωδιανόν, Μαρτινιανόν, άμα Αντωνίνω καί τόν ευκλεή,
Ιωάννην, Διονύσιον Μαξιμιλιανόν, τούς τού Χριστού τιμήσωμεν Μάρτυρας.

Εγκεκρυμμένοι, τώ τά κρυπτά ειδοίτι ηύχεσθε, παύσαι φανερόν τόν φθόνον
τού δυσσεβούς, κεκρυμμένως. καί θανόντες δέ, τήν φοβεράν τυπούτε
ανάστασιν.

Βίαις ουδόλως, παρανομούντων κατεκάμφθητε, σέβας τοίς ειδώλοις νείμαι θεοστυγές, διά τούτο πίστει σέβομεν, υμών τά λείψανα, αγιασμόν λαμβάνοντες Άγιοι.

Θεοτοκίον

Ώφθης Αγγέλων, θεοκυήτορ υπερέχουσα, ώφθης, Αθλητών κραταίωμα αληθώς, ώφθης πάναγνε διάσωσμα, τών γινωσκόντων σε, παναληθή τού Λόγου λοχεύτριαν.

Τού Ιεράρχου

Ωδή η' Τόν εν καμίνω

Ο περιδέξιος Ποιμήν, η ακένωτος πηγή τών ιαμάτων, Εκκλησίας ο στύλος, ο τών Πιστών στηριγμός, ο μέγας αστήρ ο πολύφωτος, ο ιερομύστης, Αβέρκιος τιμάσθω.

Σύ ώσπερ φοίνιξ ψαλμικώς, εξανθήσας εν αύλαίς Θεού τού ζώντος, επληθύνθης ως κέδρος, καί ως ελαία Σοφέ, εφάνης ελαίω τών έργων σου, πάντων ιλαρύνων, τά πρόσωπα εν πίστει.

Όρους επάνω πρακτικής, πολιτείας εμφανώς καθάπερ πόλις, εγνωρίσθης κειμένη, καί βυθισθείσαν τό πρίν, τή πλάνη Όσιε τήν πόλιν σου, πόλεως τής άνω, δεικνύεις κληρονόμον.

Θεοτοκίον

Ιδού η κλίνη Σολομών, ήν κυκλούσι δυνατοί, ως αι προρρήσεις, νύν Γραφής τής αγίας, εν ή Χριστός ο Θεός, σαρκώσει θεία ανεπαύσατο, η ευλογημένη και κεχαριτωμένη.

Τών Μαρτύρων

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Χαίρει Εφεσίων η λαμπρά, σαφώς Μητρόπολις, υμάς πλουτήσασα, πρός τόν Πανάγαθον Άγιοι, πρεσβευτάς καί αντιλήπτορας, ξένον όφθέντας επί γής, τοίς πάσι θέαμα, τή εγέρσει τή παραδόξω, δι' ής εδοξάσθητε.

Άγρυπνοι ωράθητε ημών, μετά τήν κοίμησιν, Πάνσοφοι φύλακες, κατακοιμήσαντες κύματα, απιστίας καί εμφράττοντες, αιρετιζόντων εμφανώς, άθεα στόματα, παραδόξως νεύσει Θεού, εκτελούντες θαυμάσια.

Ρήγνυται υμών πρό τών ποδών, ο πλάνος κείμενος, νεκρός αναίσθητος, ο πρίν καυχώμενος άμετρα, καί οιήσει σκοτιζόμενος, καί μεγαλύνεται Χριστός, ο μεγαλύνας υμάς, ώ βούμεν. Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ιερολογίαις Ιεραίς, υμνολογήσωμεν τούς Παίδας σήμερον, ούς περ κατέστειπε

Κύριος, αμαράντοις διαδήμασι, καί εμεγάλυνε, πολλών θαυμάτων λάμψεσι, μελω δούντας. Πάντα τά έργα υμνεΐτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Νοσούσαν Παρθένε τήν εμήν, ψυχην θεράπευσον, καί τόν ενόντα μοι, παθών απόπλυνον βόρβορον, καί τώ βήματι παράστησον, τού Παντοκράτορος Θεού, όλον σωζόμενον, ίνα μέλπω. Πάντα τά έργα υμνεΐτε τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι εύσεβείας ερασταί, Παΐδες κραυγάζοντες. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Του Ιεράρχου

Ωδή θ'

Τόν έκ Θεού Θεόν Λόγον

Ως φωταυγής σου ο βίος, ως ωραίοι οι πόδες, ως λίαν θαυμαστή η προς Θεόν, νεύσις ομού καί οικείωσις, ως μεγίστη η χάρις, η άνωθεν δοθείσά σοι Σοφέ, διά τούτο εν πίστει, τιμώμέν σε Αβέρκιε.

Σέ τόν ομόσκηνον πάντων, τών Αγίων Μαρτύρων, τόν σύνθρονον τών θείων Μαθητών, Πατριαρχών τόν Ομότιμον, Προφητών καί Οσίων, καί τών επουρανίων Λειτουργών, τόν συνόμιλον πίστει, γεραίρομεν Αβέρκιον.

Η παναγία σου μνήμη, απλουμένη εν κόσμω, φωτίζει τών ανθρώπων τάς ψυχάς, φέγγει πλουσίω εν χάριτι, ήν τελούντες εκ πόθου, παθών ημάς καί σκότους πειρασμών, ταίς πρεσβείαις σου ρύσαι, δεόμεθα Αβέρκιε.

Θεοτοκίον

Φωτιστικήν σε λυχνίαν, ο Προφήτης προβλέπει, λαμπάδιον τό θείον αληθώς, εν εαυτή επιφέρουσαν, Παναγία Παρθένε, τόν μόνον υπερούσιον Θεόν, διά σπλάγχνα ελέους, εκ σου ενανθρωπήσαντα.

Τών Μαρτύρων

Λίθος αχειρότμητος όρους

Ιδού δή τί καλόν, ή τί τερπνόν, Δαυϊδ ό θεΐος ανεβόα, αλλ' ή οικείν εν ομονοΐα, Αγίους Παΐδας σεπτά σκηνώματα, τήν προς τόν Κτίστην ένωσιν, τετηρηκότας αδιάσπαστον.

Ώφθητε επτώροφος οίκος, Μάρτυρες θείοι τής Τριάδος, ένδον εν σπηλαίω θανόντες, καί τών ειδώλων οίκους συντρίψαντες, καί προς ναόν ουράνιον, ευσεβοφρόνως μετοικήσαντες.

Σκίρτησον Χριστού Εκκλησία, στύλους επτά βαστάζοντάς σε, έχουσα Κυρίου τούς Παΐδας, δι' ών πεπτώκει τείχη ανιδρυτα, κακοπιστίας χάριτι, τού τήν ζωήν νεκροΐς εμπνέοντος.

Ημεροφαείς ως αστέρες, πάσαν τήν γήν φωταγωγείτε, θείων αρετών και θαυμάτων, φαιδραίς ακτίσι Παίδες μακάριοι, διό ημών φωτίσατε, τά τής καρδίας αισθητήρια.

Θεοτοκίον

Φέρεις εν αγκάλαις τόν πάντα, θεία κατέχοντα παλάμη, όν περ εκδυσώπει Παρθένε, εμέ τόν μόνον όντα κατάκριτον, δι' ευσπλαγχνίαν άφατον, εναγκαλίσασθαι και σώσαί με.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, έξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνά»ψας, τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

**Εξαποστειλάριον τού Ιεράρχου
Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν**

Επιτελών Αβέρκιε, τέρατα καί σημεῖα, θερμών υδάτων έκβλυσιν, σαῖς ευχαῖς
απειργάσω, καί τή προστάξει σου Πάτερ, εν ενί σκεύει οἶνος, μετά ελαίου
ειδός τε, ἕτερον βεβλημένα, θεία ροπή, αμιγή προήρχοντο παραδόξως, καιρῷ
ιδίῳ ἕκαστον, εἰς Χριστοῦ δόξαν θείαν.

**Ἔτερον τῶν Μαρτύρων καί
Θεοτοκίον ομοῦ**

Σύν Ιαμβλίχῳ μέλψωμεν, Ιωάννην, Μαρτίνον, καί Αντωνίνον ἄσμασι,
Μαξιμιλιανόν τε, καί Διονύσιον ἄμα, τῷ κλεινῷ Εξακούστῳ, φαιδρῶς
πανηγυρίζοντες, τήν λαμπράν αὐτῶν μνήμην, ὅπως ευχαῖς, τούτων καί
πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, πταισμάτων λύσιν εύρωμεν, πρὸς Χριστοῦ τού
Σωτήρος.

**Εἰς τοὺς Αἶνους, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Ιεράρχου τρία,
δευτεροῦντες τό πρώτον.**

**Ἦχος πλ. δ'
Κύριε, εἰ καί κριτηρίῳ**

Ἐχρῖσε, σέ Αρχιερέα ἡ χάρις, τού Παρακλήτου, Αβέρκιε, πλάνης καθαιρούντα
τεμένη, καί ανιστώντα τή χάριτι, ναούς Θεοῦ Ιεροῦς, εἰς δόξαν τε καί
αἴνεσιν, τού τεχθέντος εκ Παρθένου, καί τά πάντα αγιάσαντος.

Θαύμασι, Πάτερ εβεβαίωσας πάντας, λόγους τού θείου κηρύγματος, καί τοὺς
πλανωμένους ανθρώπους, πρὸς θείαν γνώσιν επέστρεψας, φωταγωγός
απλανῆς, Αβέρκιε δεικνύμενος, καί δαιμόνων καθαιρέτης, διά τούτο
ευφημούμέν σε.

Μέγιστος, πάσιν ὡσπερ ἥλιος Πάτερ, τή οικουμένη ανέτειλας, λάμψεσι
πανσόφων σου λόγων, καί ιαμάτων λαμπρότησι, φωταγωγῶν τοὺς πιστοὺς,
καί σκότος παθῶν πάντοτε, εκδιώκων συνεργεία, τού Αγίου μάκαρ
Πνεύματος.

Δόξα... Ἦχος γ'

Αρχιερεύ Ὅσιε, παμμακάριστε Πάτερ, θαυματουργέ θεράπον Χριστοῦ
Αβέρκιε, προφητικῷ εκλάμπας βίῳ, καί αποστολικῶν αξιωθεῖς χαρισμάτων,
τῷ Σωτήρι λειτουργῶν, σύν Αγγέλοις απαύστως, πρέσβευε ρυσθῆναι ἀπό
πάσης ἀπειλῆς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

**Καί νύν... Θεοτοκίον
Μεγάλη τού Σταυροῦ σου**

Αγγέλων χαρμονή τῶν θείων Κόρη πέφυκας, τῶν Αποστόλων δόξα, καί
Προφητῶν εκσφράγισμα, τῶν ἀνθρώπων τε πιστῶν ἡ προστασία, καί οδηγός
σωτήριος, διά τούτό σε προσκυνούμεν Παρθένε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ορώσα τόν εκ σοῦ τεχθέντα Παναμώμητε, κρεμάμενον εν ξύλῳ, ωλόλυξες

βοώσα. Ποθεινότατόν μου Τέκνον, πού σου έδου τό κάλλος τό φωσφόρον, τού καλλωπίσαντος τών ανθρώπων τό γένος;

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος καί Αποστόλου Ιακώβου τού Αδελφοθέου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία, δευτερούντες αυτά.

Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Δεύτε τό μνημόσυνον, τού θεαδέλφου τιμήσωμεν, ιερώς οι θεόφρονες, ζυγόν γάρ δεξάμενος, τού Χριστού προθύμως, τού Ευαγγελίου, τής αγαθότητος αυτού, καί βασιλείας κήρυξ γεγένηται, καί τούτου τήν ανέκφραστον, οικονομίαν πιστεύεται. Δι' αυτού Παντοδύναμε, ιλασμόν ημίν δώρησαι.

Πάντα περιήχησε, τής οικουμένης τά πέρατα, τών ρημάτων ο φθόγγος σου, δι' ών φωτιζόμεθα, αρετής ενθέου, πρός πάσαν ιδέαν, καί οδηγούμεθα πιστώσ, πρός τής Τριάδος θείαν επίγνωσιν, διό εκδυσωπούμέν σε, ως Ιεράρχης ικέτευε, Ιησούν τόν φιλόανθρωπον, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Πόρρωθεν προβλέπων σου, τήν πολιτείαν Ιάκωβε, αδελφόν σε προσήκατο, Χριστός ό φιλόανθρωπος, ο σοφός προγνώστης, Ιεροσολύμων, ιεροφάντορα πιστον, καί ποιμενάρχην προχειρισάμενος, καί μύστην τά απόρρητα, ιερουργούντα μυστήρια. Όν καί νύν καθικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Αίματι τού μαρτυρίου, τήν ιερωσύνην κατεποίκιλας, Ιερομάρτυς, Απόστολε, τώ γάρ πτερυγίω του Ιερού παρεστώς, Θεόν Λόγον εκήρυξας, Δημιουργόν όντα τού παντός, όθεν υπό Ιουδαίων ριφείς, ουρανίων θαλάμων ηξίωσαι, Αδελφóθεε Ιάκωβε, Χριστόν τόν θεόν ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον Τριήμερος ανέστης

Τήν πάσάν μου ελπίδα εις σέ, Παρθένε ανατίθημι, μή παρίδης, αλλά σπεύσον αγαθή, ρυσθήναι με εν τάχει, παθών τών ενοχλούντων, καί καθ' εκάστην πολεμούντων με.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'
Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ

Κύριε, εἰ καὶ πτερυγίῳ παρέστη, τοῦ ἱεροῦ ο Ἰάκωβος, ἀλλὰ παρρησία
λαλήσας, Θεὸν Λόγον σε ἐκήρυξε, Δημιουργὸν τοῦ παντός, κόσμῳ
ἐπιδημήσαντα, οὐ ταῖς πρεσβείαις καὶ νῦν παράσχου, τὸν φωτισμὸν ταῖς
ψυχαῖς ἡμῶν.

Στίχ. Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς
οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Κύριε, εἰ καὶ ἐν τῷ ξύλῳ ἡ κάρα, τοῦ Ἀποστόλου συντέτριπται, ἀλλ' ἐν
Παραδείσῳ τῷ ξύλῳ, τῷ τῆς ζωῆς σοὶ προσήνεκται, τῶν γὰρ προσκαίρων
λυθεῖς, αἰωνίως ἀγάλλεται, οὐ ταῖς πρεσβείαις ταῖς Ἐκκλησίαις, τὴν εἰρήνην
σου κατάπεμψον.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει
τὸ στερέωμα.

Κύριε, σέ ὁμολογήσας γενναίως, ὁ Ἀδελφόθεος γένηθεν, Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τοῦ
υψίστου, εἰλικρινῶς ὁ αοίδιμος, τοὺς δὲ δυσφήμους ἐχθροὺς, κατήσχυνε καὶ
ἔπαυσε, διὰ τοῦτο καὶ ἐναθλήσας, σοὶ παρέστη ἀγαλλόμενος.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ, Ἀδελφός χρηματίσας καὶ διάδοχος, καὶ ἐν
Ἀποστόλοις ἐπίσημος, τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ θάνατον ἠγάπησας, καὶ τὸ μαρτύριον
οὐκ ἐπησχύνθης, Ἰάκωβε ἐνδοξε. Αὐτὸν ἰκέτευε ἀδιαλείπτως, τοῦ σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον
Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ

Ἴδε μου, τῆς συντετριμμένης καρδίας, τοὺς στεναγμοὺς θεονύμφευτε,
προσδεξαί Παρθένε Μαρία, καὶ μὴ ἀπώση πανάμωμε, τὰς τῶν χειρῶν μου
αγνή, ἐπάρσεις ὡς φιλάγαθος, ἵνα ὑμνῶ καὶ μεγαλύνω, τὸν μεγαλύνοντα τὸ
γένος ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ὡς τοῦ Κυρίου μαθητῆς, ἀνεδέξω Δίκαιε τὸ Εὐαγγέλιον, ὡς Μάρτυς ἔχεις τὸ
ἀπαράτρεπτον, τὴν παρρησίαν ὡς Ἀδελφόθεος, τὸ πρεσβεύειν ὡς ἱεράρχης.
Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν ὄρθρον

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωῆχου, καὶ τοῦ
Ἀποστόλου ὁ παρων εἰς ς'.

Ποίημα θεοφάνους

Ωδή α' Ἦχος δ'
Θαλάσσης τό ερυθραίων

Την δόσιν, τήν αγαθήν Ιάκωβε, καί δῶρον τέλειον, εκ τού Πατρός τών φώτων τοῖς βροτοῖς, χορηγείσθαι διδάσκεις σαφώς, ἤς μετασχεῖν Απόστολε, τούς σέ υμνούντας καθικέτευε.

Τή αίγλη, σύ φωτισθείς Ιάκωβε, τού θείου Πνεύματος, καί σύν αὐτώ τούς νόμους εκτιθείς, Εκκλησίας ρυθμίζεις εθνών, ως τού Χριστού Απόστολος, ιεροφάντορ παμμακάριστε.

Χορείαν, τών Αποστόλων πάνσοφε, σαφώς εκόσμησας, Αρχιερεύς ως πρώτος γεγονώς, αυτουργία τού Λόγου χρισθείς, ως μαθητής θεάδελφος, ιεροκήρυξ μυστικώτατος.

Θεοτοκίον

Πηγὴν σε, τών ιαμάτων έχοντες, απαρυόμεθα, ως τήν πηγὴν τεκούσαν τῆς ζωῆς, Θεοτόκε πανύμνητε, καί τών ψυχών την ίασιν, καί τών σωμάτων τήν ανάκτησιν.

Ωδή γ'
Ευφραίνεται επί σοί

Ευφραίνεται η φυλή, η τού Ιούδα επί σοί σήμερον, ταῖς τού Χριστού βλέπουσα, σέ μαρμαρυγαῖς απαστράπτοντα.

Αστέρα θεολαμπή, σέ η Εκκλησία τών εθνών έχουσα, τόν ευκλεή κήρυκα, θείαις δαδουχίαις λαμπρύνεται.

Τόν νόμον τόν τῆς ζωῆς, τή Εκκλησία τού Χριστού τέθεικας, ζωοποιώ Πνεύματι, σύ νομοθετών καί φθειγγόμενος.

Θεοτοκίον

Ον έτεκες εν σαρκί, Παρθενομήτορ εκ Πατρός λάμπσαντα, τούτον Αγνή, Ιάκωβος, ως Θεόν τών όλων εκήρυττε.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα. Συ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Απόστολε Χριστού, καί αυτόπτα καί Μάρτυς, Ιάκωβε σοφέ, Αδελφόθεε μάκαρ, τούς πίστει εορτάζοντας, τό σεπτόν σου μνημόσυνον, ελευθέρωσον, τών συνεχόντων πταισμάτων, ταῖς πρεσβείαις σου, τούς ουρανοῦς εμβατευων, δυνάμει τού Πνεύματος.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Συγγενής κατά σάρκα τού Ιησού, χρηματίσας πρός τούτου χάριν πολλήν, Απόστολε είληφας, καί τοῖς πάσι μετέδωκας, φωτισμού καί γνώσεως,

πανσόφου, Ιάκωβε, καί ειδώλων πλάνην, ριζόθεν ανέσπασας, όθεν οι τού σκότους, προϊστάμενοι πλάνοι, αδίκως σε κτείνουσι, τόν Σωτήρα κηρύττοντα, διά τούτο βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως πανάμωμος Νύμφη τού Ποιητού, ως απείρανδρος Μήτηρ τού Λυτρωτού, δοχείον ως υπάρχουσα, τού Παρακλήτου πανύμνητε, ανομίας με όντα, αισχρόν καταγώγιον, καί δαιμονων παίγνιον, εν γνώσει γενόμενον, σπεύσον καί τής τούτων, κακουργίας με ρύσαι, λαμπρόν οικητήριον, αρετής απαρτίσασα, φωτοδόχε άκήρατε, δίωξον τό νέφος τών παθών, καί τής άνω μεθέξεως αξίωσον, καί φωτός ανεσπέρου, πρεσβείαις σου Άχραντε.

Ωδή δ'

Δι' αγάπησιν Οικτίρμον

Επεβίβασας εις θάλασσαν σου τούς ίππους, τούς Αποστόλους Σώτερ, καί εφώτισαν τά έθνη, πρός τήν σήν επίγνωσιν, ελκύσαντες Κύριε.

Ακηλίδωτον ως έσοπτρον δεδειγμένος, καί πρωτουργούς ακτίνας, τής ακτίστου Τριάδος, ακριβώς δεξάμενος, τοίς πάσιν εξέλαμψας.

Κυλιόμενόν σε λίθον η προφητεία, ηγιασμένον βλέπει, καί συντρίβοντα πλάνης, σαθράν ματαιότητα, ισχύϊ τού Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Υποδύς Παρθενομήτορ τήν σήν γαστέρα, ο πρό αιώνων Λόγος, γεννηθείς απορρήτως, εκ Πατρός, Ιάκωβον, Απόστολον δείκνυσι.

Ωδή ε'

Σύ Κύριέ μου φώς

Σύ Κύριε φωτός, αστραπήν τόν Ιάκωβον, ανέδειξας φρουκτωρούσαν, καί βροτούς τής αγνοίας, καί πλανης απαλλάπτουσαν.

Σέ Κύριε φωνή, ελευθέρα εκήρυξεν, ο δίκαιος αδελφός σου, μιμητής τε τού πάθους, εγένετο κτεινόμενος.

Τίς βρότειός σοι νούς, εγκωμίων εφύμνιον, δυνήσεται προσκομίζειν, αρετής λαμπρυνθέντι, ταίς χάρισιν Ιάκωβε;

Θεοτοκίον

Σέ θεϊον αληθώς, ευρηκώς ενδιαίτημα, κατώκησεν ώ Παρθένε, τήν ημών σωτηριάν, ο Λόγος προμηθούμενος.

Ωδή ς'

Θύσω σοι, μετά φωνής

Στολήν σε, τής νομικής ενέδυσσε κρείττονα, καί Ιεράρχην δεικνύει, Ααρών τού πάλαι τιμιωτέραν, ό δι' οίκτον, εις αδελφότητά σε δεξάμενος.

Όργανον, ενεργείαις κρουόμενον Πνεύματος, πάσαν διάνοιαν θέλγον, και Θεώ προσάγον τούς σωζομένους, εκ δουλείας, χαλεπωτάτης γέγονας άριστον.

Διψήσας, τού τής ζωής εξέπιες νάματος, και ποταμούς αναβλύζεις, θεορρημοσύνης τής σής κοιτίας, αλλομένους, τή οικουμένη τώ θείω Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Εύα μέν, παρακοή τόν θάνατον έτεκεν, η Θεοτόκος ζωήν δέ, συλλαβούσα τέτοκε τήν αγήρω, και τό πάλαι, υπέρ πάντων απέτισεν όφλημα.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον 'Ηχος δ'

Ο υψωθείς

Ο τού Πατρός μονογενής Θεός Λόγος, επιδημήσας προς ημάς επ' εσχάτων, τών ημερών Ιάκωβε θεσπέσιε, πρώτον σε ανέδειξε τών Ιεροσολύμων, Ποιμένα και Διδάσκαλον, και πιστόν οικονόμον, τών μυστηρίων τών πνευματικών, όθεν σε πάντες τιμώμεν Απόστολε.

Ο Οίκος

Τόν γόνον σε τού' Ιωσήφ, και Ιεροσολύμων τόν πρώτον ιεράρχην, Ιάκωβε θεόπτα, και τού Κυρίου αδελφόν ύμνοις εγκωμίων ανυμνούμεν εύσεβώς, και πίστει ανακράζομεν. Δώρησαι ημίν δώρημα τέλειον εκ τού Πατρός τών φώτων, και απέλασον τήν θλίψιν τήν επερχομένην και ενεστώσαν εκ πλήθους πταισμάτων, επήραν γάρ οι εχθροί καθ' ημών τήν πτέρναν, και εκύκλωσαν ημάς Ισμαηλίται, ών θραύσον ταχύ τά τόξα ιεροφάντορ, ίνα σε πάντες τιμώμεν Απόστολε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΓ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου ιερομάρτυρος και Αποστόλου Ιακώβου τού Αδελφοθέου.

Στίχοι

Κληθείς αδελφός τού Κατακρίτου ξύλω
Θνήσκεις δι' αυτόν, παμμάκαρ, κρουσθείς ξυλω.
Εσθλόν Αδελφόθεον τριτάτη ξύλω εικάδι πλήξαν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη του Οσίου Πατρός ημών Ιγνατίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

Εύρες μεταστάς τήν παλαιάν αξίαν,
Ιγνάτιε Πρόδρομε Ρώμης τής Νέας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μακαρίου τού Ρωμαίου.

Στίχοι

Έρημον ηγάπησας οικείν παμμάκαρ,

Θεώ ομιλεῖν καταμόνας τῷ μόνῳ.

Ὁ Ὅσιος πατήρ ἡμῶν Νικηφόρος ὁ ἰδρυτής τήν ἐν Χαρσιανῷ Μονῆς καί ὁ Ὅσιος Πετρῶνιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Οἱ Ἅγιοι δύο Παῖδες εἰς πύρ κατά γῆς στρωθέν, τρέχουν ἀναγκασθέντες, τελειοῦνται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ἐν τῇ καμίνῳ

Ὡς ἐν καμίνῳ τῷ ὑπερώῳ πυρσευόμενος, θεῖου παρουσίας Πνεύματος μυστικῶς, ὁ Ἰάκωβος ἐβόησεν. Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἡ ἐκ τοῦ ὕψους, πνοή βιαία τόν Ἰάκωβον, γλώσση πυριμόρφῳ φθέγγεσθαι τοῦ Θεοῦ, μεγαλεῖα παρεσκεύασεν. Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Τῆς θεωρίας, τῆς πρακτικῆς σύ ἐκτιθέμενος, δέλτον ἐκ πυξίδος ὡσπερ πνευματικῆς, τοὺς ἀνθρώπους ἐβελτίωσας. Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεός μου κραυγάζων καί Κύριος.

Θεοτοκίον

Ὁ ἀναπλάσας, κόσμον ἐν μήτρᾳ σου θεόνυμφε, θείας λειτουργίας δείκνυσι τελεστήν, τόν Ἰάκωβον κραυγάζοντα. Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξίν ὑπάρχεις πανάμωμε.

Ὡδή η' Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ

Χείρας ἐκπετάσας κραταιάς, τοὺς Ἀποστόλους σου Σῶτερ εὐλόγησας, ἐπανερχόμενος Δέσποτα, πρὸς τόν ἀναρχόν Πατέρα σου, καί παρεσκεύασας αὐτούς μετ' εὐφροσύνης βοάν, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ὡσπερ ἐπηγγείλω ἀψευδῶς, τοῖς Ἀποστόλοις σου Πνεῦμα ἀπέστειλας, τούτου, Ἰάκωβος Δέσποτα, τῇ λαμπρότητι λαμπόμενος, τήν οἰκουμένην ἀστραπαῖς, καταγλαῖζει φαιδρῶς, καί κραυγάζει. Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τόν Κύριον.

Σοφίαν Ἰάκωβε σοφέ, τήν ἐνυπόστατον ἐσχες διδάσκαλον, μυσταγωγούσάν σε ἄρρητα, καί ἀνέκφραστα μυστήρια, καί πρὸς εὐσέβειαν λαοῦς, μέλτων διήγειρας. Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ὅρος ἐκφανθεῖσαν νοητόν, Παρθένε ἀχραντε, Προφήτης βλέπει σε, ἐκ σοῦ ὑπέρτιμος λίθος γάρ, ἐκμηθεῖς περισώσατο, τήν οἰκουμένην ἀληθῶς,

ενθέως ψάλλουσαν. Εύλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Λίθος αχειρότμητος όρους

Δεύτε τόν πρωτόθρονον πάντες, τής Εκκλησίας τόν φωστήρα, ιεροίς Ιάκωβον ύμνοις, ως ιεράρχην καί θείον κήρυκα, τόν φερωνύμως Δίκαιον, ονομασθέντα μεγαλύνωμεν.

Θείας κοινωνόν ως φανέντα, ατελευτήτου βασιλείας, καί Θεού κληρωθέντα αδελφόν, καί πολιτείαν επαληθεύουσαν, προσηγορία δείξαντα, σέ μεγαλύνομεν' Ιάκωβε.

Θρόνω παριστάμενος Μάκαρ, στεφανηφόρος τής Τριάδος, πίστει τούς τιμώντάς σε πόθω, τών ακηράτων κατατρυφήσαι γερών, Αρχιερεύ Ιάκωβε, τόν σόν Δεσπότην καθικέτευε.

Θεοτοκίον

Σύ τόν εκ Παρθένου τεχθέντα, απειρογάμως θεοφάντορ, ταίς μυσταγωγίαις σου σαφώς θεόν, διδάσκεις σεσαρκωμένον Λόγον, εις όν περ καί πιστεύοντες, νύν επαξίως μεγαλύνομεν.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύ»νομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοίς Μαθηταίς

Ως Ιεράρχης πρώτιστος, τής καινής Διαθήκης, ως μέγιστος Απόστολος, ως σοφός Υποφήτης, καί Μάρτυς ων αληθείας, παρά πάντας πλουτήσας, εξαίρετον αξίωμα, αδελφός τού Κυρίου, νύν πρός αυτόν, λίθοις αναιρούμενος μετετέθης, παρ' ού ημίν Ιάκωβε, λύσιν αίτει πταισμάτων.

Θεοτοκίον

Η φοβερά τής κρίσεως, καί μεγάλη ημέρα, νύν επί θύραις έστηκεν, όρα πρόσεχε νήφε, ψυχή μου καί εκ καρδίας, πρόσπεσον τή Παρθένω, καί μόνη θεομήτορι, δάκρυσιν εκβοώσα. Πάσης Αγνή, τιμωρίας ρύσαί με δυσωπώ σε, καί δεξιούς προβάτοισ με, σύνταξον τού Υιού σου.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν τά παρόντα τρία Προσόμοια Στιχηρά, δευτερούντες τό πρώτον.

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Τών ευσεβούντων τά πλήθη, νύν ιερά εορτήν, χαρμονικώς τελούντες, αλαλάξωμεν πάντες, πιστώς ανευφημούντες, ψαλμοίς καί ωδαίς, τόν θεάδελφον σήμερον, καί μαθητήν τού Κυρίου, όστις αεί, ικετεύει τού σωθήναι ημάς.

Τής κατά σάρκα Κυρίου, επιδημίας Σοφέ, αδελφός ανεδείχθης, μαθητής καί αυτόπτης, τών θείων μυστηρίων, φυγάς σύν αύτώ, εν Αιγύπτω γενόμενος, σύν Ιωσήφ τή Μητρί τε τού Ιησού, μεθ' ών πρέσβευε σωθήναι ημάς.

Τών Αποστόλων ο δήμος, σέ εξελέξατο, ιερατεύειν πρώτον, εν Σιων τή αγία, Χριστώ τώ ευεργέτη, ως όντα αυτού, τής κατά σάρκα γεννήσεως, καί αδελφόν συνοδίτην καί οπαδόν, τών ιχνών αυτού, Ιάκωβε.

**Δόξα... Ήχος α'
Βυζαντίου**

Εν τή πυρίνη αίγλη τού θείου Πνεύματος φωτισθείς, τής ευσεβείας ώφθης θεός ζηλωτής, Αδελφόθεε Ιάκωβε, όθεν καί στολήν σε νομικής ιερωσύνης, ως Ααρών τού πάλαι, τιμιωτέραν ενέδυσεν ο δι' οίκτον εις αδελφότητα δεξάμενος. Αυτόν ικέτευε, Αποστόλων Ένδοξε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αμαρτωλών τάς δεήσεις προσδεχομένη, καί θλιβομένων στεναγμόν μή παρορώσα, πρέσβευε τώ εξ αγνών λαγόνων σου, σωθήναι ημάς, Παναγία Παρθένε.

Δοξολογία Μεγάλη, καί Απόλυσις.

Εις τήν λειτουργίαν, τά Τυπικά, καί εκ τού Κανόνος τού Αποστόλου Ωδή γ' καί ς'.

Απόστολος
Αδελφοί, γνωρίζω υμίν...
Ζήτει Κυριακή κ'

Ευαγγέλιον κατά Μάρκον
Τώ καιρώ εκείνω, ήλθεν ο Ιησούς εις τήν πατρίδα αυτού...
Ζήτει τή γ' τής ιε' Εβδομάδος τού Ματθαίου

Κοινωνικόν

Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών, καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών. Αλληλούϊα.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Αρέθα, καί τής συνοδίας αυτού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Εβραίων ωμότητι τήν σήν, ἀνδρείαν ἀντέθηκας, Μάρτυς Ἀρέθα πανεύφημε. καί θεία χάριτι, νικηφόρος ὠφθης, καί χορόν προσήγαγες, Μαρτύρων τῷ Χριστῷ στρατευόμενον, ἐκ πάσης ἐνδοξε, ἠλικίας συγκροτούμενον, καί ἐκ γένους, παντός συνιστάμενον.

Ἀρέθα πανένδοξε τερπνήν, χορείαν στησάμενος, τῶν ἱερῶν συμμαρτύρων σου, μεθ' ὧν ἠγώνισαι, τόν καλόν ἀγώνα, καί τόν δρόμον ἠνυσας, τῆς σῆς ἀνδρειοτάτης ἀθλήσεως, Χριστόν δυσώπησον, δωρηθῆναι ταίς ψυχαίς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Παρθένοι νεάνιδες Χριστοῦ, ἐρωτι πυρούμεναι, τῆς ἀσθενείας τῆς φύσεως, ἐπιλαθόμεναι, καί δυνάμει θεία, προφανῶς ρωννύμεναι, τήν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ κατεπάτησαν, μή δειλιάσασαι, τῶν βασάνων τό ἐπίπνον, καί καμίνου, τό πύρ μή πτοούμεναι.

Δόξα... Ἦχος δ' Ανατολίου

Ἀσματικῶς τόν ποιμενάρχη, σήμερον πιστοί, ὁμοφρόνως τιμήσωμεν, Ἀρέθαν τόν ἐνδοξότατον, μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ, ὅτι ἠλεγξε βασιλέα παρανομήσαντα, καί τό αἷμα ἐξέχεεν ὑπέρ Χριστοῦ τῆς ὁμολογίας, ὅθεν καί πύρινον νέφος κατέφλεγεν ἀπό προσώπου τῆς γῆς, διελέγχον τῶν παρανόμων τήν ἀσέβειαν. Διό Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τούς σούς, Ἀθλοφόρους ἐνισχύσας πρὸς σήν δοξολογίαν, καί ἡμᾶς διάσωσον ὡς τῶν δλων Δεσπότης, ἐκ πειρασμῶν καί θλίψεων, ταίς πρεσβείαις τῶν Ἁγίων σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ἐδωκας σημείωσιν

Τόν ρύπον ἀπόσμηξον, τῆς τάλαιπώρου καρδίας μου, Θεοτόκε πανύμνητε, καί πάντα τά τραύματα, καί τά ἔλκη ταύτης, τά ἐξ ἀμαρτίας, ἐναποκάθαρσον Ἀγνή, καί τοῦ νοός μου στήσον τό ἀστατον, ὅπως τήν δυναστείαν σου, καί τήν μεγάλην ἀντίληψιν, μεγαλύνω σωζόμενος, ὁ ἀχρεῖος οἰκέτης σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἰδὼν σε ὁ ἥλιος, καί ἡ σελήνη φιλάνθρωπε, ἐπὶ ξύλου κρεμάμενον, ἀκτίνας ἀπέκρυσσε, τῆς δικαιοσύνης, Ἥλιε Χριστέ μου, καί τά θεμέλια τῆς γῆς, διεδονήθη φόβῳ τοῦ κράτους σου, ἡ Μήτηρ σου τά σπλάγχνα δέ, τιτρωσκομένη εβόα σοι. Ἰησοῦ υπεράγαθε, δόξα τῇ Εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά της Οκτωήχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τήν πονηράν καί ἀπίστον, κακοβουλίαν Εβραίων προδιαγνοντες, ἐν τῇ τοῦ

πνεύματος τόλμη, υπέρ Χριστού μαρτυρήσαι ηγωνίσασθε, ως γάρ έκπαλαι εν νόμω, τόν εξ Αιγύπτου σώσαντα, εν ερήμω παρώργισαν, καί τούτον σταυρώ κατεδίκασαν, ούτω νύν καί υμίν, έργω τόν λόγον παρήλθον, καί απιστίαν ζηλώσαντες υμάς τώ πυρί κατεδίκασαν. Υμείς δέ ομοφρόνως, ανδρείως τή καρτερία εναθλήσαντες, φοβεροί εν Μάρτυσιν ανεδείχθητε. Παρρησίαν έχοντες πρός Θεόν, αιτήσασθε ρυσθήναι, εκ πταισμάτων πολλών τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Οι Μάρτυρές σου

Εξάρπασόν με Δέσποινα, χειρός τού δράκοντος τού βροτοκτόνου, τού πολεμούντός με εν υποκρίσει, καταπιείν ολοτελώς, σύντριψον τάς μύλας τούτου δέομαι, καί τά μηχανήματα διάλυσον, όπως ρυσθείς τών τούτου ονυχων, μεγαλύνω τήν δυναστείαν σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ορώσά σε σταυρούμενον, καί θανατούμενον η Θεοτόκος, οίμοι! εκραύγαζε, πώς τάς οδύνας, φέρεις γλυκύτατε Υιέ; βάλλει τήν καρδίαν μου η λόγχη σου, φλέγει δέ τά σπλάγχνα μου τό πάθος σου, όμως υμνολογώ σε, θέλων γάρ ταύτα πάσχεις, σώσαι τόν άνθρωπον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Αναγινώσκεται η συνήθης Στιχολογία, είτα οι Κανόνες της Οκτωήχου, καί τών Αγίων ούτος, ού η Ακροστιχίς.

Μαρτυρικήν σύνοδον Θεοτερπέα μέλψομεν ύμνοις.

Θεοφανους

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'
Άσμα αναπέμφωμεν

Μάρτυς αθλοφόρε τού Χριστού, Αρέθα παμμακάριστε ταίς ικεσίαις σου, καί τών σύν σοί Μαρτύρων, τόν νούν μου καταύγασον, όπως υμών υμνήσω, τήν φωσφόρον καί ένθεον μνήμην.

Άνω τό πολί τευμα σαφώς, εν ουρανοίς κτησάμενος, Θεομακάριστε, Χριστού τή εκμιμήσει, σαυτόν παραδέδωκας, πόθω τού Μαρτυρίου, τοίς ανόμοις Εβραίοις θεόφρον.

Ρήμα παραβάς τό τού Θεού, Εβραίος ο παράνομος, καί αδικώτατος τήν θεόλεκτον ποιμήνην, Χριστού ελυμήνατο, όμως εισπράττει δίκην, τή δικαία καί θεία προνοία.

Τρίβον διοδεύων αληθώς, πρός ουρανόν τήν φέρουσαν, Χριστώ προσήγαγες, Μαρτύρων Εκκλησίαν, Αρέθα πανεύφημε, πάσης εξ ηλικίας, καί εκ γένους παντός ηθροισμένην.

Θεοτοκίον

Ἕμνοις τὴν πανάχραντον πιστοί, Παρθένον ευφημήσωμεν, τὴν Θεομήτορα, τὴν κεχαριτωμένην, τὴν σκέπην τὴν ἔνθεον, τὸν εὐδίων λιμένα, τὴν ἀπάντων πιστῶν σωτηρίαν.

Ὡδή γ' Ουρανίας ἀψίδος

Ρωννυμένην ορώντες, τῆ τοῦ Σταυροῦ χάριτι, σοῦ τὴν Εκκλησίαν, Εβραίων παῖδες παράνομοι, φθόνῳ τηκόμενοι, ἐν αικισμοῖς πολυτρόποις, ἀφειδῶς ἠκίζοντο, μόνε Φιλανθρωπε.

Ἰοβόλον τὴν γλώσσαν, οἱ δυσσεβεῖς ἔχοντες, καί σέ βλασφημοῦντες τὸν τούτων, τοὺς προγεννήτορας, ἐλευθερώσαντα, τῆς παλαιᾶς τυραννίδος, τοὺς εἰς σέ πιστεύοντας, Σῶτερ κατέσφαξαν.

Κατὰ μόνας ὁ πλάσας, θεουργικῶ νεύματι, σύ τὰς τῶν ἀνθρώπων καρδίας, τίς τῆς προνοίας σου, βάθος δυνήσεται, καταλαβεῖν ὅπως ποιήμνην, ἦν Χριστέ συνήγαγες, λύκοις παρέδωκας;

Ἡ θεόφρων σου ποιήμνη, βαρβαρικοῖς ξίφεσι, κατατεμνομένη προθύμως, ἐπεκαλείτό σε. Δέξαι τὰ πνεύματα, καί τὰς ψυχὰς ἡμῶν Σῶτερ, καί πρὸς φῶς ὁδήγησον, τῆς βασιλείας σου.

Θεοτοκίον

Νεκρωθέντα με πάλαι, πρὸς τὴν ζωὴν Πάναγνε, πάλιν ἐπανήγαγες, μόνη τὴν ἐνυπόστατον, ζωὴν γεννήσασα, ἢ προσβαλῶν διερράγη, προφανῶς ὁ θάνατος, ὁ δυσμενέστατος.

Ὁ Εἰρμός

«Ουρανίας ἀψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τῆς Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἕχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν

Τοῦ Σταυροῦ τῆ δυνάμει καθοπλισθεῖς, καί τῇ πίστει τειχίσας πόλιν τὴν σῆν, τοῖς ἔργοις κατήσχυνας, τοῦ τυράννου τό φρύαγμα, υπομονῆς δέ τύπος, ἐνθέου γενόμενος, τῷ Χριστῷ προσήγαγες, ἐν ταύτῃ τοὺς Μάρτυρας, ὅθεν συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν, Ἀρέθῃ ἀείμνηστε, τὴν πανέορτον μνήμην σου. Ἀθλοφόρε μακάριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων λύτρωσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ὡς πανάμωμος Νύμφη τοῦ Ποιητοῦ, ὡς ἀπείρανδρος Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, δοχεῖον ὡς υπάρχουσα, τοῦ Παρακλητοῦ πανάμωμε, ἀνομιῶν με ὄντα, ἀισχρὸν καταγώγιον, καί δαιμόνων παίγνιον, ἐν γνώσει γενόμενον, σπεύσον καί τῆς τούτων, κακουργίας με ρύσαι, λαμπρὸν οἰκητήριον, ἀρετῆς ἀπαρτίσασα, φωτοδόχε ἀκήρατε, δίωξον τό νέφος τῶν παθῶν, καί τῆς ἀνω

μεθέξεως αξίωσον, καί φωτός ανεσπέρου, πρεσβείαις σου Άχραντε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ανελκόμενον Σώτερ εν τώ Σταυρώ, αγαθότητος πλούτω φύσει Θεόν, ορώσα η κτίσις σε, ακατάληπτε έτρεμε, καί κλονουμένη πάσα, τώ φόβω συνείχετο, αλλ' ιουδαίων δήμος, Πιλάτω εκραύγαζεν. Άρον ως κακούργον, καί σταυ αναρτήσας, τοίς ήλοις καθήλωσον, καί τή λόγχη εκκέντησον, καί θανάτω κατάγαγε καί ταύτα πάσχοντά σε δεινώς, καθορώσα έλεγεν η Μήτηρ σου. Υμνολογώ σου τήν άκραν, Υιέ συγκατάβασιν.

Ωδή δ'

Σύ μου ισχύς Κύριε

Συναγωγή, κραταιουμένη τώ Πνεύματι, καί χορεία, θεία καί υπέρλαμπρος, μαρτυρικός δήμος καί στρατός, ο τροπαιοφόρος, Αρέθαν έχων ταξίαρχον, υμνείσθω φιλοτίμως, υπό τών μελωδούντων. Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Υπό τής σής, συγκροτουμένη συνέσεως, η θεόφρων, πόλις σου Πανόλβιε, τού πολιά, λάμποντος σεμνή, προς τούς παρανόμους, ανδρείως διηγωνίσατο, καί νίκην αραμένη, μελωδεί τώ Σωτήρι. Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Νόμω καινώ, ζωοποιούντι τώ Πνεύματι, πεφραγμένη, νόμον τόν τού γράμματος, τόν αναιρούντα η ευσεβής, πόλις υπερέσχε, τή τής ψυχής καθαρότητι, καί τρόπων ευγενεία, τώ Χριστώ μελωδούσα, τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Όντως Θεού, πόλις εδείχθης Υπέρτιμε, καί Μαρτύρων, θείον ενδιαίτημα, καί περί σου άδεται φαιδρώς, νύν δεδοξασμένα, μεγάλα καί αξιάκουστα, χορόν γάρ μελωδούντα, τώ Δεσπότη προσήγες. Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Δαυϊτικής, εκ βασιλίδος βλαστήσασα, συγγενείας, τόν παμβασιλεύοντα, τόν πρό αιώνων εκ τού Πατρός, Λόγον απορρήτως, καί υπ έρ νούν αναλάμψαντα, εγέννησας Παρθένε, Θεοτόκον διό σε, θεοφρόνως πιστοί μακαρίζομεν.

Ωδή ε'

Ίνα τί με απώσω

Ο θεόλεκτος δήμος, καί θεομακάριστος αγωνιζόμενος, καί θερμώς αλλήλους, ενισχύοντες καί συνασπίζοντες, υπό τών ανόμων, υπέρ Χριστού σφαγιασθήναι, ευκλεώς οι καλλίνικοι είλοντο.

Νευρωθέντες τή πίστει, καί τής ευσεβείας τώ ζήλω Σώτερ πυρούμενοι, οι θεράποντές σου, παρανόμων τόν φόβον ουκ έπτηξαν, καί τή σή αγάπη, ειλικρινώς συνδεδεμένοι, εαυτούς εκουσίως παρέδωκαν.

Θεού θεία προνοία, καί τοίς ανεφίκτοις της σοφίας κρίμασιν, αναθέντες πάσαν, τήν ζωήν αυτών δήμος ο ένθεος, πρός τάς παρανόμους, Εβραϊκάς μαιφονίας, ευθαρσώς οι γενναίοι εχώρησαν.

Επί σοί πεπιοθότες, καί πεπιστευκότες εν τή Αναστάσει σου, οι σοί Σώτερ μύσται, ούκ ερίζοντες ουδέ κραυγάζοντες, υπό τών ανόμων, υπέρ τής σής ομολογίας, ανηρέθησαν οι γενναιοτάτοι.

Θεοτοκίον

Ο Θεού Θεός Λόγος, ο πρό τών αιώνων Πατρί συναΐδιος, ευσπλαγχνίας πλούτω, εν γαστρί σου σκηνώσας επτώχευσε, καί βροτός εφάνη, επί τής γής σάρξ χρηματίσας, Θεοτόκε Παρθένε πανύμνητε.

Ωδή ς' Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Τώ αίματι τού Χριστού, σημειωθέντες οι Άγιοι, τά αίματα εαυτών, προθύμως εξέχεον, οι ένδοξοι Μάρτυρες, καί νύν βασιλεύειν, σύν αυτώ κατη ξιώθη σαν.

Ειρήνην προφητικώς, ελάλουν γλώσσαι ψελλίζουσαι, εκήρυττον τόν Χριστόν, νηπίων ψελλίσματα, παρθένοι θεόφρονες, υπέρ ευσεβείας, εαυτάς Θεώ προσήνεγκαν.

Ραγήσεται σοι τό φώς, ανατελεί τά ίμάτια, πλουσίως παρά Θεού, Αρέθα θεσπέσιε, πρός όν εξεδήμησας, αποστάζων έτι, τούς ιδρώτας τής αθλήσεως.

Πληθύς σοι Μαρτυρική, ενθέως Σώτερ προσήνεκται, τά αίματα διά σέ, προθυμως κενώσασα, καί αιτεί τήν άφεσιν, τών αμαρτημάτων, τοίς αυτήν αεί δοξάζουσιν.

Θεοτοκίον

Εξέλαμψεν εκ Σιών, η τού Υψίστου ευπρέπεια, τό πρόβλημα τής σαρκός, καθ' ένωσιν άρρητον, εκ σου Απειρόγαμε, περιβεβλημένη, καί τόν κόσμον κατεφώτισεν.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίες μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Κοντάκιον 'Ηχος δ' Επεφάνης σήμερον

Ευφροσύνης πρόξενος ημίν επέστη, η φωσφόρος σήμερον, τών Αθλοφόρων εορτή, ήν ανυμνούντες δοξάζομεν, τόν εν υψίστοις υπάρχοντα Κύριον.

Ο Οίκος

Τόν νούν μου φώτισον Χριστέ, τή αίγλη τών αγώνων, Αρέθα τού γενναίου, καί πάντων τών αγίων τών αθλησάντων σύν αυτώ, πρώτος γάρ απάντων ανεδείχθη ο στερρός, φαιδρώς παραταξάμενος κατά τών αθετούντων τήν σάρκωσιν σου, τού υπέρ φύσιν σαρκωθέντος καί τεχθέντος, ίνα ημάς

λυτρώσης τῆς πλάνης, καί δείξης απλανῶς τοῖς βουλομένοις διοδεύειν τήν οδόν τοῦ μαρτυρίου, ἦν οἱ Ἀθληταί εβάδισαν, σέ ανυμνούντες τόν ἐν υψίστοις υπάρχοντα κυριον.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρέθα, καί τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Στίχοι

Τμηθεῖς, Θεῷ προσήξε Μάρτυς Ἀρεθας,
Πολλούς ομοίως Μάρτυρας τετμημένους.
Ἀρέθα εικάδι σύν γνωστοῖσι τετάρτη τμήθης.

Τή αὐτή ημέρα, Μνήμη μίας γυναικός καί τοῦ βρέφους αὐτῆς, ἦν ἰδόν τό βρέφος ἐν τῷ πυρί, ἐπιρρίψαν ἐν τῇ φλογί εαυτό τελειούτα.

Στίχοι

Τή μητρί πρός πύρ ησύχως τεφρουμένη,
Φωναίς υποπελλίζον εἶπετο βρέφος.

Τή αὐτή ημέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Σεβαστιανῆς.

Στίχοι

Σεβαστιανή τή τομή βλύζει γάλα,
Οὐχ αἷμα καί σάρξ ὡς περ οὔσα πρός ξίφος.

Οἱ ἅγιοι Μάρκος, Σωτήριχος, Ουαλεντίνος κατά γῆς συρόμενοι, καί οἱ ἅγιοι Ἀκάκιος ὁ πρεσβύτερος καί Νέρδων ξίφει καί πυρί τελειοῦνται.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωδή ζ'

Θεοῦ συγκατάβασιν

Αιμάτων οἱ χεῖμαρροι, τῶν ἀθλητῶν σου αναπηγάζουσι, τᾶς ἰάσεις τοῖς πίστει, τήν τούτων Μνήμην καταγεραίρουσι, καί σοί τῷ Κτίστη προθύμως κραυγάζουσιν. Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μητέρες οἰκτίρμονες, ὡς τετρωμένοι τῆς σῆς ἀγάπης Χριστέ, οὐκ ἐφείσαντο παίδων, ἀλλ' ἐν καμίνῳ καταφλεγόμενοι, σοί τῷ Δεσπότη ἐκραύγαζον λέγουσαι. Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εμώραναν ἅπασαν, οἱ Ἀθλοφόροι τήν τῶν ἀνόμων βουλήν, ὡς τῇ θεῖα συνέσει, καί ἀγχινοῖα κατακοσμούμενοι, καί γεγηθότες ἐσφάπτοντο ψάλλοντες. Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Λαμπάδα ἀθλήσεως, καί παρθενίας φαιδρῶς ἀνάψασαι, εἰς τόν θεῖον νυμφῶνα, αἱ νικηφόροι ἀγαλλιῶμεναι, σύν ταῖς φρονίμοις Παρθένοις κραυγάζουσιν. Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ψυχών καθαρτήριον, καί σωτηρίας υπάρχεις πρόξενος, τοίς εν πίστει καί πόθω, Θεού Μητέρα σε καταγγέλλουσι, καί τώ Υιώ σου συμφώνως κραυγάζουσιν. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η' Επταπλασίως κάμινον

Ουκ εν τώ νόμω πέφυκε, προφανώς η τελείωσις, αλλ' έν τώ Χριστώ, η σωτηρία δέδοται, εβόνω οι Μάρτυρες, τοίς θεοκτόνοις λέγοντες, όθεν γεγηθότες αναιρούμενοι πάντες, καί θνήσκομεν προθύμως, καί αυτώ μελωδούμεν. Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Μυσταγωγεί τό νήπιον, καί διδάσκει τούς άφρονας, πρόσ τήν σήν εικόνα, καθοράν τήν άχραντον, καί πίστιν εισδέξασθαι, τής εν γή παρουσίας σου, καί διαλαθόν τών παρανόμων τάς χείρας, τήν φλόγα υπεισήλθε, τή τεκούση συμπάλλον. Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Επί τής γής οι Μάρτυρες, ευσεβώς ηγωνίσαντο, καί εν ουρανοίς, παρά Χριστού τόν στέφανον αξίως εδέξαντο, χαρμονικώς απάραντες, τών ευφραινομένων, ένθα η κατοικία, τών πίστει μελωδούντων, καί βοώντων απαύστως. Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Νενικηκότες Άγιοι, τόν δεινόν κοσμοκράτορα, καί τούς υπουργούντας, τοίς αυτού θελήμασι πρόσ τόν Παντοκράτορα, καί τόν τών όλων Κύριον, μετά παρρησίας καί χαράς ανεκφράστου, μετέστησε βοώντες. Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Υπέρ ημών δυσώπησον, τόν Υιόν σου Πανάχραντε, τών ειλικρινώς καί καθαρώς βοώντων σοι, καί σέ θεομήτορα ομολογούντων Πάναγνε, τών αμαρτημάτων, αιτουμένη τήν λύσιν, τυχείν τε σωτηρίας, τούς πιστώως μελωδούντας. Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών. Τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ' Έφριξε πάσα ακοή

Μέτοχοι δόξης τού Χριστού, κοινωνήσαντες θανάτου γεγονόςατε, Άγιοι Μάρτυρες, καί βασιλείας τώ διαδήματι, κατεκοσμήθητε φαιδρώς. Θεώ δέ παρίστασθε, ημίν αιτούμενοι, σωτηρίαν ψυχικήν αξιάγαστοι.

Νόμιμοι ώφθητε Χριστού, στρατιώται καί αήττητοι Μάρτυρες, Αρέθα πάνσοφε, καί σοί προθύμως οι συναθλήσαντες, σύν Αθλοφόροις γυναιξί, παρθένοι

νεάνιδες, διό δεόμεθα, εκτενώς υπέρ ημών ικετεύσατε.

Ὅμιλος πρόκειται ἡμῖν, ἐκκλησία τε Μαρτύρων θεόλεκτος, δεύτε φιλόθεοι, μετ' ἐγκωμίων τούτους υμνήσωμεν, ὡς νικηφόρους Ἀθλητάς, ὡς θείους θεράποντας, ὡς ικετεύοντας, εκτενώς υπέρ ημών τόν φιλόανθρωπον.

Ἴθυνον Λόγε τοῦ Θεοῦ, τήν ζωήν μου καί κυβέρνησον Δέσποτα, τῶν θεραπόντων σου, ταῖς ικεσίαις τῶν αγαπῶντων σε, καί καταξίωσον αὐτῶν, γενέσθαι συμμετόχον, τῆς αμαρτίας μου, παρορών ὡς αγαθός καί φιλόανθρωπος.

Θεοτοκίον

Σκήνωμα γέγονας Θεοῦ, τόν ἀχώρητον ἐν μήτρα χωρήσασα, καί τόν πρῖν ἄσαρκον, σεσαρκωμένον ἡμῖν γεγέννηκας, ὃν νῦν δυσώπησον Ἀγῆ, πταισμάτων συγχώρησιν, πάσι δωρήσασθαι, τοῖς ἐν πίστει σε αἰεὶ μεγαλύνουσιν.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐφριξε πάσα ἀκοή, τήν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκων κατήλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικῆς ἀπό γαστροῦ, γενόμενος ἄνθρωπος, διό τήν ἀχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλᾶριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Ἀρέθα παναοίδιμε, σὺν τοῖς συνάθλοις πρέσβευε, Χριστῷ βραβεύσαι τῷ κόσμῳ, ὁμόνοιαν καί εἰρήνην, τῷ εὐσεβείας κράτορι, καί Βασιλεῖ θεόφρονι, Μεγαλομάρτυς ἔνδοξε, καί ἰλασμόν τοῖς τελοῦσι, τήν ἱεράν ἡμῶν μνήμην.

Θεοτοκίον

Φθαρείσαν ἀνεκαίνισας, τήν φύσιν τοῦ Προπάτορος, υπερφυῶς συλλαβούσα, καί ἀπειράνδρως τεκούσα, τόν Ποιητὴν τῆς κτίσεως, ὑφ' οὗ ρωσθέντες ἤθλησαν, χοροὶ Μαρτύρων μέλποντες, σὲ τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τήν ἀπαρχὴν Θεοτόκε.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καί τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς συνήθως, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καί Νοταρίων, Μαρκιανοῦ καί Μαρτυρίου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'
Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Οι τόν δρόμον τελέσαντες, καί τήν πίστιν τηρήσαντες, μαρτυρίου στέφανον ανεδήσαντο, Μαρκιανός καί Μαρτύριος, οι πύργοι οι άσειστοι, Εκκλησίας οι μαζοί, οι τό γάλα τό άδολον, αναβλύζοντες, οι φαιδροί μαργαρίται, οι φωστήρες, οι τήν κτίσιν ταίς ακτίσι, τής ευσεβείας πυρσεύοντες.

Μίαν γνώμην προφέρουσα, καί τό έν συμφρονήσασα, η δυάς η ένθεος, τήν διαίρεσιν, τήν τού Αρείου διέλυσε, διδάσκουσα σέβεσθαι, συναϊδιον Πατρί, τόν Υιόν καί συνάναρχον, καί τώ Πνεύματι, εν μονάδι Τριάδα, καί Μονάδα, εν Τριάδι μίαν φύσιν, τρισί προσώποις αμέριστον.

Ο παδοί καί ομότροποι, μιμηταί, καί ομόζηλοι, τού Ιεροκήρυκος Παύλου ώφθητε, καί τή εκχύσει τού αίματος, εχθρούς εβυθίσατε. καί αιρέσεων δεινών, εξηράνατε χείμαρρον, καί εδείχθητε, ποταμός ευσεβείας καταρδεύων, τού Χριστού την Εκκλησίαν, Μαρκιανέ καί Μαρτύριε.

Δόξα... Ήχος α' Γερμανού

Μαθηταί καί οπαδοί γεγονότες, τού τής ομοουσίου Τριάδος ομολογητού καί κήρυκος, καί σύν αυτώ υπέρ αυτής διωκόμενοι Μακάριοι, τόν διά ξίφους θάνατον, τών αιρετικών γλωσσαλγιών προεκρίνατε, όθεν καί μαρτυρικούς στεφάνους κοσμηθέντες παρά Θεού, καί παρηρησίαν λαβόντες, πρεσβεύσατε τού ρυσθήναι εκ κινδύνων, τούς τιμώντας τήν μνήμην υμών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τών ουρανίων ταγμάτων

Γνώμη σαθρά ολισθήσας, γυμνός κατάκειμαι, καί πρός τήν σήν Παρθένε, καταφεύγω γαλήνην, εκ ζάλης εναντίας καί πειρασμών, πολυτρόπων με λύτρωσαι, ίνα υμνώ σου τήν χάριν θεοπρεπώς, Θεοτόκε αιειπάρθενε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Υπέρ ημών ό Υιός σου, παθείν ηνέσχετο, ίνα τώ τούτου πάθει, τήν απάθειαν πάσι, παράσχη Θεοτόκε, όθεν αυτόν, καθικέτευε πάντοτε, παθών παντοίων με ρύσασθαι, καί ψυχής, καί τού σώματος πρεσβείαις σου.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος γ'

Οι νοεροί τής Εκκλησίας φωστήρες, καί Τριάδος υπέρμαχοι, Μαρκιανός καί Μαρτύριος, τώ θυρεώ τής πίστεως τās αιρέσεις τρεψάμενοι, ορθοδοξίας φωτί τόν κόσμον κατεφαίδρυναν. Παύλω δέ πειθαρχούντες ισαποστόλω. ποιμένι καί διδασκάλω τών αληθών δογμάτων, Αρείου καί Νεστορίου καθείλον τήν διαίρεσιν, Σαβελλίου καί Σεβήρου τήν σύγχυσιν εκτρεπόμενοι, καί τριαδικώς θεολογούντες μονάδα, καί τόν εκ Παρθένου σαρκωθέντα Θεόν, εν δυσί ταίς ουσίαις ενα Υιόν, ευσεβώς πάσιν ανυμνείν οι πανεύφημοι εκήρυξαν. Διό στεφάνους τής νίκης ουρανόθεν κομισάμενοι οι θεσπέσιοι, αιτούνται ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν γυναιξίν αγία, Θεοτόκε Μήτηρ ανύμφευτε, πρέσβευε όν έτεκες Βασιλέα καί Θεόν, ίνα σώση ημάς ως φιλόανθρωπος.

Η Σταυροθεοτοκίον
Μεγάλη τού Σταυρού σου, Κύριε η δύναμις.

Ορώσα τόν εκ σου τεχθέντα Παναμώμητε, κρεμάμενον εν ξύλω, ωλόλυζες βιώσα, Ποθεινότατόν μου Τέκνον, πού σου έδυ τό κάλλος, τό καλλωπίσαν τών ανθρωπων τήν φύσιν.

Απολυτίκιον
Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Οι Μάρτυρες σου, Κύριε, εν τή αθλήσει αυτών, στεφάνους εκομίσαντο τής αφθαρσίας, εκ σου τού Θεού ημών, σχόντες γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλον, έθραυσαν καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση. Αυτών ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν αναγινώσκονται οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων ο παρών, ού η Ακροστιχίς.

Διπτοίς προσοίσω Μάρτυσιν μελωδίαν. Ιωσήφ.

Τριστάτας κραταιούς

Ωδή α' Ήχος δ'

Διόλου τώ φωτί, τής Αγίας Τριάδος, ελλαμπόμενοι αεί, φωστήρες απλανείς, χρηματίζετε Άγιοι, όθεν πίστει τήν φωσφόρον, εορτήν υμών σήμερον, εκτελούντες φαιδρώς αγαλλόμεθα.

Ιδείν τόν επί γής, αναλάμπαντα Λόγον, εκ Παρθένου δι' ημάς, ποθούντες Αθληταί, τώ Πατρί ομοούσιον, τούτον καθομολογούντες, βιαιότατον θάνατον, λογισμώ στερροτάτω υπέστητε.

Τού Παυλου τού σοφού, θεηγόροι δειχθέντες, οπαδοί καί φοιτηταί, ομότιμον Πατρί, τόν Υιόν εκηρύξατε, όθεν ξίφεσι τμηθέντες, τή πλημμύρα τού αίματος, Αθλοφόροι τήν γήν ηγιάσατε.

Θεοτοκίον

Τόν άναρχον Υιόν, τού Θεού συλλαβούσα, εσωμάτωσας Αγνή, γενόμενον βροτόν, διά έλεος άφατον, όθεν τούτον προσκυνούντες, ευσεβώς σε δοξάζομεν, τήν αιτίαν τής πάντων Θεώσεως.

Ωδή γ'
Ουκ εν σοφία

Ορθοδοξία, λαμπρυνόμενοι θείω εν Πνεύματι, τόν Αρείου σκοτασμόν, ολοσχερώς διεφύγετε, Μάρτυρες γενόμενοι τού Παντοκράτορος.

Ίσον τόν Λόγον, τώ Πατρί δογματίσαντες Άγιοι, κατεκρίθητε θανείν, Μαρκιανέ

καί Μαρτύριε, καί πρὸς ατελεύτητον, ζωὴν μετέβητε.

Στρατολογία, ἱερά τῶν Ἀγγέλων συνήφθητε, καί Μαρτύρων τοῖς χοροῖς, περιφανῶς ἠριθμήθητε, ὅθεν τὴν σεπτήν ὑμῶν, μνήμην γεραίρομεν.

Θεοτοκίον

Πεποικιλμένη, κροσσωτοῖς ἐν χρυσοῖς ὡς Βασίλισσα, τοῦ Δεσπότη καί Θεοῦ, ἐκ δεξιῶν νῦν παρίσταται, Δέσποινα πρεσβεύουσα, ὑπὲρ τῶν δουλῶν σου.

Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἐν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτῳ καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῆ τοῦ Πατρὸς ἐνυποστάτῳ σοφία Χριστέ, οὐ γάρ ἐστὶν Ἅγιος, πλὴν σου Φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος γ' Τὴν ωραιότητα

Τὸν ὁμοούσιον, τοῦ πρό αἰῶνων Πατρός, Υἱὸν καί κύριον, ἕνσαρκον Λόγον Χριστόν, ἀνεκηρύξατε σαφῶς, ἀδιαιρέτως Ἅγιοι, ὅθεν μέχρις αἵματος, ὑπὲρ τούτου ἀνέστησε, πάσαν στηλιτεύσαντες, τοῦ Ἀρείου δυσσέβειαν, διό ἐν παρρησίᾳ ὑπάρχοντες, πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ἀκατανόητον, καί ἀκατάληπτον, ὑπάρχει Δέσποινα, θεοχαρίτῳ, τό πεπραγμένον ἐπὶ σοί, Ἀγνή φρικτὸν μυστήριον, τὸν γάρ ἀπερίγραπτον, συλλαβούσα ἐκύησας, σάρκα περιθέμενον, ἐξ ἀχράντων αἱμάτων σου, ὃν πάντοτε Ἀγνή ὡς Υἱὸν σου, δυσώπει τοῦ σώσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀπειρόγαμος, Ἀγνή καί Μήτηρ σου, Χριστέ ὀρώσά σε, νεκρὸν κρεμάμενον, ἐπὶ τοῦ ξύλου μητρικῶς, θρηνολογούσα ἔλεγε. Τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Εβραίων ὁ ἄνομος, δῆμος καί ἀχάριστος, ὁ πολλῶν καί μεγάλων σου, Οικτίρμον δωρῶν ἀπολαύσας; Ὑμῶν σου τὴν θεῖαν συγκατάβασιν.

Ὡδή δ'

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ

Ρωμαλέα διανοία, καί τελείῳ φρονήματι, τὴν ὀρθοδοξίαν, Μάρτυρες Κυρίου κρατύναντες, μαρτυρικῶς τὸν ἀγῶνα ἐτελέσατε, τῆς αἰρέσεως, τὸν σκοτασμόν ἀπελάσαντες.

Ὁ τὸν Λόγον μὴ κηρύξας, τῷ Πατρὶ ὁμοούσιον, ὡς μανεῖς ἀφρόνως, Μάρτυρες νευραῖς ἀπηγχόνισται, τῶν ἱερῶν ὑμῶν πόνων καί βεβύθισται, τῶν αἱμάτων, ταῖς ἐπιρροαῖς θεῖα χάριτι.

Στρατευθέντες τῷ Κυρίῳ, διὰ πίστεως Ἅγιοι, καί ἐνηθληκότες, τοῖς ἐπουρανίοις στρατεύμασι, συνηριθμήθητε, ὅθεν μακαρίζεσθε, στηριγμὸς ἡμῶν, καί φωτισμὸς χρηματίσαντες.

Οἱ μαζοὶ τῆς Ἐκκλησίας, οἱ τό γάλα προχέοντες, τῆς ὀρθοδοξίας, καί τοὺς

ευσεβείς διατρέφοντες, Μαρκιανός ο γενναίος καί Μαρτύριος,
ευφημείσθωσαν, χαρμονικούς μελωδήμασιν.

Θεοτοκίον

Ιερός πάλαι Προφήτης, όρος θεϊόν εκάλεσεν, αρεταίς Παρθένε, πάναγνε
διόλου κατάσκιον, εξ ού σωτήριος Λόγος πεφανέρωται, είς ανάπλασιν, καί
φωτισμόν τών Ψυχών ημών.

Ωδή ε΄

Ασεβείς ουκ όψονται

Σοφωτάτων ώφθητε, δογμάτων οπαδοί, Παύλου θεϊου ιερουργού, ού τούς
τρόπους Μάρτυρες εκμιμησάμενοι, καρτερώς ηθλήσατε, καί νομίμως
κατεστέφθητε.

Ως αστέρες λάμπετε, εν ύψει τής σεπτής, Εκκλησίας περιφανώς, σκότος τό
βαθύτατον αποδιώκοντες, τής Αρείου Άγιοι, γενναιότατοι αιρέσεως.

Μακρυνθέντες Άγιοι, τού βίου τών τερπνών, ωκειώθητε τώ Χριστώ,
βραχυτάτω αίματι, καί τήν ασάλευτον, βασιλείαν ένδοξοι, Αθλοφόροι
εκκληρώσασθε.

Θεοτοκίον

Αληθώς Θεού Υιόν, εκύησας Αγνή, ομοούσιον τώ Πατρί, καί τώ θεϊώ
Πνεύματι θεογεννήτρια, όν απαύστως αίτησαι, οικτειρήσαι τάς ψυχάς ημών.

Ωδή ς΄

Ήλθον είς τά βάθη

Ρήμασι ποιμενος θεοσόφου, σοφοί ακολουθούντες, τήν ορθόδοξον πίστιν
τηρείτε, Μαρκιανέ, καί θεϊέ Μαρτύριε, υπέρ ής εσφαγιάσθητε.

Τίμιος ενώπιον Κυρίου, ο θάνατος ωράθη, υμών Άγιοι, σοφοί οπλίται, όθεν
τιμαίς, ετησίοις ένδοξοι, υπό πάντων μακαρίζεσθε.

Υμάς τούς γενναίους Αθλοφόρους, Μαρκιανέ παμμάκαρ, καί Μαρτύριε πηγήν
θαυμάτων, η του Χριστού, Εκκλησία έχουσα, αιωνίως επαγάλλεται.

Θεοτοκίον

Στόματι καί γλώσση σε Μητέρα, παναληθώς Παρθένε, τού Θεού ημών
ομολογούμεν, αυτόν Αγνή, εκτενώς ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ο Ειρμός

«Ήλθον εις τά βάθη τής θαλάσσης, καί κατεπόντισέ με, καταιγίς πολλών
αμαρτημάτων, αλλ' ως Θεός, εκ φθοράς ανάγαγε, τήν ζωήν μου πολυέλεε».

Κοντάκιον Ήχος δ΄

Ο υψωθείς

Αγωνισάμενοι καλώς από βρέφους, Μαρκιανέ σύν τώ σοφώ Μαρτυρίω, τόν
αποστάτην Άρειον καθείλετε, άτρωτον τηρήσαντες, τήν ορθόδοξον πίστιν,
Παύλω εφεπόμενοι, τώ σοφώ διδασκάλω, όθεν σύν τούτω εύρατε ζωήν, ως

τῆς Τριάδος υπέρμαχοι ἀριστοί.

Ο Οἶκος

Ὡς υπηρέται εὐσεβῶς Θεοῦ τοῦ φιλανθρώπου, Δυάς εὐλογημένη, προφθάσατέ με τάχος, λυτρούμενοί με τῶν δεινῶν, λόγον μοι σοφίας χορηγούντες, τὴν ὑμῶν ανευφημοῦντι ἀθλησιν, ἦν υπέρ τῆς πίστεως Ἅγιοι, γνῶμι! Ἰαδιστάκτω υποστάντες, τῶν στεφάνων ετύχετε τῶν ἐπουρανίων, χοροίς τε τῶν Ἀθλητῶν καὶ Ἀποστόλων, Διδασκάλων καὶ σεπτῶν Ἀρχιερέων συγχαίρετε αεί, ὡς κήρυκες Θεοῦ Λόγου, ὡς τῆς Τριάδος υπέρμαχοι ἀριστοί.

Συναξάριον

Τῆ ΚΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ Νοταρίων, Μαρκιανοῦ καὶ Μαρτυρίου.

Στίχοι

Χριστοῦ καλάμους τοὺς Νοταρίους νόει,
Εἰς αἶμα τό σφῶν ἐκ ξίφους βεβαμμένους.
Πέμπτη Μαρκιανόν τάμον εἰκάδι Μαρτύριόν τε.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀναστασίου.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ουαλλερίνου.

Στίχοι

Ουαλλερίνος τὴν κάραν τμηθεὶς ξίφει,
Τομῆς βραχείας ὧ πόσα στέφη λάβοι!

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σαβίνου.

Στίχοι

Εἰσδύς τό πύρ χορευε, Μάρτυς Σαβίνε,
θεῖαν χορείαν, πρόξενον θεοῦ στέφους.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ουαλλερίου καὶ Χρυσάφου.

Στίχοι

Διπτοῖς Ἀθληταῖς ἡ τιμωρία ξίφος,
Ἡγουμένοις τρύφημα τὴν Τιμωρίαν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας Ταβιθάς, ἦν ἀνέστησεν ἐκ νεκρῶν ὁ Ἅγιος Πέτρος.

Στίχοι

Πού σοι, Ταβιθά, Πέτρος; εἰ γάρ ἦν πάλιν,
Ἦγειρεν ἂν σε καὶ θανούσαν ὡς πάλαι.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Ἀβραμιαῖοι ποτέ

Ἰχνηλατοῦντες καλῶς, τόν ἱερόν Ποιμένα, ὀρθοδοξία καλλυνόμενοι, χερσίν

ανηρέθητε, κακοδοξούντων μάτην, πανευκλεείς οπλίται.

Νομοθεσίας Θεού, απαρατρώτους πίστει, διατηρούντες θείοι Μαρτυρες, νομίμως ηθλήσατε, υπό χειρών ανόμων, αναιρεθέντες ξίφει.

Μετά ταφήν ιεράν, τών προσιόντων πίστει, υμών τώ τάφω τά νοσήματα, ενθάπτετε Άγιοι, ταίς πρός τόν Ζωοδότην, αγίαις μεσιτείαις.

Εκ τών πηγών μυστικώς, τών ιερών πλουτούντες, τήν θεϊαν χάριν τών ιάσεων, πιστούς καταρδεύετε, τών νοσημάτων πάσαν, ξηραίνοντες πλημμύραν.

Θεοτοκίον

Λελυτρωμένοι τώ σώ, Θεογεννήτορ τόκω, τής αιωνίου κατακρίσεως, τό Χαίρέ σοι κράζομεν αεί, ευλογημένη καί κεχαριτωμένη.

Ωδή η'

Λυτρωτά τού παντός

Όσπερ δύο αμνοί σφαγιάζεσθε, τόν Αμνόν τού Θεού ομοούσιον, Πατρός ανακηρύττοντες, καί τραπέζη τή άνω προσενεχθέντες, αθλητών ομηγύρει συντάπτεσθε.

Δυναμούμενοι σθένει τού Πνεύματος, εξενευρισαν πλάνης τό φρύαγμα, καί καρτερώς αθλήσαντες, τούς δεινώς παρεθέντας ταίς ασθενείαις, οι πιστοί θεραπεύουσι Μάρτυρες.

Ιατροί τών πιστών χρηματίζοντες, τών παθών ημών Άγιοι Μάρτυρες, τά χαλεπά νοσήματα, καί τās επαναστάσεις τās εναντίας, θεραπεύσατε θείαις δεήσεσιν.

Τριαδικόν

Ανυμνούμεν Πατέρα αγέννητον, τόν Υιόν καί τό Πνεύμα τό Άγιον, μίαν ουσίαν άκτιστον, καί θεότητα μίαν. Πάντα τά έργα, ευλογείτε βοώντες τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Νεκρωθέντας ημάς ανεζώωσας, τήν ζωήν τών απάντων κυήσασα, Θεοκυήτορ Δέσποινα, τών Μαρτύρων η δόξα, καί τών ανθρώπων, τό διάσωμα καί περιτείχισμα

Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός Παντοδύναμε, τούς εν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί εδίδασας μέλπειν. Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Ισχύϊ νευρούμενοι Χριστού, τόν θάνατον αθλοφόροι ουκ εππήξατε, αλλά προθύμως υποθέντες, τοίς ξίφεσιν αυχένας ηνύσατε, γενναίως τόν αγώνα τόν ένθεον, όθεν αξίως μακαρίζεσθε.

Ὡς δύο ἀστέρες φαεινοί, φωτίζετε οἰκουμένης τὰ πληρώματα, θεΐαις τῶν ἀθλῶν λαμπηδόσι, Μαρκιανέ σοφέ καί Μαρτύριε, τό σκότος τῆς ζοφώδους αἰρέσεως, τῆς τοῦ Ἀρείου ἀπελαύνοντες.

Στεφάνους τῆς δόξης ἐκ Θεοῦ, νικήσαντες τόν τυφλόνουν Μακεδόνιον, ἤδη εἰλήφατε ἀξίως, καί θρόνω τοῦ Δεσπότη παρίστασθε, ἡμῖν ἀμαρτιῶν ἐξαιτούμενοι, λύσιν τελείαν Ἀξιάγαστοι.

Ἡ μνήμη ἡ ἐνθεος ὑμῶν, ἀνέτειλε τοῦ ἡλίου τηλαυγέστερον, πάντων φωτίζουσα καρδίας, τῶν ταύτην ἐκτελούντων Μακάριοι, ἐν ἡ ἐκδυσωπεῖτε τόν Κύριον, σκότους πταισμάτων ἡμᾶς ρύσασθαι.

Θεοτοκίον

Φωτός οικητήριον Ἀγνή υπάρχουσα, τῆς ψυχῆς μου κόρας φώτισον, ἀμαυρωθείσας ἀμελεία, καί σκότος ραθυμίας βαθύτατον, αἰεὶ περικειμένης πανάμωμε, ὅπως ἐν πίστει μακαρίζω σε.

Ὁ Εἰρμός

«Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσωκίσατο, σύ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνησας, ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλᾶριον

Ταῖς μαθηταῖς

Μαρκιανός ο πάνσοφος, καί Μαρτύριος ἄμα, τό τοῦ Ἀρείου ἐκφυλον, δόγμα καί μανιώδες, καθείλον χάριτι θεΐα τῆς Ἁγίας Τριάδος, υπέρ ἡς καί ἐνήθησαν, καί ὡς Μάρτυρες θεῖοι, στέφος λαμπρόν, πρὸς Χριστοῦ δεξάμενοι τοῦ Σωτήρος, υπέρ ἡμῶν πρεσβεύουσι, τῶν αὐτοῦς εὐφημούντων.

Θεοτοκίον

Σέ κιβωτόν καί τράπεζαν, καί λυχνίαν καί στάμνον, καί ὄρος καί παλάτιον, θρόνον κλίνην καί πύλην, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, τὴν Ἁγίαν Παρθένον, καί Θεοτόκον ἅπαντες, ἀνυμνοῦμεν ἐκ πόθου. Χριστιανῶν, σκέπη γάρ ὑπάρχεις καί σωτηρία, καί ἀρραγῆς υπέρμαχος, καί προστάτις καί φύλαξ.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Ὀκτωῆχου.

Καί ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθροῦ, καί Ἀπόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου, καί ἡ Ἀνάμνησις τοῦ γεγονότος σεισμοῦ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Μετά τόν Προοιμιακόν, λέγομεν τὴν α' Στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ.

Εἰς τό, κυριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν τά παρόντα Προσόμοια Στιχηρά τού Αγίου.

Ἦχος πλ. δ'

Ω τού παραδόξου θαύματος!

Ω τού παραδόξου θαύματος! ἐν ουρανῷ καί ἐν γῆ, ἀγαλλίαμα σήμερον, ἐν τῇ μνήμῃ ἠύγασται, Δημητρίου τού Μάρτυρος, ἐκ τῶν Ἀγγέλων ἐπαίνοις στέφεται, καί ἐξ ἀνθρώπων ἄσματα δέχεται. Ὡσιον ἠθλησε! πῶς καλῶς ἠγώνισται! δι' οὐ ἐχθρός, πέπτωκεν ὁ δόλιος, Χριστοῦ νικήσαντος.

Ω τού παραδόξου θαύματος! ταίς τῶν θαυμάτων βολαίς, τού ἡλίου φανότερον, εἰς αἰὶ Δημήτριος, διαλάμπει τοῖς πέρασιν, ἐξ ἀνεσπέρου φωτός λαμπόμενος, καί τῷ ἀδύτῳ φωτὶ τερπόμενος, οὐ ταίς ἐλλάμψεσι, νέφη ἀπηλάθησαν βαρβαρικά, νόσοι ἐδιώχθησαν, δαίμονες ἤττηνται.

Ω τού παραδόξου θαύματος! ὑπὲρ Χριστοῦ λογχευθεῖς, ὁ τρισμάκαρ Δημήτριος, πρὸς ἐχθρούς ἐκάστοτε, ρομφαία ὠφθη δίστομος, ἀποθερίζων ἐχθρῶν γαυρίαμα, καί καταράσσων δαιμόνων φρύαγμα. Ὡ ἐκβοήσωμεν, Ἄγιε Δημήτριε, σκέπε ἡμᾶς, σοῦ τὴν αἰσιέβαστον, μνήμην γεραίροντας.

Πύργος εὐσεβείας πέφηνας, ἐρηρυσμένος στερρῶς, ἐπὶ πέτραν τῆς πίστεως, πειρασμοῖς ἀνάλωτος, καί κινδύνοις ἀκλόνητος, μετὰ σφοδρού γάρ σάλου καί κλύδωνος, σοὶ προσραγέντα ἀθέων κύματα, σὴν οὐ κατέβαλον, ἀκλινὴ στερρότητα, μαρτυρικῶς στέφει γάρ ἐπόθησας, ἐγκαλλωπίζεσθαι.

Πάθει τό πάθος μιμούμενος, τό ζωηφόρον Χριστοῦ, παρ' αὐτοῦ τὴν ἐνέργειαν, τῶν θαυμάτων εἴληφας, Ἀθλοφόρε Δημήτριε, καί διασώζεις τοὺς σοὶ προστρέχοντας, πολλῶν κινδύνων αὐτοὺς ρυόμενος, ἔχων εὐάρεστον, παρρησίαν ἐνδοξε πρὸς τόν Χριστόν, ὧ καί νῦν παρίστασαι, δόξης πληρούμενος.

Αἵματι τῷ σῷ σταζόμενος, τῷ ζωοδότῃ Χριστῷ, τῷ τό αἷμα τό τίμιον, διὰ σέ κενώσαντι, προσηνέχθης Δημήτριε, καί κοινωνόν σε δόξης εἰργάσατο, καί βασιλείας αὐτοῦ συμμέτοχον, ὡς ἀριστεύσαντα, κατὰ τού ἀλάστορος, καί τά δεινά, τούτου μηχανήματα, τελείως σβέσαντα.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Βυζαντίου

Σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς, τού Ἀθλοφόρου ἡ παγκόσμιος πανήγυρις. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι, φαιδρῶς ἐκτελέσωμεν, τὴν μνήμην αὐτοῦ λέγοντες. Χαίροις ὁ τόν χιτῶνα τῆς ἀσεβείας διαρρήξας, διὰ τῆς πίστεως, τὴν δὲ ἀνδρείαν τού Πνεύματος σεαυτῷ περιθέμενος. Χαίροις, ὁ καταργήσας τὰς ἐπινοίας τῶν παρανόμων, τῇ ἰσχυρῇ τῇ δοθείσῃ σοι, παρά τού Θεοῦ. Χαίροις, ὁ λογχευθέντων τῶν μελῶν, τό μακάριον πάθος πνευματικῶς ἡμῖν

αναζωογραφήσας τού Χριστού. Ὄν καθικέτευε, Αθλητών εγκαλλώπισμα Δημήτριε, λυτρωθήναι ημάς ορατών καί αοράτων εχθρών, καί σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον, πρὸς τό, Φοβερός εἰ Κύριε

Παναγία Δέσποινα, τού κόσμου βοήθεια, καί ελπίς Χριστιανών, σέ νύν εκδυσωπούμεν, καί σέ παρακαλούμεν αγαθή, υπέρ ημών ημαρτηκότων καί απεγνωσμένων, τόν Υἱόν σου καί Κύριον, ἰλεων ποιήσαι Θεοτόκε, ἔχεις γάρ τό δύνασθαι, τή μητρική σου πρὸς αὐτόν χρωμένη παρρησία. Πρόφθασον Ἄχραντε, πρόφθασον μεσίτευσον, καί ρύσαι τόν λαόν σου τῆς ενεστῶσης απειλῆς, διά σπλάγχνα ελέους, μή παρίδης τούς υμνούντάς σε.

Εἰσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Τό Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καί τά αναγνώσματα.

Προφητείας Ησαίου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 63, 15-19 & 64, 15 καί εκλογή)

Επίβλεψον εκ τού ουρανού Κύριε, καί ἴδε εκ τού οἴκου τού Αγίου σου καί δόξης σου. Πού εστι τό πλήθος τού ελέους σου καί τών οικτιρμῶν σου, ὅτι ηνέσχου ημών Κύριε; Σύ γάρ εἰ Πατήρ ημών, ὅτι Αβραάμ ουκ εγνω ημάς, καί, Ἰσραήλ ουκ επέγνω ημάς, ἀλλά σύ Κύριε, Πατήρ ημών, ρύσαι ημάς, απ' αρχῆς τό ὄνομά σου εφ' ημάς εστι. Τί επλάνησας ημάς, Κύριε, ἀπό τῆς οδοῦ σου; εσκήρυνας τάς καρδίας ημών, τού μή φοβείσθαι σε; Επίστρεψον διά τούς δούλους σου, διά τάς φυλάς τῆς κληρονομίας σου, ἵνα μικρόν κληρονομήσωμεν τού ὄρους τού αγίου σου, οἱ υπεναντίοι ημών κατεπάτησαν τό αγίασμά σου, εγενόμεθα ως τό ἀπαρχῆς, ὅτε ουκ ἤρξας ημών, ουδέ επεκλήθη τό ὄνομά σου εφ' ημάς. Εάν ανοίξης τόν ουρανόν, τρόμος λήψεται ἀπό σου ὄρη, καί τακήσονται, ὡσεὶ κηρός τήκεται ἀπό πυρός, καί κατακαύσει πύρ τούς υπεναντίους σου, καί φανερόν ἔσται τό ὄνομά σου τοῖς υπεναντίοις σου, ἀπό προσώπου σου ἔθνη ταραχθήσονται. Ὄταν ποιῆς τά ἔνδοξα, τρόμος λήψεται ἀπό σου ὄρη. Ἀπό τού αἰῶνος ουκ ηκούσαμεν ουδέ οἱ οφθαλμοί ημών εἶδον Θεόν πλήν σου, καί τά ἔργα σου ἀληθινά, καί ποιήσεις τοῖς υπομένουσί σε ἔλεος. Συναντήσεται γάρ ἔλεος τοῖς ποιούσι τό δίκαιον, καί τών οδῶν σου μνησθήσονται. Καί νύν, Κύριε, Πατήρ ημών σύ εἰ, ημεῖς δέ πηλός καί σύ ο Πλάστης ημών. ἔργα χειρῶν σου πάντες ημεῖς. Μή οργίζου ἡμίν, Κύριε, ἕως σφόδρα, καί μή εν καιρῷ μνησθῆς αμαρτιῶν ημών. Καί νύν επίβλεψον, Κύριε, ὅτι λαός σου πάωτες ημεῖς.

Προφητείας Ἰερεμίου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. 2, 1-12)

Τάδε λέγει Κύριος, Εμνήσθην ελέους νεότητός σου, καί ἀγάπης τελειώσεώς σου, τού εξακολουθήσαι σε τῷ αγίῳ Ἰσραήλ, λέγει Κύριος, ὁ ἅγιος τού Ἰσραήλ. Τῷ Κυρίῳ ἀρχή γεννημάτων αὐτοῦ. Πάντες οἱ εσθίωτες αὐτόν πλημμελή σουσι, κακά ἤξει επ' αὐτούς, λέγει Κύριος. Ἀκούσατε λόγον Κυρίου, οἶκος Ἰακώβ, καί πάσα πατριά οἴκου Ἰσραήλ. Τάδε λέγει Κύριος. Τί εὔροσαν οἱ πατέρες υμῶν εν εμοί πλημμέλημα, ὅτι ἀπέστησαν μακράν απ' εμοῦ, καί εμπορεύθησαν ὀπίσω τών ματαίων, καί εματαιώθησαν, καί ουκ εἶπον. Πού εστι

Κύριος, ο αναγαγών ημάς εκ γής Αιγύπτου, ο καθοδηγῆ σας ημάς εν τῇ ερήμῳ, εν γῇ απείρῳ καί αβάτῳ, εν γῇ ανύδρῳ, καί ακάρπῳ, καί σκιά θανάτου, εν γῇ, εν ἣ ου διώδευσεν εν αὐτῇ ανήρ, ουδέ κατώκησεν υἱός ανθρώπου εκεί; Καί εισήγαγον υμάς εις τόν Κάρμηλον, τού φαγεῖν τούς καρπούς αὐτοῦ, καί τά αγαθά αὐτοῦ, καί εισήλθετε καί εμιάνατε τήν γήν μου, καί τήν κληρονομίαν μου ἔθεσθε εις βδέλυγμα. Οι ιερεῖς ουκ εἶπον. Πού εστι Κύριος, καί οι αντεχόμενοι τού νόμου ουκ ηπίσταντό με, καί οι ποιμένες ησέβουν εις εμέ, καί οι προφήται προεφήτευσον τῇ Βάαλ, καί οπίσω ανωφελούς επορεύθησαν. Διά τούτο ἐτι κριθήσομαι πρὸς υμάς λέγει Κύριος, καί πρὸς τούς υἱούς τών υἱών υμών κριθήσομαι. Διέλθετε εις νήσους Χεττιείμ καί ἴδετε, καί εις Κηδάρ καί αποστείλατε, καί νοήσατε σφόδρα, καί ἴδετε, ει γέγονε τοιαῦτα, ει αλλάζονται ἔθνη θεοῦς αὐτών, καί αυτοί ουκ εισί θεοί, ο δέ λαός μου ηλλάξατο τήν δόξαν αὐτοῦ, ἐξ ἧς ουκ ὠφεληθήσονται. Εξξέστη ο ουρανός ἐπί τούτῳ καί ἐφριξεν ἐπί πλείον σφόδρα, λέγει Κύριος.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 3,1-9)

Δικαίων ψυχαί εν χειρί Θεού, καί ου μή ἀψηται αὐτών βάσανος. Ἐδοξαν εν οφθαλμοῖς αφρόνων τεθάναι, καί ελογίσθη κάκωσις η ἐξοδος αὐτών, καί η αφ' ημών πορεία σύντριμμα, οι δέ εισιν εν ειρήνῃ. Καί γάρ εν ὄψει ανθρώπων εάν κολασθώσιν, η ελπίς αὐτών αθανασίας πλήρης. Καί ολίγα παιδευθέντες, μεγάλα ευεργετηθήσονται, ὅτι ο Θεός ἐπέειρασεν αὐτους, καί εὔρεν αὐτούς αξίους εαυτοῦ. Ὡς χρυσόν εν χωνευτηρίῳ εδοκίμασεν, αὐτούς, καί ὡς ολοκαρπῳμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καί εν καιρῷ επισκοπῆς αὐτών αναλάμψουσι, καί ὡς σπινθήρες εν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινούσιν ἔθνη, καί κρατήσουσι λαών, καί βασιλεύσει αὐτών Κύριος εις τούς αἰώνας. Οι πεπιοιθότες ἐπ' αὐτόν συνήσουσιν αλήθειαν, καί οι πιστοί εν αγάπῃ προσμενούσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καί ἔλεος εν τοῖς οσίοις αὐτοῦ, καί επισκοπῆ εν τοῖς εκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εις τήν Λιτήν, Στιχηρά ἰδιόμελα.

Ἦχος α'
Γεωργίου Σικελιώτου

Ευφραίνου εν Κυρίῳ πόλις Θεσσαλονίκη, αγάλλου καί χόρευε, πίστει λαμπροφορούσα, Δημήτριον τόν πανένδοξον αθλητήν, καί Μάρτυρα τῆς αληθείας, εν κόλποις κατέχουσα ὡς θησαυρόν, ἀπόλαβε τών θαυμάτων τās ἰάσεις καθορώσα, καί βλέπε καταράσσοντα τών Βαρβάρων τά θράση, καί ευχαρίστως τῷ Σωτήρι ἀνάκραξον. Κύριε δόξα σοι.

Ο αὐτός. Ανατολίου

Τῇ τών ασμάτων τερπνότητι, τήν παρούσαν φαιδρύνωμεν ημέραν, καί ηγήσωμεν τά τού Μάρτυρος αγωνίσματα, πρόκειται γάρ ημῖν εἰς ευφημίαν ο μέγας Δημήτριος. Καί γάρ τās τών τυράννων επιφοράς ανδρείως ελών, πρὸς τό στάδιον προθύμως ἤλατο, καί τά νικητήρια ενδόξως απενεγκάμενος, τόν Σωτήρα δυσωπεῖ, σωθῆναι τās ψυχάς ημών.

Δόξα... Ἦχος β'

Γερμανού

Εἰς τὰ υπερκόσμια σκηνώματα, τό πνεύμά σου Δημήτριε Μάρτυς σοφέ, Χριστός ο Θεός προσήκατο αμώμητον, σύ γάρ τῆς Τριάδος γέγονας υπέρμαχος, ἐν τῷ σταδίῳ ἀνδρείως ἐναθλήσας ὡς ἀδάμας στερρός, λογχευθεῖς δέ τήν πλευράν, τήν ἀκήρατόν σου πανσεβάσμιε, μιμούμενος τόν ἐπί ξύλου τανυσθέντα, εἰς σωτηρίαν παντός τοῦ κόσμου, τῶν θαυμάτων εἴληφας τήν ἐνέργειαν, ἀνθρώποις παρέχων τὰς ἰάσεις ἀφθόνως. Διό σου σήμερον τήν κοίμησιν εορτάζοντες, ἐπαξίως δοξάζομεν, τόν σέ δοξάσαντα κύριον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ω τοῦ μεγίστου μυστηρίου! βλέπων τὰ θαύματα, ἀνακηρύττω τήν θεότητα, οὐκ ἀρνούμαι τήν ἀνθρωπότητα, ὁ γάρ Ἐμμανουήλ, φύσεως μέν πύλας ἤνοιξεν ὡς ἀνθρώπος, παρθενίας δέ κλειθρα οὐ διέρρηξεν ὡς Θεός, ἀλλ' οὕτως ἐκ μήτρας προήλθεν, ὡς δι' ἀκοῆς εἰσήλθεν, οὕτως ἐσαρκώθη, ὡς συνελήφθη. Ἀπαθῶς εἰσήλθεν, ἀφράστως ἐξήλθε, κατὰ τόν Προφήτην τόν λέγοντα. Αὕτη ἡ πύλη κεκλεισμένη ἔσται, οὐδεὶς οὐ μή διέλθῃ δι' αὐτῆς, εἰ μή Κύριος ὁ Θεός Ἰσραήλ, ὁ ἔχων τό μέγα ἔλεος.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά ἰδιόμελα τοῦ σεισμοῦ.

Ποίημα Συμμεων τοῦ θαυμαστορείτου.

Ἦχος β'

Τῆς γῆς συνταρασσομένης τῷ τῆς οργῆς σου φόβῳ, βουνοί καί τὰ ὄρη συσσειόνται Κύριε, ἀλλ' εὐσπλαγχνίας ὄμματι ἐφ' ἡμᾶς ἐπιβλέψας, μή τῷ θυμῷ σου οργισθῆς ἡμῖν, ἀλλά σπλαγχνισθεῖς ἐπί τό πλάσμα τῶν χειρῶν σου, τῆς φοβερᾶς ἡμᾶς τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς ἐλευθέρωσον, ὡς ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Ἦχος πλ. β'

Στίχ. Συνέσεισας τήν γῆν, καί συνετάραξας αὐτήν.

Φοβερός εἰ Κύριε, καί τίς υποστήσεται τήν δικαίαν σου οργήν, ἢ τίς σε δυσωπήσει, ἢ τίς παρακαλέσει ἀγαθέ, υπέρ λαοῦ ἡμαρτηκότος καί ἀπεγνωσμένου; τὰ οὐράνια τάγματα Ἄγγελοι, Ἀρχαί καί Ἐξουσίαι, θρόνοι, Κυριότητες, τὰ Χερουβίμ καί τὰ Σεραφίμ, υπέρ ἡμῶν σοί βοώσιν. Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, εἰ Κύριε, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μή παρίδῃς ἀγαθέ, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, σῶζε πολιν κινδυνεύουσαν.

Στίχ. Ὁ ἐπιβλέπων ἐπί τήν γῆν.

Νινευίται τοῖς παραπτώμασι, τήν διά τῆς τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς κατάχωσιν ἤκουον, ἐν δέ τῷ μεσιτεύοντι σημείῳ τοῦ κήτους, τήν διά του Ἰωνά ἀνάστασιν, ἡ μετάνοια παρακαλεῖ, ἀλλ' ὡς ἐκείνους, βοή λαοῦ σου μετά νηπίων καί κτηνῶν, οἰκτεῖρας προσεδέξω, καί ἡμᾶς παιδευομένους, διά τῆς τριημέρου Ἀναστάσεως, φείσαι καί ἐλέησον.

Δόξα... Τού Αγίου
Ήχος πλ. δ' Ανατολίου

Έχει μὲν ἡ θειοτάτη σου ψυχὴ καὶ ἄμωμος, αοίδιμε Δημήτριε, τὴν ουράνιον ἱερουσαλήμ κατοικητήριον, ἥς τὰ τεῖχη, ἐν ταῖς ἀχράντοις χερσὶ τοῦ αοράτου Θεοῦ ἐζωγράφηται. Ἐχει δὲ καὶ τὸ πανέντιμον, καὶ ἀθλητικώτατόν σου σῶμα, τὸν περικλυτὸν τούτον ναὸν ἐπὶ γῆς, ταμεῖον ἄσυλον θαυμάτων, νοσημάτων ἀλεξητήριον, ἔνθα προστρέχοντες, τὰς ἰάσεις αρυόμεθα. Φρούρησον πανεύφημε, τὴν σὲ μεγαλύνουσαν πόλιν, ἀπὸ τῶν ἐναντίων προσβολῶν, παρρησίαν ὡς ἔχων, πρὸς Χριστὸν τὸν σὲ δοξάσαντα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβούσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ υψίστου, σὺν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου πανάμωμε, ἡ πάσι χορηγούσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον Ἁχος γ'

Μέγαν εὐρατο ἐν τοῖς κινδύνοις, σὲ υπέρμαχον ἡ οἰκουμένη, Ἀθλοφόρε τὰ ἔθνη τροπούμενον. Ὡς οὖν Λυαίου καθείλες τὴν ἔπαρσιν, ἐν τῷ σταδίῳ θαρρύνας τὸν Νέστορα, οὕτως Ἄγιε, Μεγαλομάρτυς Δημήτριε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐτερον τοῦ σεισμοῦ

Ἁχος πλ. δ'

Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ρύσαι ἡμᾶς τῆς φοβερᾶς τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ κατάπεμψον ἡμῖν, πλοῦσια τὰ ἐλέη σου, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνη Φιλάνθρωπε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἁχος δ'.

Ταχύ προκατάλαβε

Ἡ μνήμη σου ἔνδοξε, Μάρτυς Δημήτριε, ἐφαίδρυνε σήμερον, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, καὶ πάντας συνήγαγεν, ἄσμασιν ἐπαξίως, εὐφημῆσαι σε θεόφρον, ὡς ὄντως στρατιώτην, καὶ ἐχθρῶν καθαιρέτην, διὸ ταῖς ἰκεσίαις ταῖς σαῖς, ρύσαι ἡμᾶς πειρασμῶν.

Δόξα... Ὁμοιον

Ἀθλήσεως καύχημα, Μάρτυς Δημήτριε, Χριστὸν ἐνδυσάμενος, κατεπολέμησας, ἐχθρὸν τὸν ἀνίσχυρον, πλάνην γὰρ τῶν ἀνόμων, ἐν αὐτῷ καταργήσας, γέγονας τοῖς ἐν πίστει, εὐσεβείας ἀλείπτῃς, διὸ σου καὶ τὴν μνήμην, σεπτῶς πανηγυρίζομεν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἐλπίς ἀκαταίσχυντε, τῶν πεποιθότων εἰς σέ, ἡ μόνη κηύσασα, υπερφυῶς ἐν σαρκί, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τούτον σὺν τοῖς Ἁγίοις, Ἀποστόλοις δυσώπει, δοῦναι τὴν οἰκουμένην, ἰλασμόν καὶ εἰρήνην, καὶ πάσιν ἡμῖν πρό τέλους, βίου

διόρθωσιν.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον

Αδιστάκτω τή πίστει ο Αθλοφόρος Χριστού, τών τυράννων τά θράση καταβαλων άνδρικώς, αθλητικώς τόν πονηρόν κατεπάλαισε, καί τών βασάνων αμοιβήν, τήν τών θαυμάτων παροχήν, εδέξατο εκ τού μόνου, Θεού τού αγωνοθέτου, ώ καί πρεσβεύει ελεηθήναι ημάς.

Δόξα... Τό αυτο

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε πύλη Κυρίου η αδιόδευτος, χαίρε τείχος καί σκέπη τών προστρεχόντων εις σε, χαίρε αχείμαστε λιμήν καί απειρόγαμε, η τεκούσα εν σαρκί, τόν Ποιητήν σου καί Θεόν, πρεσβεύουσα μή ελλίπης, υπέρ τών ανυμνούντων, καί προσκυνούντων τόν τοκον σου.

Μετά τόν Πολυέλεον, Κάθισμα

Ἦχος γ'
Τήν ωραιότητα

Τόν συμπαθέστατον, Κυρίου Μάρτυρα, εκδυσωπούμέν σε πιστώς Δημήτριε, ρύσαι ημάς παντοδαπών, κινδύνων επερχομένων, ίσαι ψυχών ημών, καί σωμάτων τά τραύματα, θραύσον τά φρυάγματα, τών εχθρών ημών Άγιε, ειρήνευσον ημών τήν ζωήν, όπως αεί σε δοξάζωμεν.

Δόξα... Τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεομακάριστε, Μήτηρ ανύμφευτε, τήν ασθενούσαν μου, ψυχήν θεράπευσον, ότι συνέχομαι πολλοίς, εν παιίσμασι Θεοτόκε, όθεν καί κραυγάζω σοι, στεναγμώ τής καρδιάς μου. Δέξαι με πανάχραντε, τόν πολλά αμαρτήσαντα, ίνα εν παρρησία κραυγάζω σοι. Χαίρε η Κεχαριτωμένη.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ἦχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.

Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραραίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωμεν πάντα τά θέλημα αυτού εν αυτοίς.

Πάσα πνοή. Ευαγγέλιον. Ο Ν'

Δόξα... Ταίς τού Αθλοφόρου

Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός...

Καί τό ιδιόμελον Ἦχος β'

Εις τά υπερκόσμια σκηνώματα, τό πνεύμά σου Δημήτριε Μάρτυς σοφέ, Χριστός ο Θεός προσήκατο αμώμητον, σύ γάρ τής Τριάδος γέγονας υπέρμαχος, εν τώ σταδίω ανδρείως εναθλήσας ως αδάμας στερρός, λογχευθείς δέ τήν πλευράν, τήν ακήρατόν σου πανσεβάσμιε, μιμούμενος τόν επί ξύλου τανυσθέντα, εις σωτηρίαν παντός τού κόσμου, τών θαυμάτων είληφας τήν ενέργειαν, ανθρώποις παρέχων τάς ίασεις αφθόνως. Διό σου σήμερον, τήν κοίμησιν εορτάζοντες, επαξίως δοξάζομεν, τόν σέ δοξάσαντα Κύριον.

Είτα οι Κανόνες, ο μέν τού σεισμού μετά τών Ειρμών εις ζ' οι δέ δύο τού Αγίου εις η'. Ο Κανών τού σεισμού, ού η Ακροστιχίς.

Ὡ Χριστέ, τής γής τόν κλόνον παύσον τάχος. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ἦχος πλ. β' Ο Ειρμός

«Ὡς εν ηπειρώ πεζευσας ο Ισραήλ, εν αβύσσω ίχνεσι, τόν διώκτην Φαραώ, καθορών ποντούμενον, Θεώ επινίκιον ωδήν εβόα άσωμεν».

Ὡς φοβερά η οργή σου, εξ ής ημάς, ελυτρώσω Κύριε, μή συγχώσας εν τή γή, άπαν τό ανάστημα ημών, ευχαρίστως σε διό αεί δοξάζομεν.

Χαίρων αεί καθ' εκάστην τή παντελεί, διορθώσει Δέσποτα, ώς περ φύλλον ευτελής, διασειεις άπασαν τήν γήν, εις τόν φόβον σου πιστούς στηρίζων ημάς.

Ρύσαι σεισμού βαρυτάτου πάντας ημάς, καί μή δώης Κύριε, απολέσθαι παντελώς, τήν. κληρονομίαν σου πολλοίς, παροργίζουσιν κακοίς σέ τόν μακρόθυμον.

Θεοτοκίον

Ικετευτικώς σοι βωόμεν Μήτηρ Θεού, τά συνήθη σπλάγχνα σου, επί πόλιν και λαόν, συμπαθώς δεικνύουσα σεισμού, βαρυτάτου καί φθοράς ημάς απάλλαξον.

Τού Αγίου πρώτος Κανών, έχων Ακροστιχίδα.

Τώ καλλινίκω προσλαλώ Δημητρίω.

Θεοφάνους

Ωδή α' Ἦχος δ' Θαλάσσης, τό ερυθραίον

Τόν θεῖον, τού μαρτυρίου στέφανον, αναδησάμενος, περί Θεόν χορεύεις αστραπαῖς, ταῖς εκείθεν λαμπόμενος, καί φωτισμού πληρούμενος, Μάρτυς αοίδιμε Δημήτριε.

Ως όντα, τής αληθείας Μάρτυρα, καί μέχρις αίματος, ηγωνισμένον Μάκαρ καρτερώς, σταθηράν τε τήν ένστασιν, πρός τούς αγώνας δείξαντα, σέ ο Δεσπότης προσεδέξατο.

Κακίας, τόν ευρετήν κατέρραξας, πρός γήν Δημήτριε, μαρτυρική σου λόγχη καθελών, θεϊκής αγαθότητος, ταῖς υπέρ νούν δυνάμεσιν, εις τούτο Μάκαρ δυναμούμενος.

Θεοτοκίον

Αμήτωρ, καθ' ό Θεός τό πρότερον, υπάρχων γέγονε, τό καθ' ημάς απάτωρ ο εκ σου, Θεοτόκε πανύμνητε, σάρκα λαβων καθ' ένωσιν, τήν υπέρ λόγον καί διάνοιαν.

Δεύτερος Κανών, ού η Ακροστιχίς.

Μύρω νοητώ προσπλακείς, μύρον γίνη.

Εν δέ τοίς Θεοτοκίοις

Φιλοθέου

Ποίημα εστιν ούτος τού Αγιωτάτου καί οικουμενικού Πατριάρχου κυρίου Φιλοθέου, υπόθεσιν έχων εγκωμίων ομού καί δεήσεως τό ιερόν αυτού μύρον.

'Ωδή α' Ἦχος ο αυτός Ανοιξω τό στόμα μου

Μερίς μου Δημήτριε, καί δόξα θεία γεγένησαι, τής μάνδρας γάρ πρόβατον, καγω τής φίλης σου, διό δέξαι μου, τόν ύμνον στεφηφόρε, κροτούντα τού μύρου σου, τήν χάριν σήμερον.

Υπήλθες Δημήτριε, λαμπρώς Μαρτύρων τό στάδιον, ελαίω αλείψας σου, τών αρετών τήν ψυχήν, καινώ τρόπω δέ, πεσών νικάς γενναίε, καί μύρου τό σωμα σου, κρήνην ανέδειξας.

Ρευμάτων βορβόρου με, καί δυσωδίας Δημήτριε, απόσμηξον δέομαι, τών ακαθάρτων παθών, καί τώ μύρω σου, λαμπρώς ευωδιάσας, Χριστού μύρου ποίησον, άξιον σκήνωμα.

Ως μύρον μέν έφησε, Δαυϊδ ο θεϊος εν Πνευματι, τήν ένωσιν Ένδοξε, τών αδελφών τήν τεεπνήν, τά δέ μύρα σου, σοφέ τήν νέαν κτίσιν, συνάγει προς ένωσιν, μύρου τού κρείττονος.

Θεοτοκίον

Φανείσαν Πανάμωμε, μύρου τού θεϊου αλάβαστρον, καί σκεύος εξαίρετον, τής εύωδίας Χριστού, ικετεύω σε, παθών τής δυσωδίας, βορβόρου τε λύτρωσαι, τής αμαρτίας με.

Καταβασία

Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα.

Τού σεισμού

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουκ έστιν Άγιος ως σύ, Κύριε Ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου Αγαθέ, καί στερεώσας ημάς, εν τή πέτρα, τής όμολογίας σου».

Η γή μαστίζεται ημών, κακώς διακειμένων, καί αεί τήν οργήν σου, συγκινούντων καθ' ημών, οικτίρμον Παμβασιλεύ, αλλά φείσαι, Δέσποτα τών δούλων σου.

Συσσείσας Κύριε τήν γήν, εστερέωσας πάλιν, νουθετών επιστρέφων, τήν ασθένειαν ημών, στηρίζεσθαι εν τώ σώ, θείω φόβω, θέλων υπεράγαθε.

Γεννώσας θάνατον πικρόν, καί σεισμούς βαρυτάτους, καί πληγάς ανηκέστους, αμαρτίας αδελφοί, εκφύγωμεν καί Θεόν, μετανοίας, τρόποις εκμειλίξωμεν.

Θεοτοκίον

Η μόνη ούσα αγαθή, τόν πανάγαθον Λόγον, εκτενώς εκδυσώπει, τής παρούσης τού σεισμού, ρυσθήναι πάντας οργής, Θεοτόκε, άχραντε δεόμεθα.

Τού Αγίου πρώτος Κανών. Ευφραίνεται επί σοί.

Λελόγισται παρ' ουδέν, τό τών τυράννων παρά σοί πρόσταγμα, τόν τού Θεού Λόγον γάρ, πάντων Αθλοφόρε προέκρινας.

Λυχνία φωτοειδής, τού Μαρτυρίου εν σκηνή γέγονας, θείω φωτί λάμπουσα.
Μάρτυς Αθλοφόρε Δημήτριε.

Θεοτοκίον

Ιώμενος τήν μορφήν, τήν σαθρωθείσαν τών βροτών Πάναγνε, ταύτην εκ σου
ενδύεται, μείνας όπερ ήν ο φιλόανθρωπος.

Δεύτερος Κανών

Τούς σους υμνολόγους

Ναμάτων επέβης ζωηρύτων, Βαπτίσματι θείω καθαρθείς αίματι, δέ
λουσάμενος, μαρτυρικώ Δημήτριε, κρίσιν καινήν τετέλεκας, πηγή τών μύρων
γενόμενος.

Ο μέγας φρουρός Θεσσαλονίκης, ως μέγας Κυρίου ποταμός, τέρπεις
λαμπρώς τήν πόλιν σου, τού μύρου τοίς ορμήμασιν, ως θεία δέ σκηνώματα,
καθαγιάζεις τά σύμπαντα.

Η πόλις σου Μάρτυς ώς περ κρήνη, ναμάτων οράται ζωτικών, ως ρεύματα τά
μύρα σου, ποταμηδόν προχέουσα, θαλάσσας τών αιρέσεων, καί τών παθών
κατακλύζοντα.

Τό μύρον Χριστός εν τή ψυχή σου, Δημήτριε ρεύσαν νοητώς, ως χείλεσι σοίς
μέλεσι, μύρου πηγήν εξέχεε, τής χάριτος τού Πνεύματος, σεπτόν δεικνύων σε
σκήνωμα.

Θεοτοκίον

Ιδού η Παρθένος ανακράζει, τώ πάντων Δεσπότη καί Υιώ. Καλός εί ο
Νυμφίος μου, ιδού καλός ωραίός τε, εις τήν οσμήν τού μύρου σου, σπυριδί
δραμούμαι οπίσω σου.

Καταβασία

Τούς σους υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον
συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου,
στεφάνων δόξης αξίωσον.

Κάθισμα τού Αγίου

Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λογον

Ευσεβείας τοίς τρόποις κατά, πλουτών, ασεβείας τήν πλάνην καταβαλών,
Μάρτυς κατεπάτησας, τών τυράννων τά θράση, καί τώ θείω πόθω, τόν νούν
πυρπολούμενος, τών ειδώλων τήν πλάνην, εις χάος εβύθισας. όθεν επαξίως,
αμοιβήν τών αγώνων, εδέξω τά θαύματα, καί πηγάζεις ιάματα, Αθλοφόρε
Δημήτριε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι,
τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Ἐτερον τοῦ Αγίου

Βασιλεῖ τῶν αἰῶνων ευαρεστών, βασιλέως ἀνόμου πάσαν βουλήν, ἐξέκλινας Ἐνδοξε, καί γλυπτοίς οὐκ ἐπέθυσας, διὰ τοῦτο θύμα, σαυτὸν προσενήνοχας, τῷ τυθέντι Λόγω ἀθλήσας στερρότατα, ὅθεν καί τή λόγχῃ, τήν πλευράν ἐξωρύχθης, τὰ πάθη ἰώμενος, τῶν πιστῶς προσιόντων σοι, Ἀθλοφόρε Δημήτριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθω, τήν ἁγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Τοῦ Σεισμοῦ

Ἦχος δ'

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τῆς ἐπελθούσης σου οργῆς ἀφορήτου, ὅτι ἠλέησας ἡμᾶς καί ἐρρύσω, φιλανθρωπίας πέλαγος δεικνύων Χριστέ, νύν ευχαριστούμέν σοι, παιδευθέντες ἐκκλίνειν, ἀπό τῶν κακῶν ἡμῶν, τῶν ἡμᾶς θανατούντων. Ἀλλ' ἐπιβλέψας οἰκτεῖρον ἡμᾶς, ταῖς ἱκεσίαις Σωτήρ τῆς τεκούσης σε.

Τοῦ σεισμοῦ

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα».

Σαλεύεις Κύριε, τήν γῆν βουλόμενος, ἐδρασμῷ ἀληθείας πάντας ἡμᾶς, Δέσποτα στηρίζεσθαι, σαλευομένους προσβολαῖς, τοῦ δολίου πολεμήτορος.

Τῆ θεία νεύσει σου, κλονεῖς τὰ σύμπαντα, καί δονεῖς τὰς καρδίας τῶν ἐπὶ γῆς, κατοικούντων Δέσποτα, τῆς οὖν δικαίας σου οργῆς, ἄνες Κύριε τὰ κύματα.

Ουδόλως ἔχοντας, εἰς νοῦν τόν φόβον σου, ἐκφοβεῖς τή Κινήσει πάσης τῆς γῆς, μόνε ευσυμπάθητε, ἀλλά συνήθως ἐφ' ἡμᾶς, τὰ ἐλέη σου θαυμάστωσον.

Θεοτοκίον

Ναόν σε Δέσποινα, Θεοῦ γινώσκοντες, ἐν ἀγίῳ ναῷ σου χεῖρας οἰκτρᾶς, αἶρομεν εἰς δέησιν, ἴδε τήν κάκωσιν ἡμῶν, καί παράσχου σὴν βοήθειαν.

Τοῦ Αγίου πρώτος Κανὼν

Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα

Νενικηκοτα τό ψεύδος τῆς ἀσεβείας, ὁ τοῦ Θεοῦ πανύψιστος, Θεώμενος Λόγος, δόξη, ἐστεφάνωσε, Δημήτριε ψάλλοντα. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἰθυνόμενος παλάμη τῆ ζωηφόρω, πρὸς τοὺς λειμῶνας ἐφθασας, τοὺς γαληνοτάτους, ἔνθα νύν γηθόμενος, κραυγάζεις Δημήτριε. Δοξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Κατὰ τῆς πλάνης τό τρόπαιον ἀναστήσας, νικητικόν διάδημα, τῆς δικαιοσύνης, εἴληφας Δημήτριε, κραυγάζων τῷ Κτίστη σου. Δόξα τῇ δυνάμει

σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ως τών κτισμάτων απάντων ιερωτέρα, Μήτηρ Θεού γενέσθαι, μόνη ηξιώθης, τούτον γάρ γεννήσασα, τόν κοσμον εφώτισας, τής θεογνωσίας τή χάριτι.

Δεύτερος Κανών

Τήν ανεξιχνίαστον

Ώριμον ως βότρυν σε μάκαρ Χριστός, θείας εξ αμπέλου δρεψάμενος, εναποθλίβει, Μαρτυρίου τοίς ληνοίς, τό καταρρεύσαν γλεύκος δέ, μύρου θείαν βρύσιν ειργάσατο.

Πού μένεις Νυμφίε μου; πού τήν σκηνήν, σου εν μεσημβρία κατέπηξας; ο στεφανίτης, ανεβόα τώ Χριστώ, εις τήν οσμήν τών μύρων σου, μυρον εκδραμούμαι ληψόμενος.

Ρεύματα Δημήτριε πλάνης δεινής, κλύσας τών ιαμάτων σου ρεύμασιν, αμαρτιών μου, καί παθών τούς ποταμούς, εις τέλος αποξήρανον, μύρων σου τοίς ρευμασι δέομαι.

Θεοτοκίον

Λέγε μοι Νυμφίε μου, λέγε τρανώς. Πού ποτε ποιμαίνεις τά προβατα; η Νύμφη κράζει, τώ Νυμφίω καί υιώ, η οσμή γάρ τών μύρων σου, πάντας τούς φιλούντάς σε είλκυσεν.

Καταβασία

Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως, σου τού Υψίστου, ο Προφήτης, Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τού σεισμού

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τώ θείω φέγγει σου Αγαθέ, τάς τών ορθριζόντων σοι ψυχάς, πόθω καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τών πταισμάτων άνακαλούμενος».

Καί σύ καρδιά σείσθητι νύν, βλέπουσα Θεού τήν απειλήν, επικειμένην καί βόησον. Φείσαι τού λαού σου Δέσποτα Κύριε, καί παύσον τήν δικαίαν οργήν σου εύσπλαγχνε.

Λαόν καί πόλιν ήν περ τώ σώ, αίματι εκτήσω Ιησού, μή παραδώς εις απώλειαν, εν τώ συνταράσσειν τήν γήν σεισμώ φοβερώ, χορός τών Αποστόλων καθικετεύει σε.

Οδούς σου Δέσποτα τάς ορθάς, γνώμη υπεκκλίνοντες στρεβλή, εις αγανάκτησιν τρέπομεν, σέ τόν συμπαθή τε καί αμνησικάκον, αλλ' ίλεως

οικτίρμον γενού τοίς δούλοις σου.

Θεοτοκίον

Νύν βοηθείας ήλθεν καιρός, νύν καταλλαγής χρεία Αγνή, πρός τόν Υιόν σου καί Κύριον, όπως οικτειρήση προσκεκρουκότας ημάς, καί τής επικειμένης οργής λυτρώσηται.

Τού Αγίου πρώτος Κανών

Σύ Κύριέ μου φώς

Πύρ πόθου θεϊκού, εν καρδία δεξάμενος, πύρ έσβεσας τής αθέου, τών ειδώλων μανίας, αίδιμε Δημήτριε.

Ρυόμενος ημάς, εκ κινδύνων επίφανον, Δημήτριε ταίς ευχαίς σου, περισκέπων τούς πίστει, καί πόθω ευφημούντάς σε.

Οι πίστει πρός τό σόν, επειγόμενοι τέμενος, Δημήτριε νοσημάτων, καί παθών ψυχοφθόρων, συντόμως απαλλάττονται.

Θεοτοκίον

Ο Λόγος τού Θεού, ό Πατρί ομοούσιος, σός γίνεται θεομήτορ, υπέρ νούν τε καί λόγον, Υιός σοι ομοούσιος.

Δεύτερος Κανών

Εξέστη τά σύμπαντα

Ο μέγας εν Μάρτυσι, Δημήτριος τοίς αίμασιν, ιδρώτας κεράσας τών αγώνων, μύρον τό θείον ημίν εσκεύασε, πυρί τώ τού Πνεύματος καλώς, εψήσας τό φάρμακον, εις ψυχών καινήν κάθαρσιν.

Σωμάτων τά τραύματα, καί τών ψυχών Δημήτριε, ως περ αντιδότηω δραστηρίω, μύρω καθαίρεις τώ εκ τού τάφου σου, ιόν αποπλύνων νοητόν, ζήλω τού Δεσπότου σου, σταλαγμοίς τών αιμάτων σου.

Πυρός ενεργέστερον, τό μυρον σου Δημήτριε, πάσαν διατρέχον Εκκλησίαν, βλυζει πηγάζει, ζεί τε καί δρά μυστικώς, τοίς πίστει προστρέχουσιν αυτώ, φλέγον τά νοσήματα, καί διώκον τούς δαίμονας.

Θεοτοκίον

Ο Λόγος εν μήτρα σου, Κόρη σκηνώσας είργασται, ταύτην μυροθήκην καινού μύρου, όθεν Παρθένε Αγίων θείων ψυχαί, οπίσω σου έδραμον θερμώς. Εί καλή βοώσαί σοι, εί καλή Κόρη Δέσποινα.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα, τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Τού σεισμού Ωδή ς' Ο Ειρμος

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βού σοι. Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Ουκ έχοντες Δέσποτα, παρρησίαν δυσωπείν, οι ταπεινοί τό ύψος σου, τούς εκλεκτούς Αγγέλους σου εις θερμήν, κινούμεν παράκλησιν, δι' αυτών τής οργής σου εξελού ημάς.

Νύν έγνωμεν Κύριε, ως ηθέλησας ημάς, καί ουδαμώς συνέχωσας, υπό τήν γήν συμπτώμασιν χαλεποίς, πολλά πλημμελήσαντας, ευχαρίστως διό σε μεγαλύνομεν.

Προστάπτεις σαλεύεσθαι, τά θεμέλια τής γής, όπως ημείς παυσώμεθα, οι ταπεινοί σαλεύεσθαι αρετών, τής κρείττονος στάσεως, καί τώ φόβω σου Λόγε στηριζώμεθα.

Θεοτοκίον

Αγία Θεόνυμφε, απορούμενον νυνί, τόν σόν λαόν οικτείρησον, καί μητρικαίς πρεσβείαις τήν καθ' ημών, Θεού αγανάκτησιν, μεταποιήσον τάχος δυσωπούμέν σε.

Τού Αγίου πρώτος Κανών

Θύσω σοι, μετα φωνής

Συμφώνως, συνελθόντες υμνούμεν Δημήτριε, τήν φωτοφόρον σου μνήμην, καί θαυμάτων πλήρη καί χαρισμάτων, τού Αγίου, καί σεπτού παμμακάριστε Πνεύματος.

Λύσόν μου, τās σειράς τών πταισμάτων πρεσβείαις σου, ως γάρ αήττητος Μάρτυς, παρρησίαν έχεις πρός τόν Δεσπότην, καί γενού μοι, καταφυγή καί σκέπη Δημήτριε.

Θεοτοκίον

Άσπιλον, τών ακανθών εν μέσω ευράμενος, ως καθαρώτατον κρίνον, καί κοιλάδων άνθος ώ θεομήτορ, ο νυμφίος, εν τή γαστρί σου Λόγον εσκήνωσεν.

Δεύτερος Κανών

Τήν θείαν ταύτην

Λουτρόν τού θείου Βαπτίσματος, λουσάμενος εχρίσθης Αοίδιμε, μύρω τού Πνεύματος. ό τηρηθέν σοι αμόλυντον, τής σής πλευράς τό αίμα, μύρον ειργάσατο.

Ανάστα δεύρο πλησίον μου, ψυχή τού Δημητρίου προσφθέγγεται, νυμφίος Κύριος, οίκον τού νάρδου εισέλθωμεν, καί τής οσμής τού μύρου μου

μεταλάβωμεν.

Καινά Δημήτριε κράζει σοι, νυμφίος ο Χριστός τά τελούμενα, ο χειμών λέλυται, δέυρο, τό ρόδον εξήνθησεν, εις τήν οσμήν ως φίλος, δράμε τών μύρων μου.

Εγώ φησίν ο ερώμενος, εγώ Νυμφίε σπεύδω οπίσω σου, οσμή γάρ μύρων σου, πάντων τών μύρων υπέρκειται, ήτις ημών τό αίμα μύρον ειργάσατο.

Θεοτοκίον

Θανάτω θάνατος λέλυται, ζωή από τού τάφου ανέτειλε, τώ ξένω τόκω σου, νόμων λυθέντων των φύσεων. Μαρτύρων δέ τό αίμα, μύρον γεγένηται.

Καταβασία

Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής Θεομήτορος, δεύτε τās χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες.

Κοντάκιον αυτόμελον

Ήχος β'

Τοίς τών ιαμάτων σου ρείθροις Δημήτριε, τήν Εκκλησίαν Θεός επιορφύρωσεν, ο δούς σοι τό κράτος αήτητον, καί περιέπων τήν πόλιν σου άτρωτον, αυτής γάρ υπάρχεις τό στήριγμα.

Ο Οίκος

Τύτον τόν μέγαν, πάντες συμφώνως οι πιστοί συνελθόντες, ως οπλίτην Χριστού καί Μάρτυρα τιμήσωμεν, εν ωδαίς καί ύμνοις αναβιώντες τώ Δεσπότη καί Κτίστη τής οικουμένης. Ρύσαι ημάς τού σεισμού τής ανάγκης φιλόανθρωπε, πρεσβείαις τής Θεοτόκου καί πάντων τών Αγίων Μαρτύρων. εις σέ γάρ ελπίζομεν, τού ρυσθήναι κινδυνων καί θλίψεων, ότι σύ υπάρχεις ημών τό στήριγμα.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΣΤ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου καί Ενδόξου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τού Μυροβλύτου, καί θαυματουργού.

Στίχοι

Δημήτριον νύπτουσι λόγχοι Χριστέ μου,
Ζηλούντα πλευράς λογχοτύκτου σής πάθος.
Εικοστή μελία Δημήτριον έκτη ανείλον.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Μάρτυρες Αρτεμίδωρος καί Βασίλειος, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

Αρτεμίδωρος, ώ τέλους ψήφος ξίφος,
Σύναθλον ειχε Βασίλειον πρός ξίφος.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Μάρτυς Λεππίνα κατά γής συρομένη, τελειούται.

Στίχοι

Εν γή συρείσα χερσί δυσσεβοφρόνων,
Αφήκεν εις γήν Λεππίνα σαρκός πάχος.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Γλύκων ξίφει τελειούται.

Στίχοι

Ξίφει προτείνας Μάρτυς αυχένα Γλύκων,
Σπονδήν γλυκείαν αίμά σου Χριστώ χέεις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού μεγάλου καί φρικώδους σεισμού.

Στίχοι

Έσεισας, αλλ' έσωσας αύθις γήν Λόγε.
Τής σής γάρ οργής οικτός εστι τό πλέον.

Τού σεισμού

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον ειργάσατο, Άγγελος τοίς Οσίοις Παισί, τούς Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεού, τόν τύραννον έπεισε βοάν.
Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Υπερύμνητος εί Κύριε μακρόθυμε, ότι ουκ εθανάτωσας, τούς οικέτας σου,
σπαραγμώ καί κλόνω φοβερώ, τής γής, αλλ' εφόβησας ζητών, τό επιστρέψαι
τών κακών, καί ζήσαι πάντας ημάς.

Στεναγμόν από καρδίας αναπέμψωμεν, καί δάκρυα προχέωμεν, όπως ίλεων
τόν Δεσπότην, εύρωμεν Χριστόν, εκτρίψαι σεισμώ πάντας ημάς, διά πληθύν
αμαρτιών, επαπειλούντα δεινώς.

Οίμοι! κράζωμεν, καί χείρας εκπετάσωμεν, προς τόν Θεόν τόν ύψιστον, καί
παυσώμεθα τού λοιπού, ποιείν τό πονηρόν, ιδού ο Σωτήρ αγανακτών,
σαλεύει άπασαν τήν γήν, στηρίζαι θέλων ημάς.

Θεοτοκίον

Νεύσον άχραντε, σωθήναι τούς οικέτας σου, απολεσθήναι μέλλοντας, εν
οργή Θεού, καί θυμώ μεγάλω καί φρικτώ, τής νύν επελθούσης απειλής, διά τό
πλήθος τών πολλών, αμαρτημάτων ημών.

Τού Αγίου Κανών πρώτος

Εν τή καμίνω

Λελαμπρυσμένος, τή θεία δόξη καί τή χάριτι, Μάρτυς αθλοφόρε, λάμπεις
φωτοειδώς, καί φωτίζεις τούς κραυγάζοντας. Ευλογημένος εί εν τώ ναώ τής
δόξης σου Κύριε.

Ως πορφυρίδι, κεκοσμημένος τώ σώ αίματι, έχων αντί σκήπτρου Ένδοξε τόν

Σταυρόν, τώ Χριστώ συμβασιλεύεις νύν, Ευλογημένος εί ο Θεός μου, κραυγάζων καί Κύριος.

Θεοτοκίον

Δεδοξασμένη, πεφωτισμένη Μητροπάρθενε, πάντας τούς τιμώντάς σε τήν παναληθή, Θεοτόκον περιφρούρησον, ευλογημένη σύ εν γυναιξίν, υπάρχουσα Δέσποινα.

Κανων δεύτερος

Ουκ ελάτρευσαν

Ιερουργήσας τό αίμά σου Δημήτριε, σπείσας πανάριστε, τώ Βασιλεί τού παντός, πλευράν δέ λελόγχευσαι, τούτον μιμούμενος, όθεν δίδωσι, τήν αμοιβήν κατάλληλον, μύρον άλλοις δεδειχώς σε.

Σεσωμάτῳται τό μύρον τό ουράνιον, Χριστός ο κυριος, διά φιλιάν βροτών, αυτόν δέ Δημήτριος, φιλήσας άριστα, χριστός γίνεται, μύρω καινώ χρισάμενος, καί σαρκός εκβλύζει μυρα.

Μύρω χρίσας με Χριστός αγαλλιάσεως, δουλείας έλυσε, καί τυραννίδος πικράς, αλλ' αύθις δεδούλωμαι, αισχίσταις πράξεσιν, ελευθέρωσον, αισχράς δουλείας Άγιε, σου τώ μύρω καταχρίσας.

Θεοτοκίον

Εκλεξάμενος νυμφίος ο ωραίος σε, Παρθένε Δέσποινα, τών γηγενών εκ φυλής, λαμπρώς παρεστήσατο, εκ δεξιών αυτού, Δεύρο Νύμφη μου, από Λιβάνου λέγων σοι, δεύρο Νύμφη μου καί Μήτερ.

Καταβασία

Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν; ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Τού σεισμού Ωδή η' Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς, Χριστέ μόνω τώ βούλεσθαι. Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας».

Τής δικαίας σου ταύτης οργής φιλόανθρωπε, επελθούσης αθρόως συνεταράχθημεν, καί απελπισμώ παντελεί συνεσχέθημεν, προσαναγκαζούντα, ορώντες καθ' ημών σε.

Ανατείνωμεν χείρας πιστοί καί όμματα, προς τόν μόνον Δεσπότην σώζειν δυνάμενον, κράζοντες. Χριστέ, τόν θυμόν σου απόστρεψον, αφ' ημών ταχέως, φιλόανθρωπος υπάρχων.

Χιλιάδες Αγγέλων, Μαρτύρων σύλλογος, Προφητών Αποστόλων, Οσίων.

Ιεραρχών, άγιος χορός, ικετεύει σε Δέσποτα. Φείσαι τού λαού σου, τού τεταπεινωμένου.

Ο γινώσκων Οικτίρμον τό ασθενές ημών, καί ευόλισθον πάντη καί αδιόρθωτον, άνες τήν οργήν, καί τόν τάραχον κόπασον, καί τώ σώ ελέει, οικτείρησον τόν κοσμον.

Θεοτοκίον

Συμπαθής Θεοτόκε τόν ευσυμπάθητον, η τεκούσα Σωτήρα, ίδε τήν κάκωσιν, καί τόν στεναγμόν τού λαού σου, καί τάχυνον, τού παρακαλέσαι, ημάς οικτειρηθήναι.

Τού Αγίου Κανών πρώτος

Χείρας εκπετάσας

Ημαύρωσας πάσαν τού εχθρού, μανίαν ένδοξε, καί τά παλαίσματα, τήν ακαθαίρετον δύναμιν, τού Χριστού περιζωσάμενος, καί νικηφόρος γεγονώς, Μάρτυς Δημήτριε, ανεβόας. Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Μαρτύρων ευστάθειαν δεικνύς, Μαρτύρων εύκλειαν έσχες Δημήτριε, λουτρόν λουσάμενος άγιον, ό δευτέραις ου μολύνεται, αμαρτημάτων προσβολαίς, λόγχη νυττόμενος, καί κραυγάζων. Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Η τών θαυμασίων πληθύς, τήν υπέρ νούν δωρεάν, ήν σου παρέσχε. Χριστός τοίς πάσιν Ένδοξε δείκνυσι, καί η χάρις τών ίάσεων, τήν υπέρ λόγον σοι σαφώς, χάριν κηρύττει ημίν, τοίς βοώσι. Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Τήν μόνην εν πάσαις ταίς γενεαίς, Παρθενομήτορα, καί Θεοτόκον Αγνήν υμνολογήσωμεν, αυτή γάρ, σωτηρίας ημίν πρόξενος, ώς τόν τού κόσμου Λυτρωτήν, Λόγον γεννήσαντα, ώ βοώμεν. Πάντα τά έργα υμνείτε τόν κυριον.

Κανών δεύτερος

Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω

Υψώσας Χριστόν εν Εκκλησία, αλήθειαν σου ο λάρυγξ εμελέτησε, στόμα σόν λελάληκε, σοφίας τά ρήματα, τών αρωμάτων ώφθησαν αι σιαγόνες σου, φιάλαι, διά τούτο Χριστός σε, μύρου θείου κρήνην, ανέδειξε τώ κόσμω.

Ρημάτων ισχύν σου Στεφηφόρε, ως βέλη τού δυνατού ο σός αντίπαλος, φρίπτων ανά χείράς σου, πορρωθεν στρεφόμενα, σου τήν πλευράν ανώρυξεν, μυρίω δόρατι, ή μύρων αναδούσα θαλάσσας, ως τούς Αιγυπτίους αυτόν καταβαπτίζει.

Ο μέγας φρουρός θεσσαλονίκης, ο ρύστης εν τοίς κινδύνοις ο εξαίρετος, πρόμαχος ο κράτιστος, πάσης Εκκλησίας τε, οία πατήρ φιλόστοργος, τοίς τέκνοις δίδωσι, θηλήν αυξητικήν ψυχοτρόφον, τήν πλευράν ως γάλα, τό

μύρον χορηγούσαν.

Νόσων καί δεινών αρρωστημάτων, δαιμόνων επιβουλής τε σύ διέσωσας, μέγιστε Δημήτριε, μύρου ταίς αρδείαις σου, τήν πατρικήν οικίαν μοι, ἦν περ ἐφίλησας, τιμών τήν ἀρετήν τῶν τεκόντων, οἷς ἡμάς συνάπτοις, υμνούντάς σου τήν χάριν.

Θεοτοκίον

Ὅλβον σε κοινόν, ὦ Θεοτόκε, καί δόξαν οἱ σέ τιμώντες πάντες ἔχοντες, πίστει σοι προστρέχομεν, πόθῳ σου δεόμενοι, τῆς ἀδοξίας λύτρωσαι, τῆς ἐν τῷ μέλλοντι, τρυφῆς τῆς αἰωνίου καί δόξης, ἐν σκηναίς Δικαίων, ἡμάς καταξιούσα.

Καταβασία

Παῖδας ευαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δέ ἐνεργούμενος, τήν οἰκουμένην ἀπάσαν, ἀγείρει ψάλλουσαν. Τόν Κύριον υμνεῖτε τά ἔργα, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τού σεισμοῦ Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμος

«Θεόν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμά Ἀγγέλων ἀτενίσαι τά τάγματα, διὰ σοῦ δέ Πάναγνε, ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανόις, Στραταίς σέ μακαρίζομεν».

Ἰδοῦ οἱ πάντες ἡμεῖς ἐπταίσαμεν, καί φοβερῶς ἡ γῆ μηδέν σφαιεῖσα κολάζεται, νοθετῶν γάρ ἡμάς ὁ φιλόανθρωπος, ὅλην αὐτὴν σαλεύει, λάβωμεν αἴσθησιν, καί τῆς σωτηρίας ἐαυτῶν ἐπιμελώμεθα.

Ὡρῶν καί χρόνων ὑπάρχων Κύριος, μιά ροπή ἠθέλησας ἐκτρίψαι τοὺς δούλους σου, ὑπὸ δέ τῆς πολλῆς εὐσπλαγχνίας σου, Δέσποτα ἐκωλύθης, εὐχαριστούμέν σοι, οἱ ἀναπολόγητοι ἡμεῖς, μόνε φιλόανθρωπε.

Σεισμοῦ μαχαίρας, πικρᾶς ἀλώσεως, καί ἐθνικῆς Χριστέ ἐπιδρομῆς καί συμπτώσεως, καί λιμοῦ καί λοιμοῦ καί κακώσεως, πάσης ἄλλης οἰκτίρμον, ρύσαι τήν πόλιν σου, ἀπάσάν τε χώραν, τῶν πιστῶς υμνολογούντων σε.

Ἡ γῆ ἀγλώσσωσ βοᾷ στενάζουσα, τί με κακοῖς μιαίνετε πολλοῖς πάντες ἄνθρωποι; καί ὑμῶν ὁ Δεσπότης φειδόμενος, ὅλην ἐμέ μαστίζει, λάβετε αἴσθησιν, καί ἐν μετανοίᾳ, τόν Θεόν ἐξιλεώσασθε.

Θεοτοκίον

Φθοράν τῷ τίκτειν μή υπομείνασα, πάσης φθοράς Παρθένε ἐξελοῦ ἡμάς ἀπαντας, καί σεισμοῦ βαρυτάτου καί θλίψεως, παύουσα τοῦ Δεσπότη τοῦ τήν ἀγανάκτησιν, ταῖς σαῖς μητρικαῖς καταλλαγαῖς θεοχαρίτωτε.

Τού Ἁγίου Κανῶν πρῶτος

Λίθος αχειρότητος

Ρήξον τά δεσμά τών πταισμάτων, τών σέ υμνούντων Αθλοφόρε, παύσον τών παθών τās προσβολάς, τόν σάλον λύσον τόν τών αιρέσεων, τών πειρασμών κατεύνασον, τήν καταιγίδα ταίς πρεσβείαις σου.

Ίθυνον πρός τρίβους ευθείας, τής ουρανίου βασιλείας, τήν ιερωτάτην σου ποιήνην, στεφανηφόρε Μάρτυς Δημήτριε, επί νομήν σωτήριοι, επί τόν τόπον τόν αιώνιον.

Θεοτοκίον

Ως ρίζαν πηγήν καί αιτίαν, τής αφθαρσίας σε Παρθένε, πάντες οι πιστοί πεπεισμένοι, ταίς ευφημίαις καταγεραίρομεν, σύ γάρ τήν ενυπόστατον, αθανασίαν ημίν έβλυσας.

Κανών δεύτερος

Άπας γηγενής

Γή καί ουρανός, τό πράγμα θαυμάζουσι, τό σόν Δημήτριε, τήν γάρ εν σαρκί ζωήν, καλών παντοίων κοσμήσας είδεσι, τό κατ' εικόνα βέλτιστε, λαμπρώς απείληφας, τό δέ σώμα, βάψας σου τοίς αίμασι, Βασιλεύς ως λαμπρός μύρω κέχρισαι.

Ίνα τήν στολήν, ενδύση Δημήτριε, ήν εξεδύσατο, πρίν ο παλαιός Αδάμ, Αδάμ τόν νέον καλώς ενδέδυσαι, καί τής σαρκός τό κώδιον χαίρων απέρριψας, διά τούτο, μύροις τε καί στέμμασι, βασιλεία λαμπρά σοι μνηστεύεται.

Νούς ουκ εξαρκεί, καί λόγος ανθρωπίνος εκδιηγήσασθαι, τās υπερφυείς τιμάς, καί δόξας Μάρτυς, άς περ απείληφας, συμβασιλεύων άληκτα, Χριστώ μακάριε, τό δέ μύρον, σύμβολον σαφέστατον, υπέρ φύσιν εκβλύζον σής κόνεως.

Ήν περ Αθλητά, Χριστός εξηγόρασε, ποιήνην τώ αίματι, λόγοις ιεροίς καί σύ, καί νόμοις αίμασί τε συνέστησας, αλλά καί νύν τοίς μύροις σου τρέφων καί θαύμασιν, εις αιώνας, άτρωτον συντήρησον, χαλεπών εξ αιρέσεων μέγιστε.

Θεοτοκίον

Ύμνους ευτελείς, δεήσεις τε προσδεξαι τās ημών Δέσποινα, λύσον συμφορών πικρών, ημίν τό νέφος, κοινών ιδίων τε, τής Εκκλησίας κοίμισον, Αγνή τόν κλύδωνα τών Βαρβάρων, σκόρπισον τās φάλαγγας, καί μελλούσης κολάσεως λύτρωσαι.

Καταβασία

Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αύλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ιερά θαυμάσια τής Θεομήτορος, καί βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Αγνή αιειπάρθενε.

Εξαποστειλάριον

Τοίς Μαθηταίς

Μάρτυς Χριστού Δημήτριε, ως ποτέ τού Λυαίου, τήν οφρύν καί τήν έπαρσιν, καί τό ίππειον θράσος, καθείλες χάριτι θεία, τόν γενναίον κρατούνας, εν τώ σταδίω Νέστορα, τού Σταυρού τή δυνάμει, ούτω καμέ, ταίς ευχαίς σου κράτυνον Αθλοφόρε, Κατά δαιμόνων πάντοτε, καί παθών ψυχοφθόρων.

Θεοτοκίον

Τόν σαρκωθέντα Κύριον, εξ αγνών σου αιμάτων, Παρθενομήτορ άχραντε, δυσωπούσα μή παύση, υπέρ ημών τών σών δούλων, όπως εύρωμεν χάριν, καί εύκαιρον βοήθειαν, εν ημέρα ανάγκης, γένος βροτών, απειλής σεισμού τε τού βαρυτάτου, κινδύνων τε εξαίρουσα, μητρικαίς σου πρεσβείαις.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία, δευτερούντες τό πρώτον.

Ήχος πλ.α'

Χαίροις ασκητικών

Δεύρο Μάρτυς Χριστού πρός ημάς, σου δεομένους, συμπαθούς επισκέψεως. καί ρύσαι κεκακωμένους, τυραννικαίς απειλαίς, καί δεινή μανία τής αιρέσεως, υφ' ής ως αιχμάλωτοι, καί γυμνοί διωκόμεθα, τόπον εκ τόπου, συνεχώς διαμείβοντες, καί πλανώμενοι, εν σπηλαίοις καί όρεσιν. Οίκτηρον ούν πανεύφημε, καί δός ημίν άνεσιν, παύσον τήν ζάλην καί σβέσον, τήν καθ' ημών αγανάκτησιν, Θεόν ικετεύων, τόν παρέχοντα τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Τείχος ωχυρωμένον ημίν, τάς ελεπόλεις τών εχθρών μή πποούμενον, εδόθης τάς τών βαρβάρων, επιδρομάς καταργών, καί πασών τών νόσων τά συμπτώματα, κρηπίς ακατάβλητος, καί θεμέλιος άρρηκτος, καί πολιούχος, οικιστής καί υπέρμαχος, εχηρημάτισας, τή σή πόλει Δημήτριε, ήν καί νύν παμμακάριστε, δεινώς κινδυνεύουσαν, καί τρυχομένην αθλίως, ταίς σαίς πρεσβείαις διάσωσον, Χριστόν ικετεύων, τόν παρέχοντα τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Πάσαν τήν αρετήν συλλαβών, τών Αθλοφόρων ο χορός αναδείκνυται, εντεύθεν τής ακηράτου, καί μακαρίας ζωής, τήν τρυφήν αξίως εκληρώσαντο, εν οίς αξιάγαστε, διαπρέπων Δημήτριε, καί τή μιμήσει, τού Χριστού σεμνυνόμενος, καί καυχώμενος, τή τής λόγξης ισότητι, αίτησαι εκτενέστερον, ημάς τούς τιμώντάς σε, τών παθημάτων ρυσθήναι, καί χαλεπών περιστάσεων, θερμώς ικετεύων, τόν περέχοντα τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος δ'

Ανδρέου Ιεροσολυμίτου

Τόν λόγχαις κληρωσάμενον, τής σωτηρίου πλευράς τήν χάριν, τής νυγείσης τή λόγχη, εξ ής ημίν πηγάζει ο Σωτήρ, ζωής καί αφθαρσίας νάματα, Δημήτριον τιμήσωμεν, τόν σοφώτατον εν διδαχαίς, καί στεφανίτην εν Μάρτυσι, τόν δι' αίματος τελέσαντα, τόν τής αθλήσεως δρόμον, καί θαύμασιν εκλάμπαντα πάση τή οικουμένη, τόν ζηλωτήν τού Δεσπότου, καί συμπαθή φιλόπτωχον, τόν εν πολλοίς καί πολλάκις κινδύνοις χαλεποίς, τών

Θεσσαλονικέων προϊστάμενον, οὐ καὶ τὴν ἐτήσιον μνήμην γεραίροντες, δοξάζομεν Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν ενεργούντα δι' αὐτοῦ πάσι τὰ ἰάματα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ρύσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν αναγκῶν ἡμῶν, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ τεκούσα τὸν τῶν ὅλων Ποιητὴν, ἵνα πάντες κράζωμέν σοι. Χαίρει ἡ μόνη προστασία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Απόλυσις.

Δίδεται καὶ ἅγιον Μύρον ἐκ τοῦ Ἁγίου, ψαλλομένων τῶν ἰδιομέλων αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τοῦ Ἁγίου ἡ γ' καὶ ζ' Ὠδή.

**Ὁ Απόστολος πρὸς Τιμόθεον β'
Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι...**

Εὐαγγέλια δύο

**Εἰς μὲν τὴν εορτὴν τοῦ Ἁγίου τὸ κατὰ Ἰωάννην.
Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐαυτοῦ Μαθηταῖς. Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπάτε ἀλλήλους...**

**Εἰς δὲ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ σεισμοῦ τὸ κατὰ Ματθαῖον.
Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐμβάντι τῷ, Ἰησοῦ εἰς πλοῖον...**

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλούϊα.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νέστορος.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ζ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τρία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Ἦχος α'

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες ἀνευφημήσωμεν, τὸν Ἀθλητὴν τὸν μέγαν, καὶ γενναῖον ὀπλίτην, Δημήτριον τὸν πάσαν τὴν τοῦ ἐχθροῦ, δυναστείαν πατήσαντα, τούτῳ βοῶντες ἐν πίστει. Ὑπὲρ ἡμῶν, τὸν Χριστὸν Μάρτυρα ἰκέτευσέ.

Τόν αριστεά τόν θεϊόν καί μιμητήν τού Χριστού, τό τής αγνεΐας κάλλος, τήν πηγήν τών θαυμάτων, Δημήτριον τόν μέγαν πάντες πιστοί, εν ωδαΐς ευφημήσωμεν, αγιαζομενοι σώματα καί ψυχάς, εν τή μνήμη τή ενδόξω αυτού.

Θεσσαλονίκη χορεύει επί τή μνήμη σου, καί συγκαλείται πάσας, τών πιστών τάς χορείας, Δημήτριε τρισμάκαρ, τελέσαι τήν σήν, φωτοφόρον πανήγυριν, οίς καί ημεΐς συνελθόντες ασματικώς, ευφημούμεν τούς αγώνάς σου.

Καί τρία τού Αγίου Νέστορος

Ἦχος πλ. δ'

Ω τού παραδόξου θαύματος

Νέστορ Αθλητά μακάριε, τήν πανοπλίαν Χριστού, σεαυτώ περιθέμενος, αισθητώς Λυαίω μέν, συμπλακείς τούτον ώλεσας, ταΐς αοράτοις δέ τόν αόρατον, λαβαΐς Βελίαρ σύ συνεπόδισας, καί εθανάτωσας, νίκης διαδήματι όθεν τήν σήν, κάραν εστεφάνωσεν, ο μεγαλόδωρος.

Λόγοις ενθέοις νευρούμενος, Νέστορ σοφέ αληθώς, Δημητρίου τού Μάρτυρος, αλαζόνα τύραννον, ανδρικώς εθανάτωσας, καί τόν θανόντα καί Άδην λύσαντα, ομολογήσας Θεόν αθάνατον, θάνατον άδικον, καθυπέστης ένδοξε, όθεν ζωήν, χαΐρων ατελεύτητον, εκληρονομησας.

Θεΐος νεανίας πέφυκας, σώματος ώρα σοφέ, διαπρέπων καί χάριτι, θεϊκή κοσμούμενος, καί ρώμη σεμνυνόμενος. όθεν Λυαΐου λύσας τήν δύναμιν, τή δυναστεία τού, Παντοκράτορος, χαΐρων ενήθλησας, καί χοροΐς ηρίθμησαι τών αθλητών, οίς συναγαλλόμενος, ημών μνημόνευε.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Σήμερον η οικουμένη πάσα, ταΐς τού Αθλοφόρου αυγάζεται ακτίσι, καί η τού Χριστού Εκκλησία, τοΐς άνθεσιν ωραΐζομένη, Δημήτριε βοά σοι, θεράππον Χριστού, καί προστάτα θερμότατε, μή ελλίπης πρεσβεύειν υπέρ τών δούλων σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, ΣΤΙΧΗΡΑ ΠΡΟΣΟΜΟΙΑ, ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ.

Ἦχος β'

Οΐκος τού Εφραθά

Μύρον τό νοητόν, σέ Μάρτυς καταθέλξαν, πρός αρετών τά μύρα, διήγειρε καί μύρα, βλύζειν αφθόνως δέδωκε.

Στίχ. Δίκαιος ως φοΐνιξ ανθήσει καί ωσει κέδρος η εν τώ Λιβάνω πληθυνθήσεται.

Εύγε τῆς καλλονῆς, τοῦ μύρου τῆς σαρκός σου. υπέρευγε τοῦ μύρου, τοῦ τῆς ψυχῆς σου Μάκαρ, οὐ περ ἐκεῖνο γνῶρισμα.

Στίχ. Πεφυτευμένοι ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσουσι.

Εἰς βόθρον τόν Σατάν, ὄν ὠρυξέ σοι Μάκαρ, ἐμβεβληκῶς γενναίως, ἀπέπνιξας τελείως, τοῖς ποταμοῖς τῶν μύρων σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μύρου τοῦ νοητοῦ, ἀξία μυροθήκη, γεγεννημένη Κόρη, παθῶν με δυσωδίας, ἀπάλλαξον πρεσβείαις σου.

Απολυτίκιον Ἦχος γ'

Μέγαν εὐρατο ἐν τοῖς κινδύνοις, σέ υπέρμαχον ἡ οἰκουμένη, Αθλοφόρε τὰ ἔθνη τροπούμενον. Ὡς οὖν Λυαίου καθείλες τὴν ἐπαρσιν, ἐν τῷ σταδίῳ θαρρύνας τόν Νέστορα, οὕτως Ἄγιε, Μεγαλομάρτυς Δημήτριε, Χριστόν τόν Θεόν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ὁ Μάρτυς σου, Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ, τό στέφος ἐκομίσαστο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἔχων γάρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθείλεν, ἔθραυσε καί δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καί ἀγγέλοις ἀγνωστον Μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεός ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν ἐκουσίως υπέρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι' οὐ ἀναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες τῆς Οκτωήχου, καί τοῦ Ἁγίου Νέστορος ὁ παρών.

Ὡδή α' Ἦχος δ'

Ἄρματα Φαραῶ

Ἄρματι φλογερῷ, τῷ σῷ αἵματι Σοφέ, χαίρων ἐπιβέβηκας, καί πρὸς οὐράνιον ὕψος, ἐνθα Ἰησοῦς τό ἀχρονον φῶς, μετὰ χαρὰς ἀνελήλυθας.

Θώρακα νοητόν, τόν τῆς πίστεως σαυτῷ, Νέστορ περιθέμενος, καὶ τόν Σταυρόν ὡς δόρυ ἔχων ἐν χερσὶ, τὰς τοῦ ἐχθροῦ, στερρῶς συνέκοψας φάλαγγας.

Ζέσει τῆς τοῦ Χριστοῦ, κρατυνόμενος στοργῆς, ἔνδον εἰσεπήδησας, ἐν τῷ σταδίῳ καί πάσας, ἔλυσας Λυαίου μηχανάς, καί νίκης τρόπαιον ἔστησας.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες ἐν γαστρὶ, τὸν συνάναρχον Πατρί, ἔτεκες ἀπείρανδρε, υπερφυῶς κατὰ σάρκα, μείνασα παρθένος ὄντως Ἀγνή, διό σε πάντες γεραίρομεν.

Ὡδή γ'

Ὁ στερεῶν βροντήν

Δυναμωθεὶς τῷ κράτει τῆς ἰσχύος, τοῦ τοῦς μοχλοῦς συντρίψαντος, καί τὰς τοῦ Ἄδου πύλας, σπουδῆ εἰς τὸ στάδιον εἰσήλθες, καί κραταιῶς συνέτριψας, ἐχθροῦ μηχανήματα.

Ὁ παλαιάς ἀπάτης ἀρχηγέτης, πρό τῶν ποδῶν σου ἠπλωται, νεανικῶς γάρ πρὸς ἐκτομήν, προσεχώρησας τοῦ ξίφους, Νέστορ Μαρτύρων καύχημα, διό ευφημούμέν σε.

Προκαταλύσας θράσος παρανόμων, Θεῷ θυσίαν ἔθυσας, Μάρτυς τὸ αἷμά σου ἀμοιβήν, ἱεράν αὐτῷ παρέχων, διό σε ἀντημείψατο, πλουσίῳις χαρίσμασι.

Θεοτοκίον

Τὴν ἐξ, Ἀδάμ τοῦ γένους ἀμορφίαν, ἐπεισαχθεῖσαν βρώματι, κυοφορούμενος Ἰησοῦ, ἐν γαστρὶ τῆς Θεοτόκου, υπερφυῶς ἀνέπλασας, τὸ πρῶτον κάλλος δούς ἡμῖν.

Ὁ Εἰρμός

«Ὁ στερεῶν βροντήν καί κτίζων πνεῦμα, στερέωσόν με Κύριε, ἵνα υμνώ σε εἰλικρινῶς, καί ποιῶ τὸ θέλημά σου, ὅτι οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς σύ ὁ Θεός ἡμῶν».

Κάθισμα Ἦχος δ' Ὁ ὑψωθεὶς

Οὐ κατεπλάγης τῶν ἐχθρῶν τὴν μανίαν, οὐκ ἐδειλίσας σαρκὸς ἀληθόνας, ἀλλ' ἀπποήτως ἔδραμες πρὸς πάλην Σοφέ, φέρων τὸ υπέρμαχον, τοῦ Σταυροῦ θεῖον ὄπλον, ὅθεν τὸν ἀλάστορα, παρευθὺς θανατώσας, ἐθανατώθης Νέστορ καί ζωῆς, κατηξιώθης Χριστῷ παρ ἱστάμενος.

Θεοτοκίον

Ὁ ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καθεζόμενος, καί ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς αὐλιζόμενος, ὡς ἐπὶ θρόνου κάθηται ἁγίου αὐτοῦ, Δέσποινα ἐν κόλποις σου, σαρκικῶς, ὁ Θεός γάρ, ὄντως ἐβασίλευσεν, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη, καί συνετώς νῦν ψάλλομεν αὐτῷ, ὃν ἐκδυσώπει, σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ὡδή δ'

Εἰσακήκοα ὁ Θεός

Δημητρίου καταυγασθεὶς, ταῖς φωτοβόλοις διδασκαλίαις, τῆς Ἑλλήνων ματαιότητος, τὴν ἀχλὺν διέφυγες, καί μαρτυρίου φέγγος ἀπήστραψας.

Ἀπιστίας τὴν ἀλμυράν, τaráξας θάλασσαν γλυκασμῷ σου, τῆς νοστήμου Νέστορ πίστεως, ἀσεβῶν στρατεύματα, βυθῷ τῶν σῶν αἱμάτων ἀπέπνιξας.

Φυτευόμενον πρὸς ζωὴν, εδείχθης δένδρον τῆ ευκαρπία, διατρέφων τῶν αγώνων σου, τῶν πιστῶν τό πλήρωμα, Νέστορ Χριστοῦ Μαρτύρων τό καύχημα.

Θεοτοκίον

Καθαρήριόν μοι γενού, αμαρτημάτων, καί δός μοι χεῖρα, βοηθείας κινδυνεύοντι, Παναγία Δέσποινα, Χριστιανῶν βεβαία αντίληψις.

Ὡδή ε'

Ὁρθρον φαεινόν ἡμῖν

Ἄογοις θείας γνώσεως, τὴν διάνοιαν καταρδευθεῖς, μαρτυρίου στάχυν ὠριμον, ἐνδοξε Νέστορ εβλάστησας.

Νόμοις τοῖς τῶν λογῶν σου, ὦ Δημήτριε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, αθείας τό ανομημα, ὁ Νέστωρ τό μέγα κατέπαυσεν.

Ἐχθρόν πρὸς ὀρώμενον, συμπλεκόμενος τὴν τοῦ Θεοῦ, ἀοράτως συμμαχίαν, ἐκέκτησο Νέστορ αἰδίμει.

Θεοτοκίον

Χαίρε ἡ κυήσασα, τὸν Θεόν ἀνευ σποράς, χαίρε μόνη Θεομήτορ πανάχραντε, χαίρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ὡδή ς'

Ζάλη με λογισμῶν

Σφραγίδι σημανθεῖς σου τὴν καρδίαν, γενναίως κατέτρωσας τῷ δόρατι τῆς ἀνδρείας, τὴν καρδίαν Λυαίου Ἀθλητά, καί χαίρων θανατούσαι, διὰ τὴν πάντων ζωὴν.

Νυμφίος ἐκ παστάδος τῆς σαρκός σου, Νέστορ ἐκπεπόρευσαι, στολαῖς ταῖς ἐξυφανθείσαις, ἐξ αἱμάτων σου Μάρτυς ἱερῶν φαιδρῶς ὠραῖσμένος, καί τῷ Δεσπότη παρέστης Χριστῷ.

Υψώσας ἐπὶ πέτραν σου τοὺς πόδας, ευσεβείας ἔστησε, Χριστὸς τῆς ζωῆς ἡ πέτρα, καί κατεύθυνε Νέστορ πρὸς αὐτὸν, τὰ διαβήματά σου, καί τοὺς ἐχθροὺς σου κατήσχυνε.

Θεοτοκίον

Ρήξον μοι τὰς σειράς τῶν ἐγκλημάτων, ἡ Θεὸν κυήσασα, τὸν αἶροντα τὴν τοῦ κοσμοῦ αμαρτίαν, Παρθένε Μαριάμ, ἐν σοὶ γάρ τὰς ἐλπίδας, τῆς σωτηρίας ἀνέθηκα.

Ὁ Εἰρμός

«Ζάλη με λογισμῶν καταλαβούσα, εἰς βυθὸν καθέλκει με, ἀμέτρων πλημμυλημάτων, ἀλλὰ σύ Κυβερνήτα ἀγαθέ, προφθάσας διάσωσόν με».

Κοντάκιον Ἦχος β' Τά ἀνω ζητῶν

Αθλήσας καλώς, αθάνατον τήν εύκλειαν, κεκλήρωσαι νύν, καί στρατιώτης άριστος, τού Δεσπότης γεγονόςας, ταίς ευχαίς Δημητρίου τού Μάρτυρος, σύν αυτώ ούν Νέστορ σοφέ, πρεσβεύων μή παύση υπέρ πάντων ημών.

Ο Οίκος

Ρώμη Θεού αθλήσας, παμμάκαρ, νικηφόρος εδείχθης, τόν εχθρόν τοίς ποσί καταπατήσας, δεδόξασαι, στεφανίτης σύν ταίς χορείαις τών σεπτών Αθλοφόρων Νέστορ εφάνης, καί Ααρών υπερήρθης Χριστού Αθλητά, σύν Άβελ αίμα τό θείον σου προσενέγκας, καί θρόνω θείω τού κτίσαντος παρεστώς, σύν Αγγέλων τοίς τάγμασι, πρεσβεύων μή παύση υπέρ πάντων ημών.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΖ' τού αυτού μηνος, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Νέστορος.

Στίχοι

Ομού Λυαίον καί λύμην τήν τής πλάνης,
Κτείνας ο Νέστωρ, τέμνεται διά ξίφους.
Εικάδι εβδομάτη αποκέρσαν Νέστορα κεδνόν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Καπιτωλίνης, καί Ερωτηίδος.

Στίχοι

Κτείνουσι δούλην εκ ξίφους καί κυρίαν,
Δούλας Τριάδος, τής αληθούς Κυρίας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Κυριακού, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχοι

Ο Κυριακος, εκλιπών γήν καί βίον,
Πρός αυτόν ήκει Κύριον τών κυρίων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Πρόκλης, συζύγου τού Πιλάτου.

Στίχοι

Εχειπαρεστώσάν σε, Πρόκλα Δεσπότης,
Ο Πιλάτω πρίν σώ παραστάς συζύγω.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Ο εν τώ όρει τώ Μωσει

Ο καταυγάσας τών πιστών τάς καρδιάς, ακτίσι τών αγώνων τού, Αθλοφόρου, ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Τής ασεβείας κατασβέσας τήν φλογα, τή δρόσω τών αιμάτων σου Μάρτυς Νέστορ, Ευλόγητός ει μέλπεις νύν, ό Θεός τών Πατέρων ημών.

Θυσία ζώσα εις οσμήν ευωδίας, Κυρίω προσαγόμενος Μάρτυς Νέστορ,

Ευλογητός εἰ ἐκράζεις, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Αγιωτέρα Χερουβίμ ανεδείχθης, τεκούσα υπεράγιον Θεόν Λόγον, Υπεραγία Δέσποινα, τόν ἡμᾶς αγιάζοντα.

Ωδή η'

Γή καί πάντα τά εν αὐτή

Γή τό αἷμά σου τό σεπτόν, ἐδέξατο χυθέν υπέρ Χριστοῦ, οἱ ουρανοί δέ τήν ψυχήν, ὡσπερ νύμφην ωραϊσμένην, Μαρτύρων χορείαι, καί Δικαίων ἀπάντων τά πνευματα, εν ἀγαλλιάσει, υπήντησάν σοι Μάρτυς.

Ω ψυχῆς σου θεοφιλοῦς, τόν θάνατον τόν πρόσκαιρον, ουδέν ηγησαμένης, τό δέ ζήν εν Κυρίῳ εκλεξαμένης! ὦ θείας ἀνδρείας, ἐχθρῶν κραταιότητα, τῶν μή ομολογούντων Χριστόν στηλιτευσάσης!

Τόν αγώνα σου τόν καλόν, ηγώνισαι τόν δρόμον ἀληθῶς, Νέστορ τετέλεκας σοφέ, καί τετήρηκάς σου τήν πίστιν, λοιπόν σοι τό στέφος, τό τῆς δικαιοσύνης ἀπόκειται, ὅπερ παρέξει Χριστός εις τούς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ου πποοῦμαι τού δυσμενοῦς, τά θήρατρα σέ έχων βοηθόν, ου φοβηθήσομαι κακά, σοί προστρέχων Θεοκυήτορ, εν σοί γάρ καυχῶμαι, καί εν σοί υπερβήσομαι Πάναγνε, τείχος ἀμαρτίας σωθεῖς τή σή πρεσβεία.

Ο Ειρμός

«Γή καί πάντα τά εν αὐτή, θάλασσα καί πάσαι αι πηγαί, οἱ ουρανοί τῶν ουρανῶν, φῶς καί »σκότος, ψύχος καί καύσων, υιοί τῶν ἀνθρώπων, ιερεῖς ευλογεῖτε τόν Κύριον, καί υπερευψοῦτε, εις πάντας τούς αἰῶνας».

Ωδή θ'

Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεία

Πορφύραν ἐξ αιμάτων, βεβαμμένην σου ιερῶν, φορέσας καί κατέχων δεξιά ὡσπερ σκήπτρον τόν Σταυρόν, συμβασιλεύεις τῷ Χριστῷ, Νέστορ μακάριε.

Πέπειρος βότρυς ὠφθης, τῆς ἀμπέλου τῆς νοητῆς, ληνοῖς δέ μαρτυρίου ἐκθλιβεῖς, κατανουξεως ἡμίν, οἶνον ἀνέβλυσας πιστοῖς, Νέστορ πολυάθλε.

Χορεύων μετ' Ἀγγέλων, πρό προσώπου τού Ἰησοῦ, καί δόξης ἀπολαύνων τῆς αὐτοῦ, τῶν τελούντων σου πιστῶς, Νέστορ τήν μνήμην τήν σεπτήν, αἰ μνημόνευε.

Θεοτοκίον

Φωτός ὠφθης δοχείον, τού σκεδάσαντος τήν ἀχλύν, τῆς πάλαι ἀγνωσίας ἀληθῶς, αγιάσματος σκηνή, χρυσή λυχνία ουρανῶν, υψηλοτέρα Ἀγνή.

Ο Ειρμός

«Ὅτι ἐποίησέ μοι, μεγαλεία ο δυνατός, καί ἅγιον τό ὄνομα αὐτοῦ, καί τό ἔλεος αὐτοῦ, εις γενεάν και γενεάν, τοῖς φοβουμένοις αὐτόν».

**Εξαποστειλάριον
Γυναίκες ακουτίσθητε**

Λυαίου τήν απόνοιαν, καί μανιώδη έπαρσιν, τή τού Σταυρού δυναστεία, καί ταις ευχαίς Δημητρίου, τού πανενδόξου Μάρτυρος, καθείλες Νέστορ πρότερον, τά πάθη τροπωσάμενος, καί Μάρτυς άριστος ώφθης, Χριστού σοφέ αθλοφόρε.

Θεοτοκίον

Συνήθως τά ελέη σου, φιλάγαθε πανύμνητε, καί τούς πολλούς οικτιρμούς σου, δείξον καί νύν Θεοτόκε, εκ πάσης περιστάσεως, κινδύνων τε καί θλίψεων, πάντας ημάς εξαίρουσα, τής απειλής τού σεισμού τε, τής φοβεράς λυτρομένη.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια, άπερ είπομεν χθές εν τώ Εσπερινώ.

Καί τά λοιπά τού Όρθρου, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Τερεντίου καί Νεονίλλης, καί τού Οσίου Πατρός ημών Στεφάνου τού Σαββαΐτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν τά εφεξής Προσόμοια Στιχηρά τών Μαρτύρων.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Πολυτροποις κολάσεσιν, ανδρικώς ομιλήσαντες, τού εχθρού τήν έπαρσιν κατεβάλετε, ομολογούντες Μακάριοι, τυράννων ενώπιον, τόν οφθέντα δι' ημάς, εν παχύτητι σώματος, καί τά άχραντα, υπομείναντα πάθη εκουσίως, καί πηγάσαντα τώ κόσμω, τόν ιλασμόν καί τό έλεος.

Τερεντίω συνήστραψαν, Νεονίλλα η ένδοξος, Νιτάς τε καί Σάρβιλος οι θαυμάσιοι, καί ο Φωκάς σύν ιέρακι, νομίμως αθλήσαντες, καί τό πύρ τών αικισμών, θεία δρόσω τού Πνεύματος, αποσβέσαντες, καί γενομενοι πύργοι ευσεβείας, καί ευπρόσδεκτοι θυσίαι, καί προσφοραί καθαρώταται.

Ως πολύφωτος Ήλιος, τή Σελήνη ενούμενος, Νεονίλλη τέτοκας ώ Τερέντιε, χορόν αστέρων επτάριθμον, Μαρτύρων εν αίματι, φοινηχθέντων καί φαιδράν, αφιέντων τήν έλλαμψιν, σκηνωσάντων τε, εις ανέσπερον λήξιν, ένθα πάντων, Αθλοφόρων αι αγέλαι, περιφανώς πολιτεύονται.

Καί τού Οσίου

Ἦχος πλ. δ'
Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

Πάτερ θεοφόρε Στέφανε, θεία φρονήσει τόν νούν, οχυρώσας λαμπρότατα, τόν θυμόν ανδρεία τε, σωφροσύνη τήν έφεσιν, δικαιοσύνη πάσαν τήν δύναμιν, ψυχής ιθύνας φιλοσοφώτατα, άρμα τερπνότατον, αρετών συνήρμους, ού επιβάς, χαίρων ανελήλυθας, πρός ύψος Όσιε.

Πάτερ θεορρήμον Στέφανε, θεολογία τόν νούν, κατελάμ πρυνας Όσιε, δορυφόρον οιά περ, τόν θυμόν προτεινόμενος, κατά βλασφήμων μάκαρ αιρέσεων, επιθυμία τρυφής τής άνωθεν, ής κατηξίωσαι, μετασχείν θεσπέσιε, περεστηκώς, θρόνω τοῦ Παντάνακτος, καί Παντοκράτορος.

Πάτερ θεορρήμον Στέφανε, δι' εγκρατείας τόν νούν, πλαινόμενος πάντοθεν, πρός τό πρώτον αίτιον, ανατρέχειν εποίησας, καί κατευνάσας, παθών τόν τάραχον, καί τούς θορύβους αποσεισάμενος, νού καθαρότητι, συνεκράθης πάνσοφε, πρός εφετών, όντως τό ακρότατον, θεόφρον Όσιε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σώσόν με σώσον πανάμωμε, η τόν Σωτήρα Χριστόν, απορρήτως κυήσασα, σέ γάρ μόνην κέκτημαι, προστασίαν καί άρρηκτον, τείχος καί σκέπην καί αγαλλίαμα, καί τής ψυχής μου θείαν παράκλησιν, σύ ούν με λύτρωσαι, ακοιμήτου σκώληκος, καί τοῦ πυρός, τοῦ διαιωνίζοντος, Μήτηρ Χριστού τοῦ Θεού.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σέ καθηλούμενον βλέπουσα, εν τώ Σταυρώ Ιησού, καί τά πάθη δεχόμενον, εκουσίως Δέσποτα, η Παρθένος καί Μήτηρ σου, Τέκνον εβόα, τέκνον γλυκύτατον, πληγάς αδίκως πώς φέρεις ο ιατρός, ο ιασάμενος, βροτών τήν ασθένειαν, καί τής φθοράς, άπαντας ρυσάμενος, τή ευσπλαγχνία σου;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, αναγινώσκειται εις Κανών τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων οι παρόντες δύο.

Ο Κανών τών Μαρτύρων

Ωδή α' Ἦχος δ'
Ανοιξω τό στόμα μου

Βυθώ χειμαζόμενος, τής αμαρτίας φιλόνηρωπε, πρός μόνον τό πέλαγος, τής ευσπλαγχνίας σου, ατενίζω μου, τό όμμα τής καρδίας, κυβέρνησον σώσόν με, τών Αθλοφόρων ευχαίς.

Ο άδυτος Ἦλιος, υμάς αστέρας ανέδειξεν, εν τώ στερεώματι, τής Εκκλησίας αυτού, καταυγάζοντας, τή λάμπει τών αγώνων, Μάρτυρες πανεύφημοι, ταύτης τό πλήρωμα.

Τῆς Πίστεως πρόβoλος, τῆς Εκκλησίας εδραΐωμα, Τερέντιος γέγονε, Νιτάς τε Σάρβιλος, καί Θεόδουλος, Ιέραξ Νεονίλλα, Βήλης ο θαυμάσιος, Ευνίκη τε καί Φωκάς.

Θεοτοκίον

Χαράς ἡμῖν πρόξενος, ὡς δεξαμένη τό πλήρωμα, τῆς ὅλης θεότητος, ὠφθης πανάμωμε, ὅθεν πάντες σοι, τό Χαίρε τοῦ Ἀγγέλου, συμφώνως κραυγάζομεν, θεοχαρίτωτε.

Ο Κανων τοῦ Οσίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Σοί Στέφανε στέφανόν σοι ομώνυμον οἴσομεν ὕμνον.

Θεοφάνους

Ὡδή α' Ἦχος β' Ἐν βυθῷ κατέστρωσε

Σοί τῆς σῆς παμμάκαρ διδαχῆς, χρέος προσκομίζοντες, τήν οφειλήν ἀπονέμομεν Στέφανε, ἐγκώμιον πλέκοντες, σύ δέ ἴλεως δεδεγμένος πανόλβιε, ταῖς σαῖς ἱεσῖαις, χάριν μοι παράσχου τήν τοῦ Πνεύματος.

Ὀλεθρίων ὄρμημα παθῶν, Πάτερ κατεμάρανας, λογιστικῷ κεχρημένος θεόφρονι, εὐμενῆς γάρ γέγονας, εὐπροσήγορος, προσηνῆς τε καί μέτριος, λόγῳ τῆς Σοφίας, Στέφανε καί γνώσεως στεφόμενος.

Ἱερῶς ἐκόσμησας σαυτόν, Πάτερ διά γνώσεως, καί πρακτικῆς ἐνεργείας χαρίσματος, θεορρήμον Στέφανε, ἐφιέμενος τῶν στεφάνων τῆς δόξης Χριστοῦ, ὅθεν τῆς ἐλπίδος ἀριστα, παμμάκαρ οὐ διήμαρτες.

Θεοτοκίον

Τῶν κτισμάτων πέφηνας Ἀγνή, πάντων ἀοράτων τε, καί ορατῶν υπερτέρα πανάμωμε, τόν γάρ Κτίστην τέτοκας, ὡς ἠυδόκησε, σαρκωθῆναι ἐν μήτρᾳ σου, ὦ σὺν παρρησία πρέσβευε, σωθῆναι τὰς Ψυχὰς ἡμῶν.

Τῶν Μαρτύρων

Ὡδή γ' Οὐκ ἐν σοφία

Ἦλιος ὡσπερ, πολυφώτῳ σελήνῃ ἐνούμενος, Νεονίλλη ο κλεινός, Τερέντιος ἀπεγέννησεν, ἀστέρων ἐπτάριθμον, χορόν Μαρτύρων Χριστοῦ.

Ἡ συντριβή σου, τῶν μελῶν Ἀθλοφόρε Τερέντιε χούν ἐξελέπτυνε, σοί δέ προεξένησε, δόξαν τήν ἀφραστον.

Κεχρυσωμέναις, ἀναπτάσα Ευνίκη ταῖς πτέρυξι, τῶν ἀνόμων ἰξευτῶν, τὰς πανουργίας ἐξέφυγες, καί ἐνδον ἐσκήνωσας, παστάδος τῆς νοητῆς.

Θεοτοκίον

Σέ η Σοφία, τού Θεού καθαρώτατον σκήνωμα, ευραμένη εκ τών σών, αγνών αιμάτων σεσάρκωται, καί μετά τήν κύησιν, άφθορον έδειξεν.

Τού Οσίου

Εξήνθησεν η έρημος

Εξέλαμψεν ο βίος σου, θεοφόρε Στέφανε, ολολαμπής ως ήλιος, εν τώ κόσμω καί κατεφώτισε, τούς σοί πίστει καί πόθω προσανέχοντας.

Φωτίζεται τά πέρατα, διδαχαίς σου Όσιε, ως γάρ φωστήρ εξέλαμψας, θεοφόρε τή Εκκλησία Χριστού, εν ή εστερεώθη η καρδιά σου.

Αδούλωτον ετήρησας, τήν ψυχήν σου πάθεσι, καί ηδοναίς τού σώματος, θεοφόρε Στέφανε τίμιε, διό νύν επαξίως ευφημούμέν σε.

Θεοτοκίον

Εφάνης καθαρότητι, ωσει κρίνον Δέσποινα, τών ακανθών εκλάμψασα, λαμπηδόσι τής παρθενίας σου, έν μέσω Θεοτόκε πανσεβάσμιε.

Ο Ειρμός

«Εξήνθησεν η έρημος, ωσει κρίνον Κύριε, η τών εθνών στειρεύουσα, Εκκλησία τή παρουσία σου, εν ή εστερεώθη η καρδιά μου».

Κάθισμα τών Μαρτύρων

Ήχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν

Ως αστέρες ηλίω φωτειδείς, Τερεντίω οι παίδες οι ιεροί, σαφώς συνανατέλλουσι, καί τήν κτίσιν αυγάζουσιν, ανδρικών αγώνων, γενναίοις πυρσεύμασι, πολυθειάς όντως, τήν νύκτα σκεδάσαντες, ούς εν ευφροσύνη μακαρίσωμεν πίστει, ως όντας θεράποντας, τού Θεού καί βοήσωμεν. Αθλοφόροι πανεύφημοι, πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Δόξα... Τού Οσίου

Ήχος ο αυτός Ανέστης εκ νεκρών

Ναόν φωτειδή, Πνεύματος τού Αγίου, τελέσας τήν ψυχήν, παναοίδιμε Πάτερ, ένδον έσχεσ αφράστως, τόν Βασιλέα Χριστόν καί Κύριον, εύρες πλούτον θαυμάτων, καί κόσμω νέμεις χάριν τήν άφθονον, διό κινδύνων πάντας καί φθοράς, συντήρει τούς υμνούντάς σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένε Μαριάμ, τών Αγγέλων η δόξα, ωραίισμα τερπνόν, καί γηγενών ο κόσμος, δίδου τοίς σέ υμνούσιν, αμαρτημάτων πάντων συγχώρησιν, ίλαθι τοίς σοίς δούλοις, ότι υπάρχεις Αγνή η λύτρωσις, απεγνωσμένων όντως ισχυρόν, προσφύγιον ανθρώπων.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η άσπιλος Αμνάς, τόν Αμνόν καί Ποιμένα, κρεμάμενον Σταυρώ, κατιδούσα εβόα, Τέκνον μου τί τό ξένον, καί παρ' ελπίδα τούτο νύν θέαμα; πώς η ζωή θανάτω, βροτοίς ομοίως καταδικάζεται; αλλά ανάστηθι εκ τών νεκρών, ἵνα χαίρουσα δοξάζω σε.

Τών Μαρτύρων

Ωδή δ' Επαρθέντα σε

Η επτάδελφος χορεία τών Αθλοφόρων, σύν τοίς δυσί γεννήτορσιν, άμωμος θυσία, σοί τώ δι' ημάς θαυμαστώς, τυθέντι ως πρόβατον, Δέσποτα Χριστέ προσηνέχθησαν.

Η τού Πνεύματός σοι χάρις ώσπερ εν είδει, περιστεράς οππάνεται, ένδοξε Ευνίκη, τού επικειμένου σε, κουφίζουσα κλύδωνος, τών δεινών βασάνων καί θλίψεων.

Επαιρόμενον τώ κράτει τής ασεβείας, τόν αλαζόνα τύραννον, πίστεως τοίς όπλοις, Μάρτυρες πανεύφημοι, καθείλετε ψάλλοντες. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ο θελήματι τά πάντα δημιουργήσας, δημιουργείται θέλων, εξ αγνών σου αιμάτων, σώζων Απειρόγαμε, τούς πίστει κραυγάζοντας. Δόξα τή δυνάμει σου Κυριε.

Τού Οσίου

Ελήλυθας, εκ Παρθένου

Σύ Στέφανε, Μοναζοντων εγένου στεφάνωμα, ού λίθον πολύτιμον, αλλ' αρετήν περικείμενος, ώφθης γάρ μακάριε, θεοχαρίτων όντως ενδιαίτημα.

Τήν ένθεον, θεοφόρε σοφίαν τετίμηκας, διό τών χαρίτων σε, αύτη στεφάνοις ελάμπρυνε, δόξαν τήν αιΐδιον, σοί προξενήσασα Πάτερ παναοίδιμε.

Επόθησας, ολοκλήροις καρδίας κινήμασιν, ορεκτόν τό έσχατον, κόσμου λιπών τήν τερπνότητα, πόθω δέ κατάλληλον, καί τήν απόλαυσιν εύρες Παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Νεκρώσεως, τόν καρπόν μοι η Εύα προσήγαγε, ζωήν δέ γεννήσασα, τήν ενυπόστατον Πάναγνε, αύθίς με ηνώρθωσας, διό κραυγάζω σοι. Δόξα τή κυήσει σου Δέσποινα.

Τών Μαρτύρων

Ωδή ε'
Σύ Κύριέ μου φώς

Σέ Κύριε ισχύν, κекτημένοι οι Μάρτυρες, στρεβλώσεων καί μαστίγων, καί πυρός καί θανάτου, ανδρείως κατετόλμησαν.

Ω παῖδες ιεροί, ώ θεόδεκτα σφάγια, ώ σύστημα διαλύσαν, μηχανάς πολυπλοκούς, εχθρού τού πολεμήτορος!

Νίκαις τήν κεφαλήν, αθανάτοις κατέστεψαι, νικήσασα τόν τήν Εύαν, εκνικήσαντα όφιν, Ευνίκη καλλιπάρθενε.

Θεοτοκίον

Φώς άχρονον ημίν, τού Πατρός τό απαύγασμα, γεγέννηκας υπό χρόνον, αγαθότητος πλούτω, γενόμενον Πανάμωμε.

Τού Οσίου

Μεσίτης Θεού

Ορμήν τών παθών, απαθείας έρωτι κατέσβεσας θεοφόρε Στέφανε, καί ταίς θεωρίαις καί ταίς πράξεσι, κατελάμπρυνας πάσαν, τήν τής ψυχής κατάστασιν.

Νοϊ καθαρώ, ταίς Γραφαίς ωμιλησας τού Πνεύματος, θεορρήμον Στέφανε, καί τής θεωρίας καί τής πράξεως, συνελέξω τόν πλούτον, θεόφρον Πάτερ Όσιε.

Σοφίας βυθόν, ερευνήσας Στέφανε κατέλαβες, ευρείν όσον χρήσιμον, καί τόν μαργαρίτην τόν πολύτιμον, διά πόνων εκτήσω, παμμάκαρ τόν τής γνώσεως.

Θεοτοκίον

Ιδού εν γαστρί, Θεοτόκε πάναγνε Χριστόν τόν Θεόν, υπέρ λόγον έσχηκας, ως περ Ησαΐας προηγόρευσεν, υπέρ φύσιν δέ τούτον, Θεογεννήτορ τέτοκας.

Τών Μαρτύρων

Ωδή ς'
Θύσω σοι, μετά φωνής

Τείνεσθαι, ανηλεώς προστάττει ό τύραννος, καί τοίς τροχοίς συνδεσμείσθαι, πολυτρόπω βίω τούς Μάρτυρας, αλλ' ησχύνθη, αηπήτους αυτούς θεασάμενος.

Σάρβιλος, Νεονίλλα Φωκάς καί θεόδουλος, Βήλης Ιέραξ Ευνίκη, καί Νιτάς ό θεός σύν Τερεντίω, ως γενναίοι, ευσεβώς ευφημείσθωσαν Μάρτυρες.

Λειμώνι, τής υμών εισιόντες αθλήσεως, οσμής πληρούμεθα θείας, τών υμών αγώνων Μακάριοι, τό δυσώδες, τών παθών εκ ψυχής απορρίπτοντες.

Θεοτοκίον

Η βάτος, προετύπου τό μέγα μυστήριον, τής υπέρ νούν σου λοχείας, τώ πυρί διόλου σπαργανουμένη, καί μηδόλως, καιομένη Παρθένε πανύμνητε.

Τού Οσίου

Εν αβύσσω πταισμάτων

Οικουμένης φωστήρ φαεινότατος, Πάτερ αναδέδειξαι λόγου λαμπρότησι, καταφωτίζων Στέφανε, τούς σοί πίστει καί πόθω προστρέχοντας.

Μακαρίως τόν βίον διήνυσας, μύσας τάς αισθήσεις γάρ έξω γεγένησαι, τής κοσμικής συγχύσεως, καί Θεώ προσωμίλησας Στέφανε.

Ως καλός ως ωραίος ο στέφανος, ώ νύν εστεφάνωσαι πάνσοφε Στέφανε, ταίς αρεταίς στεφόμενος, καί παθών βασιλεύσας πανάριστε.

Θεοτοκίον

Υπέρ φύσιν Παρθένε εκύησας, καί διαιωνίζεις Παρθένος εμφανίουςα, τής αληθούς θεότητος, τού Υιού καί Θεού σου τά σύμβολα.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι ά»βυσσον. Εκ φθοράς ό Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον τού Οσίου

Ήχος δ'

Ο υψωθείς

Καταφυτεύσας αρετών τόν παράδεισον, καί καταρδεύσας ταίς ροαίς τών δακρύων, ως τής ζωής Πανένδοξε τού ξύλου τυχών, σώσον ικεσίαις σου, εκ φθοράς τήν σήν ποιίμνην, ρύσαι περιστάσεως τούς θερμώς σε τιμώντας, σέ γάρ προστάτην μέγιστον Σοφέ, πάντες εν πίστει καί πόθω κεκτήμεθα.

Ο Οίκος

Ως καθαιρέτην τών παθών, καί τύπον ορθού βίου, αλείπτην τε αζύγων, κανόνα Μοναζοντων, και αρετών υπογραμμόν, πάντες συνελθόντες εν τή μνήμη σου Σοφέ, οι φοιτηταί σου κράζομεν. Δόξα τώ σέ αξίως δοξάσαντι, τέρασιν αλήκτοις καί σημείοις φοβεροίς, ουκ εν βίω μόνον, αλλά καί μετά τέλος. Διό εκδυσωπείν Χριστώ, μή ελλίπης, τοίς τιμώσί σε αεί, καταπεμφθήναι λύσιν τών πολλών καί χαλεπών εγκλημάτων, σέ γάρ προστάτην μέγιστον Σοφέ, πάντες εν πίστει καί πόθω κεκτήμεθα.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΗ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Τερεντίου καί Νεονίλλης, καί τών τέκνων αυτών, Νιτά, Σαρβίλου, Ιέρακος, Θεοδούλου, Φωκά, Βήληη καί Ευνίκης.

Στίχοι

Σύν επτά τέκνοις η δυάς τών συζύγων
Τιμήν τομήν ηγείτο τήν εκ τού ξίφους.
Δειρήν ογδοάτη γε Τερέντιος εικάδι κάρθη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου πατρός ημών Στεφάνου τού
Σαββαΐτου, τού καί Επισκόπου γενομένου.

Στίχοι

Επώνυμος Στέφανος ού φορεῖ στέφους,
Ὁ πρακτική χεὶρ ἀρετῆς πλέκειν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Ἁγίων Μαρτύρων Τερεντίου, Ἀφρικανού,
Μαξίμου, Παμπηίου, καί ἐτέρων τριάκοντα ἕξ.

Στίχοι

Τέμνουσι Τερέντιον, ὃς βλύσας γάλα,
Ἐδειξε καινόν καί τετμημένος τέρας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Φιρμιλιανού
Επισκόπου Καισαρείας, καί Μελχίωνος σοφιστοῦ, πρεσβυτέρου Ἀντιοχείας,
οἴτινες καθείλον Παύλον τόν Σαμοσατέα.

Στίχοι

Εἰρηνικῶς θνήσκουσιν εἰρήνης τέκνα,
Φιρμιλιανός καί σύν αὐτῷ Μελχίων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας Φεβρωνίας, θυγατρος Ἡρακλείου
Βασιλέως καί τού Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κυριακοῦ, τού φανερώσαντος τόν
τίμιον Σταυρόν ἐπὶ τῆς Βασιλείας Κωνσταντίνου τού Μεγάλου καί Ελένης, τῆς
αυτοῦ μητρός.

Στίχοι

Μίξας ελαίῳ, Κυριακέ παμμάκαρ,
Σόν αἷμα σεπτόν, μίγμα καινόν εἰργάσω.

Τή αυτή ημέρα, ἡ μήτηρ τού Ἁγίου Κυριακοῦ Ἄννα, λαμπάσι φλεχθείσα
καί ξεσθείσα, ἐτελειώθη.

Στίχοι

Φλεχθείσα σάρκα Μάρτυς Ἄννα λαμπάσιν,
Ἀειφανῆς υπῆρξε λαμπάς Κυρίου.

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών, Ἀθανασίου Πατριάρχου
Κωνσταντινουπόλεως τού ἐν τῷ Ἄθῳ ἀσκήσαντος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Μαρτύρων

Ὡδή ζ'

Ἐν τῇ καμίνῳ

Ἐν τῇ καμίνῳ, τῶν αἰκισμῶν οἱ θεῖοι Μαρτυρες, ὄροσον οὐρανόθεν εὖρον
υπομονῆς, εὐχαρίστως ἀναμέλποντες. Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης
σου Κύριε.

Ερηρυσμένον, τό τής ψυχής έχοντες φρόνημα, πέτρα τής ατρέπτου πίστεως τού Χριστού, τών αθέων τά φρυάγματα, σεισμόν οι Μάρτυρες, δι' ευχής εκτελούντες κατέβαλον.

Αναρτηθέντες, καί τας πλευράς ευτόνως ξεόμενοι, όξει δριμυτάτω τε καί πυρκαϊά, συμπλεγόμενοι Μακάριοι, πάσαν εφλέξατε, τήν ολώδη απάτην, υμνούντες τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ο περιβάλλον, τόν ουρανόν εν νεφέλαις Πανάχραντε, άλλον ουρανόν σε έδειξε επί γής, καί εκ σου περιεβάλετο, όλον τόν άνθρωπον, καί θεοί με δι' οίκτον αμέτρητον.

Τού Οσίου

Αντίθεον πρόσταγμα

Μυρίζουσιν Όσιε τών σών δογμάτων, οι λόγοι τή χάριτι, τού Πνεύματος λαμπόμενοι, θεότητα μίαν γάρ σέβων, προσώποις τρισί, Λόγου τε τήν σάρκωσιν υμνών, ευωδιάζεις ημάς πανόλβιε.

Ο βίος τώ λόγω σου συνδραμών Πάτερ, διπλούν σοι τόν στέφανον, παμμάκαρ προεξένησε, σοφίας γάρ όργανον, Πάτερ πανέντιμε, γέγονας τώ Κτίστη σου βοών. Ευλογημένος καί υπερένδοξος.

Ο λόγος σου άλατι διηρτυμένος, ο βίος σου χάριτι Παμμάκαρ λαμπρυνόμενος, εφάνη θεσπέσιε, διό τας άνω μονάς, ώκησας γηθόμενος Χριστώ, σύν παρρησία νύν παριστάμενος.

Θεοτοκίον

Ιθύνασα πάναγνε τόν εμόν βίον, προς τόν σόν πανεύδιον λιμένα καθοδήγησον, Θεόν ως κυήσασα, τών αγαθών τήν πηγήν, τοίς πάσι παρέχοντα πιστοίς, τής αφθαρσίας τήν αγαθότητα.

Τών Μαρτύρων

Ωδή η'

Χείρας εκπετάσας

Πυρός κατετόλμησαν φωτί, τού θείου Πνεύματος καταλαμπομενοι, λεβήτων βράσματα, έδειξαν ανενέργητα, τήν ένθεον αναψυχήν εξ ουρανού οι θείοι Μάρτυρες, δεδεγμένοι, ούς επαξίως πιστοί ανυμνήσωμεν.

Αγγέλων επέφανε πληθύς, εν τώ σταδίω φαιδρώς παραθαρρύνουσα, υμάς πανεύφημοι Μάρτυρες, καί τών πόνων υπεξαίρουσα, μεθ' ών τών Παίδων τήν ωδήν ανεκραυγάζετε. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Εγρήγορον έχων προς Θεόν, τό όμμα Σάρβιλε, τό τής καρδιάς σου,

βλεφάρων έφερεις κέντησιν, διελέγχων τόν δικάζοντα, τής αθειάς τή νυκτί περικρατούμενον, όθεν πάντες, σέ ως ημέρας υιόν μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Πατρός ευδοκία τόν Υιόν, εν μήτρα είληφας επισκιάσαντος, τού θείου Πνεύματος Άχραντε, καί τεκούσα ως πρίν πάναγνος, διαμεμένηκας. προς όν απαύστως πρέσβευε, λυτρωθήναι, πάντα τόν κόσμον φθοράς καί κολάσεως.

Τού Οσίου

Κάμινος ποτέ

Στέφος ευπρεπές, Χριστός ο ζωοδότης, τή κορυφή σου επιτέθεικε, φερώνυμε Στέφανε, καί γάρ πράξεισι διέπρεψας, καί θεωρίαις έφανας κράζων. Υπερυψούτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Όλην υπερβάς, τήν αίσθησιν παμμάκαρ, νοϊ τώ πρώτω προσωμίλησας, ψυχής καθαρότητι πολιτείας τε σεμνότητι, στεφανηφορε Στέφανε, κράζων. Υπερυψούτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Μάρτυρας Χριστού, θεόφρον ανυμνήσας, καί τών αγίων τά συστήματα, σύν τούτοις εσκήνωσας, ευφροσύνης εμπορουμενος, καί θείας απολαύσεως, κράζων Υπερυψούτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Νούς ο απαθής, εν μήτρα σου ενούται, τώ ανθρωπίνω, νοϊ Πάναγνε, σαρκός τε παχύτητι, υπό χρόνον δέ εγένετο, αιώνων ο υπέρτερος, όθεν σε Θεοτόκον, πίστει καί πόθω δοξάζομεν.

Ο Ειρμός

«Κάμινος ποτέ, πυρός εν Βαβυλώνι, τας ενεργείας διεμέριζε, τώ θείω προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ πιστούς δροσίζουσα ψάλλοντας. Ευ»λογείτε πάντα τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον».

Τών Μαρτύρων

Ωδή θ'

Λίθος αχειρότητος

Παράδεισος ώφθητε μέσον, ζωής τό ξύλον κεκτημένοι, κρήνη τε προχέουσα κρουούς, τών ιαμάτων καί ποταμός αληθώς, πεπληρωμένοι Άγιοι, θείων ναμάτων τών τού Πνεύματος.

Πυργοι τής Χριστού Εκκλησίας, καί γαληνότατοι λιμένες, τών εν τώ πελάγει τών δεινών, χειμαζομένων Μάρτυρες ώφθητε, καί τής ειρήνης τρόφιμοι, καί τών Αγγέλων ομοδίαιοι.

Τών αμαραντίνων στεφάνων, επιτυχόντες Αθλοφόροι, καί τού Παραδείσου τό πλάτος, χοροβατούντες πάσης στενώσεως, καί πειρασμών λυτρώσασθε, τούς επί γής υμάς γεραίροντας.

Θεοτοκίον

Η τών ουρανών πλατυτέρα, καί Χερουβίμ αγιωτέρα, πάσης τε τής κτίσεως ομού, τιμιωτέρα Θεόν όν έτεκες, υπέρ ημών ικέτευε, Παρθενομήτορ τών τιμώντων σε.

Τού Οσίου

Ανάρχου Γεννήτορος

Υπέρτιμε Στέφανε, νύν καθαρώς ηδόμενος, καί τρυφής απολαύων τής υπέρ έννοιαν, ένθα τών Αγίων οι δήμοι, περί Θεόν χορεύουσι Μάκαρ, τούς σοί καταφεύγοντας, μεσιτεύων πρός σέ έλκυσον.

Μετέστης γηθόμενος, πρός εφετών ακρότατον, πρός τό μόνον τώ όντι σαφώς μακάριον, πρός τό πανυπέρτατον κάλλος, πρός τήν ζωήν, τήν όντως αγήρω, πρός φώς τό ανέσπερον, θεοφόρε Πάτερ Στέφανε.

Ως ήλιος έλαμψας, εν Μοναστών συστήμασιν, απαλών εξ ονύχων καθιερούμενος, καί ώσπερ ακτίνας εκπέμπων, τάς αρετάς, τής σής πολιτείας, γλυκύτατε Στέφανε, θεοφόρε Πάτερ Όσιε.

Θεοτοκίον

Νοήσαντες πόρρωθεν, προβλεπτικούς τοίς όμμασιν, οι Προφήται σε πάντες προανεφώνησαν, ως γενησομένην Μητέρα, τού παντουργού, καί πάντων Δεσπότου, διό σε πανύμνητε, Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ο Ειρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τά »εσκορπισμένα, διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τών Μαρτύρων Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Σύν Τερεντίω ήστραψ εν, η σεπτή Νεονίλλα, Νιτάς Φωκάς καί Σάρβιλος, Βήλης τε καί Ιέραξ, Θεόδουλος καί Ευνίκη, τού Χριστού γάρ προθύμως, γενναίως υπερήθλησαν, καί τυράννους καθείλον, οι ευκλειείς, Αθλοφόροι Μάρτυρες ούς τιμώντες, φαιδρώς πανηγυρίζομεν, τήν λαμπράν αυτών μνήμην.

Καί τού Οσίου

Στεφανηφόρε Στέφανε, σύ δεξάμενος ζέσιν, τού Παναγίου Πνεύματος, απερράγης τού κόσμου, τόν σόν σταυρόν άρας Πάτερ, συγκραθείς τώ Χριστώ δέ δι' ακριβούς ασκήσεως, καί αγνής παρθενίας, τών υπέρ νούν, χαρισμάτων Όσιε ήξιώθης, έξ ών πλουτίζεις πάνσοφε, τήν υφήλιον πάσαν.

Θεοτοκίον

Τόν σαρκωθέντα Κύριον, εξ άγνών σου αιμάτων, Παρθενομήτορ Άχραντε, δυσωπούσα μή παύση, υπέρ αχρειών σών δούλων, όπως εύρωμεν χάριν, καί εύκαιρον βοήθειαν, εν ημέρα ή κρίνη, γένος βροτών, ως Θεός παρέχων τά κατ' αξίαν, σέ γάρ προστάτιν άπαντες, έχομεν εν ανάγκαις.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου.

Καί τά λοιπά τού Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

Ἀρχή

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΤΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

Ἱερεύς: Εὐλογητός ο Θεός ἡμῶν, πάντοτε, νύν καί αεί καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ἦχος α' Τῆς ἐρήμου πολίης

Τῆς Σκέπης σου Παρθένε, ανυμνοῦμέν τάς χάριτας, ἡ ὡ φωτοφόρον νεφέλην, εφ' ἧς ὑπέρ ἔννοιαν, καί Σκέπεις τόν λαόν σου νοερώς, ἐκ πάσης τῶν ἐχθρῶν ἐπιβουλῆς, σε γάρ σκέπην, καί προστάτιν, καί Βοηθόν, κεκήμεθα βοῶντές σοι, Δόξα τοῖς μεγαλείοις σου Ἀγνή, δόξα τῇ θεῖα σκέπῃ σου, δόξα τῇ πρὸς ἡμᾶς σου, προμηθεῖα, Ἄχραντε.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Τῇ υπερμάχῳ στρατηγῷ τά νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια, ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου Θεοτόκε, Ἀλλ' ὡς ἔχουσα τό κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζω σοι, Χαίρε νύμφη ἀνύμφευτε.

καί Δοξολογία

Δόξα σοι τῷ δείξαντι το Φῶς...

- Ἐλέησον ἡμᾶς, ο Θεός, κατὰ τό μέγα ἐλεός σου, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καί ἐλέησον.
- Ἐτι δεόμεθα ὑπέρ τῶν εὐσεβῶν καί Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.
- Ἐτι δεόμεθα ὑπέρ τού Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν ____, καί πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος.
- Ἐτι δεόμεθα ὑπέρ τού εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους καί πάσης Ἀρχῆς καί ἐξουσίας ἐν αὐτῷ, τού κατὰ ξηράν, θάλασσαν καί αέρα φιλοχρίστου ἡμῶν Στρατοῦ, καί ὑπέρ τού Κύριον τον Θεόν ἡμῶν ἐπί πλέον συνεργῆσαι καί κατευοδώσαι αὐτούς ἐν πάσιν,
- Ἐτι δεόμεθα ὑπέρ μακαρίας μνήμης καί αἰωνίου ἀναπαύσεως πάντων τῶν ὑπέρ τῆς Πίστεως καί τῆς Πατρίδος ἡμῶν ἡρωϊκῶς ἀγωνισαμένων καί ἐνδόξως πεσόντων ἐν τοῖς ἱεροῖς τού ἔθνους ἡμῶν ἀγῶσι, πάλαι τε καί ἐπ' ἐσχάτων, καί ὑπέρ τού συγχρωρηθῆναι αὐτοῖς πᾶν πλημμέλημα ἐκούσιόν τε καί ἀκούσιον.
- Ἐτι δεόμεθα ὑπέρ τού διαφυλαχθῆναι τήν ἁγίαν Ἐκκλησίαν καί τήν πόλιν ταύτην, καί πάσαν πόλιν καί χώραν ἀπό οργῆς, λοιμοῦ, λιμοῦ, σεισμοῦ, καταποντισμοῦ, πυρός, μαχαίρας, ἐπιδρομῆς ἀλλοφύλων, ἐμφιλίου πολέμου, καί ἀφνιδίου θανάτου, ὑπέρ τον ἴλεων, εὐμενῆ καί εὐδιάλακτον, γενέσθαι τόν ἀγαθόν καί φιλόανθρωπον Θεόν ἡμῶν, τού ἀποστρέψαι καί, διασκεδάσαι

πάσαν οργήν και νόσον, τήν καθ' ημών κινουμένην, και ρύσασθαι ημάς εκ τής επικειμένης δικαίας αυτού απειλής, και ελέησαι ημάς.

- Έτι δεόμεθα και υπέρ του εισακούσαι Κύριον τόν Θεόν φωνής τής δεήσεως ημών τών αμαρτωλών, και ελέησαι ημάς.

- Επάκουσον ημών, ο Θεός, ο Σωτήρ ημών, η ελπίς πάντων τών περάτων τής γής και τών εν θαλάσση μακράν, και ίλεως, ίλεως γενού ημίν, Δέσποτα επί ταίς αμαρτίαις ημών, και ελέησον ημάς.

-Τού Κυριαυ δεηθώμεν.

Ευχαριστούμέν σοι, Κύριε ο Θεός ημών, ότι και αύθις επί τήν εύσημον ταύτην ημέραν ήγαγες ημάς, επινίκιον ωδήν σοι αναμέλψαι τώ ευεργέτη και σωτήρι ημών, Ιδού γάρ οι Άρχοντες ημών και πάσα συναγωγή λαού επί ταυτό συναχθέντες ανάμνησιν επιτελούμεν έργου θαυμαστού και μεγάλου, ό η δεξιά σου ειργάσατο εν ταίς ημέραις ημών, εις ένδειξιν, ότι ημέρα Κυρίου επί πάντα υβριστήν και υπερήφανον και ημέρα πτώσεως επί πάντα υψηλόν και μετέωρον, τούς γάρ ενδόξους συνετάραξας μετά ισχύος και τούς υψηλούς τή ύβρει συνέτριψας μετά δυνάμεως, Διά τούτο, Κύριε, σήμερα τής αιnéσεώς σου πλήρης ημών πάσα η γή και εν ευγνωμοσύνη και αγαλλιάσει βοώμέν σοι, Τάς οδούς σου, Κύριε, γνώρισον ημίν και τάς τρίβους σου δίδαξον ημάς, νομοθέτησον ημάς εν τή όδώ σου και οδήγησον πάντας, τούς Άρχοντας και τόν Λαόν, επί τήν αλήθειάν σου, ότι πολλοί κυκλόθεν οι εχθροί ημών και μακάριος ο λαός, ού εστι βοηθός Κύριος ο Θεός αυτού, Έτι δέ και υπέρ τών ψυχών τών μαρτύρων αδελφών ημών δεόμεθά σου, τών τε εν πολέμω πεσόντων, τών τε αναιρεθέντων και τών εν αιχμαλωσία και εξορία τελειωθέντων, ίνα αυλισθώσιν εν αγαθοίς και αναπαύσωνται μετά δικαίων και ίνα τά οστά αυτών ως βοτάνη ανατείλη, όπως άν οί τε ζώντες και οι επ' ελπίδι αναστάσεως κεκοιμημένοι ευχαριστήριον αίνον και δοξολογίαν σοι αναπέμπωμεν τώ κραταιώ Βασιλεί τών αιώνων εις τούς αιώνας. Αμήν.

Απόλυσις

[Αρχή](#)

ΤΗ ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Αγίας Οσιομάρτυρος Αναστασίας τής Ρωμαίας, και τού Οσίου Πατρός ημών Αβραμίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' και ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τών Αγίων.

Προσόμοια τής Οσιομάρτυρος

Έχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Τάς στρεβλώσεις τού σώματος, και μαστών τήν αφάιρεσιν, και χειρών

υπήνεγκας καρτερώτατα, τήν τε οδόντων εκρίζωσιν, πλευρών τήν κατάφλεξιν, τών ποδών τήν εκκοπήν, καί τόν άδικον θάνατον, όθεν είληφας, τούς στεφάνους τής νίκης ουρανίους, εν θαλάμοις κατοικούσα, Αναστασία πολύαθλε.

Παρθενίας κειμήλιον, κεκλεισμένος Παράδεισος, ιερόν ανάθημα, θείον τέμενος, νύμφη Χριστού πανακήρατε, καί έμψυχον άγαλμα, ασκουσών υπογραμμός, τών Μαρτύρων αγλαΐσμα, κρήνη βρύουσα, ποταμούς ιαμάτων ανεδείχθης, τοίς τελούσί σου τήν μνήμην, Αναστασία πανεύφημε.

Τών Μαρτύρων αγλαΐσμα, τών Παρθένων απάνθισμα, τών Οσίων μέγιστον εγκαλλώπισμα, Αναστασίαν πολύαθλον, τής Ρώμης τό καύχημα, καί τερπνότατον Θεού, καί αμώμητον σφάγιον, τήν ακράδαντον, ευσεβείας κρηπίδα, δεύτε πάντες, ανυμνήσωμεν προθύμως, περιφανώς εναθλήσασαν.

Προσόμοια τού Οσίου

Ήχος πλ. δ'

Ω τού παραδόξου θαύματος

Πάτερ θεόφρον Αβράμιε, τού Αβραάμ μιμητής, χρηματίσας εν πνευματι, μετανάστης γέγονας, τής πατρίδος μακάριε, σαρκός Ορέξεις απαρνησάμενος, καί εν οικίσκω σμικρώ τό σώμά σου, κλείσας μακάριε, τόν νούν ανεπτέρωσας, πρός ουρανόν, ένθα τό πολίτευμα, σαφώς εκέκτησο.

Όσιε Πάτερ Αβράμιε, αβραμιαΐαν ψυχήν, φερωνύμως κτησάμενος, πειρασμούς υπήνεγκας, θεία πίστει ρωννύμενος, καί δι' αγάπης Θεώ ενούμενος, επαγγελίας τήν γήν κεκλήρωσαι, ωραιζόμενος, αρετών λαμπρότησιν, όθεν τήν σήν, μνήμην ευφραϊνόμενοι, πανηγυρίζομεν.

Όσιε Πάτερ Αβράμιε, τήν ταΐς απάταις δεινώς, υπαχθείσαν τού όφews, καί κατολισθήσασαν, απωλείας πρός βάραθρον, δι' επινοΐας θείας ανείλκυσας, καί σωζομένην Θεώ παρέστησας, ής την μετάνοιαν, πάντες κατεπλάγησαν, οι ευσεβώς, κυριον δοξάζοντες, τόν υπεράγαθον.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Πώς σου τήν χάριν υμνήσαιμι, καί τήν πολλήν πρός εμέ, τόν ανάξιον δούλόν σου, καθ' εκάστην πρόνοιαν, ήν σαφώς επιδείκνυσαι; πώς δέ σου φράσω τήν αγαθότητα, καί τήν ποικίλην όντως κυβέρνησιν; σύ ούν καί έτι νύν, εις αεί μου πρόστηθι, παντός κακού, ζώντα καί θανόντα με, εκλυτρουμένη Σεμνή.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ω τού παραδόξου θαύματος! ώ μυστηρίου καινού! ώ φρικτής εγχειρήσεως! η Παρθένος έλεγεν, εν Σταυρώ θεωρούσά σε, εν μέσω δύο ληστών κρεμάμενον, όν ανωδίνως φρικτώς εκύησεν. Έκλαιε κράζουσα. Οίμοι Τέκνον φίλτατον! πώς σε δεινός, δήμος καί αχάριστος Σταυρώ προσήλωσεν.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Απολυτίκιον τῆς Μάρτυρος
Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ἡ ἀμνάς σου Ἰησοῦ, κράζει μεγάλη τῆ φωνῆ, Σέ Νυμφίε μου ποθῶ, καί σέ ζητοῦσα ἀθλῶ, καί συσταυροῦμαι, καί συνθάπτομαι τῶ βαπτισμῶ σου, καί πάσχω διά σέ, ὡς βασιλεύσω σύν σοί, καί θνήσκω υπέρ σου, ἵνα καί ζήσω ἐν σοί, ἀλλ' ὡς θυσίαν ἀμωμον, προσδέχου τήν μετά πόθου τυθείσάν σοι. Αὐτῆς πρεσβείαις, ὡς ἐλεήμων, σώσον τάς ψυχάς ἡμῶν.

Καί τοῦ Οσίου
Ἦχος πλ. δ'

Ἐν σοί Πάτερ ἀκριβῶς διεσώθη τό κατ' εἰκόνα, λαβῶν γάρ τόν σταυρόν, ἠκολούθησας τῶ Χριστῶ, καί πράττων ἐδίδασκες, ὑπεροράν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ ἐπιμελεῖσθαι δέ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου, διό καί μετά Ἀγγέλων συναγάλλεται, Ὅσιε Ἀβράμιε τό πνεύμά σου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς
Οκτωήχου, καί τῶν Ἀγίων οἱ δύο παρόντες.

Ο Κανὼν τῆς Ἀγίας, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τοὺς ἀνδρικοὺς σου, Μάρτυς, εὐφημῶ πονους. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος πλ.δ'
Ἄσωμεν τῶ Κυρίῳ

Ταύτην τήν φωτοφορον, μνήμην σου γεραίροντι Θεόνυμφε, φωτισμόν μοι παράσχου, τῆς ψυχῆς μου τό σκότος διώκουσα.

Ὅλην ἀπό σπαργάνων, σεαυτήν ἀνέθηκας τῶ Κτίστη σου, καί πυρί ἐγκρατείας, τά τοῦ σώματος πάθη κατέφλεξας.

ἘΨος πρός μαρτυρίου, Μάρτυς ἀνηνέχθης ἀφειδήσασα, τῆς σαρκός καί θαλάμων, νοητῶν ὡς παρθένος ἠξίωσαι.

Θεοτοκίον

Σέ τήν ουρανομήκη, κλίμακα ἐν ἡ Θεός ἐπεστήρικτο, τοὺς βροτοὺς ουρανοῦς, ἐργαζόμενος Κόρη γεραίρομεν.

Ο Κανὼν τοῦ Οσίου, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τόν σόν γεραίρω παμφαή βίον μάκαρ. Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος ὁ αὐτός
Υγρὰν διοδεύσας

Ταῖς θείαις λαμπόμενος ἀστραπαῖς, τοὺς τήν φωτοφόρον, ἐκτελούντάς σου

εορτήν, παθών αμαυρότητος παμμάκαρ, ταίς προσευχαίς σου Αβράμιε
λύτρωσαι.

Ο θείος ανάψας σου τήν ψυχήν, Αβράμιε πόθος, εναπέσβεσε τής σαρκός,
τούς έρωτας Πάτερ καί αΰλως, επί τής γής σε βιώναι εποίησεν.

Νεκρώσας τά μέλη τά επί γής, νηστεία καί πάσαις, κακουχίαις Πάτερ σοφέ,
ζωής ηξιώθης τής αμείνω, εν ούρανοίς θεοφόρε Αβράμιε.

Θεοτοκίον

Σαρκός εξ αιμάτων σου ιερών, Θεού Πατρός Λόγος, εσαρκώθη υπερφυώς,
παρθένε Μαρία, όν δυσώπει, τά τής σαρκός μου νεκρώσαι φρονήματα.

Τής Αγίας

Ωδή γ'

Σύ ειπό στερέωμα

Ιστασο πρό βήματος, τυραννικού Χριστόν ένδοξε, τόν ποιητήν, πάντων καί
Δεσπότην, Θεόν Λόγον κηρύπτουσα.

Κάλλος τό εγκάρδιον, τή ορατή μορφή Ένδοξε, διαδοθέν, σέ ωραιοτάτην, τοίς
ορώσιν υπέφαινεν.

Όλβον αναφαίρετον, τών ιαμάτων σοι δίδωσι, Κορη Χριστός, ού Αναστασία,
τήν πτωχείαν ηγάπησας.

Θεοτοκίον

Ύλην τών πταισμάτων μου, σών πρεσβειών πυρί σύμφλεξον, Μήτηρ Θεού,
δροσον μοι τήν θείαν, τής αφέσεως φέρουσα.

Τού Οσίου

Ουρανίας απίδος

Ολοτρόπως ποθήσας, τών ορεκτών έσχατον, κόσμου καί σαρκός θεοφόρε,
έξω γεγένησαι, όθεν απείληφας, τήν υπερκόσμιον δόξαν, καί θείαν
απόλαυσιν, Πάτερ Αβράμιε.

Ναός ζών ανεδείχθης, τού παντουργού Πνεύματος, πάτερ εν οικίσκω τό
σώμα, συγκλείσας Όσιε, όθεν απήστραψας, τών αρετών λαμπηδόνας, ιερώς
κοσμούμενος, Πάτερ, Αβράμιε.

Γεωργία τών πόνων, τών αρετών ώριμον, Όσιε εξήνθησας στάχυν, Πάτερ
Αβράμιε, ώ διατρέφονται, μιμητικώς οι τήν θείαν, καί σεπτήν σου κοίμησιν
πανηγυρίζοντες.

Θεοτοκίον

Επί σοί Παναγία, ο τού παντός αίτιος, δι' υπερβολήν ευσπλαγχνίας, θέλων
εσκήνωσε, καί καθηγίασε, τήν τών ανθρώπων ουσίαν, παραβάσει πρότερον

εξολισθήσασαν.

Ο Ειρμός

«Ουρανίας απίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα τής Αγίας

Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Εκ βρεφους τώ Θεώ, ανετέθης Οσία, νεκρώσασα σαρκός, εγκρατεία τά πάθη, εις ύψος δ' ανέδραμες, μαρτυρίου περίδοξον, εναθλήσασα, Αναστασία νομίμωσ, καί τον δράκοντα, καταβαλούσα εις χάος, δυνάμει τού Πνεύματος.

Δόξα... Τού Οσίου

Τόν πάλαι Αβραάμ, εκμιμούμενος, Πάτερ, εμάκρυνας σαυτόν, συγγενών κατά σάρκα, πειθόμενος Αβράμει, τώ καλούντι Θεώ ημών, όθεν ήσκησας, καί τήν ψυχήν λαμπροτέραν, εναπέδειξας, τών τού ηλίου ακτίνων, θεόφρον πανόλβιε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν βάτον ήν Μωσής, ακατάφλεκτον είδε, τό όρος τού Θεού, τήν αγίαν νεφέλην, σκηνήν τήν αμόλυντον, τήν θεόδεκτον τράπεζαν, τό παλάτιον, τού υψηλού Βασιλέωσ, τήν ολόφωτον, καί αδιόδευτον πύλην, Παρθένον υμνούμέν σε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Υμνώ σου τον Σταυρόν, προσκυνώ καί τά πάθη, δοξάζω καί τήν σήν, αγαθοτητα Τέκνον, εκών γάρ καθυπέμεινας, επονείδιστον θάνατον. Τί τό ξένον σου, καί φρικωδέστατον Σώτερ, τής αφράστου σου, οικονομίας τό βάθος; η Μήτηρ εβόα σοι.

Τής Αγίας

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε

Σέ ζυγόν ελαφρότατον, Μάρτυς τήν βαστάσασαν εκ νεότητος, σιδηρούν κλοιόν βαστάζειν σε, οι παρανομούντες κατεδίκασαν.

Σταλαγμοί τών αιμάτων σου, τής πολυθειίας έσβεσαν άνθρακας, ο πυρσός δέ τών θαυμάτων σου, τών παθών τήν ύλην απετέφρωσεν.

Ουκ εγύμνωσε χάριτος, σωμα σου γυμνώσας ο πονηροτατος, υφαντόν δέ μάλλον άνωθεν, αρραγή χιτώνα προεξένει σοι.

Υπερ γήν αιρομένης σου, πύρ επί τά στέρνα Μάρτυς εφήπτετο, υπεξάπτον σου τόν έρωτα, τόν προς τόν Δεσπότην καλλιπάρθενε.

Θεοτοκίον

Μετά τόκον διέμεινας, άφθορος Παρθένε ως πρό γεννήσεωσ, νέον βρέφος

γάρ εκύησας, τόν πρό τών αιώνων γνωριζόμενον.

Τού Οσίου

Ο αυτός Ειρμός

Ρεΐθροις Πάτερ δακρύων σου, ψυχικάς κηλίδας απονιψάμενος, θείον γέγονας τού Πνεύματος, καί σεπτόν παμμάκαρ καταγώγιον.

Αγρυπνίαν παννύχιον, προσευχήν αέναον απροσπάθειαν, καί αγάπην ανυπόκριτον, καί τελείαν πίστιν Πάτερ ήσκησας.

Ιατρεύειν νοσήματα, καί αποδιώκειν Όσιε πνεύματα, χάριν είληφας Αβράμιε, ως Θεού θεράπων αληθέστατος.

Θεοτοκίον

Ραθυμία κρατούμενον, καί τή αμαρτία με βυθιζόμενον, τή πρεσβεία σου διάσωσον, Θεοτόκε Μήτηρ αιπιάρθενε.

Τής Αγίας

Ωδή ε'

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Ανάλωτος πυρί, τώ ενύλω εδείχθης Μάρτυς, πύρ γάρ σε εγκάρδιον, θείας αγάπης εδρόσιζε.

Ραπίσματι τό πρόσωπον Μάρτυς ωραιωθείσα, εχθρών απερρύπωσας, δυσειδεστάτων τά πρόσωπα.

Ταθείσα επί ξύλου θεόφρον Αναστασία, πόθω τού νυμφίου σου, τό θείον πάθος εικόνιζες.

Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε πανύμνητε Δέσποινα Θεοτόκε, Θεόν υπερύμνητον, σαρκί ασπόρως κυήσασαν.

Τού Οσίου

Ίνα τί με απώσω

Ως κατάκαρπον κλήμα, βότρυας εξήνθησας Πάτερ Αβράμιε, αρετών ενθέων, κατανύξεως οίνον πηγάζοντας, τών παθών τήν μέθην, εκ τών ψυχών αποσοβούντα, καί καρδίας πιστών κατευφραίνοντα.

Πειρασμούς σοι ποικίλους, όφισ ο παμπόνηρος Πάτερ εξήγειρεν, αλλ' αυτός τώ όπλω, τού Σταυρού θεοφόρε ενέκρωσας, καί τής νίκης στέφος, παρά Θεού δικαία ψήφω, εκομίσω θεόφρον Αβράμιε.

Αγιώτατος οίκος, Πάτερ θείου Πνεύματος πίστει γενόμενος, εδομήσω οίκον, ιερόν καί πανίερρον σύστημα, ανιέρου πλάνης, μεταβαλών ταίς νουθεσίαις, τώ

τών όλων Θεώ καθιέρωσας.

Θεοτοκίον

Μητροπάρθενε Κορη, θείω φωτιζόμενοι Πνεύματι πάναγνε, ιεροί Προφήται, ιεραίς εν φωναίς σε προήγγειλαν, εξ ής Θεός Λόγος, υπέρ αιτίαν τε καί λόγον, εσαρκώθη δι' οίκτον αμέτρητον.

Τής Αγίας

Ωδή ς'

Χιτώνά μοι παράσχου

Στρεβλούμενον τό σώμα αικισμοίς, εδήλου τό όρθιον, σής προαιρέσεως, προς θεόν Αναστασία πανεύφημε.

Εκρέμασο μετέωρος πληγάς, Μάρτυς οποφέρουσα, άπληγον σώζουσα, τής ψυχής τό ευγενές αξιάγαστε.

Υπήνεγκας μαζών τήν εκκοπήν, πιστούς διατρέφουσα, γάλακτι Ένδοξε, τής μιμήσεως τής σής εμφανέστατα.

Θεοτοκίον

Φιλάνθρωπον κυήσασα Θεόν, φιλάγαθε Δέσποινα, αυτόν ικέτευε, τής γεέννης του πυρός λυτρωθήναι με.

Τού Οσίου

Τήν δέησιν εκχεώ

Φωστήρά σε οι εν σκότει τής πλάνης, απλανώς καθοδηγούντα ευρόντες, προς τάς οδούς, τής ζωής θεοφόρε, τής αγνωσίας τό σκότος απέλιπον, γενόμενοι φωτοειδείς, διά πίστεως θείας Αβράμιε.

Αγρύπνως εξευμενίσας τό θείον, επιπέμψαι φωτισμόν σωτηρίας, τοίς εν νυκτί, τής ειδωλομανίας, κατασχεθείσι θεόφρον Αβράμιε, ανέδειξας πάντας υιούς, καί φωτός καί ημέρας εν χάριτι.

Η συχως σου τήν ζωήν εκτελέσας, τάς εν βίω τρικυμίας Παμμάκαρ, τή προς Θεόν, πεποιθήσει παρήλθες, καί γαληνούς προς λιμένας κατήντησας, Αβράμιε τής ουρανών, βασιλείας καί θείας λαμπρότητος.

Θεοτοκίον

Βαρούμενον νυσταγμώ ραθυμίας, διανάστησον τή σή μεσιτεία, Μήτηρ Θεού, καί μή δώης υπνώσαι, τής αμαρτίας Παρθένε εις θάνατον, προστάτιν γάρ καί οδηγόν, τής εμής σε ζωής επιγράφομαι.

Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ προς Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι κακών η ψυχή μου »επλήσθη, καί η ζωή μου τώ Άδη προσήγγισε, καί δέομαι ως Ιωνάς. Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον τής Οσιομάρτυρος

Ἦχος γ' Ἡ Παρθένος σήμερον

Παρθενίας νάμασι, καθηγνισμένη οσία, μαρτυρίου αίμασιν, Αναστασία πλυθείσα, παρέχεις τοίς εν ανάγκαις τών νοσημάτων, ίασιν καί σωτηρίαν τοίς προσιούσιν, εκ καρδίας, ισχύν γάρ νέμει, Χριστός ο βρύων, χάριν αέναον.

Τού Οσίου όμοιον

Εν σαρκί ως Άγγελος, επί τής γής ανεφάνης, καί ασκήσας γέγονας, πεφυτευμένον ως ξύλον, ύδατι τής εγκρατείας καλώς αυξήσας, ρεύματι τών σών δακρύων ρύπον εκπλύνας, διά τούτο ανεδείχθης, δοχείον θείου, Αβράμιε Πνεύματος.

Ο Οίκος

Τά φθαρτά παριδών, τήν αφθαρσίαν είληφας, τās τερπνάς ηδονάς τού σώματος εμίσησας σοφέ από βρέφους, ποθήσας αγνείαν, όθεν θαλάμου καί κόσμου απέδρασας, συζύγου τε εύκλειαν, καί τών γονέων εξέκλινας, μόνου Θεού σοφέ τόν έρωτα επιποθήσας, καί αγαπήσας εξ όλης, Πάτερ τής ψυχής, καί διανοίας αληθώς, διά τούτο νεδείχθης, δοχείον θείου, Αβράμιε Πνεύματος.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΘ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Αγίας Οσιομάρτυρος Αναστασίας τής Ρωμαίας.

Στίχοι

Κάρας τομήν ήνεγκε ρώμη καρδίας,
Βλάστημα Ρώμης, Μάρτυς Αναστασία.
Τλή δέ Αναστασίη ενάτη ξίφος εικάδι οξύ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη του Οσίου Πατρός ημών Αβραμίου, καί Μαρίας τής ανεψιάς αυτού.

Στίχοι

Σαρκός νεκρώσας Αβράμιε πάν μέλος,
Θανών συνοικείς τοίς ασάρκοις Αγγέλοις.
Αφείσα σαρκός τούς εραστάς Μαρία,
Ψυχών εραστή μυστικώς περιπλέκη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Κυρίλλου.

Στίχοι

Υπόσχεσιν μέλλοντος ούσάν μοι στέφους,
Κύριλλος οίδα τήν απειλήν τού ξίφους.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Σάββας ο Στρατηλάτης ένθεν κακείθεν κεντηθείς, τελειούται.

Στίχοι

Σάββας κατ' άμφω κλήσεως μέρη Σάββας,
Όθεν κατ' άμφω νύττεται λόγχαις μέρη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής οσίας Μητρός ημών Άννης, τής μετονομασθείσης Ευφημιανός.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Μελιτηνής.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ταίς Αγίαις

Ωδή ζ'

Παίδες Εβραίων

Ήχος φωνής εορταζόντων, ένθα πέφυκε χορεύεις, Αθληφόρε, σύν παρθένων χοροίς, τώ Κτίστη μελωδούσα. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Μέλη συνθλώμενα ορώσα, καί ονύχων σπαραγμόν προσκαρτερούσα, ανηνέχθης Χριστώ, θυσία μελωδούσα. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Ώφθης ως άμπελος θεόφρον, χείρας πόδας τε ως κλάδους τεμνομένη, καί ημίν νοητός, τόν οίνον γεωργούσα, καρδίας τόν ευφραίνοντα, καί παθών ωθούντα μέθην.

Πύρ αισθητόν ουκ επποήθης, νεανίας τρεις τούς πάλαι μιμουμένη, θείαν δρόσον καί γάρ, εδέξω μελω δούσα. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Όλον τόν άνθρωπον φορέσας, ο υπέρθεος δίχα τής αμαρτίας, εκ γαστρός σου Αγνή, προήλθε σαρκοφόρος όν εκδυσώπει πίστει σε, τούς τιμώντας διασώσαι.

Τού Οσίου

Ο αυτός

Ίνα τής άνω βασιλείας, επιτύχης καί τής δόξης τής αρρήτου, πατουμένης Σοφέ, καί φθειρομένης δόξης, ως νουνεχής καί φρόνιμος, κατεφρόνησας εμφρόνως.

Ότε ο λύκος ο πανούργος, τήν αμνάδα σου εσπάραξε δολίως, τότε τούτου Σοφέ, τάς μύλας διαθλάσας, ταύτην ποιμήν ως άριστος, προς ζωήν επανηγάγου.

Νόμοις υπείκων τού Δεσπότου, τό πλανώμενον εξήτησας καί εύρες, καί τοίς ώμοις τοίς σοίς, αράμενος Παμμάκαρ, οία ποιμήν εισήγαγες, μετανοίας εν τή μάνδρα.

Θεοτοκίον

Μόνη τόν ένα τής Τριάδος, απεγέννησας εν δύο ταίς ουσίαις, υποστάσει μιά, ορώμενον Παρθένε, ώ μελωδούμεν Πάναγνε, ασιγήτως εις αιώνας.

Τής Αγίας

Ωδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Νεανικώς ηρίστευσας, Αθληφόρε πανεύφημε, καί κατά τής πλάνης, ανεστήσω τρόπαια, χειρών στερουμένη γάρ, καί τών ποδών υπέφερες, καί τομής μαστών, καί εκριζώσεως Μάρτυς, ηγέσχου τών οδόντων, εν χαρά μελωδούσα. Λαός υπερυπούτε, Χριστόν εις τους αιώνας.

Ολοαμπής ως ήλιος, παρθενίας λαμπρότησι, καί τής μαρτυρίας, καλλοναίς εξήστραψας, καί κόσμον εφώτισας, ταίς φωτοβόλοις λάμψεσι, σου Αναστασία, τής πολλής καρτερίας, προθύμως εκβοώσα. Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυπούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Υλομανούσαν πάθεσι, τήν ψυχήν μου θεόνυμφε, καί αμαυρουμένην, προσβολαίς τού όφεως, ταίς σαίς παρακλήσεσιν, εκ τών δεινών καθάρισον, καί φωτιστική, επισκιάσει σου Μάρτυς, καταύγασον βοώντα. Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυπούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Σέ τήν Αγνήν καί άμωμον, η Παρθένος ποθήσασα, άμωμον καί σώμα, καί ψυχήν ετήρησε, παθών υπεκαύματα, υπομονή τεφρώσασα, πείράν τε πολλών, υπενεγκούσα βασάνων, καί νύν επουρανίσις, εν θαλάμοις χορεύει, σύν σοί ευφραينوμένη, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Οσίου

Νικηταί τυράννου

Απωλείας βόθρω, τήν αγνήν συνώθησε περιστεράν σου, ο κακούργος όφης, αλλ' αυτήν ανήγαγες Πάτερ πανσόφως, Ευλογείτε μέλπων, τά έργα τόν Κύριον.

Καί εν βίω Πάτερ, περιων Αβράμει καί μετά τέλος, ιατρός νοσοούντων, ανεδείχθης Πνεύματος χάριτι θεία. Ευλογείτε μέλπων, τά έργα τόν Κύριον.

Ακακία Πάτερ, εν δικαιοσύνη τε καί σωφροσύνη, πίστει διαλάμψας, τοίς Αγγέλοις Όσιε συνηριθμήθης. Ευλογείτε μέλπων, τά έργα τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ρείθρου ζώντος ώφθης, πανάγιον σκήνωμα εξ ού πιόντες, οι θανατωθέντες, τήν ζωήν κληρούμεθα αναβουώντες. Ευλογείτε πάντα, τά εργατόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Νικηταί τυράννου καί φλογός, τής χάριτός σου γεγονότες, οι τών εντολών

σου, σφόδρα αντεχόμενοι, Παῖδες εβών. Ευλογείτε πάντα, τά έργα τόν Κύριον».

Τῆς Αγίας

Ωδή θ' Εξέστη επί τούτω

Ἰκρίω ανηρτήθης Λόγου Θεοῦ, εικονίζουσα πάθος σωτήριον, καί εκκοπήν, ἠνεγκας χειρῶν σου καί τῶν ποδῶν, οδόντων τήν εκκρίζωσιν, γλώσσης τήν αφάιρεσιν καί μαστῶν, αγνή Αναστασία, Μοναζουσῶν τό κλέος, καί τῶν Μαρτύρων εγκαλλώπισμα.

Ὡς νύμφη ωραίσθης καλλοποιῶ, αρμοσθείσα νυμφίω παθήμασι, καλλοποιοίς, ἔνδον τε θαλάμων φωτοειδῶν, ὡς εκλεκτή εσκήνωσας, φέρουσα λαμπάδα περθениκήν, καί νύν συμβασιλεύεις, τῷ ζώντι εἰς αἰῶνας, Αναστασία διαλάμπουσα.

Σταλάζουσιν οἱ πόνοι σου γλυκασμόν, αμαρτίας πικρίαν εξαίροντες, ἡ δέ σορός, βρῦει ἰαμάτων τούς ποταμούς, καί κατακλύζει πάντοτε, πάθη καί νοσήματα χαλεπά, εἰς δόξαν τοῦ Σωτήρος, σεμνή Αναστασία, τοῦ επαξίως σε δοξάσαντος.

Ἡρίστευσαν γυναῖκες τῷ σῷ Σταυρῷ, κρατυνθείσαι Χριστέ παντοδύναμε, καί τοῦ εχθροῦ, κάραν πολυμήχανον ανδρικήως, Λόγε Θεοῦ συνέθλασαν, καί τοῦ Παραδείσου χαρμονικῶς, τήν οἰκήσιν λαχούσαι, Θεώσεως μετέσχον, επιτηδείως ανυμνούσαί σε.

Θεοτοκίον

Φορέσαντά σε σάρκα εκ γυναικός, ὡς επέγνω ἡ Μάρτυς σου Κύριε, παρθениκαίς, κατηγλαῖσμένη μαρμαρυγαίς, καί μαρτυρίου αἵματι, περιηνησμένη σοι τῷ Χριστῷ, Ὀπίσω τῆς Μητρός σου ενδόξως προσηνέχθη, ὡς βασιλεύοντι τῆς κτίσεως.

Τοῦ Οσίου

Κυρίως Θεοτόκον

Ἰδεῖν κατηξιώθης, Πάτερ θεοφόρε, τά δι' ελπίδος σοι πάλαι ποθούμενα, ἄ οφθαλμός οὐ κατείδε, καί οὐς οὐκ ἤκουσεν.

Ὡραῖος απεφάνθης, θείαις αγλαῖαις, τῶν αρετῶν διαλάμπων Αβράμει, καί τῷ τῶν ὅλων Δεσπότη χαίρων παρίστασαι.

Συνήφθης ταῖς χορεῖαις, πάντων τῶν Οσίων, καί σύν αυτοῖς τῆς Θεώσεως Ὅσιε, επιτυχῶν ἰκετεύεις, εἰς τό σωθῆναι ἡμάς.

Ἡμέραν ευφροσύνης, ἀγει χαρμοσυνως, τῆς ιεράς σου ὦ Πάτερ κοιμήσεως, ἡ

Εκκλησία, τιμώσα τήν πολιτείαν σου.

Θεοτοκίον

Φιλάγαθε Παρθένε, τήν κεκακωμένην, τή αμαρτία ψυχὴν μου ἀγάθουνον, καί ἀγαθῶν αἰωνίων, μέτοχον ποιήσον.

Ο Ειρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν ἀσωμάτοις χορείαις, σέ μεγαλύνοντες».

Εξαποστειλᾶριον

Τῆς Οσιομάρτυρος

Ο ουρανόν τοῖς ἀστροῖς

Μοναζουσῶν τό κλέος, καί ωραιότης Μαρτύρων, Ἀναστασία σὺ ὠφθης, ἐν παρθενία ἀσκούσα, καί καρτερώς ἐναθλούσα, ὑπὲρ Χριστοῦ τῆς ἀγάπης.

Τοῦ Οσίου

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Ὡς ἐλυτρώσω Ὅσιε, τῷ Θεῷ καί Σωτήρι, ἐκ πλάνης κακοδαίμονος, σύστημα δυσσεβούντων, Ἀβράμιε θεοφόρε, καί τήν πάλαι πεσοῦσαν, εἰς ἀπωλείας βάραθρον, καί ἡμᾶς ταῖς εὐχαῖς σου, ρύσαι πολλῶν, πειρασμῶν καί θλίψεων καί κινδύνων, τοὺς πρόθω ἐκτελούντάς σου, τήν σεβάσμιον μνήμην.

Θεοτοκίον

Θεοφανῆς Παράδεισος, ὠφθης ἔχουσα μέσον, ξύλον ζωῆς τόν Κύριον, ἀχραντε Θεοτόκε, ἐξ οὐ φαγόντες οὐκ ἔτι, ἀποθνήσκομεν ὅλως, ἀλλά ζωὴν ἀμείνονα, διὰ σοῦ ζῶμεν πάντες, τό τού Σταυροῦ, ὄπλον περιφέροντες καί νικῶντες, τόν ἀποστάτην τύραννον, σέ ὑμνοῦντες Παρθένε.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωῆχου. Καί τά λοιπά τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Ἀρχή](#)

ΤΗ Λ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ζηνοβίου καί Ζηνοβίας τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Μαρτυρίου ἐν αἵματι, τήν στολήν σου Ζηνόβιε, ἐπιχρώσας ἐνδοξε ἀπετέλεσας, ἱερωτέραν ἐν χάριτι, μεθ' ἧς εἰσελήλυθας, ὡς σοφός Ἀρχιερεὺς, τῶν Ἁγίων εἰς Ἁγία, θύμα ἀμωμον, διὰ σέ τῷ τυθέντι καί τελεία, προσφορά καθαρωτάτη, ἀνενεχθεῖς ἱερώτατε.

Ξεομένου τοῦ σώματος, τῆς ψυχῆς σου τό ἐνδοθεν, κάλλος διεδείκνυτο

αξιάγαστε, Ιερομάρτυς λαμπρότερον, θεόφρον Ζηνόβιε, ιερέων καλλονή,
Αθλοφόρων τό καύχη μα, τών θαυμάτων τε, η ανέσος βρύσις τών
πνευμάτων, ακαθάρτων ό διώκτης, καί βραβευτής τών ψυχών ημών.

Συναθλείν σοι προήρηται, αδελφά συμφρονούσά σοι, Ζηνοβία πάνσοφε η
ομαίμων σου, τά τών λεβήτων γάρ βράσματα, ανδρείως υπήνεγκε, τού πυρός
τήν απειλήν, καί τόν βίαιον θάνατον, όθεν έτυχε, μετά σου τών στεφάνων τών
τής νίκης, καί τής άνω βασιλείας, Ιερομύστα Ζηνόβιε.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'
Ιωάννου Μοναχού, οι δέ τού
Στουδίτου

Ασματικήν χορείαν κροτήσωμεν σήμερα, ώ φιλομάρτυρες, επί τή μνήμη τών
πανευσεβών Αθλητών, Ζηνοβίου καί Ζηνοβίας, ούτοι γάρ τής Τριάδος
γεγόνασιν υπέρμαχοι, καί εν σταδίω ανδρείως, τόν άόρατον εχθρόν, εν τώ
σεπτώ αυτών αίματι απέπνιξαν, καί τόν τής νίκης στέφανον ενδόξως
εκομίσαντο, διό πρόσ αυτούς αναβοήσωμεν. Ζεύγος άγιον Κυρίω,
ευλογημένη δυάς καί πεφωτισμένη, τόν Σωτήρα πρέσβευε, υπέρ τών ψυχών
ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Τριήμερος ανέστης

Αντίληψις καί σκέπη μου, υπάρχεις πανσμήμητε, Θεοτοκε, σέ γάρ έχω
βοηθόν, εν θλίψεσι καί νόσοις, καί ταίς στενοχωρίαις, καί σέ δοξάζω τήν
αμώμητον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν ξύλω τήν ζωήν ημών, ορώσα ή πανάμωμος Θεοτόκος, κρεμαμένην
μητρικώς, ώδύρετο βοώσα. Υιέ μου καί Θεέ μου, σώσον τούς πόθω
ανυμνούντάς σε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, έγονται οι Κανόνες της Οκτωήχου, καί τών
Αγίων ο παρών.

Ποίημα Ιωσήφ

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'
Άσμα αναπέμψωμεν

Θρόνω παρισταμενος Θεού, ως ιερεύς ευπρόσδεκτος, καί μάρτυς άριστος,
Ζηνόβιε τρισμάκαρ, τούς πόθω τιμώντάς σου, μνήμην τήν φωτοφόρον, τών
τού βίου λύτρωσαι σκανδάλων.

Αίγλη φωτιζόμενος Σοφέ, τής τρισηλίου λάμπεως, σκότος διέλυσας, Ελλήνων
δυσφημίας, καί φέγγει τών λογων σου, πάντα καταφωτίσας, νύν μετέβης
πρός άδυτον φέγγος.

Άνθραξ δεδειγμένος νοητός, πυρί προσαναπτόμενος, τού θείου Πνεύματος, απάντων τās καρδίας, υφήψας πρὸς ἔρωτα, θείον Ιερομύστα, καί τήν πλάνην κατέφλεξας πάσαν.

Θεοτοκίον

Χαίροις ο πανάγιος ναός, ο πόκος ό θεόδροσος, εσφραγισμένη πηγή, τού αθανάτου ρείθρου, τήν ποιμήνην σου Δέσποινα, φύλαττε εκ παντοίων, πολεμίων απολιορκήτως.

Ωδή γ'

Τόν φόβον σου Κύριε

Τώ μύρω τής χρίσεως τού Πνεύματος, κεχρισμένος Ζηνόβιε, ιεράτευσας ως Άγγελος, Μαρτύρων επί τέλει, κοσμηθείς στεφάνω.

Ψυχών επιμέλειαν δεξάμενος, γεωργία θείου Πνεύματος, καρποφόρους ταύτας ἔδειξας, διό τής τού Κυρίου, χαράς ηξιώθης.

Ομαίμων σοι σύμφρων αναδέδεικται, Ζηνοβία ώ Ζηνόβιε, συναθλείν γάρ σοι προήρηται, καί σοί συναπολαύειν, τής ενθέου δόξης.

Θεοτοκίον

Τριάδος τόν ένα απεκήσας, τό ανθρώπινον φορέσαντα, Παναγία Μητροπάρθενε, όν αίτησαι σωθήναι, τούς σέ ανυμνούντας.

Ο Ειρμός

«Τόν φόβον σου Κύριε εμφύτευσον, εν ταίς καρδίαις τών δούλων σου, καί γενού ημίν στερέωμα, τοίς σέ εν αληθεία, επικαλουμένοις».

Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν

Τήν σοφήν ξυνωρίδα τών Αθλητών, ευφημήσωμεν πίστει μαρτυρικώς, Ζηνόβιον άπαντες, τόν αήττητον Μάρτυρα, Ζηνοβίαν ωσαύτως, τό ζεύγος τό τίμιον, ως κρατήρας θεία, προχέοντας νάματα, όθεν αενάως, καθ' εκάστην αντλούμεν, πιστώσ τά ιάματα, ευσεβώς ανακράζοντες. Αθλοφόροι πανεύφημοι, πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεισιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ασθενεία βαρεία.. περιπεσών, καί δεινώς εν τοίς πόνοις κατακαμφθείς, ου φέρω τόν καύσωνα, τής δεινής ραθυμίας μου, αλλ' ο ειδώς εκάστου, Σωτήρ τήν ασθένειαν, καί ως Πατήρ παιδεύων, τούς γνώμη σοι πταισάντας, σύ με ανάστησον, δυνατός γάρ υπάρχεις, ιάσθαι νοσήματα, καί ψυχής καί τού σώματος, ίνα πάντοτε κράζω σοι. Μεγάλα σου τά έργα Σωτήρ, φοβερά τε όντως τά θαυμάσια, καί γάρ πιστούς λυτρούσαι, λιταίς τής τεκούσης σε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν τώ ξύλω ορώσα τώ σταυρικώ, η πανάμωμος Μήτηρ τόν Λυτρωτήν, εθρήνει δακρύουσα, καί πικρώς απεφθέγγετο καί συνοχή καρδίας, τās κόμας εσπάραττε, καί πρὸς αυτόν εβόα. Υιέ μου καί Κύριε, πώς σε τών Εβραίων, ανομώματος δήμος, αδικώς προσπήγνυσι, τώ Σταυρώ αναμάρτητε; πώς καί

θέλων υφίστασαι, όξος καί τήν τρήσιν τής πλευράς, χολήν τε, οίμοι! καί ήλους μακρόθυμε; αλλά δόξα σου Σώτερ, τοίς θείοις παθήμασι.

**Ωδή δ'
Επέβης εφ' ίππους**

Υπόθεν εφάνης, άθλοις σεπτοίς ωραιότατος, καί εδέξω στεφάνους τής νίκης σοφέ, καί αιωνίου έτυχες αγαλλιάσεως, διό σε ευφημούμεν, Μάρτυς ιεράρχα Ζηνόβιε.

Τόν ξύλω ταθέντα, εθελουσίως μιμούμενος, ανηρηθήης εξέσθης Ζηνόβιε, καί τής φθοράς Μακάριε καί τής νεκρώσεως, απεδύθης τό πάχος, άφθαρτον στολήν ενδυσάμενος.

Ευχή σου εδραία, τά τών δαιμόνων ιδρύματα, κατεβλήθη ναοί δέ ερράγησαν, αρραγεστάτη πίστει σου αφανιζόμενοι, ώ Ζηνόβιε Μάκαρ, Ιερομαρτύρων τό καυχημα.

Θεοτοκίον

Τώ ξένω σου τόκω, τούς εκ Θεού ξενιτεύσαντας, εν αυτώ ωκείωσας Πανύμνητε, μεγαλοφώνως όθεν σε, πίστει δοξάζομεν, καί κραυγάζομεν. Χαίρε, πάντων γηγενών τό διάσωσμα.

**Ωδή ε'
Ίνα τί με απώσω**

Η τού θήλεος φύσις, Πνεύματι νενεύρωται θείω καί ήσχυνε, τόν τήν Εύαν πάλαι, τήν προμήτορα εξαπατήσαντα, καί τής θείας δόξης, εν ουρανοίς κατηξιώθη, Ζηνοβία τοίς άθλοις εκλάμπουσα.

Ομβροτόκος νεφέλη, γέγονεν η γλώσσά σου ως υετίζουσα, ευσεβείας όμβρους, καί πιστών τάς καρδίας αρδεύουσα, καί πρός ευκαρπίαν, τάς διανοίας οδηγούσα, εναρέτων Ζηνόβιε πράξεων.

Παρθενίας ακτίσι τής φιληδονίας τό σκότος εμείωσας, καί φωτί τών άθλων, αθείας τήν νύκτα ηφάνισας, Ζηνοβία Μάρτυς, τού Ιησού ωραία νύμφη, καταγώγιον θειον τού Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Αμαρτίας βαρέα, πάντοτε περικόμμαι φορτία Άχραντε, καί βοώ σοι. Τούτων, μεσιτεία, τή σή με ελάφρυνον, σύ γάρ ει προστάτις, αμαρτωλών δεδοξασμένη, Λυτρωτήν καί Σωτήρα κυήσασα.

**Ωδή ς'
Τήν δέησιν εκχεώ**

Η δέησις τής ενθέου ψυχής σου, προσεδέχθη ως θυμίαμα Πάτερ, εις γάρ οσμήν, ευωδίας παμμάκαρ, τών παθημάτων Ζηνόβιε έσπευσας, τού λάμπαντος εκ γυναικός, καί τήν συμπασαν κτίσιν φωτίσαντος.

Τώ αίματι τής αθλήσεως Μάρτυς, καθηγίασας τήν γήν, τό δέ πνεύμα, εν ουρανοίς ανελθόν πρωτοτόκων, τήν Εκκλησίαν ενθέως εφαίδρυνε, Ζηνόβιε Ιεραρχών, καί Μαρτύρων περιβλεπτον καύχημα.

Εστένωσας τήν ασέβειαν Μάκαρ, πλατυσμώ τής αληθούς ευσεβείας, καί τās οδούς, τās εις ταύτην φερούσας, τοίς πλανωμένοις λαοίς καθυπέδειξας, καί έσωσας τούς χαλεπώς, θαλαπτεύοντας πλάνης τοίς ύδασιν.

Θεοτοκίον

Ωραίωσον τήν ψυχήν μου Παρθένε, αμορφία τών παθών κρατουμένην, καί λογισμοίς, αληθούς μετανοίας, τήν ταπεινήν μου καρδίαν οχύρωσον, καί σώσόν με τόν επί σοί, αδιστάκτως Αγνή καταφεύγοντα.

Ο Ειρμός

«Την δέησιν εκχεώ πρόσ Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τās θλίψεις, ότι κακών, η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ Άδη προσήγγισε, καί δέομαι ως, Ιωνάς. Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Ως απαρχάς

Τούς αληθείας Μάρτυρας, καί ευσεβείας κήρυκας, τών αδελφών τήν δυάδα τιμήσωμεν, εν θεοπνεύστοις άσμασι, τόν Ζηνόβιον άμα τή σεπτή Ζηνοβία, ομού βιώσαντας, καί διά μαρτυρίου τευξαμένους στέφος άφθαρτον.

Ο Οίκος

Τόν γενναίον καί μέγαν Ζηνόβιον, εν ασμάτων ωδαίς ευφημήσωμεν, καί σύν αυτώ τήν παρθένον καί άσπιλον Ζηνοβίαν, υπάρχει γάρ σύναθλος. Ούτοι καθείλον εχθρού φρυάγματα, τήν δέ πίστιν Χριστού κατετράνωσαν. διό περιφανώς εκομίσαντο, ουρανόθεν αξίως παρά Θεού, στέφος άφθαρτον.

Συναξαριον

Τή Α' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ζηνοβίου καί Ζηνοβίας τών αύταδέλφων.

Στίχοι

Συγκαρτερεί σοι Ζηνόβιε τό ξίφος,
Η καρτερόφρων, κάν γυνή, Ζηνοβία.
Τμήθη Ζηνοβίη καί αδελφεός εν τριακοστή.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Μαρκιανού, Επισκόπου Συρακούσης, μαθητού τού Αγίου Αποστόλου Πέτρου.

Στίχοι

Χριστού τόν ευνουν Μαρκιανόν οικέτην,
Διά βρόχου κτείνουσιν οι Χριστοκτόνοι.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Αλεξάνδρου, Κρονίωνος, Ιουλιανού, Μακαρίου, καί ετέρων δέκα καί τριών.

Στίχοι

Σύν Αλεξάνδρω τής πιτάνου τό ζέον,

Φέρει Κρονίων, υιόν ου σέβων Κρόνου.
Ιουλιανός καί Μακάριος ξίφει,
Ζωήν εφεύρον τήν μακαριωτάτην.
Ου πύρ αναφθέν, ου ξίφος θηχθέν, Λόγε,
Δίς πέντε καί τρείς άνδρας εκ σου χωρίσει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Ευτροπίας.

Στίχοι

Τήν Ευτροπιάν οία νύμφην λαμπάδες,
Προύπεμπον οίκω τού νοητού Νυμφίου.

Τή αυτή ημέρα., Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Κλεόπα καί τού Οσίου
Πατρός ημών Ιωσήφ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, καί τών Αγίων
Μαρτύρων, Αστερίου, Κλαυδίου, Νέωνος, καί τής αδελφής αυτών Νεονίλλης.

Στίχοι

Κλαύδιος, Αστέριος, αλλά καί Νέων, Άθλω ξίφους ώφθησαν αστέρες νέοι.
Επί ξύλου ταθείσα η Νεονίλλα,
Ξύλου παλαιάν εξερεύγεται βλαδην.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων εκ τών Εβδομήκοντα, Τερτίου,
Μάρκου, Ιούστου καί Αρτεμά.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Παίδες Εβραίων

Ρείθροις αιμάτων κατέσβεσας, παναοίδιμε τό πύρ τής ασεβείας, τών
θαυμάτων ημάς, εκάστοτε δροσίξεις, τώ νιφετώ Ζηνόβιε, τούς εν πίστει σε
υμνούντας.

Θείον εις γνόφον υπεισδύσας, τόν αθέατον ως θέμις εθεάσω, τήν ψυχήν καί
τόν νούν, φωτίζοντά σου Μάκαρ, ευσεβοφρόνως μέλποντα, Ο Θεός
ευλογητός εί.

Μάρτυς ομαίμων συμφρονούσα, καί τά όσια συμπράπτουσά σοι πόθω, τής
εκείθεν χαράς, σύν σοί καταξιούται, Ιερουργέ Ζηνόβιε, μεθ' ής πίστει σε
τιμώμεν.

Θεοτοκίον

Τόπος Παρθένε ανεδείχθης, αγιάσματος εξ ού Θεός εφάνη, αγιάζων ημάς,
τούς πίστει μελωδούντας. Ευλογημένος πάναγνε, ο καρπός τής σής κοιλίας.

Ωδή η'

Οι θεορρήμονες Παίδες

Ουκ εδειλίασας ξίφος Ιεράρχα, ούκ επτοήθης κινδύνους, ού κατεπλάγης τόν
θάνατον, αθανάτου σε δόξης, δεικνύοντα μέτοχον.

Ιερουργός μυστηρίων ανεδείχθης, καί σεαυτόν ιερεύσας, θύμα ευώδες γεγένησαι, καί τής άνω τραπέζης, Ζηνόβιε άξιον.

Θαυματοργίαις εκλάμπων Ιεράρχα, μαρτυρικής λαμπηδόνας, περιφανώς εναπήστραψας, καί τόν ζόφον τής πλάνης, εις τέλος εμείωσας.

Θεοτοκίον

Τόν αγεώργητον βότρυν συλλαβούσα, αναπηγάζοντα οίνον, Παρθενομήτορ αφέσεως, τών παθών με τής μέθης, απάλλαξον δέομαι.

Ο Ειρμός

«Οι θεορρήμονες Παίδες εν τή καμίνω, σύν τώ πυρί καί τήν φλόγα, καταπατούντες υπέψαλλον. Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Έφριξε πάσα ακοή

Ίστατο πρό δικαστικών, Παναοίδιμε βημάτων τήν σάρκωσιν, διαπρυσίω φωνή, ανακηρύττων τού Παντοκράτορος, καί τά παθήματα αυτού, σταυρόν τε καί θάνατον, καί τήν ανάστασιν, δι' ής έσωσεν ημάς ως φιλάνθρωπος.

Ω θαύμα πώς μετά σαρκός, τούς ασάρκους δυσμενείς ετροπώσατο! πώς καταβέβληκε, οι ασθενείας τόν πολυμήχανον! πώς ουρανόις λειτουργοίς, συνήφθη ό γήϊνος, αγωνισάμενος, ο Ζηνόβιος, όν νύν μακαρίζομεν.

Σώματα Μάρτυρες σεπτοί, αικισμοίς παντοδαποίς παρεδώκατε, προσαποβλέποντες, τήν δι' αιώνος μακαριότητα, αδελφική γάρ τή στοργή, αλλήλοισ συνδούμενοι, μαρτυρικής καλλοναίς, ελαμπρύνθητε, διό μακαρίζεσθε.

Η μνήμη σήμερον υμών, φωταυγία λαμπρομένη τού Πνεύματος, πάσιν επέλαμψε, θαυμάτων χάριν εναπαστράπτουσα, καί ιαμάτων ποταμούς, πηγάζει εκάστοτε, ήν εορτάζοντες, μακαρίζομεν υμάς Χριστομάρτυρες.

Θεοτοκίον

Φώτισον πύλη τού φωτός, τής καρδιάς μου τά όμματα δέομαι, μακράν ελαύνουσα, τής αμαρτίας σκότος βαθύτατον, εκ τής αθλίας μου ψυχής, ίνα μεγαλύνω σε, ίνα δοξάζω σε, ίνα πόθω σε υμνώ τήν πανύμνητον.

Ο Ειρμός

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν, όπως ο Ύψιστος, εκών κατήλθε μέχρι καί σώματος, Παρθενικής από γαστρός, γενόμενος άνθρωπος, διό τήν Άχραντον, Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Φοινίξας ερυθρότερον, τήν ιεράν σου αίματι, στολήν Ζηνόβιε Μάκαρ, Χριστώ παρίστασαι χαίρων, ως Ιεράρχης ένθεος, υπέρ ημών δεόμενος, μετά τής σής ομαίμονος, τής ιεράς καί Παρθένου, καί Μάρτυρος Ζηνοβίας.

Θεοτοκίον

Σέ κιβωτόν καί τράπεζαν, Προφήται προηγόρευσαν, στάμνον καί ράβδον καί όρος, καί τόμον εγγεγραμμένον, παλάτιον καί κλίμακα, καί γέφυραν μετάγουσαν, εις ύψος θείας γνώσεως, ημείς δέ σέ Θεοτοκον, αξίως ανευφημούμεν.

Εις τόν Στίχον, τά Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Καί τά λοιπά τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

[Αρχή](#)

ΤΗ ΛΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων Στάχυος, Απελλού, Αμπλία, Ουρβανού, Αριστοβούλου καί Ναρκίσσου, καί τού Αγίου Μάρτυρος Επιμάχου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τρία τών Αποστόλων.

Ήχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες υμάς

Εις πάσαν εξέδραμε τήν γήν υμών ο σωτήριος, φθόγγος Κυρίου Απόστολοι φέγγει τής χάριτος, καταυγάζων πάντων τάς καρδίας ένδοξοι, καί λύων τής απάτης τήν ζόφωσιν, διό πρεσβεύσατε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Στάχυς ο πανόλβιος Χριστού, κήρυξ καί Απόστολος, καί Απελλής ο θαυμάσιος καί Αριστόβουλος, Ουρβανός, Αμπλίας καί ο θείος Νάρκισσος, Τριάδα παναγίαν κηρύξαντες έθνη εφώτισαν καί δουλείας ελυτρώσαντο, ούς εν πίστει πάντες μακαρίσωμεν.

Φωστήρες υπέρλαμπροι Χριστού, σκεύη καθαρώτατα, όλην τήν αίγλην τού Πνεύματος πίστει χωρήσαντες, Εκκλησίας στύλοι, ουρανοί περιόδοιοι, τήν δόξαν τού Θεού διηγούμενοι, αυτώ πρεσβεύσατε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Καί τρία τού Μάρτυρος

Ήχος ο αυτός

Τών ούρανίων ταγμάτων

Τών ούρανίων τά κάλλη, ποθήσας ένδοξε, τήν τών προσκαίρων δόξαν, εις ουδέν ελογίσω, διό καί ισαγγέλωσ εν τή σαρκί, βιοτεύων ως άσαρκος τάς πολυτρόπους κολάσεις τών διωκτών, καρτερώς φέρεις Επίμαχε.

Εν ουρανίαις παστάσι, χορεύων ένδοξε, καί εντρυφών τή δόξη τού τών όλων Δεσπότου, Επίμαχε τρισμάκαρ δυσώπει αυτόν, υπέρ ημών τών τιμώντων σε, ίνα τρυφής αιωνίου καί τής χαράς σύν Αγγέλοις απολαύσωμεν.

Φωστήρ λαμπρότατος ώφθης Μάρτυς Επίμαχε τοίς εν τώ σκότει φαίνων καί αγνοίας τώ ζόφω τους πάλαι Κρατουμένους, φωτίσας ταίς σαίς, ιεραίς παραινέσεσι, καί εναθλήσας νομίμως υπέρ Χριστού νίκης στέφανον απείληφας.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μεταβολήν μοι τού βίου, Παρθένε χάρισαι, από τών εμπαθών μου, μεταφέρουσα τρόπων, πρός θείας απαθείας νεύσιν ομού καί οικείωσιν άρρητον πένθος χαρμόσουνον βρύειν μου τήν ψυχήν, αενάως μοι παρέχουσα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Υπέρ ημών ο Υιός σου, παθείν ηνέσχετο, ίνα τώ τούτου πάθει, την απάθειαν πάσι, παράσχη Θεοτόκε, όθεν αυτόν, καθικέτευε πάντοτε, παθών παντοίων με ρύσασθαι καί ψυχής, καί τού σώματος πρεσβείαις σου.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωηχου.

Απολυτίκιον τών Αποστολων

Ήχος γ'

Απόστολοι Άγιοι, πρεσβεύσατε τώ ελεήμονι Θεώ ίνα πταισμάτων άφεσιν, παράσχη ταίς ψυχάς ημών.

Καί τού Μάρτυρος Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ο Μάρτυς σου, Κύριε, εν τή αθλήσει αυτού, τό στέφος εκομίσατο τής αφθαρσίας, εκ σου τού Θεού ημών, έχων γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλεν, έθραυσε καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση. Αυτού ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τας ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Συνήθη Στιχολογίαν, αναγινώσκονται οι Κανόνες, εις τής Οκτωήχου, καί τών Αγίων οι δύο παρόντες.

Ο Κανων τών Αποστόλων, ού η Ακροστιχίς.

Πιστώς επαινώ τούς Θεού υπηρέτας. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος α' Σού η τροπαιούχος

Πίστει τους γεραίροντας υμών, τό ιερόν θεηγόροι μνημόσουνον, καί πανηγυρίζοντας, χαρμονικώς παθών αχλύος ρύσασθε, καί τής αιωνίου, χαράς μετόχους εργάσασθε.

Ίχνεσιν επόμενοι Χριστού, τού σαρκωθέντος δι' οίκτον Πανόλβιοι, τούτου τε προστάξεσι, θεαρχικαίς καθυπουργούντες ώφθητε, πάντων πλανωμένων, καθηγηταί πρός ευσέβειαν.

Στάχυν καί Αμπλίαν τόν σοφόν, καί Ουρβανόν Απελλήν τε καί Νάρκισσον, καί τόν Αριστόβουλον, τούς τού Χριστού Μαθητάς χρηματίσαντας, πίστει συνελθόντες, χρεωστικώς μακαρίσωμεν.

Θεοτοκίον

Τό περιφανές όρος Θεού, τήν κιβωτόν τήν Αγίαν καί Τράπεζαν, στάμνον τε τήν πάγχρυσον, τό καθαρόν τού Κυρίου παλάτιον, τήν ευλογημένην, εν γυναιξί μακαρίσωμεν.

Ο Κανων τού Μάρτυρος, ποίημα καί ούτος τού αυτού Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος δ' Άσομαί σοι Κύριε

Ταίς θείαις λαμπρότησιν Αθλοφορε, τούς τήν φωσφόρον καί σεπτήν, τελούντάς σου πανήγυριν, φωτίζεσθαι ικέτευε, Επίμαχε μακάριε.

Χαίρων προσεχώρησας ταίς βασανοις, μή πποηθείς τών διωκτών, τά θράση πανόλβιε, αλλ έρωτι τού Κτίστου σου, ευφραίνου αναιρούμενος.

Έστης επί βήματος Αθλοφόρε, τή πανοπλία τού Σταυρού, φραπτόμενος όλος, γενναίω φρονή ματι. μεγαλύνων τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Άσομαί σοι Κύριε ο Θεός μου, ότι ασπόρως εκ γαστρός, Παρθένου ετέχθης, δι' ής καί σώζεις άπαντας, ως μόνος πολυέλεος.

τών Αποστόλων

Ωδή γ' Ο μόνος ειδώς

Ως στάχυσ πολύφορος σοφέ, ωράθης λόγω γνώσεως, τούς τώ λιμώ τακέντας τής πίστεως, εκτρέφων Στάχυ θεομακάριστε, καί τροφής τής κρείττονος, κοινωνούς εν χάριτι, εργαζόμενος σθένει τού Πνεύματος.

Σαγήνη τή γλώπτη ευφυώς, χρησάμενος ηλίευσας, εκ τού βυθού τής πλάνης Απόστολε, καί προσηγάγου θείον οψώνιον, τώ ελθόντι Νάρκισσε, σώσαι τό πλανώμενον, Βασιλεί καί Δεσπότη τής κτίσεως.

Επέδραμες οιά περ αστήρ, Εώας εξορμώμενος, καί Βρεττανίας πόλεις επέφθασας, Χριστού κηρύπτων τό Ευαγγέλιον, καί φωτίζων χάριτι, μάκαρ Αριστόβουλε, τούς πιστώς δεχομένους τόν λόγον σου.

Θεοτοκίον

Παστάς φωτοφόρος τού Χριστού, καί θρόνος υψηλότατος, Θεογεννήτορ
ώφθης Πανάμωμε, εν σοί γάρ μόνος αναπαυσάμενος, τούς ημών αφείλετο,
κόπους καί τήν μέλλουσαν, τοίς αξίοις ηυτρέπισεν άνεσιν.

Τού Μάρτυρος

Τόξον δυνατών

Θράσος ασεβών ημαύρωσεν, εν τή παντευχία, τού Σταυρού εγκουχόμενος,
τροπαιούχος καί στεφανίτης, τού Χριστού Μάρτυς Επίμαχος.

Δόξαν παριδών τήν πρόσκαιρον, καί πρός τούς αγώνας, αποδυσάμενος,
έχαιρες γενναιόφρων ως στρατιώτης, τού Χριστού Μάρτυς Επίμαχε.

Σώμα αικισμοίς παρέδωκας, τήν ψυχήν δέ Μάρτυς, ασφαλώς διετήρησας,
θύμα άμωμον τώ Δεσπότη, σεαυτόν προσάξας πάντιμον.

Θεοτοκίον

Χαίροις μήτηρ απειρόγαμε, η Θεόν Λόγον, εν γαστρί σου χωρήσασα, καί
τεκούσα σεσαρκωμένον, ως Θεόν ομού καί άνθρωπον.

Ο Ειρμός

«Τόξον δυνατών ησθένησε, καί οι ασθενούντες, περιεζώσαντο, δύναμιν, διά
τούτο εστερεώθη, εν Κυρίω η καρδιά μου».

Κάθισμα τών Αποστόλων

Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Εις άπασαν τήν γήν, ο σοφός ομών φθόγγος, εξήλθεν αληθώς, τού Κυρίου
αυτόπται, Απόστολοι ένδοξοι, ουρβανέ σύν Αμπλία τε, Αριστόβουλε, καί
Απελλή σύν Ναρκίσσω, μετά Στάχους, υπέρ υμών τόν Σωτήρα, απαύστως
πρεσβεύσατε.

Δόξα... Τού Μάρτυρος

Ήχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ταίς θείαις λαμπρότησι καλλωπιζόμενος, τό σκότος εμείωσας, τής αθείας
σοφέ, αθλήσας δι' αίματος, όθεν τήν παναγίαν, καί φωσφόρον σου μνήμην,
πίστει επιτελούντες, εξαιτούμεθα πάντες, λαβείν θείον έλεος, Μάρτυς
Επίμαχε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αγνή παναμώμητε, καί απειρόγαμε, η μόνη τόν άχρονον, Υιόν καί Λόγον
Θεού, εν χρόνω κυήσασα, τούτον σύν τοίς αγίοις, καί σεπτοίς Πατριάρχαις,
Μάρτυσι καί Οσίοις καί Προφήταις δυσώπει, δωρήσασθαι ημίν, ιλασμόν καί
μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστού τού Θεού, ρομφαία διήλθέ σου, τήν
παναγίαν ψυχήν, ηνίκα σταυρούμενον, έβλεψας εκουσίως τόν Υιόν καί Θεόν

σου, ὄν περ ευλογημένη, δυσωπούσα μή παύση, συγχώρησιν πταισμάτων
ἡμῖν ὄωρή σασθαι.

Τῶν Αποστόλων

Ὡδή δ'

Ὅρος σε τή χάριτι

Αστράψας εν γή, δικαιοσύνης ο Ἥλιος, ὡς περ ακτίνας μυστικάς,
προσεπαφήκεν εμφανῶς, Στάχυν τε καί Νάρκισσον, καί Ουρβανόν Αμπλίαν
καί Αριστόβουλον, καί Απελλήν τούς εν σκότει φωτίζοντας.

Ισχύϊ τού θείου, δυναμούμενος Πνευματος, τούς κατοικούντας, Οδησσόν,
υιούς απέδειξας φωτός, Αμπλία Απόστολε, επιτελών θαυμάτων έργα
παράδοξα, καί καταργών τών δαιμόνων τās φάλαγγας.

Ναμάτων ενθέων, πεπλησμένος εξέδραμες, καθάπερ ρεύμα Ουρβανέ,
σωτηριώδες τά πικρά, καί άποτα νάματα, αποσοβών καί καταρδεύων εν
χάριτι, τών ευσεβούντων παμμάκαρ τό πλήρωμα.

Θεοτοκίον

Ωράθης Αγγέλων, υπερέχουσα Δέσποινα, τόν γάρ εκείνοις φοβερόν,
ανερμηνεύτως εν γαστρί, χωρήσαι ηξίωσαι, καί εν χειρί βαστάσαι καθάπερ
νήπιον, τών ημερών τε καί χρόνων επέκεινα.

Τού Μάρτυρος

Τούς ουρανούς η αρετή σου

Τής τών αθέων μή φρονίσας αθεότητος, πρός τους αγώνας θαρσαλέως
παρετάξατο, ο ευκλεής Επίμαχος, Δόξα σοι κραυγάζων φιλόανθρωπε.

Τή ελπίδι τών μελλόντων αγαθών νευρούμενος, τών αλγηδόνων ανδρείως
κατεφρόνησεν, αναβιών Επίμαχος. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τών επιγείων καταπτύσας τήν λαμπρότητα, διά θανάτου βασιλείαν
εκκληρώσατο, ο θαυμαστός Επίμαχος, δόξαν αναπέμπων τώ ζώντι Θεώ.

Θεοτοκίον

Χερουβικών ταγμάτων υπερέχουσα, καί θεόν εν αγκάλαις εποχούμενον, μετά
σαρκός βαστάσασα, χαίρε Θεοτόκε ανύμφευτε.

Τῶν Αποστόλων

Ὡδή ε'

Ο φωτίσας

Τού Ποιμένος τού καλού τά αμώμητα πρόβατα, μέσον λύκων υπ' αυτού
προφανῶς απεστάλησαν, τούτους τιθασεύοντες, καί εισελαύνοντες πρός
μάνδραν, τήν νοητήν διά πίστεως.

Ο μέγας σε Βυζαντίου Ανδρέας κατέστησεν, Επίσκοπον τούς εκείσε πιστούς εκδιδάσκοντα, Στάχυ Ιερώτατε, καί κυβερνώντα πρὸς λιμένας, τούς γαληνοὺς θεία χάριτι.

Υπέριτον ὡς περ λίθον σε ἔσχεν ακρόγωνον, Ηρακλείας ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία στηρίζοντα, Ἀπελλή μακάριε, ταύτην ἐν λόγῳ ἀληθείας, ὅθεν ἀξίως υμνούμέν σε.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες υπέρ λόγον τόν Λόγον καί ἔτεκες, πανύμνητε, ὄν Πατήρ ἐκ γαστροῦ ἀπεγέννησε, πρὸ αἰώνων Ἄχραντε, ὅθεν ὡς τούτου σε Μητέρα, χρεωστικῶς μακαρίζομεν.

Τού Μάρτυρος

Τόν φωτισμόν σου Κύριε

Θωρακισθεῖς τῇ χάριτι, τῷ ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ, τοῖς ἀσεβέσιν εβόα ὁ Μάρτυς. Ξίφος τε καί πύρ οὐ με χωρίσει, τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγαπήσεως.

Ο εὐκλεῆς Επίμαχος, βήματι παρεστῶς, τοῖς ἀνομούσιν εβόα εὐθαρσῶς. Γῆν καί οὐρανόν θεοὶ μὴ δρώντες, δυσσεβῶς ἀπολέσθωσαν.

Ο ἀθλητῆς Επίμαχος, θεόθεν ἐμπνευσθεῖς, Πατέρα Λόγον, καί Ἅγιον Πνεῦμα, φύσει ἐν μιά τοῖς ἀγνοούσι, τὴν Τριάδα ἐκήρυξε.

Θεοτοκίον

Τίς ἐξειπεῖν δυνήσεται, τοῦ τόκου σου Ἀγνή, τόν υπέρ Λόγον παράδοξον τρόπον; φύσει γάρ Θεόν, σεσαρκωμένον υπέρ λόγον ἐκήρυσας.

Τῶν Ἀποστόλων

Ὡδή ς'

Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς

Θαλάσσας τῶν ἐθνῶν διαταράξαντες, ταῖς θείαις ἐπιβάσεσι, διεσώσατε τούς πάλαι τῇ πικρᾷ, ἀλμῇ συμπνιγέντας καί προσήξατε, τῷ Λυτρωτῇ διασωθέντας Θεομακάριστοι.

Ελέους θελητὴν Θεόν ἐκήρυξας, καί πλάνης ἠλευθέρωσας, θείε Νάρκισσε ψυχᾶς τῶν ἀσεβῶν, μέγας γεγονῶς Ἀθηνῶν πρόεδρος, καί φυτουργός φυτῶν ωραίων Θεομακάριστε.

Ο θεῖος Οὐρβανός λόγον ζωήρυτον, καί χάριν τῶν ἰάσεων, ἀναβλύσας ἐφειλκύσατο λαούς, πρὸς τόν φωτισμόν τῆς θείας χάριτος, ὡς μιμητῆς τοῦ σαρκωθέντος, καί κόσμον σώσαντος.

Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε δι' ἧς ἐδικαιώθημεν, οἱ πρότερον κατάκριτοι, καί συνήφθημεν

αὔλοις Λειτουργοῖς, καί τοῦ Παραδείσου ηξιώθημεν, ἐν γυναιξίν εὐλογημένη Θεοχαρίτωτε.

Τοῦ Μάρτυρος

Εβόησε, προτυπῶν

Κατήργησε, τῶν εἰδώλων τήν πλάνην Επίμαχος, τή δυνάμει, τοῦ σαρκί σταυρωθέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καί στεφάνους δόξης, ἀληθῶς παρ' αὐτοῦ ἐκομίσαστο.

Κατέλιπε, τά ἐν κόσμῳ καί κόσμον Επίμαχος, καί τό σῶμα, ταῖς βασάνοις ἀνδρείως παρέδωκεν, υπέρ τοῦ Δεσπότη, καί σύν τοῖς Ἀθλοφόροις ἀγάλλεται.

Κοινωνήσας, τῶν Χριστοῦ παθημάτων. Επίμαχος, τή δυνάμει, τοῦ σαρκί σταυρωθέντος Θεοῦ ἡμῶν, καί τῆς θείας δόξης, ὡς αὐτοῦ μιμητής κεκοινώνηκε.

Θεοτοκίον

Δυσώπησον, υπέρ τῶν οικετῶν σου Θεόνυμφε, Θεοτόκε, τόν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Θεόν ἡμῶν, ὅτι σέ καί μόνην, προστασίαν πιστοῖ ἐπιστάμεθα.

Ο Εἰρμός

«Εβόησε, προτυπῶν τήν ταφήν τήν τριήμερον, ὁ Προφήτης, Ἰωνάς ἐν τῷ κήτει δεόμενος. Ἐκ φθοράς με ρύσαι, Ἰησοῦ Βασιλεύ τῶν Δυνάμεων».

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τοῖς τῶν αιμάτων σου

Εἰς τά τοῦ κόσμου δραμοντες πληρώματα, θεογνωσίας τόν λόγον ἐσπεύρατε, καί στάχυν πολύχουν δρεψάμενοι, Βασιλεῖ τῶν ἀπάντων προσήξατε, Ἀπόστολοι Χριστοῦ παναοίδιμοι.

Ο Οἶκος

Τῶν Ἀποστόλων τήν μνήμην πάντες, ὡς σωτηρίας ἡμέραν εὐφημήσωμεν νύν, καί εὐσεβῶς μακαρίσωμεν. Αὕτη γάρ πάση τή οικουμένη ὡς περ ἥλιος λάμπει, φωτός ἀκτίσι πάσαν ἀχλύν ἐκδιώκουσα, καί καταλάμπουσα τοῦς πόθῳ ταύτην ἐκτελοῦντας, καί πίστει γεραίροντας, διό προθύμως συνδράμωμεν, ἀνυμνοῦντες αὐτούς καί κραυγάζοντες. Ἐκ τῶν κινδύνων ρύσασθε ἡμᾶς, Ἀπόστολοι Κυρίου παναοίδιμοι.

Συναξάριον

Τῆ ΛΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν εβδομήκοντα, Στάχυος, Ἀπελλοῦ, Ἀμπλία, Ουρβανοῦ, Ναρκίσσου καί Ἀριστοβούλου.

Στίχοι

Στάχυς δρεπάνῳ τῆς τελετῆς, ὡς στάχυς,
Ἐκ τοῦ παρόντος ἐκθερίζεται βίου.
Σιγά στερήσει πνευμάτων ὡς κολλάβων.

Η τετράχορδος τών Αποστόλων λύρα.
Ψυχάς, Αριστόβουλος, αγρεύσας λόγω,
Θεώ πρόσεισι, μισθόν αιτών τής άγρας.
Πρώτη εν τριακοστή Απόστολοι έξ τέλος εύρον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Επιμάχου.

Στίχοι

Ου δειλός Επίμαχος ώφθη πρός ξίφος,
Απροσμάχητον σύμμαχον Θεόν φέρων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Ιακώβου, Επισκόπου Μυγδονίας, ενός τών τριακοσίων δέκα καί οκτώ Αγίων Πατέρων τών εν Νικαία.

Τή αυτή ημέρα, Διήγησις Θεοδωρήτου Επισκόπου, περί βίου καί αθλήσεως Ομολογητού τινος ανωνύμου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τών Αποστόλων

Ωδή ζ'

Σέ νοητήν, Θεοτόκε

Υπομονή, πειρασμών ερρύσθητε, εχθρού πειράζοντος υμάς, επομβρίαις δέ λογικαίς, ένδοξοι Απόστολοι, όλον κατεπτύσατε, φλογμόν τής πλάνης κραυγάζοντες, Ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Περιφανώς, άριστα βουλεύεσθαι καί τελειότατα τούς σούς, Αριστόβουλε φοιτητάς, μάκαρ εξεπαίδευσας, ως τήν ενυπόστατον, Σοφίαν σχών σε παιδεύουσαν, τόν αινετόν τών Πατέρων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Η τών πιστών, ιερά ομήγυρις, ιερωτάταις εν φωναίς, μακαρίζει σε Απελλή, τέλος γάρ μακάριον έσχες πολιτείαν τε, αγγελικήν μέλπων πάντοτε. Ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Θεοτοκίον

Ρύσαι ημάς, πειρασμών καί θλίψεων, καί συμφορών παντοδαπών, καί Βαρβάρων επιδρομής, Δέσποινα πανύμνητε, όπως σε δοξάζωμεν, καί τόν εκ σου τεχθέντα Θεόνυμφε, τόν αινετόν τών Πατέρων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Τού Μάρτυρος

Αβραμιαίοι ποτέ

Καταπατών ανδρικής, σύν τώ πυρί τήν πλάνην, τώ σταυρωθέντι ο αίδιμος, εβόα Επίμαχος, Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητος εί.

Ού κατεπλάγη φλογός, ούτε θηρών αγρίων, ούτε βασάνων τήν επίθεσιν,
κραυγάζων Επίμαχος, Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Υπομονή πειρασμών, θεοίς αφύχοις σέβας, ο Μάρτυς όλως ουκ απένειμεν,
αλλά πίστει έκραζεν, Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Εν τή άφλέκτω βάτω, και δροσοβόλω καμίνω, σύ προεγράφης
Μητροπάρθενε, αφράστως κυήσασα, σεσαρκωμένον Θεόν, αγνή ευλογημένη.

Τών Αποστόλων

Ωδή η'

Εν καμίνω Παίδες Ισραήλ

Εντώ κόσμω ώσπερ αστραπαί, εφάνητε θεόπται, φλογίζοντες μέν τήν
πλάνην, τούς δέ μέλποντας υιούς, ημέρας δεικνύοντες, Ευλογείτε πάντα τά
έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, και υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τώ νοστήμω άλατι τών σών, Αμπλία διδαγμάτων, τής πλάνης σηπεδόνα,
απεκάθηρας διό, τιμώντές σε ψάλλομεν, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν
Κύριον υμνείτε, και υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ανυμνείσθω Στάχυς ο κλεινός, Αμπλίας Απελλής τε, και Νάρκισσος
Ουρβανός τε, και ό πάνσοφος βοών, πιστώς Αριστόβουλος. Ευλογείτε πάντα
τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, και υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Σέ και τείχος και καταφυγήν, και κλίμακα πρός ύψος, μετάγουσαν τό
ανθρώπινον, παναμώμητε. Αγνή, ειδοτές κραυγάζομεν. Ευλογείτε πάντα τά
έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, και υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Μάρτυρος

Τόν εν τώ Σταυρώ προσηλωθέντα

Πάθος τό σεπτόν εξεικονίζων, εν τοίς σοίς μέλεσι Σοφέ, υπέφερες ανδρείως,
πείραν πολλών βασάνων, Χριστόν τόν Θεόν ημών ανακηρύπτων.

Στάζουσιν οι σοί ιδρώτες Μάρτυς, θεοσεβείας γλυκασμόν, εξαίροντα πικρίαν,
πλάνης αθεότητος, διό, Επίμαχε δοξάζεις, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Έχαιρες ποιναίς προσομιλήσας, παντοδαπαίς πανευσθενώς, Επίμαχε
παμμάκαρ, κράζων. Υπερυψούτε, Χριστόν τόν Θεόν ημών εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Σώσόν με Αγνή η τόν Σωτήρα, αποκυήσασα Χριστόν ημίν ομοιωθέντα, όπως
εν αιnéσει σε αεί, μακαρίζωμεν ευλογημένη.

Ο Ειρμός

«Τόν εν τώ Σταυρώ προσηλωθέντα, και αποδείξαντα ημίν όπλον εις

σωτηρίαν, Παῖδες υπερυψοῦτε, Χριστόν τόν Θεόν ημῶν εἰς τοὺς αἰῶνας».

Τῶν Αποστόλων

Ὡδή θ' Τύπον τῆς αγνῆς

Ἴνα τά τῆς γῆς πληρώματα, πεπληρωμένα πλάνης τοῦ πολεμήτορος, καί μεμεστωμένα, σκοτασμοῦ αθεότητος, τῷ φωτὶ καταυγάσης τῆς γνώσεως, τὰς σὰς σωτηριῶδεις, αὐγὰς Οἰκτίρμον τούτοις ἔπεμψας.

Ὡφθης φερωνύμως ἐνδοξε, σωτηριῶδης στάχυς, σίτον τοῖς χρήζουσι, φέρων στηριγμόν, θεογνωσίας παρέχοντα, καί λιμοῦ νοητοῦ εξαιρούμενον, τοὺς πίστει σε καί πόθω, ἱεροκήρυξ μακαρίζοντας.

Στόμα τοῦ Θεοῦ γενόμενος, τὰς τῶν ρητόρων γλώσσας ἀλάλους ἔδειξας, καί ἐκ φάρυγγος, τοῦ δυσμενοῦς Ἀριστόβουλε, ἀνιμήσω ψυχὰς καί προσήγαγες, Κυρίῳ σεσωσμένας, διὰ τελείας ἐπιγνώσεως.

Ἢδῃ ουρανοὺς γηθόμενοι, θεοειδεῖς οἰκούντες, Θεοῦ Ἀπόστολοι, τοὺς ἐπὶ τῆς γῆς, εἰλικρινῶς ὑμὰς σέβοντας, καί γνησίως ὑμὰς μακαρίζοντας, μετόχους αἰωνίου, καταξιώσατε λαμπρότητος.

Θεοτοκίον

Φέρεις τόν τά πάντα φέροντα, καί γαλουχεῖς τόν πάσι τροφήν παρέχοντα μέγα καί φρικτόν, τό ὑπέρ νοῦν σου μυστήριον, κιβωτὴ τοῦ σεπτοῦ ἀγιάσματος, Παρθένε Θεοτόκε, ὅθεν πιστῶς σε μακαρίζομεν.

Τοῦ Μάρτυρος

Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς

Ἰσχυῖ ρωννύμενος Χριστοῦ Επίμαχε, Ἀθλοφόρε ἐταπείνωσας, κράτος ἀνίσχυρον δαιμόνων, καί νίκης τό λαμπρόν ἡρας τρόπαιον, χοροῖς τῶν Ἀθλητῶν στεφανούμενος, ὅθεν σε πίστει μακαρίζομεν.

Ὡφθη ὡς περ κρήνη ἀληθῶς Επίμαχε, ἡ σὴ θήκη ἀναβλύζουσα, χάριν θαυμάτων παραδόξων, καί νέφος τῶν παθῶν ἐκδιώκουσα, τῶν πίστει προσερχομένων σοι πάντοτε, Μάρτυς θεόφρον ἀξιάγαστε.

Συνέτριψας πάσας τοῦ ἐχθροῦ πανεύφημε, τὰς παγίδας καί ἠφάνισας, τούτου τό ὄνομα μετ' ἡχου, Χριστόν ὁμολογήσας ἐνώπιον, τυράννων καί βασιλέων Επίμαχε, ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ἡλίου λαμπρότερον ἡμῖν ἐξέλαμψε, σοῦ ἡ Μνήμη παναοίδιμε, πάντων φωτίζουσα καρδίας, ἐν ταύτῃ τῶν πιστῶν ευφημούντων σε, παμμάκαρ Ἀθλοφόρε Επίμαχε, ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Φωτός οικητήριον αγνή γεγένησαι, διά τούτο ικετεύω σε, Φώτισον Δέσποινα τās κόρας, τής τεταπεινωμένης καρδιάς μου, παθών ταίς χαλεπαίς αμαυρότησιν, όπως εν πίστει μακαρίζω σε.

Ο Ειρμός

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν είσω κίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνθησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Στάχυς, Αμπλίας, Νάρκισσος, καί Απελλής ο ένδοξος, καί Αριστόβουλος θείος, καί Ουρβανός οι φωστήρες, νύν παρ' ημών κατά χρέος, φαιδρώς ανευφημείσθωσαν, ως τού Χριστού Απόστολοι, υπέρ ημών πρεσβεύοντες, τών πόθω επιτελούντων, τήν Ιεράν αυτών Μνήμην.

Θεοτοκίον

Επίβλεψον Πανύμνητε, εις τήν κληρονομίαν σου, καί τή αμάχω σου ταύτην, συντήρησον δυναστεία, τής βασιλείας ίθυνον, τά σκήπτρα καί κραταίωσον, τά έθνη καταπραύνον, καί έκχεον τήν ειρήνην, επί τά πέρατα κόσμου.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οτωήχου. Καί τά λοιπά τής τού Όρθρου Ακολουθίας.

Καί Απόλυσις
